

קובץ שזפר הזוהר

כרך י"ז

זבו:

ספר

זוהר לפורים השלם

כרך א'

זבו ז' ספרים נפתחים

- ספר א. הוא, זוהר לפורים חלק א', מספר זוהר לפורים השלם, בו לקטנו
המאמרים מספרי הזוהר בארמית וקטן הקודש.
ספר ב. הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א'.
ספר ג. הוא, זוהר למרדכי.
ספר ד. הוא, שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלושים יום.
ספר ה. הוא, שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלושים יום.
ספר ו. הוא, שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה יום.
ספר ז. הוא, ליקוטי תפילות לפורים.

יצא לאור

על ידי מפעל הזוהר העולמי
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים
חודש אדר שנת תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך א</p> <p>הקדמות לחזרת חזוהי ברך א</p> <p>444 עמודים</p> <p>18</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ב</p> <p>תקונת הזהר חלק ב'</p> <p>512 עמודים</p> <p>17</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ג</p> <p>זה הדש שיר השירים ורות איה וזהו דרש תקוני</p> <p>522 עמודים</p> <p>16</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ד</p> <p>זה הדש חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>15</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ה</p> <p>זה הדש חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>14</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ו</p> <p>זה הדש חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>13</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ז</p> <p>ואתן עשב שופים וילך האזני</p> <p>522 עמודים</p> <p>12</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ח</p> <p>ברך איה חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>11</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך ט</p> <p>ברך איה חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>10</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך י</p> <p>ברך איה חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>9</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך יא</p> <p>ברך איה חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>8</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר הקדוש הקדוש</p> <p>ברך יב</p> <p>ברך איה חלק איה</p> <p>522 עמודים</p> <p>7</p>
---	--	--	---	---	---	--	--	--	---	--	--

בשער

ברוך המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור זוהר לפורים, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על חג הפורים, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתו ומועד כהלכתו.

בספרים אלו נקבצו כמה מאמרים של זוהר הקדוש עם כותרות בארמית ולשון הקודש, 'ואר' צדיקים פאור נגה הולך פאור עד נכון היום' (משלי פרק ד יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בכל ענייני פורים ופסח המובאים בספרי הזוהר הקדוש, ובכתיבי האריז"ל, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות החג כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

ובזכות לימוד הזוהר הקדוש על ענייני החג, נזכה שיתקיים דברי הרשב"י עליו השלום בְּדָא יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. - וְיִתְקַבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאַחְדוּת וּבְשִׂמְחָה וְאֶחָזוּ בְּאִילָן הַחַיִּים לְלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקָּדוֹשׁ "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי", וְכַאֲשֶׁר יִלְמְדוּ וְיַעֲסֻקוּ כָּלֵם בְּתוֹרַת הַסּוּד תִּקְףָּ תְּבֹא הַגְּאֻלָּה בְּכַח הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה. וּבְזוֹהַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא פְּרֻשְׁתָּ נִשְׂא (דף קכד, ב) אָמְרוּ: דְּבִגְיָנִיהּ וְקִרְאָתָם דְּרוּר בְּאַרְץ, וּבְזִכּוּתֵיהּ יִתְקַיֵּם "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֵמּוּ אֵל נִכְר".
ונזכה בשנה זו לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בבית קדשינו ותפארתינו במהרה בימינו אמן.

1. בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ה, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, י), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, ג), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צב ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זי"ע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

מפעל הזהר העולמי בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש 0548436784

מודה לה' יתברך הטוב והמטיב על הזכות הגדולה שזכינו להגיש לפני עם ישראל את

הספר הקדוש "זוהר קריאת שמע" י"ג חלקים,

לקירוב גאולת ישראל ברחמים, אמון,

לעילוי נשמתו הטהורה של איש תם וישר

הבחור רבי מרדכי לסרי ז"ל

בן יבלחט"א ר' יצחק ורינה שיחיו עמו"ש.

נפטר כ' תשרי [הושענא רבא] תשע"ב, ונקבר באותו יום,

ועלה לישיבתו של רבי שמעון בן יוחאי זיע"א במתיבתא דרקיע,

רוח ה' תניחנו בגן עדן.

זכותו תגן עלינו ועל כל בית ישראל שנוכה לגאולה השלימה בקרוב,

ולקבל פני משיח צדקנו, ולבנין בית המקדש בב"א.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

ברכה והצלחה לאביו ואמו שיחיו ולילדיהם:

יהי רצון שזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, וזכות ספר הזוהר הקדוש תגן בעדם, ויזכו לכל הברכות האמורות בתורה ברוחניות ובגשמיות עד עולם אמון ואמן.

סיפורים קצרים על הנפטר:

א. היה נשמה גבוהה מאוד מאוד, הרבה ללמוד זוהר הקדוש למרות הייסורים הרבים,

היה ברי וחזק, כל הבדיקות היו תקינות והראו, שלא חסר לו כלום, וצם הרבה תעניות

וסיגופים, עד ששיניו היו רקובות, ולא רצה לתקן השינים רק להוציא.

ב. אמר הרבה פעמים שביום שיפטר מן העולם ישוחרר "גלעד שליט", וכך היה.

ג. ידע שימות בהושענא רבא.

ד. חלם שכאילו נמצא בגן עדן, ואמרו לו אתה מתחתן, וראה כמו כלה לבן לבן, זה

הכלה שלך, זה השכינה, תתחתן בגן עדן.

ה. חלם שהיה בגן עדן עם רשב"י משה רבנו ואליהו הנביא, וסבא שלו [הגה"צ מרדכי בן

שרה ויוסף ממרוקן], שהיה בא אליו אליהו הנביא ולימד איתו, ואמר לרבנית שתביא כל

פעם ב' כוסות שתיה, ושמעה ב' קולות, ולא ראתה את אליהו הנביא, היו שלשלת של

צדיקים.

ו. שמעו ממנו הרבה דברים רוח הקודש.

ז. היה לוקח בקבוק מים והולך ביער שעות ארוכות התבודדות, ובכיות נוראות נשמעו

ממנו, אחרי חצות הלילה לבד היה מתגלגל בחול ובקוצים ביער, ולא פחד משום דבר,

זיע"א.

הַקְדָּמָה

יְקוּמוּ הַיְהוּדִים וַיַּעֲשׂוּ הַתְּקוּן הַגָּדוֹל בְּחַג הַפּוּרִים, לְעֲלוֹי שְׂכִינַת עוֹזְנֵנו וְלַתְּקִנָּה בְּתִיקוּנֶיהָ הָרְאוּיִים, הִנֵּה בָּאנוּ עִכְשָׁו בְּהַקְדָּמָה זוֹ לְבְּאֵר קֶצֶת מִמַּעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר וְלַעֲסֹק בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה לְתִקּוּן הַתְּקוּנִים כְּרְאוּי, וְעַל יְדֵי זֶה לְהַתְדַּבֵּק בַּה' וּשְׂכִינַתוֹ בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

י' שִׁמְחוּ ה' בַּחֲוָרִים ו'יִגִּילוּ ה' זְקֵנִים, בְּהַגְלוֹת הָאוּר הַגָּדוֹל הַזֶּה שֶׁל סִדְרַת זוֹהַר לְפּוּרִים שֶׁזִּיכְנִי הַשִּׁי"ת לְהוֹצִיא לְאוּר עוֹלָם.

אֲשִׁירָה לַה' בְּחַיִּי אֲזַמְרָה לְאֱלוֹקֵי בְעוּדֵי, שֶׁהַחֵינּוּ וְקִיִּימֵנו וְהַגִּיעֵנוּ לְזִמְנָהּ הַזֶּה, וְאוּדָה ה' מֵאֵד בְּפִי וּבִתְוֹךְ רַבִּים אֶהְלֵלְנּוּ, וְאֶסְפֵּר שְׁבַחוֹ וְחִסְדּוֹ אֲשֶׁר הִפְלִיא לַעֲשׂוֹת אֵת, וְיִהְיֶה עֲמָדֵי בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הִלְכְּתִי לְסִדְרֵי הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים עַל הַזוֹהַר, לְאַחַר שֶׁהִרְהַרְתִּי רַבּוֹת אֵיךְ לְקַרֵּב וּלְהַחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה כָּל יְהוּדֵי וְיִהוּדֵי, וְכַפִּי שֶׁכָּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁאֵי אֶפְשֵׁר לְהַגִּיעַ לִירֵאת שָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְכַמְּבֹאֵר בְּאַרְיֵכוֹת בְּמֵאֲתִיִּים סְפָרִים שֶׁהוֹצֵאתִי עַל הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשׁוֹפֵי מְקַרְבִּין בִּיאַת מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד.

גַּם הַתְּבוּנָתִי וְרֵאִיתִי בְּסֵפֶר הַתִּיקוּנִים תִּיקוּן מ"ג, שֶׁהַתְּפִילּוֹת וְאַמִּירַת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל לֹא נִשְׁמָעִים בְּשָׁמַיִם, בְּלִי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד, חֲשַׁבְתִּי לְלַקֵּט הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְפּוּרִים וּלְפִסַּח וּלְמוֹעֲדִים, כִּי שִׁיעַרְתִּי שִׁיְהִי בְּזֶה תוֹעֵלַת גְּדוּלָה לְהַעֲתִיק מֵאַמְרֵי הַתְּנַא אֶלְקֵי בְּסֵפֶר הַזוֹהַר"ק הַמָּה אֲבֵן הָרֵאשָׁה לְכָל דָּבָר שֶׁבְּקְדוּשָׁה, הַנְּגַלּוֹת מְלֵהִיבִים וּמַחְרִידִים בּוֹעֲרִים כְּלִפִּידִים, וְהַנְּסַתְרוֹת לִיּוֹדְעֵי חֵן יְסוּד חֲכַמַת הָאֵמֶת חֲכַמַת הַקְּבֵלָה, וּלְבַלְתִּי יוֹדְעִים לְטִהַר הַנֶּפֶשׁ סְגוּלָה כְּמוֹ שֶׁהוּבָא בְּסִפְרָן שֶׁל צְדִיקִים שֶׁלִּימוּד זֶה"ק בְּכָל יוֹם הוּא תְּקוּן גָּדוֹל לְנֶפֶשׁ (שַׁעַר הַקְּדוּשָׁה לְמַהֲרַח"ו). וּמִצִּינּוּ בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר (תִּיקוּן שְׁתִּיתָא כ"ג ע"ב) שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ לְהַרְשִׁב"י מִן הַשָּׁמַיִם כִּמָּה בְּנֵי נֶשָׁא לְתַתָּא יְתַפְרַנְסוֹן מֵהַאי חְבוּרָא דִּילָךְ כְּדִי יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתֵרָאָה לְסוּף יוֹמִיא, וּבְגִינִיָּה (וִיקְרָא כ"ה) וְקִרְאָתָם דְּרוּר בְּאַרְץ.

וּבְרַע"מ (וּבְרַעִיָּה מֵהִימְנָא) פ' נֶשָׁא (דף קכ"ד ע"ב) אַחֲרֵי שֶׁבִיֵּאֵר שֵׁם שֶׁהַבִּירוּרִים בְּגִלּוֹת הָאַחֲרוֹן שֶׁהֵם לְבָרֵר וּלְלַבֵּן וּלְצַרְף כְּצַרְף הַכֶּסֶף וּכְבַחוֹן הַזֶּהָב בְּאֵילָנָא דְּטוּ"ר (טוֹב וְרַע) הֵם דּוֹגְמַת נְסִיוֹן דְּסוּטָה, כְּתוּב, כְּגוֹנָא דָּא יְתַעֲבִיד לְנִסְאָה לִוֵּן לְיִשְׂרָאֵל

בפורקנא בתרייתא הה"ד (דניאל י"ב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים דאינון מסטרא
דטוב וקיימין בנסיונא והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע כו' והמשכילים
יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי בגינייהו אתמר "והמשכילים יזהירו
כזהר הרקיע", בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר מן זוהרא דאמא עלאה
תשובה, באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי
דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון (דברים ל"ב) ה' בדד
ינחנו ואין עמו אל נכר (ועיין זוה"ק בראשית כ"ו ע"א וברע"מ כי תצא רע"ט).

וראיתי כתוב בשם קדוש אחד מדבר כי עלינו לתת שבח והודאה להשם
יתברך בכל יום שבאנו לעולם אחר שנתגלה ספר זוהר הקדוש בעולם. אמנם
מרוב הטרדות ודוחק הפרנסה ותלאות פגעי הזמן שכמעט כשל כח הסבל ה'
ירחם, מעטים המה שיקחו להם פנאי בכל יום לשום מעיינם בספר הזוה"ק,
ראה באריכות בספר אור הזוהר, ובספר מאורות הזוהר.

ועל זאת היה תמיד לבי דוי בראותי שספר הזוה"ק הוא מלא מכל דברי
מוסר שכליותים, רעיונות נשגבים, מלי דחסידותא וחקירות עמוקות על דרך
טהרת הקדש, מלבד מה שכל יסודי חכמת הקבלה נובעים ממנו. ואחר כל
אלה הוא כספר החתום מפני שהוא מחובר בלשון הארמית שהיתה אז שפה
המדוברת, ועתה היא שפה מתה, ומה בצע בספר קדוש כזה אם אך אחד מעיר
ושנים ממשפחה ילמדו בו בהבנה, האם באופן זה יתפשט לימוד הזוה"ק בין
ישראל קודם ביאת הגואל כנבואת אליהו הנביא.

(א) לֹא לָתֵת לֵה' מְנוּחָה עַד שִׁיגְאֵלְנוּ

הַרְעִיָא מְהִימְנָא [משה רבינו] מְצַוָּה אוֹתָנוּ לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ דְּוּוֹקָא,
שְׁתוֹרַת הַרְשָׁב"י מְאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיךְ לְלַמּוֹד וְלֹא לָתֵת מְנוּחָה לְקָדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאֵלְנוּ (זוהר פְּנַחֵס רִיט).

(ב) הַחֲכָמָה נַעֲדָרַת

כְּתַב הַמַּהְרַח"ו (הוֹבָא בַּהַקְדָּמָה לְעַץ חַיִּים): וְסָבָה זֹה גְרָמָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים לְבָטוּל
מְצוּהָ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וְלֹאֲרֹךְ הַגְּלוּת הַמֵּר וְהַנְּמָהָר הַזֶּה. וְתַהֲיִ חֲכָמַת הָאֲמַת

נְעֻדְרַת מוֹנַחַת בְּקֶרֶן זְוִית, וְאִין מִי מֵהַלּוֹמְדִים נוֹגַע בְּקֶצֶה הַמָּטָה אֲשֶׁר בְּיָדוֹ, לְטַעַם מִנְפַת צוּפִיָּה. כִּי מִי שֶׁלֹּא טַעַם טַעַם חֲכַמַת הָאֵמֶת כָּאֵלוֹ לֹא רָאָה מְאוּרֹת מִיָּמָיו, וְאוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מֵעֲלֻבּוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה. וְהָאוֹמֵר דֵּי לִי בִנְגָלוֹת, אִין לִי עֵסֶק בְּנִסְתָּרוֹת, טַב לִיָּה דְלֹא אֵיבְרִי בְּעֲלֻמָּא כְּמִבְאָר בְּתַקּוּנִים (תְּקוּן מ"ג)...

ג) אוֹי לָהֶם מֵעֲלֻבּוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה

וְזֶה אֶצְלֵי פְרוּשׁ הַמְּשֻׁנָּה (אֲבוֹת פָּרָק ו' ב') "אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, בְּכָל יוֹם וָיוֹם בַּת קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר חוֹרֵב וּמְכַרְזֵת וְאוֹמְרַת אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מֵעֲלֻבּוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", כִּי בְּלִי סִפֵּק בְּהִיוֹתָם עוֹסְקִים בְּפִשְׁטִיָּה וּבִסְפוּרִיָּה לְבָדָם, הִיא לּוֹבֶשֶׁת בְּגָדֵי אֲלֻמְנוּתָהּ וְשֶׁק הוֹשֵׁת כְּסוּתָהּ, וְכָל הָאֵמוֹת יֹאמְרוּ לְיִשְׂרָאֵל, מַה דְּוֹדְךָ מִדּוֹד, מַה תּוֹרַתְכֶם מִתּוֹרַתֵינוּ, הֲלֹא גַם תּוֹרַתְכֶם סְפוּרִים בְּהִבְלֵי עוֹלָם, אִין עֲלֻבוֹן תּוֹרָה גְדוֹל מְזָה, וְלִכֵּן "אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מֵעֲלֻבּוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", וְאִינָם עוֹסְקִים בְּחֲכַמַת הַקְּבֵלָה שֶׁהִיא נוֹתֵנַת כְּבוֹד לְתוֹרָה, כִּי הֵם מְאָרִיכִים הַגְּלוּת, וְכָל הָרַעוּת הַמְתַּרְגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם, עַכ"ל. [כְּלוּמַר שֶׁלֹּא זֶה בְּלִבְד כָּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁקְרוּ תְלוּי בְּצִאָוּרוֹם, אֲלֵא גַם ח"ו מֵה שֶׁעֵתִיד לְהִיּוֹת שֶׁלֹּא יָבוֹא הֵם אֲשֵׁמִים בְּכָף, וְאוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְאוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלֻמָּה, מַה יַעֲנֶנּוּ בְיוֹם הַדִּין, כִּי רַק רַבִּי שְׁמַעוֹן יְכוּל לְפַטוֹר מִן הַדִּין, וְהֵם לֹא רָצוּ לְשִׁמוּעַ לוֹ, וְלֹא אָבוּ לְלַכֵּת בְּתוֹרַתוֹ - "תּוֹרָה אֹר" שֶׁעַל זֶה כָּתַב הַמַּהְרַח"ו שֵׁם, כִּי הַפְּסוּק (מִשְׁלֵי פָּרָק ו' כ"ג) "וְתוֹרָה אֹר" הוּא רַק עַל חֲכַמַת סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְז"ל:

ד) הַזוֹהַר מְאִיר אֶת תְּלֻמוֹד הַבְּבֵלִי

וּכְנֻגַד הַפֶּת הַב' הֵם הַתְּלֻמִּידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' אֲשֶׁר נִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם וְלֹא מִן הָאָרֶץ אָמַר "וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אוֹרָם" כִּי גַם שְׁנִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם, אִין לָהֶם אוֹר בְּתוֹרַתָם כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְנוּ לְמַעְלָה בְּשֵׁם חֲז"ל עַל פְּסוּק: בְּמַחְשָׁפִים הוֹשִׁיבֵנִי זֶה תְּלֻמוֹד בְּבֵלִי. וְחֲכַמַת סֵפֶר הַזוֹהַר הִיא הַמְאִירָה אוֹתָם, וּמִבְאָרַת הַדְּבָרִים הַנְּאֻמְרִים בְּתֻלְמוּד, בְּמִלְבוּשִׁים כָּאֵלוֹ הֵם חֲשׂוּבִים גְּשָׁמִיִם, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם נֹאמַר "וְתוֹרָה אֹר", וְזֶה שֶׁאֲמָרוּ וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אוֹרָם, וְעַל זֶה נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיָּה הַנְּבִיא בְּנִחְמוּתוֹ וְאָמַר: "וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ" וְגו', כִּי הַתּוֹרָה הַפְּשֻׁטִית נוֹדְעוּ בְּמִסְפָּרָם, וְכו', עֵי"ש...

ה) העוסקים רק בנגלה נקראים עוֹרִים ונקראים עבדים

ובלי ספק פי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים כעוֹרִים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טימא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליוֹדְעֵי חו, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שפארנו לעיל, סתימין עיניו וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מב יט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל, אבל העוסקים במשנה לבדה, בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מותר כנ"ל, הנה אלו עוֹרִים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל, ועליהם נתבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשף לפנייהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשף המספר בפשט העולם הזה, אשים לפנייהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור (ספר עץ חיים - הקדמת מוהר"ו זי"ע"א על שער ההקדמות).

ו) המן מגלה את קלקלתם

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא "ובזוה"ק כתבו: שאוכלי המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלויי שכינה ללמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרח לחפש את המן מרחוק, ולטחגנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד? שלצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד רחוק מאד מפתח אהלו, והיה נצרך לשוטט ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

ז) עם של בטלנים

כמו כן עתה יש רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומנהלים ומלמדים, שלא רוצים את לימוד הזוהר הקדוש, מפחד שמא יגלה עליהם, כי אינם ראויים לאותה איצטלא, (ויכול להיות שרוקדים וקופצים ושרים במירון "תורתו מגן לנו" ולא שמים לב מה יוצא מפיהם, כי איך יגן עליהם, אם לא לומדים תורתו), ואוי לה לאותה בושה, ואוי לה לאותה כלמה, כי אם מפחד בשר ודם חוששים, האיה לא יבושו מפני מלכו של עולם, בבוא יום הדין הגדול והנורא, מה יענו ליום פקודה, כי עמי הארץ הם, כי כן קוראם הרעיא מהימנא בזוהר הקדוש, שמי שלא לומד זוה"ק נקרא עם הארץ. וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" ז"ע, כי מה שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא ש'היה ראשי תיבות משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבינו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים,

ח) על ידי הזוהר יצאו מהגלות

וכבר אמר לנו משה רבינו ע"ה, במה נאחז כדי להגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבינו בזוה"ק ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באליו לא צריך נסיון, ובגין דעתידיו ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' בודד ינחנו ואין עמו אל נכר", עכ"ל.

ועוד כתב האור החיים הקדוש (בפרשת ויחי) על הפסוק "אוסרי לגפן עירה, וגו' חכלילי עינים מיין" וגו', זה יורה על לימוד התורה, שרק בה ננצל מהצרות ונגאל ברחמים, וצריך שיהיה בנו יינה של תורה, כדפרשתי בספרי על הפסוק: (שיר השירים ד), "הביאני אל בית היין" וגו' ושם פרש, ש"יין רומז ללמוד כל פ'ר'ד"ס התורה, וברש"י בגמרא פרש על הפסוק הזה "יין גימטריה סוד", ובגמרא (שבט דף פח, ב): פרש רש"י: למימינים - עסוקים בכל כחם, וטרודים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד מינו שהיא עקר, ע"כ.

ט) עקר נתינת התורה בשביל הסוד

והקדוש רבי יצחק אלפיה זי"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה, ע"כ, וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שסמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשי"ת כבר מתקיים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו, כָּלֹּל שֶׁל דָּבָר, לֹא יַעֲזֹר לְרַבְּנֵי הָעָרֶב רַב כְּלוּם, "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רָמָה", וְתָרַגְם הָאוֹנֶקְלוֹס בְּרִישׁ גָּלִי, בְּרִישׁ אוֹתִיּוֹת רַשְׁבַּי, גָּלִי גִימְטְרִיָּה ג"ם הַרוֹמֵז לְמִידַת הַרְחָמִים, כְּדָכְתַב רַבֵּינוּ בַּחַיִּי בְּשֵׁם הַמְּקַבְּלִים עַל הַפְּסוּק (ויקרא פרק כו מד) "וְאִף גַּם זֹאת" וְגו', וְז"ל: וְדַע כִּי מִדְּרָךְ הַקְּבָלָה יֵשׁ הַפְּרֵשׁ גְּדוֹל בֵּין לְשׁוֹן אֶף לְלָשׁוֹן גַּם, אֶף עַל פִּי שְׁשֻׁנֵיהֶם לְשׁוֹן רַבּוּי, כִּי לְשׁוֹן אֶף יִרְמוֹז לְמִידַת הַדִּין, וְלָשׁוֹן גַּם יִרְמוֹז לְמִידַת רַחֲמִים, מְלָשׁוֹן גְּמִילוּת חֲסָדִים, כְּעֵנָן (שם ל') וְגַם שְׁמַע בְּקוֹלִי, וְהַשְׁמִיעָה בְּרַחֲמִים, וְכו', עֵי"ש דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים. כְּלוּמַר, שְׁעַל יְדֵי שְׁנִמְשִׁיף עֲלֵינוּ אֶת נְשִׁמַת הַרְשָׁב"י ע"ה בְּלוּמִדֵּינוּ אֶת תּוֹרָתוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתַב הַחֲסֵד לְאַבְרָהָם בְּשֵׁם רַבֵּי אַבְרָהָם גְּלַאֲנָטִי זי"ע, שְׁכָפְאֶשׁר אָנוּ לוֹמְדִים תּוֹרַת הַרְשָׁב"י, בְּאֵת הַרְשָׁב"י מִתְעַטֵּר וְיוֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַל יְדֵי זֶה נִמְשִׁיף עֲלֵינוּ אֶת מִידַת הַרְחָמִים הַנִּקְרָאת "גַּם".

וְכָל הַמְּזַכֶּה אֶת הַרְבִּים זְכוּתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכָה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגִדְל כַּח זְכוּת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמַפְעַל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, יִזְכּוּ לְרֵאוֹת מִיוֹצְאֵי חֲלִיצֵיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקִדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּקִרְוֵב שְׁיַעְרָה הַשֵּׁם עֲלֵינוּ רוּחַ טְהוֹרָה, וְיִקוּיִם בְּנוֹ הַפְּסוּק (יחזקאל פרק לו כה) "וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיִּם טְהוֹרִים וְטְהוֹרָתִם", וְנִזְכָּה לְטֹהַר לְבַבְנוּ לְעַבְדֵי לְיוֹצְרֵנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשֵׁנוּ וּבְכָל מַאֲדֵנוּ, וְלִלְמוּד כָּל חֲלָקֵי תּוֹרָתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה בְּד' חֲלָקֵי הַפְּרָד"ס.

י) בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר

וז"ל: הָאֲדָמוֹר הַזָּקֵן זי"ע: מִי שֶׁהוּא בֶּעַל עֵסֶק גְּדוֹל יִהְיֶה רַב לְמוֹדוֹ בְּזֹהַר אֶף שְׂאִינוּ מִבֵּין, כִּי מָה אַכְפַּת לִיָּה שְׂאִינוּ מִבֵּין אֶפְלוּ הָכִי הוּא סְגָלָה. (מאמרי האדמור הזקן הקצרים 1 דף תקעא)

וְכִמוֹ שְׁשִׁמְעֵנוּ בְּפִרוּשׁ מְפִי אֲדָמוֹר הַזָּקֵן (בעל הפניא) בְּלִיאָזְנִי, שְׁיֵשׁ בְּחִינַת טְמֵטוּם הַמַּח וְכו', וְלָזֶה מוֹעִיל קְרִיאַת דְּבָרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ אֶף דְּלֹא יַדַּע מֵאֵי

יא) יהיה צריך לבוא בגלגול

ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרדס כפי מה שהיא יכולה להשיג ולידע וכל מי שיכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט צריך לבוא בגלגול עד שישגי וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידיעת התורה והן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות כי כל מה שנשמתו יכולה להשיג ולידע מידיעת התורה זהו תקונו שלמותה ואי אפשר לה להתתקן ולהשתלם בצרור החיים את השם במקורה אשר חובה משם בלתי ידיעה זו ולכן אמרו חכמים אשרי מי שפא לכאן ותלמודו בידו כדי שלא יצטרך לבוא בגלגול לעולם הזה.

(שלחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק א' סימן ד')

יב) מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין

ובגדון שאר הלמוד יהיה בזה האפן: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי היא סגלה. וגם ילמד עין יעקב וספר מגורת המאור וספרי יראים. מלבד שעורין הקצובין ללמוד תנ"ך ומדרשי רבותינו זכרונם לברכה כמו עין יעקב ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו², ובספרי המוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר הראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא. ובשבת זמן למוד ספר

1. רב למודו בזהר הקדוש וכו': נראה דהטעם שכתב להלן "אפלו הכי היא סגלה" הוא טעם נמי על עצם הלמוד בזהר ולא רק על הלומד ואינו מבין. וכבר מבאר בספרים באריכות שיש סגלה מיוחדת בספר הזהר. ועין בזה ב"שם הגדולים" מערכת ספר "בהיר" שכתב בשם גורי האריז"ל "ונראה כי דוקא למוד הזה יש בו סגלה יותר על למוד משנה ותלמוד ומקרא". ועין עוד במגדל עז (עמוד תל"ח) באריכות.

2. ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו: ובספרי מוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר ראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא בסימן שלפני זה כתב רבינו שבעל עסק ילמד בספר הזהר משום סגלה ואפלו כשאינו מבין, אבל כאן הוא מחלק בין חלק המוסר שבזהר לחלק הקבלה שבו, וחלק המוסר הוא כמו אגודות חכמינו זכרונם לברכה שצריך ללמדם כדי ללמד מהם מוסר השכל.

הזהר³ עם פרושים ובאורים בעיון מעט בספרי הקבלה בהרמ"ז וספר מקדש מלך... עד כאן לשונו. (תשובת אדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא - שנת תשס"ה)

כל צרופי אותיות התורה יש בהם יתרון ומעלה יתרה זו, שבדבקות נפש האדם בצרופי אותיות אף שאינו יודע ומבין הענין בעין השכל רק שהונה ומדבר בהם (לאפוקי הרהור דלאו כדבור דמי) הרי הם מעלים את הנפש למקום שלא הייתה הנפש מגעת שם מצד שרשה, כי שרש אותיות התורה היא הגבה למעלה משרש הנפש (תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה)

יג) על ידי למוד זהר מיוחדים קודשא בריך הוא ושכינתיה

עתה באתי להזכיר כאן דברים חוצבים להבות אש בענין זה מה שכתב הרב הגאון הגדול הצדיק המפרסם אשר כל רז לא אניס ליה מה"ר אברהם אזולאי זצ"ל בספרו היקר חסד לאברהם, וז"ל במעין הראשון נהר כ"ד.

ודע כי עקר כוונות הרשב"י ע"ה בחבור הזהר היזה לזה, להיות שאור הלאומי באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, רצה לעשות לה סמך ליחודה בבעלה יחוד מועט על ידי חבור הזהר במה שהיה הוא וחבריו עוסקים בסודות התורה שזה גורם ליחוד קב"ה ושכינתיה על ידי הסוד, שסוד הוא ר"ז בגימטריא או"ר.

3. ובשבת זמן למוד ספר הזהר: עין בגטין (ס): ר' יוחנן וריש לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא, ובהגהות ר' יעקב עמדיו כתב, בספר של עץ חיים וחכמי האמת שאנו קורין קבלה. ולא היו מעינין בימות החל אלא בדינים והלכות וכו', ובשבת לא היו עוסקים בדינים והלכות וכו' והיו מעיינים בשבת בדברי אגדה שמושכת הלב מפני ענג שבת, וקדשת היום מסייעת להשפיל ולהבין בחכמה הנעלמה קדש קדשים היא וכו'.

למוד ספר הזהר עם פרושים ובאורים בעיון מעט וכו' עין בסימן שלפני זה שלא הזכיר רבנו למוד זה וכמו שכתוב לעיל. ונראה דשם מיירי באדם שאינו מסגל להבין דברים בעיון ואינו שיה למוד בספרי קבלה, ולכן כתב שם שיש סגלה מיחדת בקריאת ספר הזהר אף שאינו מבין, מה שאין כן הכא מיירי במי שמסגל ללמוד בעיון. וחיוב זה של למוד הקבלה נזכר בהלכות תלמוד תורה (פרק א' סימן ד) בסופו: "ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקוניה לעסק בפרד"ס וכו' וסודות וכו'".

ולכאורה צריך עיון דבהלכות תלמוד תורה שם משמע דלמוד ההלכות קודם ללמוד אגדה וקבלה, וכאן הלא מיירי במי שעדיין לא גמר ללמוד הלכה. ונראה דצריך לומר כמו שכתבנו לעיל לגבי למוד אגדה, דמה שכתב רבינו שלמוד ההלכה קודם, הינו שרוב זמנו יהיה בהלכה, אבל בודאי שצריך לעסק במקצת זמנו בקבלה...

לכן סמכתי לכל מאמר מהזוהר הקדוש בלשון הקודש, ומחולק לקטעים כדי להקל על הקורא.

(יד) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר

בספר דברי שמואל לפרשת זכור, הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר, שמעתי בשם א"ז מו"ר רבינו הגדול מו"ר שלמה חיים מקאיידנאו נ"ע, נכסיו היינו קניית המדות טובות ויראה ואהבה לה' יתברך, כי הם מכוסים ונסתרים במוחא ולבא, כמו שכתב הנסתרות לה' אלוקינו כידוע, והם נכסים שיש בהם אחריות אחרית טוב, והרוצה שיתקיימו נכסיו הנ"ל, יטע בהן יטע את עצמו בהן, אדר, באדר זאל ער זאך איין פלאנצן אין זיך אין אדר, כי הוא חודש של ישראל, וכן אמרו רבותי נ"ע על הא דאמרו כל בר ישראל דאית ליה דינא בהדי גוי למציא לו נפשיה, היינו עם גוי שלו עם היצר הרע, כמו שאמרו רז"ל (שבת ק"ה ע"ב) איזהו אל זר שבגופו של אדם זה יצה"ר.

(טו) זמן תשובה

פעם אחת בעת עריכת השולחן בפורים אמר הגה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע בהתעוררות גדולה, אני אומר שגם עכשיו הוא עת וזמן לעשות תשובה, אף על פי שחז"ל לא מנו יום זה כאחד מזמני התשובה, אבל אנו רואים שהזמנים והעתים נתנו ביד ישראל, הם יכולים לעבר השנה ואין חוששים לחמץ בפסח ושאר איסורים, מכאן ראייה מוכחת שיש בידם לקבוע זמנים, ובכן אני אומר שגם עתה הוא זמן תשובה.

בשמוע הרה"ק ר' שלום מקאמינקא זי"ע את דברי הגה"ק מהר"ש אמר שדבריו מרומזים בפסוק "לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמיים", לולא אותיות אלול, אם התמהמהנו בחודש אלול חודש התשובה מלשוב בתשובה, כי עתה שבנו, היינו שבים עתה, כי גם עתה הוא זמן של תשובה, ומנין לנו כי אפשר לקבוע לבדנו זמן, ז"ה פעמיים, ז"ה בגימטריא י"ב, י"ב פעמים, מזה שניתנה לנו הרשות לעשות את חודש הי"ג פעמיים, ולא לחשוש לחמץ בפסח, נמצא שהזמנים ביד ישראל נתנו, ויכולים להוסיף זמנים לעשות תשובה, עכ"ד.

טז) עת רצון רעוא דרעוא

על מעלת הזמן המיוחד שבו אנו עומדים, איתא בצמח צדק, כי אדר הוא החודש הי"ב, וי"ב פעמים חדש גימטריא ג' אלפים תשמ"ד, שהם הי"ג מכילין דרחמי, לכל סטר ד' פעמים תתקל"ו כידוע, וזה שאמר זקני מוהר"ם זצ"ל כי אד"ר ראשי תבות ר'עוא ד'רעוין א'שתכת, והמן הרשע רצה לגזול החסדים מחודש זה עד כאן.

רואים מדבריו אלו, שבחודש אדר הבא עלינו הוא עת רצון גדול מאוד רעוא דרעוין, ולכן אז הזמן נצרך שכל אחד יבקש את כל משאלותיו מה' יתברך בחודש הזה, ובודאי יתקבל לרצון בעת התערותא דרעוא למעלה למעלה.

יז) קדושת יוסף הצדיק

בטורי זהב (סימן תי"ז) איתא בשם אחיו, שי"ב חדשי השנה הם כנגד י"ב שבטים, וחודש אדר הוא כנגד יוסף, ויוסף הצדיק הוא יסוד הקדושה בכלל ישראל, וכל ישראל נקראים גם כן זרעו של יוסף, כמו שנאמר "בני יעקב ויוסף סלה" (תהילים עב) ויסוד השראת השכינה בישראל, על ידי שמירת הקדושה, וכיון שחודש זה הוא כנגד יוסף, שזה יסוד קדושת עם ישראל, ה' דר איתנו, ואז הוא עת רצון לתשובה שלמה בעניני קדושה, וכן לבקשה מה' יתברך שיתקדש בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, שכולם יהיו משועבדים לעבודתו יתברך שמו, עם מחשבות קדושות ולב טהור.

יח) רצון קדושה תשובה שמחה

ובצירוף דברי מהר"ש מבעלזא הנ"ל שחודש אדר זה זמן תשובה, וכן שחודש אדר זה עת רצון, וכן שחודש אדר הוא קדושת יוסף הצדיק, עם כל אלו הבחינות יחד, יוצא לנו חודש מאוד מסוגל לתשובה קדושה, ועל ידי שמחה שזה הרי פותח את כל השערים, ודאי שאפשר להתקרב לבוראנו יותר ויותר עד אין גבול עד אין שיעור.

יט) קדושת היום

כתב הרב ר' לוי יצחק מבארדיטשוב בספרו הקדוש קדושת לוי וזה לשונו: בעת קריאת המגילה יתלהב לב האדם, ויכוון בקריאה ובשמיעה, שמעתה מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך, כמאמר חז"ל קיימו מה שקיבלו כבר, לכן יחשוב שמה שחלף אין, ומעתה הוא מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך שמו, לכן אמרו בתיקוני זוהר (ז:ז) **יום כפורים שהוא כמו פורים**⁴, [ראה בפנים הספר], **כלומר שהארת יום כיפורים הוא כפורים כו'**, עבור שביום כיפורים מה שחלף אין ומעתה הוא מטוהר, כן בפורים מה שחלף ועבר אין, לכן יתלהב האדם בקריאת המגילה, ובשמעו יכין את עצמו לקבל מאותו יום עול תורה ומצוות, ויתחדש כנשר נעוריו, ויכוון שבכל דיבור שיוצא מקריאת המגילה נברא הארה, ובכל דיבור נברא מלאך אחד, מזה יתלהב לב האדם כשיעלה במחשבתו שמכל דיבור ודיבור שמח הבורא בו, ונברא מלאך.

כ) פורים - היום הגדול ביותר

מלמדנו הקדושת לוי בינה על קדושת יום הפורים שהוא כמו יום כיפורים ומקורו בתיקוני זוהר (ז:ז) שמה שחלף אין, ומעתה הוא מטוהר, אלא שביום כיפורים זה על ידי עבודות הרבה, וביום הפורים זה, על ידי מצוות היום, ומתחיל בקריאת המגילה, לכן בקריאת המגילה צריך להכין את עצמו לעול תורה חדשה שמקבל עליו, וצריך לקבל התחדשות מחודשת להתחיל ביתר שאת להתיגע בתורה בעמל ויגיעה, ובכלל זה **לקבל על עצמו ללמוד תורת הסוד, תורת הזוהר של הרשב"י**, שזה הרי מלהיב את האדם לעבודתו יתברך שמו, **ובפרט שרוצה לזכות לתשובה שלימה כמו ביום כיפורים, שזוכים רק על ידי לימוד תורת הזוהר, שעל ידו זוכים לתשובה שלמה כידוע.**

ואיתא בשער הכוונות עוד דבר חידוש ופלא, כי לעולם לא היה נס גדול כזה, לא בשבתות ולא בימים טובים וכו', אלא בימי הפורים בלבד, ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים, אפילו בשבתות וימים טובים,

4. ראה במדרש (משלי פרק ט'), שכל המועדים יהיו בטלים וימי הפורים לא יהיו בטלים לעולם, שנאמר "ימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר ט' כ"ה), וכן פסק הרמב"ם, (ועיין שו"ת הרשב"א סימן צ"ג מה שביאר בזה).

והוא שיש לנו בעצם מדרגות, קודם כל ראש חודש יותר גדול מזה, יום טוב יותר גדול מזה, יום הכיפורים יותר גדול מזה שבת קודש, אבל פורים הוא הזמן היותר גדול מהכל, כך מבואר מכתבי האר"י ז"ל, והיינו שביום הפורים יכולים לקבל השפעות טובות והשגות גדולות שבכל ימות השנה אי אפשר להשיגם, וכל אחד צריך לחשוב על זה, ולחשוב בעצמו איך יעביר את היום הקדוש הזה, ולא שילך הזמן להבל ולריק כמו רבים רח"ל, רק כל רגע יהיה מנוצל עד תום לקדושת היום ולהשגות גדולות.

כא) תהילים וזוהר ביום הפורים

ועל כן הננו רוצה לספר לכם שעד לפני זמן הייתי גומר את כל ספר התהילים ביום תענית אסתר ובשני ימי הפורים לערך 15-13 פעמים, והייתי עושה תענית דיבור בכל הימים האלו, ואמרתי ברציפות עוד פעם ועוד פעם, ובימים אלו לא היה שייך לדבר איתי רק ברמזים, ובשפת הידים, ולא בשפת השפתיים, כי ידוע שתהילים ללא הפסק בינתיים, זה דבר גדול לאין ערוך, ואם ממילא אומרים תהילים, אז שזה יהיה ברציפות, אבל לפני כמה שנים, חשבתי שתהילים זה אכן דבר גדול ונורא, אבל זה רק כמו נגעים ואהלות, אבל ספר הזוהר גדולתו כל כך אלף אלפים פעמים יותר מנגעים ואהלות, ואם כן הייתי בדילמה קשה מה אני צריך לעשות, האם לעזוב את מנהגי הקדום ולהתחיל לומר זוהר או לא, ושאלתי להרבה מגדולי זמנינו, ולהרבה אנשים חכמים מה לעשות, ואמרו לי שפעם אחת אני אגיד כל ספר תהילים בהשתפכות הנפש, ואחר כך ללמוד כל הזמן זוהר, אבל כאב לי הדבר שהרי הייתי כל כך מקושר בספר התהילים, ולא רציתי לעזוב את הדבקות בספר התהילים, ונתגלה לי הארה משמיא, וכך אני באמת נוהג, שאני אומר פעם אחת וקצת יותר תהילים, ואחר כך לומד בעיקר כל קטעי הזוהר שמדברים על תהילים, וכן על עניני מגילה שזה הרי זמנו היום, וכך יצאתי חובת שניהם.

והנני מציע לכל אחד לעשות כמו שאני עושה, שיהיה אצלו ספר תהילים וספר הזוהר, ויקרא כל רגע שיש לו פנאי ביום הפורים, ולא ידבר חס וחלילה דברים בטלים ביום הגדול והנורא הזה, וינצל את כל הרגעים כולם למען בקשה מה' יתברך על כל הצטרכויותיו, ובטוח אני בזה שתפילותיו לא ישובו ריקם.

כב) לימוד התורה

רציתי לעורר קצת על מעלת הלימוד ביום הפורים, ובפרט לימוד תורת הסוד ביום הפורים עצמו.

כג) נעשה ונשמע

והוא, שבעצם במעמד הר סיני קיבלו ישראל את התורה מאהבה, על ידי שאמרו נעשה ונשמע, שעוד לפני השמיעה כבר הסכימו לעשות את כל הכתוב בתורה, וכדמסופר בגמרא על רבא שהיו ידיו באמצע לימודו תחת רגליו, ויצא הרבה דם, ואמר לו אחד, שעם זה נשאר כמו שהיה, והיינו מאהבתם אל ה' יתברך הם עושים דברים אפילו שקשה להבינם.

כד) קבלוה מאהבה

אבל בעצם ביום מתן תורה היה גם כפיית הר כגיגית, ולכן יש פתחון פה לומר שהיה בכפייה ולא מאהבה, ועל זה אומרת הגמרא מכאן מודעה רבה לאורייתא, והיינו שזה היה בכפייה, ואם כן אין זה נקרא קבלה בשלמות, לכן אומרת הגמרא הדר קיבלוה בימי אחשורוש, והיינו שיום הפורים הוא בעצם יום קבלת התורה מאהבה מחדש ללא כפייה כלל ועיקר, ואם כן ביום קבלת התורה הרי זה יום עצום ונשגב שאפשר לבקש מה' להבין ולהשכיל תורתו הקדושה, ואפשר גם לבקש שיהיה לו גם השגה בתורה בחלק הפנימיות שבתורה, שזה הרי בעצם העיקר של התורה, כי נגלה ללא נסתר, הרי הוא בדיוק דוגמת הגוף שנשמתה נטלה ממנו.

כה) יום קבלת התורה

וכן ביום כזה של קבלת התורה, צריך לראות ולהשתדל ללמוד כמה יותר שיכול, שהרי אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא, ולכן אפשר להבין למה יש בפורים מצוה כל כך משתה ושמחה, גם בגלל הנס של פורים, וגם בגלל קבלת התורה מאהבה, ובקבלת התורה הכל מודים דבעינן נמי לכם. וגם מובן שפורים יותר גדול מיום הכיפורים שביום הכיפורים זה תשובה מיראה, אבל פורים זה תשובה מאהבה.

כו) רק הוא למד

וכדמקובל על מורנו אבי האבני נזר (מביאלא), ואצל אחרים מקובל על אביו של רש"י, שאמרו שזכה לבן קדוש כזה כהאבני נזר, זה משום שלמד בפורים בזמן שאף אחד לא למד, ובזכותו נשאר העולם עומד, ככתוב אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת, ולכן זכה לבן גדול ויקר כזה.

כז) ילמד ויקרא זוהר

על כל פנים רואים כמה גדול כח הלימוד ביום הפורים, ולכן כל אחד יראה ללמוד ביום הפורים כמה שיכול ובכוחו, והשאר יגיד כמה שיותר זוהר⁵, ויקרא בספר תהילים שחיבר דוד המלך עליו השלום, ויבקש בקשותיו ולא ישובו ריקם.

ובעיקר יתפללו שכמו שניצלנו מהמן הרשע אז, גם כן ניצל מהמן בדורנו מבית ומחוץ מכל השונאים מבית ומחוץ שונאים ברוחניות ושונאים בגשמיות, וגם יתפללו שיקיץ קץ לגלותנו, ויבוא גואלנו במהרה בימינו.

כח) משתה ושמחה

ואחר כך בא החלק של משתה ושמחה, והוא פשוט, ואין צריך להאריך בזה שיאריך בסעודתו בזמירות שירות ותשבחות לה' על כל הטוב שגמלנו, בהצילו אותנו מהמן, ויוסיף ויודה לה' על כל מה שגמל איתו באותו שנה ובשנים קדמוניות, על הכל צריך להודות לה', ויראה באמת להודות מעמקי ליבו, ולא ישכח גם לבקש על העתיד בשעת ההודאה, כידוע שאומרים **עד הנה עזרונו, ומיד אומרים ואל תטשנו לנצח.**

וכן חייב אדם לבסומא בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי⁶,

5. קיבלתי (סתם, וטעמא לא ידענא) מרבי מענדלי ליליג רב בפפד"מ זצ"ל שקיבל מהג"ב "שב יעקב" זצ"ל, שכל העוסק בתורה בין מגילת הלילה למגילת היום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, (דרושים ואגרות חת"ס י-ם תשנח, רמה). כפי החיות והתענוג שמקבל בפורים [לפי עבודתו], כך יהיה בליל שימורים. וכפי שיהיה בליל שימורים, כך יהיה ביום הכיפורים. איש איש כפי עבודתו ומשאו (בית אהרן, דבר בעתו).

6. כידוע מכתבי האריז"ל, שמרדכי היה גלגול משה רבנו ע"ה - מרדכי תיקן "מתנות לאבינונים" עבור

והנה נהרא ונהרא ופשטיה, כל אחד ינהג לפי מנהגו לשתות, רק לראות להתנהג על פי ההלכה, כי יהודי נשאר יהודי גם כשמצוה לשתות.

ונציין כאן מה שמקובל מרבי **צבי הירש מזידיטשוב שר בית הזוהר**, שמי שמשתכר בפורים וודאי יש לו ישועה. (ובלשונו הקדוש ער איז א געהאלפענער).

יעזור ה' יתברך שנזכה לערוך את הימים הקדושים הבאים עלינו לשלום חשוכים מכל חטא ופשע, וה' יתברך ירווה ממנו רוב נחת וה' יערה רוח טהרה ממרומים רוח תשובה על כל ישראל וכולם ישובו בתשובה שלמה.

מקדשנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בגין בית

פְּתַב הַמֶּרַח"ו זי"ע, מה שְׁאָמַר הַנְּבִיא יְרֵמְיָהוּ (ד' כ"ד), "וְכָל הַגְּבָעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על כן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת ... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא פנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בגין בית מקדשנו ותפארתנו המכנה ונקרא "הדר הפרמל", כמו שְׁאָמַר הַכְּתוּב (שיר השירים ז' ט): "רֵאשֶׁתְּךָ עֲלֵיָהּ כְּפֶרֶמֶל" ... כִּי אֵין לוֹ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵת רוּחַ בְּעוֹלָמוֹ, אֵלָא כְּאִשֶׁר עוֹסְקִים בְּחֻכְמָהּ זו.

רואים שפדי לזכות ליראת שמים טהורה, שידע שפלות עצמו מכרחים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מקלקלים וכפירות, וזוכים להפיר גדלות הבוּרָא ותַבְרָף שְׁמוֹ, וכְּאִשֶׁר כָּל יִשְׂרָאֵל יַעֲסִקוּ בְּלִמּוּד הַזוהר הַקְדוֹשׁ מִיַּד נִגְאָלִים וְנִצְאָלִים מִחֻבְלֵי מְשִׁיחַ. וְכָל עֵקֶר בֵּיאַת הָאָדָם לְעוֹלָם הַזֶּה הוּא כְּדֵי שְׂיִלְמַד אֶת הַלִּמּוּד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה.

ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא משה רבנו ע"ה] מצנה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא

נשמח משה רבנו ע"ה שהשתתף עמו בתפלתו לבטל הגזרה (קונטרס אלישיך אסתר ט', כב, ובשם הרלב"ג).

הפסק וְלֹא לָתֵת מְנוּחָה לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאָלְנוּ (זוהר פְּנִיחַס רִיט).

יְהוּדִים יְקָרִים! הַזְמַן הוֹלֵךְ וְאוֹזֵל... שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם הוֹלְכִים וּמִסְתַּיִימִים עוֹבְרִים, חוֹלְפִים בִּיעָף

הַמָּצֵב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (וּבְעוֹלָם כּוֹלֵו) מְעוֹרָר דְּאָגָה, וְהַלֵּב נִקְרָע וְכָל עֵין תִּזְלַ וְתִדְמַע מִגְדֵּל הַצָּרוֹת הַפְּרֻטִיּוֹת וְהַפְּלִלִיּוֹת רַח"ל.

יְדוּעַ מֵאֲמָר חַז"ל מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵין לָהּ יוֹם שֶׁשְׁקָלְתוּ מְרֻבָּה מִחֲבָרוֹ, וְכָל הַיְשׁוּב עוֹמֵד בְּסַפְּנָה נוֹרָאָה רַח"ל "כְּכַבְּשָׁה אַחַת שְׁעוֹמֶדֶת בֵּין שְׁבַעִים זְאֵבִים" (שְׁבַעִים אַמּוֹת). וְכַמְדָּמָה שֶׁכָּבַר הַגֵּעֲנוּ לְמֵאֲמָר דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה "לָמָּה רָגַשׁוּ גּוֹיִם" וְגו'. וְהָאֲמוֹת מְצַחֲצָחוֹת הַחֲרָבוֹת, וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן אֲלָא עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, וְלִקְוֹת לְסַכְתָּה לְרֹאשֵׁי בְיּוֹם נִשְׁק (תְּהִלִּים פָּרָק קַמ), דְּבָר אַחַר בְּיּוֹם נִשְׁק.7. זֶה נִשְׁקוּ שֶׁל גּוֹג (יְרוּשָׁלַיִם יְבִמּוֹת עַח).

וּמִמֶּשׁ בְּיָמִים אֵלוֹ הוּצִיאוּ כְרוּזִים לְהִתְכַוֵּן וּלְסַדֵּר הַמְקַלְטִים וְלֹא יוֹדְעִים מִתִּי יִכְנַס בְּרֹאשׁ שֶׁל אֶחָד הַמְשַׁגְּעִים שֶׁמְסַבִּיבֵנוּ לְהִתְחִיל מְלַחְמָה רַח"ל, הַצָּבָא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִתְכַוֵּנִים ח"ו שֶׁלֹּא תָבֹא מְלַחְמָה כִּי הָאוֹיֵב הַתְּחַמֵּשׁ בְּטִילִים אִיוֹמִים שְׁמִי יוֹדַע מִי יוֹכֵל לְהִנְצִל, וְכֻלָּם שׁוֹבְרִים אֶת הָרֹאשׁ מֵה לַעֲשׂוֹת, וְאִם כִּדָּאֵי לְהַקְדִּים וְלִפְתּוֹחַ מְלַחְמָה מֵצַד יִשְׂרָאֵל, וְכִמוּ הָאֵילָה שְׁצוּעַקַת לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁצְרִיכָה לְלָדֵת, כִּף עִם יִשְׂרָאֵל נִמְצָאִים בְּמָצֵב שֶׁעַל פִּי דָרָךְ הַטָּבַע אֵין יוֹדְעִים מֵה לַעֲשׂוֹת?

חִיבִים אָנוּ לַעֲצֹר וְלִהְתְּבוֹנֵן: נַחֲפָשָׁה דְרָכֵינוּ וְנַחֲקוֹרָה, עַל מֵה וְלָמָּה כָּל יוֹם שְׁעוֹבֵר גְרוּעַ מִחֲבָרוֹ? מִדּוּעַ הַתּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת, כְּבִיכּוֹל אֵינָה מְגִינָה וּמְצִילָה מִכָּל הַפְּגָעִים הָרָעִים. אֵיךְ זֶה שֶׁהַשְּׂכִינָה בּוֹכָה וְצוּעַקַת וְהַגְּאוּלָּה לֹא מְגִיעָה? וּבְיָמִים

7. יִשְׂרָאֵל מִתְאַחֲדִים בְּזוּהַר הַקָּדוֹשׁ < בְּגִימְטְרִיא (9761) כִּמְנִין > בְּסוּכוֹת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַה יָמִים. [וְעֵנָה יִי עֲלֵיהֶם יוֹמִים", שֶׁהַשְּׂכִינָה הַקָּדוּשָׁה חוֹפֶפֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וְזוֹכִים ל"סַכּוֹתָה לְרֹאשֵׁי בְיּוֹם נִשְׁק", [עֵינָה יְרוּשָׁלַיִם יְבִמּוֹת ע"ח, וְכִמוּ שֶׁתְּמִיד הִיָּה דוֹרֵשׁ בְּפִתִּיחָה לִירְחִי כֹלָה מֵרֵן בַּעַל "אֲבִי עֲזַרִי" אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, עַל סַכְנַת הָאֲטוּם], וּבְסוּכוֹת הַתְּאַחֲדוֹת עִם יִשְׂרָאֵל בְּלִימּוֹד הַזוּהַר הַקָּדוֹשׁ, נִינְצַל מִמְלַחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, וְעוֹד, כִּמוּ שֶׁהַתּוֹרָה צוּוֹתָה עֲלֵינוּ בְּסוּכוֹת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים, כִּךְ חִיבִים לְלַמּוֹד אֶת הַזוּהַר הַקָּדוֹשׁ כָּל הַשְּׁבוּעַ בְּלִי הַפְּסִק].

קָשִׁים אֵלוּ הָעוֹבְרִים עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יַצִּילֵנוּ וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מֵהַ יֵלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמְבַקְשִׁים עֲצָה וְתוֹשָׁיָה בְּמֵה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת הַ”.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִי”ע (תיקוני זוהר, תיקון מג): **”וְעוֹד מִי שֶׁגּוֹרֵם שְׁתַּסְתַּלֵּק הַקְּבֵלָה וְהַחֲכָמָה (זוהר, פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה). – מִתּוֹרָה שֶׁבַעֲלָ פֶה וּמִתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, וְגוֹרֵם שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדְּלוּ בָּהּ, וְאוֹמֵר שֶׁאֵין אֵלָּא פֶּשֶׁט בַּתּוֹרָה וּבַגְּמָרָא (לומדים רק פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה וְהַגְּמָרָא כָּל הַיּוֹם, וְהַמְּבִין יְבִיּוֹ...), בּוֹדָאי הוּא יִסְלַק אֶת הַמִּים מֵהָהוּא נָהַר וּמֵהָהוּא גֵן, אוֹי וְאָבוֹי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא בְּעוֹלָם, וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וְשֶׁבַעֲלָ פֶה, וְנִחַשְׁבַּ לּוֹ, כְּאִלוֹ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְבָהוּ, וְגוֹרֵם עֲנִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאַרְךָ הַגְּלוּת!!” – וְכֵן כּוֹתֵב הַרְשָׁב”י הַקְּדוֹשׁ (תיקוני זוהר, תיקון ל): “אוֹי לְאֵלֶּה שֶׁעוֹבְדִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְּיוֹבֵשׁ, וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בְּלִמּוּד חֲכָמַת הַקְּבֵלָה, אָבוֹי לָהֶם שֶׁגּוֹרְמִים עֲנִיּוֹת, וְחָרַב וּבָזָה (מְלַחְמוֹת) וְהָרַג וְאַבְדָּן בְּעוֹלָם, וּמִסְלָקִים אֶת רוּחַ הַמְּשִׁיחַ”.**

אָנוּ מִתְּפַלְלִים בְּכָל יוֹם וּפָרַס עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמָה, וְזֵהוּ זְכוּת לִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁמִּגֵּן וּמִסַּכֵּךְ עָלֵינוּ⁸, וְהַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה פּוֹרֶשֶׁת כְּנַפְיָהּ וְשׁוֹמְרַת עָלֵינוּ. וְזוֹהִי הָעֲצָה אַחַת הַיְעוּצָה “לִימוּד תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ”⁹, בְּלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁמְחָה וּבְאַחֲדוּת, אֲשֶׁר בְּכַחוֹ לְעַצֵּר כָּל פְּרָעָנוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ כָּל הַבְּרָכוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבַגְּשְׁמִיּוֹת, וְכִידוּעַ תַּקְנֵת הַרְמַח”ל זִי”ע לְלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרִצְיָפוֹת – שֶׁמִּצִּיל מִן הַפְּרָעָנוֹת – וּמִבִּיא הַגְּאוּלָּה (עֵיין סֵפֶר אֹרֶז הַזּוֹהַר פ”ה, וְכֵן הוּבָא בְּסֵפֶר “תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ”).

8. לִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ צִילָא דְמַהִימְנוּתָא כְּסָפָה: כְּתוּב בְּתַהֲלִים (פְּרָק ק”מ ח) “ה’ אֵד-נִי עֹז יִשׁוּעָתִי סִכַּתָּה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נִשְׁק”. וּבִירוּשְׁלָמִי (בְּמִזְמוֹת דָּף עח) אָמְרוּ: דְּבַר אַחַר “בְּיוֹם נִשְׁק” זֵה נִשְׁקוֹ שֶׁל גּוֹג. וְכַתְּבוּ הַמְּקַבְּלִים דְּהַסֵּכֵךְ שֶׁל הַסֵּכָה בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, הַנִּקְרָאת אִם הַחוֹפֶפֶת עַל הַבְּנִיִם בְּצִלָּא דְמַהִימְנוּתָא, וְכִמוֹ כֵּן הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁלִּמּוּדוֹ בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, נִחַשְׁבַּ לְסַכֵּךְ וְצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמִסַּכֵּךְ וּמִגֵּן בְּיוֹם נִשְׁק שֶׁמִּצִּיל מִמְּלַחְמוֹת גּוֹג וּמִגּוֹג. (בְּדִי עֲרֻבוֹת).

9. תּוֹרַת הַסּוּד הוּא תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, (אוֹר יַחַק פ”א). וְכִמוֹ שֶׁאָמַר הַמַּגִּיד לְמַרְן הַבֵּית יוֹסֵף: אִם תִּקְבַּע עֵתִים בְּחֲכָמַת הַקְּבֵלָה, אֶפְתַּח לָבָד בָּהּ דְּתַדְבִּיק רְזִין סְתִימִין דְּלֹא יָדַע יְתֵהוּן בַּר נֶשׁ. (מַגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל פְּרָשַׁת בֵּא) – וְוִי לְעֵלְמָא דְאַנּוֹן אֲטִימִין לָבֵא וְסְתִימִין עֵינֵינוּ דְּלֹא מִסְתַּפְּלִין בְּרַזִּי דְאוֹרֵייתָא. (זֵהר חֲלָק א’ דָּף כ”ח) – אֵינּוּן דְּעַבְדִּין לְאוֹרֵייתָא יְבִשָּׁה, וְלֹא בְּעָאן לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּחֲכָמָה דְּקַבְּלָה, דְּגַרְמִין דְּאַסְתַּלַּק נְבִיעוֹ דְּחֲכָמָה דְּאִיְהִי ל’ מִינָהּ, וְאַשְׁתַּאֲרַת ב’ יְבִישָׁה, וְיִ לוֹן דְּגַרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחָרְבָא וּבִיזָה וְהָרַג וְאַבְדָּן בְּעֵלְמָא. (תיק”ז ת”ל).

מורי ורבותי!!!

כלנו יחד צריכים להתחזק ולקיים את דברי קדשו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, א, בני שגנו מדותי (גיטין ס"ז) ופרש רש"י למדו תורת, וכבר הבטיח הרעיא מהימנא ואליהו הנביא זכור לטוב שבזכות הלמוד והקריאה בספר הזה"ק נצא מן הגלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזה"ק מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל. - בעינינו רואים בחוש איה שמתקיימת נבואת הנביא עמוס (פרק ח' יא-יב): "הנה ימים באים נאם ה' אלוקים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי ה' - ומכל קצוות הארץ דורשים ומבקשים את דבר ה', להתחבר אל התנא האלוקי הרשב"י זי"ע ולהשתתף עם כלל ישראל בלימוד הקדוש הזה. אשר הוי ידוע שכל המסימים את ספר הזהר הקדוש באחדות בבחינת "כנישתא חדא" (זהר הקדוש) הם זוכים להיות "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים" (שיר השירים ד, ד), - עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה ברחמים. וכבר תקנו גאוני וצדיקי ירושלים זי"ע (בשנת תרפ"א), לארגן אלף סיומי זוהר כדי לזכות לגאולה בבחינת "האלף לך שלמה".

וברוך השם זכינו שבדורנו התאחדו כל כף הרבה אנשים וביחד סימו זוהר הקדוש אלף אלפי פעמים, ויש לנו כבר קרוב לאלף בתי מדרשים שמסיימים כל שבוע את הזה"ק המחולק ל-70 חלקים סך הכל יותר מחצי מליון סיומים בשנה. ורואים בזה התגשמות הבטחתו של הרשב"י ע"ה, שהכין רפואה למכה, והכין לנו את הזהר הקדוש כדי שנוכל להתחזק באמונה ולזכות ליראת שמים בדור האחרון, ולזכות ללמוד תורה לשמה, ועל ידי לימוד הזהר נזכה לחזר בתשובה שלימה בשמחה ובאהבה, ובו ננצל ובו נגאל, (כמו שכתבו כל הצדיקים

תלמידי הבעל שם טוב ועוד).

וכתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחביר הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה 'ושבתם איש אל אחזתו' וכו', כדי שבזכות

זו יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל לתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית) -

ונזכיר מעט מהמעלות הנשגבות של לומדי הזוהר הקדוש כמו שנזכרו בדברי רבותינו הקדושים: כתוב בתיקוני זוהר חדש (ע"ב ע"ד, זהר נשא). **אלו שלומדים זהר... ינצלו מהמבול וממלחמת גוג ומגוג כמו בתבת נח, וכן צוה הרמח"ל זי"ע ללמוד ברציפות את הזוהר הקדוש כדי לזכות להינצל ולהכנס לתבת נח שהוא הזוהר הקדוש.**

(ובתק"ז, בפרוש פגו הירק) כתוב, נצולים מכל פגעים רעים. זוכים להשבתת הקטרוגים, מבטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (הגור"א-אבו שלמה, חסד לאברהם, דגמ"א שמיני) מטהר ומקדש הנפש. (פלא יועץ). מקרבים את הגאלה ועושים נחת רוח גדול ליוצרים (מק"מ לתיקוני"ז). הלומדים זה"ק בחול: שעה אחת מקבלים שכר כמו שנה שלימה. בשמחה: כמו אלף שנה, בצער: כמו מאה אלף שנה. בשבת: כמו אלף שנה תורה. בשמחה: כמו מליון שנה. בצער: כמו מאה מליון שנה תורה. (הרי"ח הטוב, אוחרות צדיקים, אבדר"נ).

ל) לימוד זה"ק בשבת מקבל שכר כמו 100 מליון שנה תורת הפשט

רבותי שמעתם? לימוד זה"ק בשבת אתה מקבל שכר כמו שלמדת 100 מליון שנה תורת הפשט, זאת אומרת כמו לימוד ש"ס בבלי וירושלמי מליון פעמים, איזה מתנה יפה נתנו לנו משה רבינו הרשב"י ואלהו הנביא זיע"א!!!

רק הם בלבד זוכים שתפלותיהם נשמעות ומתקבלות (ר"י אבוחצירא, "בגדי השרד"). רק הם נקראים עובדי ה' לשם שמים, שלא על מנת לקבל פרס. וזוכים לקבל פני שכנה, ומרואי פני המלך (רבי אברהם אזולאי, פרקי אבות). אם אתה רוצה להשתדף עם עובדי ה' אז תחפש מי שלומד זוהר כשיבוא המשיח יאמר עליהם: **"בזכותך הגעת, לך יש חלק בגאלת העם!"** מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים את הזוהר הקדוש... ובודאי זוכים לגאלה בקרוב בלי חבלי משיח. (הצדיק

יהודים קדושים! אחים אהובים! ממש תענוג לראות ומפעים הלבבות, האיך נתחברו כל היהודים זקנים עם נערים בכל בתי הכנסיות ובתי המדרשות, ללמד כל שבת קודש [שפידוע מעלת הלמוד בשבת קודש עולה כפול אלה, ולמוד זוהר הקדוש שעה בימות החול עולה לשנה, ושעה בשבת קודש אלה שנה, וכאשר הלמוד הוא מתוך שמחה עולה לערך מליון שנה, ובצער מאה מליון שנה - ראה ספר ערפה של שעה]

ובלמוד במגן מקבלים שכר כפול אלה, כי כל בי עשרה שכינתא שריא, וכל מה דיהבי משמיא נותנים באלף (זוה"ק פרשת ויצא דף קס"א עמוד א'), ובזכוי הרבים עוד כפול אלה כדאיתא במדרש רבא (שיר השירים פרשה ח' פסקא ט"ז). וממי את למד, משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי שבטו של נפתלי על ידי שהיו למדין תורה שלא במקומו נטלו שכר אלה הדא הוא דכתיב ומנפתלי שרים אלה, אבל שבטו של יששכר על ידי שהיו למדין תורה במקומו נטלו שכר מאתים שנאמר: ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם. ובמדרש זוטא (קהלת פרשה ה'): רבי יעקב אמר בשם רבי יוחנן למד ולא למד אין לה הבל גדול מזה. מכאן אמרו אין הרב נוטל שכר תלמידיו עד שילמדנו לאחרים. שנאמר "האלף לה שלמה" וגו' (שיר השירים ח' י"ב). העולה מכאן שהמזכה את הרבים שילמדו בצבור זהר הקדוש בשבת קודש שעה עולה לו כמו למוד תורת הגגלה 100,000,000,000,000 שנה - מאה טריליון שנות תורה. [וכל אחד יכול לזכות לזה בקלות אם בעל נפש אתה], ובזהר רעיא מהמנא פרושת משפטים (ק"כ), כתב שישראל שהם נקראים "אילת" הם גרדפים מפני הרשעים, ואז יתעורר נפתלי שהוא "אילה שלוחה הנותן אמרי שפר", והוא יעורר את המשיח בן דוד שהוא מצד ימין עין שם. ויש לרמז שנפתלי הם אלו שמוסרים בפשם ומצערים עצמם לזכוי הרבים, והם זוכים לקרב את הגאולה ולהביא את המשיח, ודוקא האוחזים במדת נפתלי שהם מזכיי הרבים בלימוד התורה ואינם נחים במקומם, הם אלו שמעוררים את הגאולה ובזכותם המשיח בא.

לא) מי רוצה לזכות למאה טריליון שנות תורה, ולהביא את המשיח

עתה צריך להחליט האם אתה שייך למי שרוצה לזכות למאה טריליון שנות

תורה, ולהביא את המשיח, או חס ושלום לפול לקלפת הערב רב, כי זה כנגד זה עשה האלקים, והבוחר בקדש הוא חושק לזכות את הרבים וזכות הרשב"י תעמד לו ולזרעו עד עולם בזה ובבא. - וכעת אין לשום יהודי¹⁰ תרוץ מדוע לא ילמד זוהר הקדוש, אלא כל ישראל חברים מקשיבים ולומדים זוהר הקדוש ומקיימים דברי אלקים חיים, מפי משה רבנו ע"ה, שאמר: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (רעיא מהימנא נשא קכ"ד), במהרה בימינו אמן.

לב) משה וצפורה נקברו במערת המכפלה

"וימת שם משה", סמליון אומר מחילה [מערה] היתה יוצאת מקבורתו של משה לקבורתו של אבות, נאמר כאן "וימת שם משה", ונאמר להלן "ושמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו". - עוד ראיתי כתוב [בילקוט ראובני פרשת ברכה, בשם ספר התמונה] כי משה וצפורה נקברו במערת המכפלה, ומה שכתוב "ואתה לא תבוא אל הארץ", "ושמה לא תבוא", לא תבוא בעצמה, אבל המלאכים יביאה שמה בטרה, שלא ידע איש את קבורתו אלא המלאכים, עין שם. - א"ה, ואולי משום זה כתבו [בתוספות סוטה י"ג ע"ב] דסמליון מלאך היה, עין שם, יען שכתוב "ולא ידע איש את קבורתו", וזהו ההכרח לומר שהוא שם מלאך ולא שם חכם, ודו"ק.

10. ספר הזהר הוא כמו תבת נח - ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס: כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה כן הוא ממש... כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל ויכנס אליו להצלת גפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס. (אור יקר, שער א' סימן י')

בזכותך הגעתי!

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים. בעת הזו יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה, ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בפנותו אצבעו על יהודי מסוים: "בזכותך היגעת, לך יש חלק בגאולת העם". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך היגעת"

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעת".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך בולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אכי"ר.

לתרומות ולהנצחות:

מפעל הזוהר העולמי 0527-651911 / בפקס 02-995-1300

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק א'

וְהוּא, זוהר לְפוֹרִים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפוֹרִים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסִּפְרֵי
הַזוהר בְּאֶרְצֵי יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק א'

(א) **בַּיּוֹם הַהוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ^[א] הוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוֹ וְעַד כּוֹשׁ שִׁבְעַת יְעִשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: (ב) בַּיָּמִים הָהֵם כְּשֶׁבֶת הַמֶּלֶךְ אֶחָשֵׁרוּשׁ^[ב] עַל כִּפּוֹס מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה:**

א. זוהר שמות (פרשת שמות דף ז' ע"א):

אֶחָשֵׁרוּשׁ לֹא הָיָה רְאוּי לְמֶלֶךְ וְקָם בְּכַח עֲשָׂרוֹ

רבי יוסי ורבי יהודה, הוּו יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינו, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כלא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכשהיה עומד מלך למעלה - עומד מלך למטה.

רבי יוסי ורבי יהודה, היו יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינו, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כלא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכד הוה קם מלכא לעילא, קם מלכא לתתא.

ב. זוהר דברים (פרשת כי תצא דף רע"ז ע"א):

דַּרְכָּם שֶׁל מְלָךְ וּמַלְכָּה לְרַכֵּב רַק עַל סוּסִים וְלֹא עַל חֲמוּרִים

אין דרך של מלך ומלכה לרכב על חמור, אלא על סוסים, זהו שפכתוב (חבקוק ג) פי תרכב על סוסים מרכבתיך ישועה. שאין

לית דרכא דמלכא ומטרוניתא, למרכב על חמור, אלא על סוסון. הדא הוא דכתיב, (חבקוק ג) פי תרכב על סוסים

הַמִּלְכָּה לְפָנַי הַמֶּלֶךְ בְּבִתְרַם מַלְכוּת לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת
 יָפִיָּה כִּי מוֹבֵת מֵרְאֵה הִיא: (יב) וְתִמְאַן הַמִּלְכָּה וְשִׁתִּי לָבוֹא בְּדַבַּר
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסָּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ בָּעָרָה בּוֹ:
 (יג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם יְדְעֵי הָעֵתִים כִּי כֵן דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ לְפָנָי כֹּל

בְּאֶלֶף דָּלָת נו"ן יו"ד, וְהַפְּסוּק הַזֶּה
 הוּא סוּד הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם - אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים
 יָמִים. וּפְרָעָה חָלַם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר
 - סוּד הוּא, כְּמוֹ שֶׁלְּמִדְּנוּ, זֶה יוֹסֵף,
 שְׁנֵהָר [שְׁכַל הַנְּהָר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עֹלֵת שְׁבַע פְּרוֹת
 יְפוֹת מֵרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, שֶׁהָרִי מֵהַנְּהָר הַזֶּה
 מֵתְבָרְכוֹת כֹּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שֶׁלְּמִטָּה,
 מִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ נִהָר שֶׁשׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא הוּא
 מִשְׁקָה וְזֶן אֶת הַכֹּל, וַיּוֹסֵף הוּא נִהָר
 שֶׁתְּבָרַךְ כֹּל אֲרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְלֹו.

שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת וְשִׁבְעַת הַסָּרִיסִים מֵרְמִזִּים עַל שְׁבַע מִדּוֹת

וּבֵא רְאֵה, אוֹתוֹ הַנְּהָר, שְׁבַע דְּרָגוֹת
 נִשְׁקוֹת וּמֵתְבָרְכוֹת מִמְּנוֹ, וְאֵלּוּ הֵם יְפוֹת
 מֵרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ,
 בְּחִבּוּר וְאַחוּהָ, שֶׁאֵין נִמְצָא בָּהֶם פְּרוּד
 וְכֹלָם לְשִׁבַח עוֹמְדִים. שֶׁהִנֵּה כֹּל שְׁבַע
 הַדְּרָגוֹת הֵלְלוּ שֶׁאֲמַרְנוּ הוּא סוּד, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת
 הַרְאִיֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל
 כֵּן שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאֵה, וְכַנְּגֵד זֶה
 כְּתוּב שֶׁבַעַת הַסָּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִּים אֶת
 פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

בְּאֶלֶף דָּלָת נו"ן יו"ד, וְהִיא קְרָא רְזָא
 דְּחַכְמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (דף קצד ע"א) וַיְהִי
 מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חוֹלֵם וְהִנֵּה
 עוֹמֵד עַל הַיָּאֵר, רְזָא אִיהוּ, כְּמָה דְּאֵתְמַר
 דָּא יוֹסֵף. דְּנִהָר (ס"א דְּכַל נִהָר) דָּא, יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק הוּא. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עוֹלוֹת שְׁבַע
 פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר
 וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, דְּהָא
 מִנְהָר דָּא אֵתְבָרְכָן כֹּל אֵינּוֹן דְּרָגִין
 דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּהִהוּא נִהָר דְּנִגִיד וְנִפִיק,
 אִיהוּ אֲשֶׁקִי וְזֶן לְכֹלָא. וַיּוֹסֵף אִיהוּ נִהָר,
 לְאֵתְבָרְכָא כֹּל אֲרֶעָא דְּמִצְרַיִם בְּגִינָה.

וְתָא חֲזִי, הֵהוּא נִהָר, שְׁבַע דְּרָגִין
 אֵתְשִׁקִּין וְאֵתְבָרְכּוּ מִנְיָה, וְאֵלִין אֵינּוֹן
 יְפוֹת מֵרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ, בְּחִבּוּרָא בְּאַחוּוֹתָא דְּלֹא אֲשִׁתְּכַח
 בְּהוּ פִירוּדָא. וְכֹלְהוּ לְשִׁבְחָא קִיָּמִין, דְּהָא
 כֹּל הֵנִי דְּרָגִין שְׁבַע דְּקֹאֲמַרְוֹן, רְזָא אִיהוּ.
 כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע
 הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ
 וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאֵה,
 וְלִקְבַל דָּא כְּתִיב שְׁבַעַת הַסָּרִיסִים
 הַמְּשֻׁרְתִּים אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

יְדַעֵי דַת וְדִין: (יד) וְהִקְרַב אֵלָיו כְּרִשְׁנָא שְׁתָּר אֲדַמְתָּא תְרִשִׁישׁ
 מָרָם מְרֻסְנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שְׂרֵי פָרָם וּמְדֵי רֵאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַיְשָׁבִים רֵאשְׁנָה בַּמְּלָכוֹת: (טו) בְּדַת מַה לַעֲשׂוֹת בַּמְּלָכָה וְשִׁתִּי
 עַל אֲשֶׁר לֹא עָשִׂיתָ אֶת מֵאֵמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ בְּיַד הַסְּרִיסִים:
 (טז) וַיֹּאמֶר מוֹמְכָן (מְמוּכָן) לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ
 לְבַדּוֹ עָוֹתָה וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה בִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר
 בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ: (יז) כִּי יֵצֵא דְבַר הַמְּלָכָה עַל כָּל
 הַנְּשִׁים לְהַבְּזוֹת בַּעֲלֵיהֶן כַּעֲיִינֵיהֶן בְּאֵמֶרֶם הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ אָמַר
 לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה לְפָנָיו וְלֹא כָּאֵה: (יח) וְהַיּוֹם הַזֶּה
 תֵּאמְרָנָה שָׂרוֹת פָּרָם וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמְּלָכָה לְכָל שְׂרֵי
 הַמֶּלֶךְ וּכְדֵי בְּיוֹן וְקֶצֶף: (יט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר מְלָכוֹת
 מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָרָם וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבוֹר אֲשֶׁר לֹא תָבוֹא וְשִׁתִּי
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ וּמְלָכוֹתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ^[י] הַטּוֹבָה

ד. זוהר - תיקוני זוהר תקונא עשרין, וחד ועשרין (דף ס' ע"ב):

כְּשִׁיבֹא הַמְּשִׁיחַ יַחֲזִיר הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלָכוֹת לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה

ועוד, שכינתה היא מצות העמדת מלך, זהו
 שְׁפָתוֹב (דברים י"ז טו) שׁוֹם תְּשִׁים עֲלֶיךָ מֶלֶךְ,
 וכבִּיכּוֹל, כֹּל זְמַן שְׂאִין שְׁכִינָה בְּמִקּוּמָה
 אֵין מֶלֶךְ, ומשׁוֹם שְׁשִׁכְנָה הִיא מְלָכוֹת עַל
 אָדָם, נֶאֱמַר בּוֹ שׁוֹם תְּשִׁים עֲלֶיךָ מֶלֶךְ,
 לְהִיּוֹת יִשְׂרָאֵל בְּהַ כְּלָם בְּנֵי מְלָכִים. (דף ס
 ע"ב) שְׂאִין מֶלֶךְ בְּלִי מְלָכוֹת, שְׁבַגְלוֹת
 שְׁפָחָה תִירֵשׁ גְּבַרְתָּהּ, וּבְזַמֵּן שְׁיָבֵא
 הַמְּשִׁיחַ נֶאֱמַר (אסתר א' יט) וּמְלָכוֹתָהּ יִתֵּן
 הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, הִיא
 מְלָכוֹתוֹ, הִיא כְּסָאוֹ, הִיא עֲטָרָתוֹ. מְשַׁל
 לְמֶלֶךְ שְׁיֵשׁ לוֹ כְּלֵי יָקָר וְהוּא חָבִיב אֵלָיו,

ועוד שכינתא איהי מצות העמדת
 מֶלֶכָּא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (דברים י"ז טו) שׁוֹם
 תְּשִׁים עֲלֶיךָ מֶלֶךְ, וְכַבִּיכּוֹל כֹּל זְמַנָּא
 דְּלִית שְׁכִינְתָּא בְּאַתְרָהּא לִית מְלָכָא,
 וּבְגִין דְּשִׁכְנְתָּא אִיהִי מְלָכוֹת עַל בְּרַ נִשׁ,
 אֲתֵמַר בֵּיה שׁוֹם תְּשִׁים עֲלֶיךָ מֶלֶךְ, לְמַהוּי
 יִשְׂרָאֵל בְּהַ כְּלָהוּ בְּנֵי מְלָכִים. (דף ס ע"ב)
 דְּלִית מֶלֶךְ בְּלֹא מְלָכוֹת, דְּבַגְלוֹתָא שְׁפָחָה
 תִירֵשׁ גְּבַרְתָּהּ, וּבְזַמֵּנָא דִּינִיתִי מְשִׁיחָא
 אֲתֵמַר (אסתר א' יט) וּמְלָכוֹתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ
 לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, אִיהִי מְלָכוֹתָהּ,
 אִיהִי כְּרֻסְיָהּ, אִיהִי עֲטָרַת דִּילֵיהּ, לְמֶלֶכָּא

מִמָּנָה: (כ) וְנִשְׁמַע פִּתְנָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה
 הִיא וְכָל הַנְּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קָמָן: (כא) וַיֵּיטֵב
 הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ בְּדַבַּר מְמוֹכָן: (כב) וַיִּשְׁלַח
 סְפָרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה בְּכַתְבָּהּ וְאֶל עַם
 וְעַם בְּלִשׁוֹנוֹ לְהִיזֹת כָּל אִישׁ שִׁרְר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן עַמּוֹ:

לפעמים שם אותו עטרה על ראשו, זה תפלין של ראש, לפעמים קושר אותו באצבע, וזה תפלין של יד, לפעמים שם אותו תחתיו ונקרא כסאו, לפעמים עושה ממנו לבוש.

דאית ליה מאנא דיקר ואיהי מחבבא לגביה, לזמנין שוי ליה עטרה על רישיה דא תפלין דרישא, לזמנין קשיר ליה באצבעא ודא תפלין דיד, לזמנין שוי ליה תחותיה ואתקרי פּרסיא דיליה, לזמנין עביד מינה לבושא.

אָבֵל עֲבָשׁוּ בְּגָלוֹת הַכֹּהֵן חֲשָׁךְ

וכעת שהיא מרחקת מן המלך, נאמר במלך (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות, והשכינה אומרת אל תראני שאני שחרחרת (שיר א ו), ובני אדם שהם שוטים מסתכלים בלבוש, ואחרים כן מסתכלים בגוף, ובגלות כלם שוטים, אבל הפקח החכם מסתכל פנימה, וכשתבא גאלה, מתפשט מלבושי הקדרות וזורק אותם על אמות העולם, זהו שכתוב (שמות י כב) ויהי חשך אפלה וגומר, ולכל בני ישראל היה אור במושבבתם.

וכען דאיהי מרחקא מן מלכא, אתמר במלכא (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות, ושכינתא אומרת אל תראוני שאני שחרחרת (שיר א ו), ובני נשא דאינון שטיין מסתפלין בלבושא, ואחרנין הכי מסתפלין בגופא, ובגלותא כלהון שטיין, אבל פקחא חכימא אסתפל מלגאו, וכד יתי פורקנא אתפשט מלבושין דקדרותא, וזריק לון על אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב (שמות י כב) ויהי חשך אפלה וגומר, ולכל בני ישראל היה אור במושבבותם.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ב'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ב'

(א) **אָמְרָא** הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּשֶׁךְ חֶמֶת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ זָכַר
 אֶת וְשֵׁתִי וְאֵת אֲשֶׁר עָשָׂתָה וְאֵת אֲשֶׁר נִגְזַר עָלַיָּהּ:
 (ב) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשָּׂרְתָיו יִבְקָשׁוּ לַמֶּלֶךְ נְעֻרוֹת בְּתוּלוֹת
 טוֹבוֹת מֵרָאָה: (ג) וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מְדִינוֹת מַלְכוּתוֹ
 וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נְעָרָה בְּתוּלָה טוֹבָה מֵרָאָה אֶל שׁוֹשַׁן הַבֵּיֶרֶה אֶל
 בֵּית הַנָּשִׁים אֶל יַד הַנָּא סָרִים הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וְנִתְּזוֹן
 תְּמָרוּקֵיהֶן: (ד) וְהַנְּעָרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ תַּחַת
 וְשֵׁתִי וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ כֵּן: (ה) אִישׁ יְהוּדִי הָיָה
 בְּשׁוֹשַׁן הַבֵּיֶרֶה וְשֵׁמוֹ מְרְדֳכָיִהּ בֶּן יָאִיר בֶּן שִׁמְעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ
 יְמִינִי: (ו) אֲשֶׁר הִגָּלָה מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגָּלָה אֲשֶׁר הִגָּלְתָּה עִם יְכָנְיָה
 מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגָּלָה נְבוּכַדְנֶאֶצַּר^[1] מֶלֶךְ בָּבֶל: (ז) וַיְהִי אִמֵּן אֶת

ה. זוהר בראשית (פרשת וישלח - דף קסט ע"א):

שֶׁלֶשׁ גְּאוּלוֹת עַל יְדֵי מִשָּׁה, מְרַדְכֵי, מְשִׁיחַ.

ס"א, כְּתִיב גַּם אֶת הַשְּׁנִי גַם אֶת הַשְּׁנִי גַם אֶת הַשְּׁלִישִׁי
 הַשְּׁלִישִׁי וְגו', הַשְּׁלֶשׁ פְּעָמִים גַּם, רְמִזוּ
 (גליון, ג"ם ראשי תבות, גואל מִשָּׁה, גואל מְרַדְכֵי, גואל
 מְשִׁיחַ) לְשֶׁלֶשׁ גְּאוּלוֹת, עַל יְדֵי שְׁלֶשֶׁה
 צְדִיקִים, מִשָּׁה מְרַדְכֵי מְשִׁיחַ, שְׁעֵתִיד
 לְגַאֲלָנוּ בְּקִרְוֹב:

1. זוהר - תקוני זוהר (תקונא שבעין - דף קלג ע"א):

בְּנְבוּכַדְנֶאֶצַּר הִנְקָבָה הַתְּנַבְרָה עַל חֵלֶק הַזָּכָר

וְהָכִי אֵינּוֹן מִתְהַפְּכִין דְּרָגִין, מְדִינָא
 לְרַחֲמֵי, וּמְרַחֲמֵי לְדִינָא, כְּגוֹנוּנָא דְּסִטְרָא
 וְכֹךְ הֵן מִתְהַפְּכוֹת דְּרָגוֹת מְדִין לְרַחֲמִים
 וּמְרַחֲמִים לְדִין, כְּמוֹ צַד הַטְּהָרָה כֶּף

מתהפכות מצד הטמאה, אם מתחזק גובר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל, ואם מתחזקת הנקבה, יד כל בו, יש שלטון לרע ויש שלטון לטוב, יש שלטון ששולט זה על זה, ויש שלטון של נאופים, כאשר שולטת זונה עליו, כל הבהמות באות עליו כמו שמצאנו בנבוכדנאצר שנאמר בו ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין לה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי (פרוש מבני אדם ירחק ועשב פשוטים יאכל עד ששבע שנים יעברו עליו), שהם שבעה פוכבים שלו, יתחלפו עליו מזכרים לנקבות, ומפני זה כאשר גלגול הנקבה היא רוכבת עליו, מעשיו הוא כאשה, כאשר מדבר מדבר בפתיחת הידים, וקולו ודבורו וכל מעשיו כאשה, תועבה הוא, ומפני זה מברכים ישראל העם הקדוש, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שלא עשני אשה.

דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אלים גבר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל (בראשית טז יב), ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט (סליק) דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, כד שליט זונה עליה, כלהו בעירן אתיין עליה, כמה דאשכחנא בנבוכדנאצר, דאתמר ביה (דניאל ד כב) ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה, עובדוי איהו כאתתא, כד מליל מליל בפתחו דידין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי כאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה.

הזוהר המתורגם - ספר שמות - פרשת משפטים - דף קכ"ה ע"א

התגברו על הנסיונות על ידי שלא אכלו בשר בחלב

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה, שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב היה, וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, כתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ותאנא בסתימא דמתניתין, מיכלא דההוא רשע, בשרא בחלבא הנה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחרנין, ודא סליק ליה בפתוריה, בכל יומא.

על דניאל נשאר צלם ה' ומנבוכדנאצר הוסר צלם אדם

ודניאל שנשמר מזה, כשזרקוהו לגב

ודניאל דאסתמור מהאי, כד רמו יתיה

הָאֲרִיּוֹת, הַשְּׂתֵלִם בְּצֶלֶם רְבוּנוֹ, וְלֹא שָׁנָה
(בראשית קצ"א ע"א) צִלְמוֹ לְצֶלֶם אַחֵר, וְלִכְן
פָּחְדוּ מִמֶּנּוּ הָאֲרִיּוֹת וְלֹא חָבְלוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ
רָשַׁע, בְּשַׁעָה שֶׁהֶעֱבְרָה מִמֶּנּוּ מַלְכוּתוֹ
(דניאל ד) וּמְדוּרוֹ הָיָה עִם חַיּוֹת הַשָּׂדֶה,
הֶעֱבַר מִמֶּנּוּ צֶלֶם פָּנָיו, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא
נִרְאָה צִלְמוֹ צֶלֶם שֶׁל אָדָם, וְכֵל בְּהִמָּה
שֶׁבָּאָה, נִרְאָה לָהּ בְּצֶלֶם שֶׁל מִינָהּ
וּנְקֻבָתָהּ, וְכֵלֶם הָיוּ בָּאִים עָלָיו, וּבִכְמָה
פְּעָמִים הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חַיּוֹת הַשָּׂדֶה
זוֹלַת נִגְזַר עָלָיו הָעֲנֵשׁ הַזֶּה, מִשּׁוּם
שִׁפְתוֹב (חֲבֻקֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלְסוּ,
מִשּׁוּם כִּי כָלֶם הַתְּקַלְסוּ בוֹ כָּל אוֹתוֹ
זְמַן.

לְגוּבָא דְאֲרִיּוֹתָא, אֲשֵׁתִלִּים בְּצוֹלְמָא
דְּמֵאֲרִיָּה, וְלֹא שְׁנֵי (בראשית קצ"א ע"א)
צוֹלְמִיָּה לְצוֹלְמָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא דְּחֵלוּ
אֲרִיּוֹתָא מִנְיָה, וְלֹא חָבְלוּהוּ. וְהוּא
רָשַׁע, בְּשַׁעָתָא דְּמַלְכוּתָא אֲתַעְדֵי מִנְיָה,
(דניאל ד) וְעִם חַיּוֹת בְּרָא הוּא מְדוּרִיָּה,
אֲעֵדֵי צוֹלְמָא דְּאֲנָפּוּי מִנְיָה, וּמַהֲהוּא
יּוֹמָא, לֹא אֲתַחֲזֵי צוֹלְמִיָּה, צוֹלְמָא דְּבַר
נִשְׁ. וְכֵל בְּעִירָא דְּאֲתֵי, אֲתַחֲזֵי לֵיהּ,
צוֹלְמָא דְּזִינְיָה, וְנוֹקְבִיָּה, וְהוּוּ אֲתִיָּין
עָלֵיהּ כְּלָהּ, וּבִכְמָה זְמַנִּין הוּוּ אֲכָלִין לֵיהּ
חַיּוֹת בְּרָא, בַּר דְּאֲתַגְזַר הָאִי עוֹנֵשָׁא
עָלֵיהּ, בְּגִין דְּכַתִּיב, (חֲבֻקֹק א) וְהוּא
בְּמַלְכִים יִתְקַלְסוּ, בְּגִין כִּי, כָּלֹא יִתְקַלְסוּ
בֵּיהּ, כָּל הַהוּא זְמַנָּא.

צֶלֶם ה' נִשְׂאָר כְּשֵׁלֹא אוֹכְלִים מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת

בֹּא וְרִאָה מַה פְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה
נִרְאָה מִרְאִיָּהֶם טוֹב (וגו') מִן כָּל הַיְלָדִים
הָאוֹכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמְּלָךְ. נִרְאָה
מִרְאִיָּהֶם טוֹב - שֶׁצֶלֶם רְבוּנוֹם לֹא זָז
מֵהֶם, וּמֵאַחֲרֵים זָז. מִי גֵרָם אֶת זֶה?
מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִגְעָלוּ בְּגַעוּלֵי מֵאֲכָלֵיהֶם.
אֲשֶׁרֵי חֲלָקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שִׁפְתוֹב בָּהֶם,
וְאֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי.

תָּא חֲזִי, מַה פְּתִיב, (דניאל א) וְלִמְקַצַּת
יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מִרְאִיָּהֶן טוֹב מִכָּל
הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמְּלָךְ.
נִרְאָה מִרְאִיָּהֶן טוֹב, דְּצוֹלְמָא דְּמֵאֲרִיָּהוּן
לֹא אֲעֵדִיאוּ מִנְהוּן, וּמֵאַחֲרֵנִי אֲעֵדִיאוּ.
מֵאֵן גֵּרִים הָאִי. בְּגִין דְּלֹא אֲתַגְעָלוּ
בְּגַעוּלֵי מִיְכָלֵיהוּן. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוּן
דִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב בְּהוּ, וְאֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ
תִּהְיוּ לִי.

בְּהַגִּי"ה שֵׁם פּוֹסֵק מֵעַקֵר הַדִּין כְּהֵרָאשׁוּנִים
שֶׁלֹּא מְצַרִּיכִים שֵׁשׁ שְׁעוֹת דְּוָקָא, אֶלֶּא כָּל
זְמַן שֶׁבְּרַךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן וְהַתְּחִיל סְעוּדָה
חֲדָשָׁה מִתַּר אַחֵר קְנוּחַ וְהִדְחָה. וְכּוֹתֵב
שֶׁהַמְּנֵהֵג הַפְּשוּט בְּמִדִּינוֹת אֵלּוּ לְהַמְתִּין
שְׁעָה אַחַת. וְלֹא מוּכָן הַמְּנֵהֵג הַזֶּה, דְּמַה עֲנִין
סְעֵדָה אַחֲרִיתִי לְשַׁעָה אַחַת, וּמַה מְקוּרוֹ. וְעַל
זֶה בֹּא הַגָּאוֹן מוֹיִלְנָא זְצ"ל בְּבֹאוֹר הַגֵּר"א,

נְגַדְל חֲשִׁיבוֹת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וּמִקוּמוֹ בְּחַיֵּי
יוֹם יוֹם, רוּאִים: בִּיּוֹרָה דְּעָה חֲלָק א' (סִימָן
פ"ט סְעִיף א') מְדַבֵּר עַל הָאֲסוּר לְאָכֵל חֲלָב
אַחֲרֵי בֶשֶׂר, וּפּוֹסֵק הַמְּחַבֵּר שֶׁצָּרִיף לְהַמְתִּין
שֵׁשׁ שְׁעוֹת. וּמְקוּרוֹ מֵהַגְּמָרָא בְּחֲלִין (דף קה).
"בְּהָא סְעוּדָתָא הוּא דְּלֹא אֲכִילְנָא לְסְעוּדָתָא
אַחֲרִיתָא אֲכִילְנָא", וְזֶה עַל פִּי הַרְמַב"ם שֶׁבִּין
סְעוּדָה לְסְעוּדָה הוּא שֵׁשׁ שְׁעוֹת. אֲבָל

וּלְפִי הַיֵּשׁ מַחְמִירִין חֲמוּר כְּמוֹ אַחֲרֵי בִשּׁוּר
מִמֶּשׁ. וְעַל זֶה בָּא הַגֵּר"א עוֹד פַּעַם וּפְרָשׁ,
דְּגַם זֶה בְּנוֵי עַל דְּבַרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַנִּלְל.
דְּשֵׁם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה אָכַל קִדְּם חֵלֵב אוֹ
בִשּׁוּר, וְגַם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה מֵאָכַל חֵלֵב,
כָּל שְׂאֵכְלָן בִּשְׂעֵתָא חֲדָא, וְעֵינָן בְּעֵרוּף
הַשְּׁלַחַן שֵׁישׁ חוֹלְקִים אִם חוּמְרָא זֹאת נוֹהֲגֵת
גַּם בְּבִשּׁוּר עוֹף, וְחוֹלְקִים בְּמִשְׁמַעוֹת הַזֹּהַר.
וּמוֹסִיף הַגֵּר"א שְׂאִין כְּאֵן סְתִירָא בֵּין הַזֹּהַר
הַקְּדוֹשׁ וְהַגְּמָרָא, שֶׁהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בָּא
לְהוֹסִיף חוּמְרָא, וְכִבֵּר רְאִינוּ בְּגִמְרָא עֲצָמָה
מֵעֵלֵת הַמַּחְמִיר בְּדְבָרִים אֱלוֹ (דְּאָבָא שֶׁל מֶר
עוֹקְבָא הַמְתִּין מַעַת לַעַת עֵין שֵׁם). וְלְכַאוּרָה זֶה
הוֹלֵךְ עִם שֵׁיטַת הַגְּאוּן בְּזֶה שְׁלֵעוֹלָם אֵין
סְתִירוֹת בֵּין הַגְּמָרָא וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, רַק שְׂאִין
יודְעִין הַפְּרוּשׁ בַּזֹּהַר אוֹ בְּגִמְרָא, עַל כֵּן
אוֹמְרִים שֶׁהֵם מְחַלְקִים (מְרַבֵּי חַיִּים וְוֹלְאוּזִין
בְּסִפְרָא עֵין חַיִּים).

שְׂמִקוּר הַדְּבָרִים הוּא מִהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת
מִשְׁפָּטִים, שְׂשֵׁם כְּתוּב "דְּכָל מֵאֵן דְּאָכִיל הָאֵי
מִיכְלָא כְּחֲדָא אוֹ בִשְׂעֵתָא חֲדָא אוֹ בְּסֵעוּדְתָא
חֲדָא וְכוּ", וּמִמְשִׁיף הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ לְתַאֲר גְּדֵל
הַפָּגִם, וְאִיף שֶׁהוּא מְעוּרֵר דִּין רַחֲמָנָא לִיְצִלָן,
עֵין שֵׁם בְּאַרְךָ.

וְעוֹד שֵׁם בְּסִמּוּף (בְּסַעֲיָא ב') בְּנוֹגַע לְהֵלְכָה
שְׂאֲחֲרֵי חֵלֵב אֵין שְׂעוּר זְמַן לְהַמְתִּין לְאָכַל
מֵאָכִילֵי חֵלֵב, מְבִיא הַרְמ"א שֵׁישׁ בְּזֶה
מַחְמִירִים. וְעֵין בְּסִפְרָא בְּדֵי הַשְּׁלַחַן (סַעֲיָא קֶטֶן
ס"ה) שְׂמִסְבִּיר שֵׁישׁ כְּאֵן ב' חֲמֵרוֹת נִפְרָדוֹת.
הָאֶחָד הוּא שְׂבֵכֵל מֵאָכַל חֵלֵב יֵשׁ לְהַמְתִּין
שְׂעֵה לְפָנֵי שְׂאֵיכֵל בִּשּׁוּר, וְהַשְּׁנִי בְּגִבְיָנָה קְשָׁה
לְהַמְתִּין כְּמוֹ אַחֲרֵי אֲכִילַת בִּשּׁוּר. וְהַהֵלְכָה
הַשְּׁנִיָּה מְפֹרְסֵמַת וְתַלּוּיָה בְּסִבְרָה פְּשוּטָה,
שְׂגַם גְּבִינָה קְשָׁה מִמְשִׁיף טַעַם כְּמוֹ בִּשּׁוּר,
אָבֵל הַהֵלְכָה הָרַאשׁוּנָה בְּאַמַּת קְשָׁה לְהַבִּין,
דְּבְגִמְרָא מְבַאֵר דְּאַחַר חֵלֵב אֵין צְרִיךְ לְהַמְתִּין,

זוהר - תקוני זוהר (תקונא ארביסר דף 5):

אֵלִיהוּ בָּא לְלַמֵּד

וְסִמּוּף לוֹ, לְרֵאשִׁית בְּפִנְיֵי אֲדַמְתָּךְ וְכוּ',
לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֵלֵב אֱמוּ. מַה זֶה אֵל זֶה?
קָם רַבִּי שְׂמַעוֹן עַל רַגְלוֹ, פִּתַּח בְּקוֹל
גְּדוֹל וְאָמַר: אֵלִיהוּ אֵלִיהוּ, רַד לְכָאן
בְּרִשׁוֹת רַבּוּנָךְ וְהָאֵר אֶת עֵינֵי הַזְּקֵנִים
הַלְלוּ בְּדְבַר הַזֶּה, שְׂלֵא יְבֹאוּ לְאָכַל בִּשּׁוּר
בְּחֵלֵב.

כְּלָאִים דְּשׁוּר וְחֲמוּר

בֵּינְתַיִם בָּא אֵלִיהוּ, יֵרֵד וְלֹא הִתְעַכַּב, אָמַר:
מְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהָרִי סוּד זֶה וְדָאֵי הוּא
הַסוּד שֶׁל לֹא תַחְרוֹשׁ בִּשּׁוּר וּבְחֲמוּר יַחְדָּו,
כְּשֶׁבְכוּר שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי,
לֹא מְבִיאִים אוֹתוֹ לְבֵית יְהוָה, מִתְעַרֵּב

וְסִמּוּף לִיה לְרֵאשִׁית בְּכּוּרֵי אֲדַמְתָּךְ וְכוּ'
לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֵלֵב אֱמוּ, מֵאֵי הָאֵי לְגַבֵּי
הָאֵי, קָם רַבִּי שְׂמַעוֹן עַל רַגְלוֹ, פִּתַּח
בְּקוֹלָא סְגִיא וְאָמַר, אֵלִיהוּ אֵלִיהוּ נְחִית
הַכָּא בְּרִשׁוֹתָא דְּמֵאֲרָךְ, וְאַנְהִיר עֵינְהוּ
דְּאֵלִין סְבִין בְּהָאֵי מְלָה, דְּלֹא יִתּוּן לְמִיכַל
בִּשּׁוּר בְּחֵלֵב.

אֲדַהְכִי הָא אֵלִיהוּ קָא נְחִית וְלֹא אֲתַעַכַּב,
אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדָאֵי
אִיהוּ רְזָא דְלֹא תַחְרוֹשׁ בִּשּׁוּר וּבְחֲמוּר
יַחְדָּו (דְּבָרִים כ"ב ו'), כִּד בּוֹכְרָא דְאִיהוּ
יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, לֹא אֲתִינָן

חלב עם בֶּשֶׂר וְגוֹרְמִים לְעֶרֶב שׁוֹר בַּחֲמוֹר, וְזֶהוּ כְּלָאִים, מִיֵּן בְּשֵׂאֵינוּ מִיֵּנוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֵלֶיהוּ אֵלֶיהוּ, וְהָרִי הַשׁוֹר הוּא מִצַּד הַטְּהָרָה, וְהַחֲמוֹר מִצַּד הַטְּמֵאָה, זֶהוּ כְּלָאִים טוֹב וְרַע, אֲבָל חֵלֶב הוּא מִצַּד הַטְּהָרָה, וּבֶשֶׂר מִצַּד הַטְּהָרָה? אָמַר לוֹ: וְדַאי כֹּף זֶה, אֲבָל הַסּוּד הַזֶּה נוֹדָע בַּפְּסוּק הַזֶּה, תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, שְׂאֵף עַל גֵּב שֶׁהֵם מִצַּד הַטְּהָרָה, כֹּלֵם זָכָר וְנִקְבָּה, וְהֵם זֹגוּת, וּמִי שְׁנוֹטֵל מִמֵּי שְׂאֵינוּ מִיֵּנוּ, אוֹתוֹ בֵּן שְׁמֶרֶכֶב מְשַׁנִּיֵּהֶם, עֲלֵיו נֹאמַר לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ.

לִיה לְבֵית יִי, חֵלֶב אֶתְעָרֵב בְּבִשְׂרָא, וְגֶרְמִין לְאֶתְעָרְבָא שׁוֹר בַּחֲמוֹר, וְדָא אִיהוּ כְּלָאִים מִיֵּן דְּלָאוּ בְּמִינָהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵלֶיהוּ אֵלֶיהוּ, וְהָא שׁוֹר אִיהוּ מִסְטָרָא דְדַכְיוֹ, וְחֲמוֹר מִסְטָרָא דְמִסְאָבוּ, דָּא אִיהוּ כְּלָאִים טַב וּבִישׁ, אֲבָל חֵלֶב אִיהוּ מִסְטָרָא דְדַכְיוֹ, וּבִשְׂרָא מִסְטָרָא דְדַכְיוֹ, אָמַר לִיה וְדַאי הָכִי הוּא, אֲבָל הָאִי רְזָא אֲשֶׁתְּמוּדָע בְּקִרְא דָּא, תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ (בְּרַאשִׁית א כד), דְּאָף עַל גֵּב דְּאֵינוֹן מִסְטָרָא דְדַכְיוֹ, כְּלָהוּ אֵינוֹן דְּכַר וְנִקְבָּא, וְאֵינוֹן זֹגִין, וּמֵאֵן דְּנִטִּיל מוּמָה דְּלָאוּ אִיהוּ מִינָהּ, הַהוּא בַר דְּאֶתְרַכִּיב מִתְרוּנִיָּהּ, עֲלִיהּ אֶתְמַר (שְׁמוֹת כג ט) לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ.

הַחֲטָא שְׁעָרֵב טַפָּה שֶׁל בְּכוֹר בְּאֵינוּ מִיֵּנוּ

אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: בְּוֹדַי כָּעַת הַדְּבָר הוּא בְּמִקּוּמוֹ, וְזֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר, וְזֶהוּ מְלֹאֲתוֹ וְדַמְעָף לֹא תֵּאֲחַר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׂמָא יְקַדְּמוֹ אַחַר בְּרַחֲמִים, חֲטָא זֶה שְׁעָרֵב אָדָם טַפָּה בְּכוֹרָה בְּזוּוג נְדָה שְׁפָחָה גוֹיָה זוֹנָה, זֶה גוֹרֵם שְׁנוֹטֵל אַחַר אֶת בַּת זוּגוֹ, וְהוּא מְדָה כְּנֶגֶד מְדָה, וּמִשׁוּם כֹּף רֵאשִׁית בְּכוֹרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְלֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ, שְׂאוֹתוֹ בֵּן הוּא עֲרֻבוּבֵיָא שְׂיֹצֵא כְּלָאִים, מֵאֲשֶׁה שְׂאֵינָה מִיֵּנוּ, שְׁהִיא כְּנֶגְדּוֹ, וּמִשׁוּם זֶה זָכָה? עֶזְרָה, בַּת זוּגוֹ שְׁהִיא עֶזְרָה לֹא בַתוֹרָה בְּמִצְוַת בִּירְאָה וּבְאֶהְבָּה, עֶזְרָה לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאִם לֹא, אַחַר שְׂאֵינוּ מִיֵּנוּ הִיא כְּנֶגְדּוֹ לְאֲבָדוֹ מְשַׁנִּי

(דף ל ע"ב): אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בְּוֹדַי כָּעַן אִיהוּ מְלָה בְּדוּכְתָהָא, וְדָא אִיהוּ בְּרִירָא דְמְלָה, וְדָא אִיהוּ מְלֹאֲתוֹ וְדַמְעָף לֹא תֵּאֲחַר (שם כב כח), כְּמָה דְּאֶתְמַר שְׂמָא יְקַדְּמוֹ אַחַר בְּרַחֲמֵי, חוּבָא דָּא דְעָרֵב בַּר נִשׁ טַפָּה בּוֹכְרָא בְּזוּוגָא נְדָה שְׁפָחָה גוֹיָה זוֹנָה, דָּא גְרִים דְּנִטִּיל אַחַר בַּת זוּגִיָּה, וְאִיהוּ מְדָה לְקַבֵּל מְדָה, (דף ל ע"ב) וּבְגִין דָּא רֵאשִׁית בְּכוֹרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית יִי אֱלֹהֵינוּ, לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ, דְּהוּא בַר אִיהוּ עֲרֻבוּבֵיָא דְנִפְיָא כְּלָאִים, מֵאֲתַתָּא דְּלָאוּ מִינָהּ, דְּאִיהִי כְּנֶגְדּוֹ, וּבְגִין דָּא זָכָה עֶזְרָה, בַּת זוּגִיָּה דְּאִיהִי עֶזְרָה לִיה בְּאוּרִיָּתָא בְּפַקּוּדָא בְּדַחֲלוֹ וּבְרַחֲמֵי, עֶזְרָה לֹא בְּעוֹלָמָא דִּין, וּבְעוֹלָמָא דְּאֶתִי, וְאִם

הַדָּפָה הִיא אֶסְתֵּר בַּת דָּדוֹ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאִם וְהַנְּעֶרָה יַפֶּת תֹּאמֶר
 וְמוֹצֵת מֵרָאָה וּבְמוֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַחְהָ מִרְדְּכֵי^[ח] לֹו לְבַת:
 (ח) וַיְהִי בְּהַשְׁמַע דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּיץ נְעֻרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשַׁן
 הַבִּיָּרָה אֶל יַד הַגִּי וְתִלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַגִּי שְׁמֵר
 הַנְּשִׁים: (ט) וְתִטֵּב הַנְּעֶרָה בְּעֵינָיו וְתִשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל אֶת

לאו, אַחֲרָא דְּלָאו אִיהוּ מִינִיהּ, אִיהִי כְּנַגְדוֹ, לְאוּבְדָא לִיהּ מִתְרִין עֲלִמִין, וְכַל
 דָּא גְרִים לִיהּ בְּגִין דְּלָא נְטִיר טְפָה
 קְדַמָּאָה לְבַת זִוְגִיָּה.

ועל ידי תשובה הוא מתקן הכל

וְעַם כָּל דָּא אִם חֲזַר בְּתִיבְתָא, עֲלִיהּ
 אֶתְמַר (ישעיהו י') וְשָׁב וּרְפָא לֹו, וְיַהִיב לִיהּ
 בַּת זִוְגִיָּה, דְּאֶתְמַר בָּהּ (משלי ג ח) רְפָאוֹת
 תְּהִי לְשָׂרָף, וְאִיהִי דִיּוֹקְנָא דְּאוּרִיָּתָא,
 דְּאִיהִי אֶסְתֵּר וְאִיהִי חַיִּים, הַדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב (שם יח) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
 בָּהּ, וְאֶתְתִּיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ, הַדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב (קהלת ט ט) רָאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה
 אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ, אוּרִיָּתָא אִיהִי טוֹב, הַדָּא
 הוּא דְּכִתִּיב (משלי ד כב) כִּי לֶקַח טוֹב נִתְתִּי
 לְכֶם, וְאֶתְתִּיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ, הַדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב (שם יח ב) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב,
 סוּף סוּף עֵשֶׂר מְלִין אֶתְמַר בְּהַאי, וְעֵשֶׂר
 בְּהַאי, וְהָא אוּקְמוּהּ חֲבָרָא.

ז. זוהר שמות (פרשת משפטים - דף ק"ב ע"ב):

הִנְרָף וְהַבְּגָדִים לְקַח צֶדֶק הַקְּדוּשָׁה מִצֶּדֶק הַסִּימָן

תָּא חֲזִי, דְּאִית לְאַהֲדָרָא סְבָא, בְּמִלִּין
 קְדַמָּאִין, דְּהִכִּי הוּוּ עֲבָדֵי יִשְׂרָאֵל, עַד
 דְּאֶשְׁתַּתְּפוּ בְּדַרְגִין תַּתְּאִין יָרֵךְ דְּקָא
 אֲמָרוּ, סְגִי אֶתְקִיפוּ לֹון יִשְׂרָאֵל, בְּהַהוּא

בֹּא וּרְאָה שְׁיֵשׁ לְחֲזוֹר, זְקוּן, לְדַבְרִים
 רֵאשׁוּנִים, שְׁכָף הָיוּ עוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל עַד
 שְׁהֶשְׁתַּתְּפוּ בְּדַרְגוֹת הַתַּתְּחוּנוֹת. הִנְרָף
 שְׁאֲמָרְנוּ, הַרְבֵּה הַתְּקִיפוּ אֶת יִשְׂרָאֵל

תִּמְרוֹקֶיהָ וְאֶת מְנוֹתֶהָ לָתֵת לָהּ וְאֶת שִׁבְעַת הַנְּעָרוֹת הַרְאִיֹּת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶה וְאֶת נְעָרוֹתֶיהָ לְמוֹזַב בַּיִת הַנְּשִׂיִם: (י) לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת עֲמָהּ וְאֶת מוֹלְדֹתָהּ כִּי מֵרַדְכִי צִוָּה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: (יא) וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מֵרַדְכִי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֹצֵר בַּיִת הַנְּשִׂיִם לִדְרֹעַת אֶת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבְחַגִּיעַ תֵּרַח נְעָרָה וַנְּעָרָה לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ מִקֵּץ חַיִּיֹּת לָהּ כְּדַת הַנְּשִׂיִם שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ כִּי כֵן יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוֹקֶיהֶן שְׁשָׁה חֹדָשִׁים

בְּאוֹתָהּ הַיָּרֵךְ. מֵרַדְכִי הִנֵּה מֵרָאָה לְאוֹתוֹ הַמֶּן הַרְשַׁע אֶת אוֹתָהּ יָרֵךְ שְׁלוֹ, וְלִכְן הִנֵּה רוֹגֵז, דָּבָר שֶׁנִּרְאָה לוֹ, וְהוּא הַרְגִּיז אוֹתוֹ עִמּוֹ. רְאוּ הַחֲבָרִים מַה כְּתוּב - (בראשית כז) וַתִּקַּח רַבֵּקָה אֶת בְּגָדֵי עֵשׂוֹ בְּנֵה הַגָּדֹל הַחֲמֹדֶת וְגו'. בְּלָבוֹשׁ הַלְלוֹ שְׁלוֹ גָזַל אוֹתוֹ וְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִכָּל בְּרִכּוֹתָיו וּמִהַבְּכוֹרָה.

יָרֵךְ. מֵרַדְכִי הִנֵּה אַחֲמֵי לַהּוּא רְשַׁע דְּהָמֵן הַהוּא יָרֵךְ דִּילִיָּה, וְעַל דָּא הִנֵּה רְגִיז, מְלָה דְאַתְחַזִּי לִיָּה, וְאִיָּהוּ אַרְגִּיז לִיָּה בְּהַדְיָה. חֲמוֹ חֲבָרְיָא, מַה כְּתוּב, (בראשית כז) וַתִּקַּח רַבֵּקָה אֶת בְּגָדֵי עֵשׂוֹ בְּנֵה הַגָּדֹל הַחֲמֹדֶת וְגו'. בְּאֵלִין לְבוּשִׁין דִּילִיָּה, גָּזַל דִּילִיָּה, וְאִפִּיק לִיָּה מִכָּל בְּרִכְאֵן דִּילִיָּה, וּמִבְּכוֹרָתָא.

לְכֹן הַבְּגָדִים שֶׁל הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים מִתְּבַלְּיִם מֵהָרַח

וּמִשּׁוּם כֹּה, הַעֲלָה שְׁמִצָּאוֹ הַמְּרַכְבוֹת שְׁלוֹ לְחֲכָמִים הוּא הַחֲכוּף שְׁלֵהֶם עִם בְּגָדֵי רַבּוֹתֵינוּ תַמִּיד לִיְרֻכִים שְׁלֵהֶם וְלַבְּגָדִים שְׁלֵהֶם. וְאֵלּוֹ שְׁנֵי הַדְּבָרִים הֵינּוּ שֶׁל הַצַּד הָאַחֵר, וְכָל זֶה מִשּׁוּם שֶׁגָּזְלוּ מִמֶּנּוּ אוֹתָם, וְאֵין לָהֶם עֵלָה אֶלָּא לְחֲכָמִים. וּמִשּׁוּם כֹּה הַבְּגָדִים הַלְלוֹ שֶׁל הַחֲכָמִים הֵם מִתְּבַלְּיִים מִהַחֲכוּף שְׁלֵהֶם, וְהַבְּרָפִים הַכּוֹשְׁלוֹת הַלְלוֹ זֶה מֵהֶם וְדָאֵי, וּמִשְׁלֵהֶם הֵינּוּ, וּמֵהֶם נוֹטְלִים תּוֹאֲנָה, וּמִמָּה שֶׁהֵינּוּ מֵהֶם. וְרוֹצִים לְחֲכָמִים, שֶׁהֵם כָּלֵל שֶׁל אוֹתוֹ שִׁיּוֹשֵׁב אֹהֲלִים, וְלִכְן אֵין עֵלָה בְּלִי עֵלָה, וְלִכְן אֵין דָּבָר בְּלִי דִין, וְכָל דָּבָר שֶׁב לְמִקּוּמוֹ.

וּבְגִין כֹּה, עֵילָה דְקָא אֲשַׁכְּחוּ רְתִיכִין דִּילִיָּה, לְרַבְּנָן, אִיָּהוּ דְחוּפְיָא דְלֵהוֹן לְמֵאֲנֵי דְרַבְּנָן תְּדִירָה. (ק"א) לִיְרֻכִין דְלֵהוֹן. וְלְמֵאֲנֵין דְלֵהוֹן. וְאֵלִין תְּרִין מְלִין דְסִטְרָא אַחֲרָא הוּוּ, וְכָל דָּא בְּגִין דְגָזְלוּ לוֹן מְנִיָּה. לִית לָהּ עֵילָה אֶלָּא לְרַבְּנָן. וּבְגִין כֹּה, הֵנִי מֵאֲנֵי דְרַבְּנָן דְקָא בְלוּ מִחוּפְיָא דְלֵהוֹן אִיָּהוּ, וְהֵנִי בְרַכִּי דְשְׁלֵהֵי, מְנִיָּהוּ הוּא וְדָאֵי. וּמִדְלֵהוֹן הוּוּ, וּמְנֵהוֹן נְטִלֵי עֵילָה, וּמִמָּה דְהוּוּ מְנִיָּהוּ. בְּעָאן לְרַבְּנָן, דְאֵינּוּן כָּלְלָא דְהוּוּא יוֹשֵׁב אֹהֲלִים, וְעַל דָּא לִית עֵילָה בְּלָא עֵילָה, וְעַל דָּא לִית מְלָה, בְּלָא דִינָא, וְכָל מְלָה תֵב לְאַתְרֵיהּ.

בְּשֶׁמֶן הַמֶּר וְשֵׁשׁ חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמִים וּבִתְמָרוֹקֵי הַנְּשִׁים: (יג) וּבָזָה
הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ^[ח] אֵת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנָּתֵן לָהּ לָבוֹא עִמָּה

ח. זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רנ"ח ע"ב):

ז"א השפיע למלכות כל הצריך כדי שתעלה ותהיה ראוייה ליחוד

עוד ויבן - הסתכל בצדו והתקין וכונן את
כל רוחותיה לזרע ולהשקות ולהוליד,
ולעשות לה כל צרכיה כמו שצריך. ואחר
כך ויביאה, במה? בצדיק הזה, שכתוב
(אסתר ב) וּבָזָה הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ.
שזה המשיך את הכל לעלות ולהתעטר
בשלמות.

תו ויבן, אסתכל בסטרוי, ואתקין וכיון
כל רוחותיה, למזרע ולאשקאה
ולאולדא, למעבד לה כל צרכוי, כמה
דאצטריך. ולבתר ויביאה, במה. בהאי
צדיק. דכתוב, (רס"א ע"א) (אסתר ב) וּבָזָה
הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, דהאי אמשיך
לכלא, לסלקא לאתעטרא בשלימו.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"א ע"א):

התחלת ההיכלות מלמעלה למטה

ההיכל השביעי העליון הזה, שהוא מקור
החיים, זוהי הברכה הראשונה, וזהו
ההיכל הראשון, ראשית הכל ממעלה
למטה, ולטל השביעי מלמטה לחבר זה
בזה, שביעי בשביעי. שהרי מזה שלמטה
נכנס מי שנכנס להיכל העליון.

היכלא שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה
ע"א) מקורא דחיי, דא איהו ברכתא
קמייא. ודא איהו היכלא קדמאה,
שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא
שביעאה מתתא, לאתחברא דא בדא,
שביעאה בשביעאה. דהא מהאי דלתתא,
עיל מאן דעיל, להיכלא עלאה.

המלכות נקראת ברוך בכל השפעות

וזהו סוד ברוך - רבוי של כל התחתונים,
כלול בחיות ושרפים ואופנים, וכל
ההיכלות רבוי של סוד קדש הקדשים
ששורה בתוכו בגניזה, ואז נקרא ברוך
בכל הרבויים הללו והברכות והסודות
שנשלמו בו.

ודא הוא רזא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוך,
רבויא דכלהו תתאי, פלילא בחיוון
ושרפים ואופנים, וכלהו היכלין רבויא
דרזא דקדש הקדשים, דשריא בגויה
בגניזו, וכדין אקרי ברוך, בכל אלין
רבויין וברכאן, ורזין דאשתלימו בה.

המלכות פוללת את כ"ב האותיות וכוללת בגויה את כולם

את"ה - העטור של סתר האותיות, הפלל
של כל כ"ב האותיות. וזהו את"ה'

את"ה, עטורא דסתימו דאתון, פללא
דכלהו כ"ב אתון. ודא הוא את"ה'

שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכונס אותם לתוכו, וזוהי א"ת-ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הפתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, ואז את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה, וצריך להתפונן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה. יי' אלהינו - זהו קשר ויחוד של המלך העליון למעלה. בזה, כשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגויה, ודא איהו א"ת-ה'. וכד איהי בשלימו בההוא (רל"ו ע"ב) נהר דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רזא ברוך אתה, ובועי לאתכוונא בהאי רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא. יי' אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין - דף ט ע"ב):

פורים על שם יום הכפורים

פורים נקראת על שם יום הכפורים, שעתידים להתענג בו, ולשנות אותו מענוי לענג, ומה שהיא שכינה אסור בו נעילת הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענג ושמחה, וכמה טובות מזמנות אליה, וזה יהיה בזמן הגאולה במהרה.

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בההוא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

מעידים עליה שלא החליפה אותו ובניה באחר

ומי גרם ענוי לשכינה בגלותא, אלא הדבר, ובכך אבא אל המלך אשר לא כדת, משום שנכנסת בלי בעלה, שנאמר בו מימינו אש דת למו, שבטלו בה תורה, וזה גרם אבדן של בית ראשון ושני, זהו שפתוב וכאשר אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף על גב שנכנסה בלי בעלה, שהיא דברי תורה, עם כל זה נכנסה עם האבות, שהם שלשת ימים לילה ויום שהתענתה בהם, והם עדים שהעלמה נכנסה עמו

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכך אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טז), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טז) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהו, דאינון שלשת ימים לילה

למלך. זהו שכתוב (שם ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך, שאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמו שבערב היא באה נערה בתולה ודאי, כן גם בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, ומעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר, ומשום זה ישראל אומרים בכל יום שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אה"ח ע"ד, א"ח שומר אותה, משום שאח לצרה יולד (משלי יז יז), ועליו נאמר (תהלים לב ז) אתה סתר לי, ברוך אתה בברוך (דברים כח ו), יהודה אתה ידוך אחיך (בראשית מט כח), משום שבו יהו"ה ובו ד', בו היא שמונה.

לא נגע בה הנכרי שהוא אחשוורוש

(דף נח ע"א): ועליו נאמר ויהי אמן את הדסה, הוא אומן שלה והיא אמונה שלו, וזהו שנאמר (שם ט) כאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה הנכרי שהוא אחשוורוש, משום שאח עמה ודאי, והוא הסתיר אותה מפניו. במה הסתיר אותה מפניו? בנקדה שהיא הקוץ של האות ד' מן אהד, א"ח שומר ד' שלא יקרב אחר אליה. זהו שכתוב (ישעיה מב ח) אני יהו"ה הוא שמי וכבודי לא אחר, והנקדה הזו היא אות ברית, שבה נשתלם א"ח לעשר, ובה נעשה י', ומי שמשקר בברית מילה, גורם (דף נח ע"א) שתסתלק ממנו שכניו, שהיא היחוד

ויום דאתענת בהון, ואינון סהדין דעולימתא עאלת ביה למלכא, הדא הוא דכתיב (שם ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך דאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמה דבערב היא באה נערה בתולה ודאי, הכי נמי בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, וסהדין עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא, ובגין דא ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אהד, שמ"ע אה"ד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח נטיר לה, בגין דאח לצרה יולד (משלי יז יז), ועליה אתמר (תהלים לב ז) אתה סתר לי, ברוך אתה בברוך (דברים כח ו), יהודה אתה ידוך אחיך (בראשית מט כח), בגין דביה יהו"ה וביה ד', ביה איהי נטירא.

(דף נח ע"א): ועליה אתמר (אסתר ב ז) ויהי אמן את הדסה, הוא אומן דילה ואיהי אמונה דילה, ודא איהו דאתמר (שם ט) כאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה נוכראה דאיהו אחשוורוש, בגין דאח עמה ודאי, ואיהו סתיר לה מניה, במאי סתיר לה מניה בנקודה דאיהי קוצא דאת ד' מן אהד, א"ח נטיר ד', דלא יתקריב לגבה אחר, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני יהו"ה הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתו, והאי נקודה איהי אות ברית, דבה אשתלים א"ח לעשר, ובה אתעביד י', ומאן דמשקר בברית מילה גרים לאסתלקא מיניה (דף נח ע"א)

שְׂכִינְתָא, דַּאיְהי יְחוּדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְשִׁלְט עֲלֵיהּ שׁ"ד
הוּא, וְשִׁלְט עֲלֵיהּ שׁ"ד דַּאיְהוּ אַחַר.

חֲטָא זֶה גְרַם לְיִשְׂרָאֵל שִׁישְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֶם אַמּוֹת הָעוֹלָם

וּדְאִי י' דְשִׁדִּי, אִיְהִי קוּצָא מִן ד' דְאַחַד, וְאִם מְשַׁקְר אַעֲבַר קוּצָא מִן ד' מִן אֶחָד
וְאִשְׁתָּאֵר אַחַר, וּבְגִין דָּא אֲמַר קְרָא (שְׁמוֹת
לד יד) לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר,
וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְשִׁלְטָא עַל בְּר נִשׁ שִׁד
דַּאיְהוּ אֵל אַחַר, אִיְהוּ מְשַׁתַּעֲבַד בֵּיהּ בְּכָל
מִינֵי עֲנוּיִין, וְחוּבָא דָּא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל
לְאַשְׁתַּעֲבָדָא בְּהוֹן אוּמִין דְעֵלְמָא.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּגִלְגָּלָה בְּכָל מְקוֹם

וּמֵאן דְנָטִיר אוֹת בְּרִית בְּכָל אֶתֶר דַּאיְהִי,
בֵּין בְּבְרִית מִיְלָה, בֵּין בְּשִׁבְתּוֹ יְמִין טְבִין,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיר לִיהּ בְּגִינָה בְּכָל
אֶתֶר, וּמְכַסֵּי עֲלוּי מְשַׁנְאוּי, כְּגוֹנוּנָא
דְמוֹשָׁה דְאַתְמַר בֵּיהּ (תְּהִלִּים צא א) בְּצֵל
שִׁד"י יִתְלוֹנֵן, וּכְגוֹנוּנָא דְאַסְתֵּר דְסִתִּיר לָהּ
מֵאַחַשְׁוֹרוּשׁ דַּאיְהוּ עֵרֶל וְטָמֵא, וְשׁוּי
בְּאַתְרֵיהּ שְׁנִית (נ"אשדית) בְּדִיוֹקְנָא דִילָהּ,
הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (אסתר ב יג) כָּל אֲשֶׁר
תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֶרְבּ הִיא בָּאָה וּבִבְקָר
הִיא שָׁבָה אֶל בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְאִיְהוּ
נָטִיר לָהּ מֵהֶמֶן הַרְשָׁע, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב
(תְּהִלִּים לב ז) מִצַּר תִּצְרַנִּי, דַּאיְהוּ צַר וְאוּיֵב.

חֲמִשִּׁים אֵמָה נִגְדַּר חֲמִשִּׁים מְכוֹת

וּמִשׁוּם הַקְנָאָה הַזֹּאת שְׁכַסָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּאוֹת שְׁלוֹ עַל אֶסְתֵּר, שְׁהִיא
הַקְדֻשָּׁה שְׁלוֹ, שְׁאִין הַקְדֻשָּׁה פְּחוֹת
מֵעֲשָׂרָה, הַתְּלַבְּשׁוּ עֲשָׂרָה כְּתָרִים
תְּחַתּוֹנִים בְּעֲשָׂרָה בְּנִים שְׁל הֶמֶן, שְׁשָׁם
אֵל אַחַר, שְׁהֶמֶן אֲמַר וְעֲשָׂרַת אֲלָפִים כְּפַר

מבית הנשים עד בית המלך: (יד) בערב היא באה^ט ובבקר היא

כסף אשקל וגומר, והכל לטל נקמה מאסתר ואמתה, שנאמר בה ותלבש אסתר מלכות, והקדוש ברוך הוא מסר אותם בידי ובגיד אמתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ, והוא עשה עץ גבוה חמשים אמה, והקדוש ברוך הוא נטל ממנו נקמה ומבניו בשכינתה העליונה שהפכה את המצרים חמשים מכות.

(אסתר ג ט), וכלא לנטלא נוקמא מאסתר ואומתה, דאתמר בה (שם ה א) ותלבש אסתר מלכות, וקודשא בריך הוא מסר לון בידהא ובידא דאומתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ (שם ט כה), ואיהו עבד עץ גבוה חמשים אמה, וקודשא בריך הוא נטיל נוקמא מניה ומבניו בשכינתא עלאה, דמחאת למצראי חמשים מכות.

ט. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף רב ע"ב):

וסוד הוא, שהרי אותה ההתבוננות שהוא מתבונן באותה הבקשה, גורמת לו למחלת לב. מה זה מחלת לב? זהו מי שעומד תמיד על האדם להסטין למעלה ולמטה.

ורזא איהו, דהא ההוא אסתפלולתא, דאיהו מסתפל בההוא בעותא, גרים ליה למחלת לב. מאי מחלה לב, דא איהו מאן דקאים תדיר עליה דבר נש, לאסטאה לעילא ותתא.

העוסק בתורה תפלותיו מתקבלות

ועץ חיים תאנה באה. שנינו, מי שרוצה שהקדוש ברוך הוא יקבל את תפלתו, ישתדל בתורה, שהיא עץ חיים, ואז תאנה באה. מי התאנה? זו הדרגה שכל תפלות העולם בידיה, ומכניסה אותם לפני המלך העליון. פתוב פאן באה, וכתוב שם (אסתר ב) בערב היא באה. וזו היא תאנה באה, באה לפני המלך העליון להשלים את רצון אותו האיש.

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. פתיב הכא באה, וכתיב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. ודא הוא תאנה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דההוא בר נש.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"ב ע"א):

אשרי חלקו של המכון בתפלתו פראוי

ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתפנן בכל פראוי, ולא יסטה ימינה ושמאלה. תפלתו אינה

וזכאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי גוונא בצלותא פדקאמרן, וקשר קשרין, וייחד יחודין, ויתפנן בכלא פדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה

חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גוזר - והוא מבטל. על זה כתוב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.

השכינה מחלקת חלקים לכלם

(אסתר ב) בערב היא באה, הינו שפכתוב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל, כמו שנאמר (בראשית מט) ולערב יחלק שלל, שמחלקת חלק לכלם, ואפילו לצד האחר חלק לבדו.

לא אהדר בריקניא. קודשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל. על דא כתיב (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. אית ליה חולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

בערב היא באה (אסתר ב) הינו דכתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מההוא רבויא דברכאון, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יחלק שלל, דפליגת חולקא לכלא, ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף ר"כ ע"ב):

החלכת רק אם בעלה נותן לה רשות

אמר רבי אבא לרבי יוסי, הווא מרגלית קדושה שהיתה תחת ידך, מתוך סיוע של החסיד הקדוש שהוא אצלנו, כמה יפה הוא, וחזרנו בו. שהרי ודאי לא צריך להוציא אשה להשרות במקום אחר, עד שבעלה יצוה ויתן לה רשות ללכת, ומודיעים לבעלה בהתחלה, ומפיס אותו שהוא יצוה אותה ויתן לה רשות ללכת לאותו מקום. כך הקדוש ברוך הוא פיס את משה, ועד שנתן לו רשות ואמר לו: אמר אפה, הנני נתן לו את בריתי שלום, לשרות בתוכו. ועד שנתן לה רשות ללכת לשם, לא הלכה.

השכינה יושבת בין הצדיקים וחוזרת למלך

מנין לנו? מצדיקו של עולם, שנתן לה רשות לשרות בתוך צדיקי העולם הזה. וישבה עמם כמו כלה בתוך הקשויטים שלה. וצדיק העולם רואה ושמח בזה.

אמר רבי אבא לרבי יוסי, הווא מרגלית קדישא דהוה תחות ידך, מגו סיעתא דחסידא קדישא דאיהו גבן, כמה שפיר איהו, ואהדרנא ביה. דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא, למשרי באתר אחרא, עד דבעלה יפקד לה ויהיב לה רשו למהר. ואודעין לבעלה בקדמיתא, ומפיסין ליה, דהוא יפקד לה, ויהיב לה רשו למיהר לההוא אתר. כך קודשא בריך הוא פיס למשה, ועד דיהב ליה רשו, ואמר ליה אימא אנת, הנני נתן לו את בריתי שלום, למשרי בגויה, ועד דיהב לה רשו למהר תמון, לא אזלת.

מנלן. מצדיקו של עולם, דיהיב לה רשו, למשרי גו צדיקי בהאי עלמא. ויתבא עמהון, ככלה גו קשוטאה. וצדיקא דעלמא חמי, וחדי בהאי. אבל בין דרועי

אבל בין זרועות בעלה שוכבת, וחוזרת להיות אתם, ושבה לבעלה, כמו שנאמר (אסתר ב) **בערב היא באה ובבקר היא שבה**. בערב היא באה לבעלה, ובבקר היא שבה לצדיקי העולם, והפל ברשות בעלה.

ומשה כף אומר, הנני נתן לו את בריתי. כמו שצדיק שלמעלה נותן, גם אני הנני נותן, מתנה להחזיר מתנה היא, ובשביל ברית זו הרויח כהנה עליונה. ואם לא תהיה אתו, לא יתקשר פנחס בדרגת כהנה עליונה, שהרי ברית דבקה תמיד בימין עליון. וימין עליון זה עתיד לבנות בית מקדש, שהוא ברית.

דבעלה שכיבת, ואתהדרת למהוי בהדיהו, ותבת לבעלה. כמה דאת אמה, (אסתר ב) **בערב היא באה ובבקר היא שבה**. בערב היא באה, לגבי בעלה. ובבקר היא שבה, לגבי צדיקיא דעלמא. וכלא ברשותא דבעלה.

ומשה כף אומר, הנני נותן לו את בריתי, כמה דצדיק דלעילא נותן, אוף אנא הנני נותן, מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא, רוח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה, לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה, דהא ברית דבקא איהו תדיר בימינא עלאה. וימינא עלאה דא, זמין למבני בי מקדשא, דאיהו ברית.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף רמ"ב ע"ב):

זמן מנחה

כאשר מגיע זמן תפלת מנחה, (אסתר ב) **בערב היא באה**. זהו שכתוב (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. משום שפנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני צריך להיות) בגלות של עשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), זהו אדון כל הארץ, וזה צדיק, משם יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, שעתיד לצאת מפנו משיח בן אפרים. ובגללו נאמר (בראשית לו) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחוין לאלמתי. ובצדיק נאמר, כל הכורע כורע בברוך.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבני ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לו) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחוין לאלומתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בברוך.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא תשע וארבעין)

ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ערב ובקר

בראשית ברא אלהים. שאו מרום בראשית ברא אלהים. שאו מרום

שָׁבָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי אֵל יַד שְׁעֵשְׂנוּ סָרִים הַמֶּלֶךְ שִׁמְר
 הַפִּילֹגְשִׁים לֹא תָבֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חָפִץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ
 וְנִקְרָאָהּ בְּשֵׁם: (טו) וּבְהִנֵּיעַ תֵּר אֶסְתֵּר בַּת אֲבִיחַיִל יַד מְרֻדְכַי
 אֲשֶׁר לָקַח לֹו לְבַת לָבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דָבָר כִּי אִם אֶת

עיניכם וראו מי ברא אלה, מי אלה - הוא אלה, הוא אלה"ם, מי ברא לאלה. שאו מ'רום ע'יניכם - זו קריאת שמע, ראשי תבות שמע שמיחדים ישראל את הקדוש ברוך הוא פעמים, ותמצאו שם מ"י שהוא כלל של חמשים אותיות. ובמה צריך ליחדו בשחרית? באותו שנאמר בו רום ידיהו נשא, שהוא מרום, משום שהוא מרומים ישכן, ורא"ו ששם או"ר, וזה אור הכוכבים, שבהם השכינה יוצאת. זהו שפתוב המוציא במספר צבאם, ומשום זה קריאת שמע בלילה, כמו שבארוהו בעלי המשנה ביציאת הכוכבים, ערב ובקר צריכים ליחד אותה עם המלך, משום שבערב היא באה עמו ובבקר היא שבה אליו, וזה הערב של יצחק ובקר של אברהם, ששם בעלה בין ישראל.

עיניכם וראו מי ברא אלה (ישעיה מ לו), מי אלה, הוא אלה"ם, מי ברא לאלה, שאו מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא בריך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י דאיהו כללא דחמשין אתון, ובמאי צריך ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה (חבקוק ג ט) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום, בגין דאיהו מרומים ישפון. ורא"ו דתמן או"ר, ודא אור הפכבים, דבהון שכינתא נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ כו) המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת שמע בליליא, כמה דאוקמוה מארי מתניתין ביציאת הפכבים, ערב ובקר צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה לגביה (אסתר ב יד), ודא ערב דיצחק ובקר דאברהם, דתמן בעלה בינייהו ישראל.

זוהר בראשית (פרשת וירא - דף קו ע"א):

השכינה באה תמיד לפני

מה זה הבאה אלי? זהו סוד כמו שנאמר (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. וזהו הבאה אלי, תמיד. כמו זה קץ כל בשר בא לפני, והרי נתבאר. עשו כלה, הרי נתבאר.

מאי (קז א) הבאה אלי. דא הוא רזא כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני והא אתמר. עשו כלה הא אתמר:

אֲשֶׁר יֹאמֶר הַנִּי סָרִים הַמֶּלֶךְ שִׁמְר הַנָּשִׁים וַתְּהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חֵן
בְּעֵינָי כָּל רְאִיָּה: (ט) וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ אֶל בֵּית
מְלָכוֹתוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ מִבֵּית בְּשָׁנַת שֶׁבַע לְמְלָכוֹתוֹ:
(י) וַיָּאֵהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנָּשִׁים וַתִּשָּׂא חֵן וַחֲסֵד לְפָנָיו
מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם כֶּתֶר מְלָכוֹת בְּרֹאשָׁהּ וַיִּמְלִיכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי:
(יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר
וַתִּנְחָה לְמַדְיָנוֹת עֲשֵׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת כִּיֹּד הַמֶּלֶךְ: (ט) וּבְהַקְבִּץ
בְּתוּלוֹת שְׁנִית וּמְרַדְכֵי יֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (כ) אִין אֶסְתֵּר מַגִּידַת
מוֹלְדָתָהּ וְאֶת עַמָּהּ כַּאֲשֶׁר צָוָה עָלֶיהָ מְרַדְכֵי וְאֶת מֵאֲמֵר מְרַדְכֵי
אֶסְתֵּר עֲשֵׂה כַּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאֲמָנָה אֶתוֹ: (כא) בְּיָמִים הָהֵם וּמְרַדְכֵי
יֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ קָצַף בְּגִתָּן וַתִּרְשׁ שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי
הַסֵּף וַיִּבְקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ: (כב) וַיִּוָּדַע הַדָּבָר לְמְרַדְכֵי
וַיִּגֵּד לְאֶסְתֵּר הַמְּלָכָה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרַדְכֵי:
(כג) וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי
הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ג'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְאָמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ג

(א) אֶתְּרֵיךְ תְּדַבְּרִים הָאֱלֹהִים גְּדֹל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ אֶת הַמֶּן בֶּן
 הַמֶּדְתָּא הָאֲנָנִי וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת בְּסָאוֹ מֵעַל כָּל
 הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֵתוֹ: (ב) וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּרָעִים
 וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי בֵן צָוָה לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְּכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא
 יִשְׁתַּחֲוֶה: (ג) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמְרַדְּכִי
 מִדֹּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ: (ד) וַיְהִי בְּאַמְרָם (בְּאַמְרָם)

י. זוהר ויקרא (פרשת קדושים - דף פ"ב ע"א):

ישראל חוטאים בשביל תערכת רע

אמר לו המנורה הקדושה, מי גרם שלא
 יעשה את צויו, הואיל ובנו הוא? אמר
 הרועה הנאמן, ודאי תערכת של רע, וסוד
 זה גרם לישראל לחטא לאביהם
 שבשמים. וסוד זה - (תהלים קו) ויתערבו
 בגוים. וזה גרם הרג לישראל, והחריב
 את בית המקדש. ומשום זה אין
 מקבלים גרים לימות המשיח, אלא -
 (דברים לב) ה' בָּדַד וְאִין עֲמוֹ אֵל נָכַר.

ישראל יורש המלכות על ידי שעושה מצות המלך

שישראל הם מעץ החיים, עבד טוב ועבד
 רע. מצד של מטטרון עבד טוב, עבד
 נאמן לרבו. עבד רע - סמא"ל. מי שהוא
 מעץ החיים, הוא בן העולם הבא, בן מצד
 של בן ז"ה, בינה. ויורש את המלכות
 שהיא ה'. ואיך יורש אותה? אם עושה
 את הצווי של אבא ואמא, משום שהיא

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא
 יעביד צווייה, הואיל ובניה הוא. אמר
 רעיא מהימנא, ודאי תערוכת דרע, ורזא
 דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון
 דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו
 בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחרבי
 בי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים
 לימות המשיח, אלא (דברים לב) וי' בָּדַד
 וְאִין עֲמוֹ אֵל נָכַר.

ישראל יורש המלכות על ידי שעושה מצות המלך

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב
 ועבד רע, מסטרא דמטטרון עבד טוב,
 עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן
 דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם
 הבא, בן מסטרא דבן ז"ה, בינה. ויורית
 מלכותא דאיהו ה'. ואיך ירית לה. אי
 עביד צווייה דאבא ואמא, בגין דאיהו

מלכות מצות המלך, ועליו נאמר (אסתר א) מדוע אתה עובר את מצות המלך. היא מצוה, וצוויי של המלך על עשה ולא תעשה.

מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר א) מדוע אתה עובר את מצות המלך. איהי מצוה, וצווייא דמלכא על עשה ולא תעשה.

זוהר במדבר (פרשת שלח לך - דף קע"ה ע"ב):

השכינה מתברכת מהצדיק

רבי יצחק אומר, שבעה פריכות שהיא שכינה שביעית הכל בודאי. שהרי היא מתברכת מששה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה עשר, שלשה עשר הם, כמו שבארוה בשלש עשרה מדות, וזהו פתח הכל.

רבי יצחק אומר, שבעה פריכן דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משיתא אחרנין, על דא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתחא דכלהו.

כנרת נקראת על שמה

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונאה, וגוונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנרת הנה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנרת מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כן, גונוני עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסיא.

והיא חוטא אחד, ורשימא בגוונאה, וגוונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנרת הנה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנרת מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כן, גונוני עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסיא.

מצות המלך

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר א) מדוע אתה עובר את מצות המלך. פי מצות המלך. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים כאחד, וזוהי זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה. ועל זה כתוב וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידיים עדות ולא

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר א) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) פי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כחדא. והאי הוא כתרא ופתחא לכל שאר כתרין. דכתבי, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתבי, (תהלים קיח) זה השער לי. ועל דא כתיב, וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא

אינון סהדי סהדותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

זוהר - תקוני הזוהר (הקדמת תקוני הזוהר - דף י ע"ב):

מסירות נפש

ועוד תקונא ו' והמשפלים יזהרו, אלו הם שיודעים סוד במצוה השניה במלת בראשית, שהיא אהב"ה, שהיא (דף י ע"ב) לחשבון קטן בראשית במשקל אחד עולים, וזו אהבת חסד, שהיא ע"ב בחשבון, כנגד השם המפורש ויסע ויבא ויט, שבו וא"ו כחשבון אח"ד, שהינו מאמר אחד שהוא בראשית, שבארוה עליו, והלא במאמר אחד יכול להבראת, וזהו אהוב רבנו. מי שמוסר נפשו באחד, באהבת רבנו, ומשום זה ואהבת את ה' אלהיך (דברים ו ה), אפלו נוטל את נפשו. שאם חביבה עליו נפשו מגופו, לכך נאמר ובכל נפשו. ואם חביב עליו גופו מממונו, לכך נאמר ובכל לבבו. ואם חביב עליו ממונו מגופו, לכך נאמר בכל מאדך. במה שחביב עליך, מסר אותה באהבת רבנוך בעת צרה.

ועוד תקונא ו' והמשפלים יזהרו (דניאל יב ג) אליו אינון דיזדעין רזא בפקודא תנינא במלת בראשיית, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמא מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו כחושבון אח"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את יהוה אלהיך (דברים ו ה), אפילו נוטל את נפשו, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לכך נאמר ובכל נפשו, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לכך נאמר בכל לבבו, ואם חביב עליה ממונא מגופא לכך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימוי דמארוך בעת צרה.

הנסיון בגלות האחרון יהיה מסירות נפש

וזהו הנסיון שעתידים ישראל להתנסות בשבעים השנים של הגלות האחרונה, שעני חשוב כמת, וכאלו נוטלים נפשו, גוף ונפש וממון - כלם שקולים. במה שחביב עליו, מסר אותו באהבת רבנו, ובאותו זמן נקשר במלת אהב"ה שהיא בראשיית, וכאלו בו ברא עולם, ומי שלא מוסר נפשו או ממונו באהבת רבנו

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב כמת, וכאלו נוטלין נפשיה, גופא ונפשא וממונא פלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימוי דמאריה, ובההוא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשיית, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או

בשעת השמד, כאלו החזיר עולם לתהו ובהו, ומי שמוסר נפשו וגופו וממונו בשעת השמד באהבת רבונו, זהו שנקרא אהוב רבונו ודאי, ובאותו עולם אין למעלה ממונו, ומשום זה הפתוב סמך לו והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב).

ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובהווא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא קרא סמך ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב).

השכינה היא בנן עולם

ואהבת יהוה היא המלכות שכלולה מכל הספירות, והיא מצות הקדוש ברוך הוא בכל תרני"ג מצוות, ובגללה נאמר מדוע אתה עובר את מצות המלך, והיא בנן עולם. השפחה הרעה היא חרבן עולם, ומשום זה נאמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, והיא רצועה ביד הקדוש ברוך הוא להלקות בה הרשעים.

ואהבת יהוה אינה מלכות, כלילא מכל ספירן, ואינה פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרני"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר א ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך, ואינה בנן עלמא, שפחה בישא אינה חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, ואינה רצועה בידא דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה חייביא.

האוהב ה' בכל שלושה הדברים הינו אהבה אמיתית

ומשום זה, מי שאוהב את הקדוש ברוך הוא מתוך נפשו או גופו או ממונו, שישמור אותו הקדוש ברוך הוא, הרי אהבתו תלויה באותה שנתן לו, ואינה עקר אהבתו, שזו לא אהבה, שאם נטל ממונו או גופו כופר בו. אינו עקר אהבה, עד שמוסר נפשו באהבת רבונו. ואם כל השלש שקולים לגביו, ימסר את כלם על קדשת שמו באהבה, וזהו עקר אהבה, שהיא אהבת יהוה מלכות, שהיא אהבת חסד, שיראה היא מצד הגבורה, ומחסד היא מלכות, אהבת יהוה, כמו שנאמר מגבורה היא יראת ה'.

ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממוניה, דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בהייה דיהיב ליה, ולא עקר רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממוניה או גופיה כפר ביה, לאו איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון כלהו על קדושת שמה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהו אהבת יהוה מלכות, דאיהו אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהו, ומחסד איהו מלכות אהבת יהוה כמה דאתמר, מגבורה איהו יראת יי'.

אֵלָיו יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּדּוּ לְהֶמֶן לְרֹאוֹת הַיַּעֲמֹדוּ דְבָרֵי
 מְרַדְּכֵי כִּי הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי: (ה) וַיֵּרָא הֶמֶן כִּי אִין מְרַדְּכֵי
 בִּרְעַ וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הֶמֶן חֲמָה: (ו) וַיָּבּוּ בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד
 בְּמְרַדְּכֵי לְבַדּוֹ כִּי הִגִּידוּ לוֹ אֶת עִם מְרַדְּכֵי וַיִּבְקַשׁ הֶמֶן לְהַשְׁמִיד
 אֶת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ עִם מְרַדְּכֵי:
 (ז) בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן הוּא חֲדָשׁ נִסָּן בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה לְמֶלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לְפָנָי הֶמֶן מִיּוֹם לְיוֹם וּמִחֲדָשׁ
 לְחֲדָשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֲדָשׁ אָדָר: (ח) וַיֹּאמֶר הֶמֶן לְמֶלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפּוֹר וּמִפּוֹר בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינֹוֹת
 מְלָכוֹתָךְ וּדְתִיָּהֶם שְׁנֹוֹת מִכָּל עִם וְאֶת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עוֹשִׂים
 וְלְמֶלֶךְ אִין שׁוֹה לְהַנִּיחָם: (ט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִכְתֹּב לְאַבְדָּם
 וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשָׁקוֹל עַל יְדֵי עֲשֵׂי הַמְּלָאכָה לְהַבִּיא
 אֶל גְּבוּי הַמֶּלֶךְ: (י) וַיִּסֶר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהֶמֶן
 בֶּן הַמְּדֵתָא הָאֲנָנִי צֶרֶר הַיְּהוּדִים: (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן הַכֶּסֶף
 נָתוּן לָךְ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ: (יב) וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ
 בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּכְתֹּב בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה הֶמֶן
 אֶל אַחַשְׁוֵרְפָּנִי הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפַּחֲזֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל
 שָׂרֵי עַם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם כְּלִשְׁוֹנוֹ בְּשֵׁם

תורה מצד החסד ומצד הגבורה

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוניהו והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה
 אתיהיב לישראל ודא עמודא לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו
 דאמצעייתא, מסטריה אתקריאת מלכות
 תורת יהו"ה (תמימה), ואיהי מצוה דיליה
 בכל תרי"ג פקודי דתליין משמיה,
 דאינון שמי" עם י"ה שס"ה, זכר"י עם
 ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:
 והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה
 לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו
 המלכות תורת יהו"ה (תמימה),
 והיא מצוה שלו בכל תרי"ג מצוות
 שתלויים משמו, שהם שמי" עם י"ה -
 שס"ה. זכר"י עם ו"ה - רמ"ח, היא
 בצלמו כדמותו.

הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרֶשׁ נִכְתָּב וְנִחְתָּם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ: (יג) וְנִשְׁלַח סְפָרִים
 בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגוּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
 הַיְהוּדִים מִנְעֵר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר
 לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וְשִׁלְלָם לְבוּז: (יד) פֶּתַח שֶׁנֶּן הַכְּתָב
 לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתָדִים
 לַיּוֹם הַזֶּה: (טו) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
 בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ לְשִׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוֹשַׁן נְבוּכָה:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ד'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ד'

(א) וַיִּקְרַע מַרְדֳּכָי אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שָׂק וַאֲפֹר וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיֹּזַע וְעָקָה גְדֻלָּה וּמָרָה: (ב) וַיָּבֹא עַד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי אִין

יא. מרדכי היהודי מיהה שלא ישתתפו בסעודת אחשוורוש

להם זונות ועשה להם משתה וגזר עליהם שיבואו וישתו ויעשו כרצונם שנאמר "לעשות כרצון איש ואיש", מי שירצה יבוא, ומי שלא ירצה לא יבוא, כדי שלא יהא פתחון פה למדה"ד לומר בעל כרחם הביאום.

אמר ר' יצחק נפחא בעלילה גדולה בא המן על ישראל שנאמר ובמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן, אין העם האמור כאן אלא ישראל, אמר המן לאחשוורש אלקיהם שונא זמה הוא, העמיד

עמד מרדכי ומיהה בידם.

ולבנה כך חגרו שקים ונתנו קולם בבכי, שנאמר "שמש וירח קדרו", שמים וארץ נתאבלו שנאמר "אלביש שמים קדרות", [עמד אליהו] ואמר יבטלו ישראל שיחזרו ממקום למקום תורה ומשתעבדים על השבת ועל המילה ועל המצות, מיד רץ אליהו ז"ל בבהלה אל צדיקי עולם ואל נביאים הראשונים, ואמר להם שמים וארץ וכל צבא השמים בוכים במר נפש וכל העולם כולו אחזתו חיל כיולדה ואתם יושבים ודוממים, אמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שאכלו ושתו ממשתה אחשוורש והושלמו ישראל לטבח ולמחות שמם מן העולם, אמר משה לאליהו כלום יש אדם כשר בדור, אמר לו יש אדם אחד בהם ומרדכי שמו.

הניחו דברי מרדכי והלכו לאותו משתה י"ח אלף ותקמ"ד, עמד השטן והשטין עליהם ואמר לפני הקב"ה רבש"ע עד מתי אתה תדבק באומה זו שהם מפרישים עצמם ממך, אבד אותם בזמן הזה, אמר לו ותורה מה תהא עליה, אמר ליה רבש"ע תסתפק בעליונים, אף הקב"ה השוה דעתו באותה שעה, אמר הקב"ה אומה זו שבשבילה רבות אנחותי בכל יום אשביתה מאנוש זכרם, מיד אמר הקב"ה הביאו לי אגרות ואכתוב עליהם כליה, מיד הלך השטן להביא מגילה, כשראתה התורה כך יצאת לפניו בבגדי אלמנות ונתנה קולה בבכי, ולקול בכייתה צעקו מה"ש, שנאמר הן אראלים צעקו חוצה, אם ישראל בטלים אנו למה צריכין בעולם, כיון ששמעו חמה

לָבוֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ שָׂק: (ג) וּבָבֶל מְדִינָה וּמְדִינָה
 מְקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִנִּיעַ אִבְל גְּדוֹל לִיהוּדִים וְצוּם
 וּבְכִי וּמִסְפַּד שָׂק וְאִפֶּר יֵצַע לְרַבִּים: (ד) וַתְּבוֹאִינָה (וַתְּבוֹאִינָה)
 נְעוּרוֹת אֶסְתֵּר וּסְרִיסְיָהּ וַיְגִידוּ לָהּ וַתִּתְחַלְחַל הַמֶּלֶכֶה מְאֹד
 וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מְרַדְכֵי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעֲלָיו וְלֹא
 קָבַל: (ה) וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהִתְּרֵ מִסְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הֶעֱמִיד
 לְפָנֶיהָ וַתִּצְוֶהוּ עַל מְרַדְכֵי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה: (ו) וַיֵּצֵא
 הַתֵּךְ אֶל מְרַדְכֵי אֶל רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לְפָנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ:
 (ז) וַיִּגַּד לוֹ מְרַדְכֵי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וְאֵת פְּרִשְׁת׃ הַכֶּסֶף
 אֲשֶׁר אָמַר הָמֶן לְשָׂקוֹל עַל גְּנֹזֵי הַמֶּלֶךְ בִּיהוּדִים (בִּיהוּדִים)
 לְאַבְדָּם: (ח) וְאֵת פֶּתֶשֶׁן בְּתַב הַדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידֵם
 נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצַוֹת עָלֶיהָ לָבוֹא
 אֶל הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עַמָּה: (ט) וַיָּבוֹא
 הַתֵּךְ וַיִּגַּד לְאַסְתֵּר אֶת דְּבָרֵי מְרַדְכֵי: (י) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר
 לְהִתְּרֵ וַתִּצְוֶהוּ אֶל מְרַדְכֵי: (יא) כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינֹת
 הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ

העולם אם בטיט היא חתומה רחמים
 נשמעים, ואם בדם היא חתומה מה שהיה
 יהיה, מיד בא אליהו ז"ל אצל מרדכי
 והודיעו, ומרדכי ידע את כל אשר נעשה,
 מה עשה מרדכי, קבץ את כל תינוקות של
 בית רבן ועינה אותם מלחם ומים והלבישם
 שקים והושיבם על אפר והיה צווח ובוכה
 עמהם ביום ובלילה, והמן נתיעץ באוהביו.
 (ילקוט מגילה עה"פ בלילה ההוא נדה שנת
 המלך).

(הצרת המעתיק) י"ל דנקרא אדם כשר מפני
 שמיחה כדאי' בגמרא ע"ז (דף ד.) שצדיק
 גמור שאינו מוחה הוי כצדיק שאינו גמור.
 והסנהדרין היו שם ולא מיחו, ומרדכי מיחה
 ע"כ נקרא רק הוא אדם כשר צדיק גמור
 שלא נתפס בעוונם].

אמר לו הודיעו שיעמוד הוא משם ואנחנו
 מכאן בתפלה ותחנונים, אמר לו רועה
 נאמן כבר כתבו אגרות של כליה על צאנך
 וכבר היא חתומה, מיד א"ל משה לאבות

אֶל הַחֲצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר
 יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שַׂרְבִּיט הַזֶּהָב^[ב] וְחָיָה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא

יב. זוהר ויקרא (פרשת תזריע - דף מ"ד ע"ב):

הַפְּנִסוּ לְמִקְוֵיכֶם

רבי חייא ורבי אחא היו יושבים לילה אחד לפני רבי אבא. קמו בחצות הלילה לעסק בתורה. עד שיצאו החוצה, ראו כוכב אחד שהיה מפה שלש פעמים בכוכב אחר ומסתיר אורו. בינתיים שמעו שני קולות בשני צדדים, קול אחד לצד צפון למעלה, וקול אחד למטה, והקול ההוא מכריז ואומר: הפנסו והתפנסו למקומכם, עכשו השתמרות של נקבה פתוחה, הקדוש ברוך הוא נכנס לטיל בגן להשתעשע עם הצדיקים שבגן. עבר אותו הקול ושכף.

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אשר צותה עליו אסתר אכריז ואמר, עולו ואתפנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקייא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכף.

הַשְּׂכִינָה מִתְיַחֵדֶת עִם הַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי שִׁירָה

חזרו רבי אחא ורבי חייא. אמרו, הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות של פנסת ישראל (עזר) היא להתחבר עם המלך הקדוש. אמר רבי אחא, ודאי לא (מתחברת) משפעת לה פנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא אלא מתוך שירה ומתוך השבח שְׁלָה אֵלָיו.

אהדרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי עדן רעותא, דאתערותא דפנסת ישראל (עזר) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה פנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

בְּבִקְר מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד

עד שבא הבקר, ומושיט לה המלך חוט של חסד, וסוד הדבר כמו שאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ואל תאמר שְׁלָה לְבַדָּה מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ אֶת זֶה, אֵלָּא לָהּ,

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט לה מלכא דא,

אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: (יג) וַיֹּאמֶר מֶרְדֳּכָי לְהָשִׁיב אֶל אֶסְתֵּר
 אֶל תְּדַמִּי בְּנִפְשֶׁךָ לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְּהוּדִים: (יד) כִּי אִם
 תַּחֲרֹשׁ תַּחֲרִישִׁי בָּעַת הַזֹּאת רוּחַ וְהִצְלָה יַעֲמוּד לַיְּהוּדִים מִמָּקוֹם
 אַחֵר וְאֵת וּבֵית אָבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם לָעַת כְּזֹאת הַנִּעְתָּ
 לַמְּלָכוֹת: (טו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל מֶרְדֳּכָי: (טז) לֵךְ כְּנוּם אֶת
 כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן^[יז] וְצוּמוּ עָלַי וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל

אֵלָא לָהּ, וּלְכָל אֵינוֹן דְּמַתְחַבְּרִין בָּהּ. תָּא וּלְכָל אוֹתָם שְׂמַתְחַבְּרִים עִמָּהּ. בָּא
 וְנַתְחַבֵּר כַּחֲדָא. יְתָבוּ. וְנַתְחַבֵּר יַחַד. יִשְׁבוּ.

המן מן התורה מניין:

פרש החיד"א זי"ע כי "מחזה אמת"ה" גימטריה "זה המן" (בספרו "חדרי בטן"), ולפי זה יש לרמז שהמן רצה למחות את עם ישראל על ידי הסעודה שלו שהאכיל את עם ישראל מאכלות אסורות, וכידוע דברי הזוה"ק בפרשת משפטים

לא תבשל גדי בחלב אמו, שנבוכדנצר הרשע אכל בשר בחלב, כי ידע שרק בכח של בשר בחלב ביחד נברא הכח להחריב את בית המקדש רח"ל, ואומר הזוה"ק כי השלחן לבד נעשה מרכבה לסטרא אחרא.

איך יכולים לזכות להגאולה האמיתי? ומה מעכב את ביאת המשיח?

אמרו חז"ל במסכת חלין (דף קלט ב'): משה מן התורה מניין, שנאמר: "בשגם הוא בשר", המן מן התורה מניין, שנאמר: "המן העץ", - ובספר אמרי שי, הביא את דברי חז"ל השואלים: המן מן התורה מניין? היכן מרומז בכל התורה הענין של המן? ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק "המן העץ אשר צויתיה לבלתי אכל ממנו אכלת". ושואל: מה השייכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המן? - ומבאר: רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן

נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים בשר, שהוא מטמם את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם ללב ומטמם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המן" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתיה לבלתי אכל ממנו", ע"כ. וזה היה עצת המן להכשילם במאכלות כדי שיוכל לשלוט עליהם ח"ו, כמו שעשה נבוכדנאצר מלך בבל שכל הסעודות הייתה בשר בחלב וגבינה עם בשר (וזהו פתבג המלך, כ"ג ראשי תבות ב'ש'ר ג'בינה), כדי להיות שלחנו שלחן המלך רמז לשלחן שר הטמא של הסטרא אחרא, להאחיזו למעלה בסוד

שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות (מגלה י"ב).

לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים

מרדכי היהודי פי בזכותו היהודים נצלו מגזירתו של המן, שהוא נזהר והזהיר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולזה הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אכל שאינו כשר. ואמרו חז"ל שאכלה רק זרעונים, כדי להזהר במאכלות. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות - ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי", ששום אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

רחמנא ליצלן לרשות הטומאה עכ"ל, והפנונה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, פי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת

גדי בחלב אמו, כמו שפרש הזוהר למעלה ולגרם אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מרחים לתקן את ענין המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א. [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מכאן

לך כנוס את כל היהודים ואל

וכתוב בב"ח (או"ח סי' תר"ע) וזל"ק, בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על פן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתיה של איסור ושמחה ומשתה של איסור, וכשעשו תשובה עינו נפשותם כמו שאמרה אסתר: "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים". לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך

בזוהר הקדוש כתוב (ויקרא מא:) זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות. - עוד כתוב שם (מא:) שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצלן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוקי ישראל, ואוי להם פי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס

וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצעקו להשם יתברך אז השם יתברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אתם אינכם שייכים לי עכ"ל.

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

וכמה שלא היה לו מקום בבתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים ששקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאותו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב.): "מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט נירנברג שבדיוק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

כתוב בספר קב הישר (פרק קב): "בשר" בגימטריה מנין השנים שחיו האבות אברהם יצחק ויעקב ביחד עולה תק"ב בגימטריה בשר שהם בקדושה, כנגד הקלפה שכתוב בפסוק (שמות כב ל) ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, (ועין עץ חיים שער מ"ט פ"ו). - ומאידך גיסא "ארור המן" גימטריה 502 - וכן "ברוך מרדכי", גימטריה 502 בגימטריה תק"ב, שהוא סך "בשר", הינו שעל ידי אכילת בשר אפשר לעלות לבחינה הנשגבה של "ברוך

ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנהל על פי כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברכבת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד,

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרכבות שהובילו את הבהמות הלא כשרים, להאכיל את כלל ישראל פגולים, כעבור עשרות שנים - הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אושוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה פיתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הכתוב מאותם שנים, (ראו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה) ה"י.

הגאון הצדיק המקובל המיוחד שבדורנו פאר הדור והדרו הרב עובדיה יוסף שליט"א, ה' יאריך ימיו בטוב ובנעימים, אמר פי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו כעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שכידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, נכד כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי בתי הגז,

תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם אֲנִי וְנִעַרְתִּי אֶצְוֶם בֵּין וּבֵין
 אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא בִדַּת וְכֹאֲשֶׁר אֲבִדְתִּי אֲבִדְתִּי:
 (יז) וַיַּעֲבֹר מֶרְדֳּכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר:

ומתבסמים בַּיּוֹם הַפּוֹרִים, מַגְלִים מִי
 הוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר זֹכֶה לְאָכּוֹל מֵאֲכֹלוֹת
 כְּשָׂרִים, וּמִי הוּא שֶׁחֲלִילָה נִכְשָׁל בְּמֵאֲכֹלוֹת
 אֲסוּרִים וּבְפִיגוּלִים, בְּסוּד "נִכְנַס יֵין יֵצֵא
 סוּד", כִּי לְפַעֲמִים נִרְאֶה עַל אָדָם מְסִיִּם
 שֶׁהוּא נֹזֶהר מִמֵּאֲכֹלוֹת אֲסוּרוֹת וְעַל יָדֵי
 שִׁשְׁתָּה יֵין הַבְּאִישׁ רִיחוֹ וְנוֹדַע שֶׁהוּא אֵינוֹ
 נֹזֶהר מִמֵּאֲכֹלוֹת אֲסוּרוֹת וּמַגְאֵל אֶת נַפְשׁוֹ
 בְּפִיגוּלִים. וְזֶה הָעֲנִין שֶׁחֵיב אָדָם לְבִסּוּמֵי
 בְּפוּרִיא עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אֲרוּר הֶמֶן לְבְרוּךְ
 מֶרְדֳּכָי, וְהַדְּבָרִים נִפְלְאִים.

מֶרְדֳּכָי, וְאֶפְשֶׁר חֲלִילָה לָרֶדֶת לְשֹׂאוֹל
 תַּחֲתִית - "אֲרוּר הֶמֶן". וּמִפְּנֵי זֶה אָנוּ
 רוֹאִים הַיּוֹם שְׁכָל כֶּךָ הַרְבֵּה בַּחוּרִים
 וְאֲבָרְכִים יוֹצְאִים לְתַרְבוֹת רַעַה רַח"ל,
 כְּמִבּוֹאֵר בְּאֶגְרָא דְּפָרְקָא (אוֹת קכ"א, וְעוֹד,
 עי"ש). - בְּאוּר הַדְּבָרִים שֶׁעַל יָדֵי אֲכִילַת
 בֶּשֶׂר כָּשֶׁר וּמִהֲדָר, זֹכִים לַעֲלוֹת מֵעֵלָה
 מֵעֵלָה, וּלְתַקֵּן אֶת כָּל הַנִּצּוּצוֹת, בְּחִינַת
 "בְּרוּךְ מֶרְדֳּכָי", וְאִם חֲלִילָה אוֹכְלִים בֶּשֶׂר
 טְרֵפָה מְקַלְקְלִים הַכֹּל, עַד שֶׁמִּגִּיעִים
 לְבְחִינַת "אֲרוּר הֶמֶן". - וְעַל יָדֵי שְׁשׁוּתִים

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ה'

וְהוּא, זוהר לְפוּרִים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶרֵי
הַזוהר בְּאֶרְצֵי יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ה'

(א) ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות^א ותעמד בחצר

יד. זוהר - ספר במדבר (פרשת חקת - דף קפ"ג ע"ב):

נתלבשה אסתר ברוח הקדש

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי (דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ומשום זה פתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, שנחלש פח הגוף, והרי קים ברוח בלא גוף, אז - ותלבש אסתר מלכות. איזו מלכות? (קפ"ט ע"ב) אם תאמר בלבוש פבוד וארגמן, הרי לא כן נקרא. אלא ותלבש אסתר מלכות, שהתלבשה במלכות עליונה קדושה, ודאי לבשה רוח הקדש.

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי (דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ובגין כן פתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא, והא קיימא ברוחא בלא גופא, כדן ותלבש אסתר מלכות. מאי (קפ"ט ע"ב) מלכות. אי תימא בלבושי יקר וארגוונא, הא לאו הכי אקרי אלא ותלבש אסתר מלכות, דאתלבשת במלכות עלאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקדש.

כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש

מה הטעם זכתה למקום זה? משום ששמרה פיה שלא להראות דבר. זהו שכתוב (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ולמדנו, כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש. וכל מי שסוטה פיו לדבר רע, הרי ודאי אתו דבר רע עליו. (ואם לא), הרי נגעים או צרעת ששורפים כנחש עליו, והרי פרשוהו.

מאי טעמא זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לחוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטי פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לאו), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן כחויא עליה, והא אוקמוה.

בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית^[ט] נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת נִכַּח פֶּתַח הַבַּיִת: (ב) וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר נְשֹׂאָה חֵן בְּעֵינָיו וַיִּוָּשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת שַׂרְבִּיט הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׂרְבִּיט: (ג) וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מַה לָּךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּמַה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וַיִּנָּתֵן לָךְ: (ד) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל

טו. זוהר - ספר ויקרא (פרשת בהר - דף ק"ט ע"א):

תַּפְּלָה נִכַּח בֵּית הַמֶּקֶדֶשׁ

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָרִי מְצִאֲנוּ חֲצָרִים שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (אסתר ה) וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ. וּבְכָל מְקוֹם הַמֶּלֶךְ סֵתֵם, זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וַתַּעֲמֹד, אֵין עֹמֵדָה אֵלָא תַּפְּלָה. נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ, נִכַּח בֵּית הַמֶּקֶדֶשׁ, שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל תַּפְּלָתָם לְשֵׁם וְלִהְיוֹת נִכַּח בֵּית הַמֶּקֶדֶשׁ. מִי זֶה כָּאֵן חֲצַר הַפְּנִימִית? וְדַאי שְׁנַיִם הֵם חֲצָרוֹת בֵּית ה'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָא אֲשַׁכְּחָנָא חֲצָרִים דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (אסתר ה) וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ. וּבְכָל אֶתְר הַמֶּלֶךְ סֵתֵם, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וַתַּעֲמֹד, אֵין עֹמֵדָה, אֵלָא צְלוֹתָא. נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ: נִכַּח בֵּית הַמֶּקֶדֶשׁ, דְּכָל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְצַלָּאָה צְלוֹתָא דְּלִהוֹן לְתַמְּן, וְלִמְהוּי נִכַּח בֵּית הַמֶּקֶדֶשׁ. הֵכָא מֵאֵן חֲצַר הַפְּנִימִית. וְדַאי תְּרִין אֵינּוּן חֲצָרוֹת בֵּית יי'.

גְּאוּלָּה לְרַחוּק וְלִקְרוֹב

אָמַר לוֹ הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁנֵי חֲצָרִים, הֵם הַחִיצוֹנִיִּים שֶׁל הַלֵּב, וְהֵם שְׁנֵי אֲזִנִּים שֶׁל הַלֵּב. וּשְׁנֵי בְּתִים פְּנִימִיִּים, שְׁנֵי בְּתִי הַלֵּב. וּשְׁנַיִם הֵם הַבְּתִים הַפְּנִימִיִּים, וּשְׁנַיִם הֵם בְּתִים חִיצוֹנִיִּים. וּבְזַמַּן שִׁיְהִי פְּרָקוֹ, תִּהְיֶה גְּאוּלָּה לְכָלֶם, לְאוֹתָם הַקְּרוֹבִים לְלֵב, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה, וְלְאוֹתָם הַרְּחוּקִים שֶׁהִתְקַרְבוּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ישעיה נז) שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב. וּפְרָשׁוּהָ, לְרַחוּק מֵעֵבֶרָה, וְלִקְרוֹב מִמְּצוּחָה.

אָמַר לִיהּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, תְּרִין חֲצָרִים, אֵינּוּן חִיצוֹנִיִּים דְּלִבָּא, וְאֵינּוּן תְּרִין אֲזִנִּים דְּלִבָּא. וְתְרִין בְּתִים פְּנִימִיִּים, תְּרִין בְּתִי דְּלִבָּא. וְתְרִין אֵינּוּן בְּתִי גּוֹזְאֵי, וְתְרִין אֵינּוּן בְּתִי בְּרָאֵי. וּבְזַמַּנָּא דִּיהָא פּוֹרְקָנָא, גְּאוּלָּה תִּהָא לְכָלֵהוּ לְאֵינּוּן קְרִיבִין לְלִבָּא, דְּאִיהוּ שְׂכִינְתָא, וְלְאוּלֵין רְחִיקִין דְּאֶתְקְרִיבוּ, הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה נז) שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב, וְאוֹקְמוּהָ לְרַחוּק מֵעֵבֶרָה, וְלִקְרוֹב מִמְּצוּחָה.

הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן הַיּוֹם אֵל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ:
 (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִהְרֹו אֶת הָמֵן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֵא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֵל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂתָה אֶסְתֵּר: (ו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאֶסְתֵּר בְּמִשְׁתַּה הַיּוֹן מַה שְּׂאֵלְתְּךָ וַיִּנְתֵּן לָךְ וַיְמַח בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצִי
 הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי^[טז]: (ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבְקִשְׁתִּי:

טז. זוהר - ספר שמות (פרשת תרומה - דף קנ"ח ע"ב):

אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה

אמר המנורה הקדושה, עליה נאמר (שם ד) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה הזהרת את ישראל בשעת מיתתך, בה ברכת את ישראל בכל שבט ושבט. זהו שפיתוב (שם לג) וזאת הברכה אשר ברך משה וגו'. ומשום כך פרשוה החברים בעלי המשנה, שפיתוב (במדבר יט) זאת התורה אדם פי ימות באהל, ואמרו עליה, מה זה פי ימות? אלא אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עני, שעני חשוב כמות.

אמר בוצינא קדישא, עלה אתמר, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה אזהרת לישראל, בשעת מיתתך. בה ברכת לישראל, בכל שבט ושבט. הדיא הוא דכתיב, (דברים לג) וזאת הברכה אשר ברך משה וגו', ובגין דיא אוקמוה חבריאי מארי מתניתין, דכתיב, (במדבר יט) זאת התורה אדם פי ימות באהל, ואמרו עליה מאי פי ימות באהל, אלא אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה אלא עוני, דעני חשוב כמות.

בינונים מחצית עמו לעולם הבא

שהוא קרבן עולה ויורד. מצד של עשיר עולה ודאי, שמותעלה עליו. שכל העשירים, כל טוב שהם עושים, כלם (רבם) לזכותם לעולם הבא, ושם היא כתר על ראשם. הבינוני שעובד כדי לזכות בשני עולמות, הוא מחצית השקל עמו בעולם הבא, כמו המצה שנחלקת, חציה תחת המפה לאפיקומן אחר הסעודה, וחציה למצוה קדם

דאיהו קרבן עולה ויורד. מסטרא דעשיר עולה ודאי, דאסתלק עליה. דכל עתירין, כל טיבו דעבדין, כלהון (ס"א רובא דלהון) לזכאה להון לעלמא דאתי, ותמן איהי תגא על רישיהו. בינוני, דפלה למזכי בתרין עלמין, איהו מחצית השקל עמיה בעלמא דאתי, כגון מצה דאתפליג, חציה תחת המפה לאפיקומן בתר סעודה. וחציה למצוה קדם סעודה.

סְעוּדָהּ. וּמִצַּד זֶה נֶאֱמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָּ וְיִנְתֶּן לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתְךָ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

וּמִסְטָרָא דְאֵא נֶאֱמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָּ וְיִנְתֶּן לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתְךָ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

מִי שֶׁמִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂכִינְתּוֹ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עָלָיו

אָבֵל מֵאֵן דְּאִהוּ עֲנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיהּ בְּגִינָה, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ רַעִיא מְהִימְנָא, אִיהוּ קָרְבֵן יוֹרֵד תַּחְתָּךְ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאַשְׁפִּיל גְּרַמִּיהּ בְּגִין שְׂכִינְתִּיהּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֶיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאָמַר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רָם יְיָ וְשָׁפַל יִרְאֶה. וְהִנְבִּיא אָמַר, (ישעיה נג) כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקְדוֹשׁ שָׁמוֹ וְגו' וְאֵת דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ. דְּאָף עַל גַּב דְּאַנָּא מְרוּם וְקְדוֹשׁ אֲשַׁכּוּן, בְּגִין הוּא דְּאַתְעֵבִיד דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ בְּגִין שְׂכִינְתִּי, לְסַלְקָא לָהּ מִשְׁפָּלוֹת דִּילָהּ עֲטָרָא לְרִישִׁיהּ, אֲנָא נְחִית לְדִיִּירָא עֲמִיהּ. וּבְתַר דְּבַעֲלָה דְּשְׂכִינְתָּא נְחִית עַל בַּר נֶשׁ, אִיהִי נְחִיתַת מַעַל רִישִׁיהּ, וְיַהֲבַת אֲתָרָא דְּרִישָׁא לְבַעֲלָהּ, וְנְחִיתַת לְרַגְלוֹי דְּמַלְכָּא. וְרָזָא דְּמַלְכָּה, (ישעיה טו) הַשָּׁמַיִם כִּסְּאִי וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רַגְלֵי.

אָבֵל מֵאֵן דְּאִהוּ עֲנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיהּ בְּגִינָה, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ רַעִיא מְהִימְנָא, אִיהוּ קָרְבֵן יוֹרֵד תַּחְתָּךְ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאַשְׁפִּיל גְּרַמִּיהּ בְּגִין שְׂכִינְתִּיהּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֶיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאָמַר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רָם יְיָ וְשָׁפַל יִרְאֶה. וְהִנְבִּיא אָמַר, (ישעיה נג) כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקְדוֹשׁ שָׁמוֹ וְגו' וְאֵת דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ. דְּאָף עַל גַּב דְּאַנָּא מְרוּם וְקְדוֹשׁ אֲשַׁכּוּן, בְּגִין הוּא דְּאַתְעֵבִיד דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ בְּגִין שְׂכִינְתִּי, לְסַלְקָא לָהּ מִשְׁפָּלוֹת דִּילָהּ עֲטָרָא לְרִישִׁיהּ, אֲנָא נְחִית לְדִיִּירָא עֲמִיהּ. וּבְתַר דְּבַעֲלָה דְּשְׂכִינְתָּא נְחִית עַל בַּר נֶשׁ, אִיהִי נְחִיתַת מַעַל רִישִׁיהּ, וְיַהֲבַת אֲתָרָא דְּרִישָׁא לְבַעֲלָהּ, וְנְחִיתַת לְרַגְלוֹי דְּמַלְכָּא. וְרָזָא דְּמַלְכָּה, (ישעיה טו) הַשָּׁמַיִם כִּסְּאִי וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רַגְלֵי.

מִיּוֹם שִׁירֵשׁ אָדָם נִשְׁמָה נִקְרָא בֵּן

שְׁמִיּוֹם שִׁירֵשׁ אָדָם נִשְׁמָה שְׁכֻלוֹהָ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ, מֵאוֹתָהּ שְׁעָה (צ"א ע"א) נִקְרָא בֵּן. אָמַר תַּנָּא אַחַד, וְכִי מֵאוֹתוֹ יוֹם שִׁירֵשׁ אָדָם נִשְׁמָה כְּלוֹהָ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ יִקְרָא בֵּן? מִנֵּין לָנוּ? מִהֶפְסוּק הִזָּה שְׁאָמַר דְּוֹד בְּסִפְר תַּהֲלִים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֹק ה' אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֲתָהּ אֲנִי הַיּוֹם יְלַדְתִּיךָ.

דְּמִיּוֹמָא דְּיִרִית בַּר נֶשׁ נִשְׁמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, מִהֵיֵא שְׁעַתָּא (צ"א ע"א) אֲתִקְרִי בֵּן. אָמַר חַד תַּנָּא, וְכִי מִהֵוּא יוֹמָא דְּיִרִית בַּר נֶשׁ נִשְׁמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, יִתְקִרִי בְּרִיהּ מִנָּא לָן. מִהֵאֵי קָרָא דְּאָמַר דְּוֹד בְּסִפְר תַּהֲלִים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֹק יְיָ אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֲתָהּ אֲנִי הַיּוֹם יְלַדְתִּיךָ.

(ח) אִם מְצַאתִי חַן בְּעֵינַי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת שְׂאֵלֹתַי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לָהֶם וּמִחֵר אֶעֱשֶׂה בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמֶן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לְבָבִי^[1] וּבְרֵאוֹת הָמֶן אֶת מְרִדְכֵי בִשְׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם

לא קם כמשה

אָמַר לוֹ הַמְנוּחָה הַקְדוּשָׁה, רוּעָה הַנְּאֻמָּן, מַה זֶה הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ? אֵלֹא בְּשִׁבְלֶךָ אָמַר דָּוִד בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ. הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, בְּאוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (דְּבָרִים ל"ד) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. אַתָּה קִיַּמְתָּ בְּשִׁכְנֶיהָ וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ - שְׁהִינוּ הַגּוֹף, וּבְכָל נַפְשֶׁךָ - שְׁהִינוּ הַנְּשָׁמָה, שְׁחַמְשֶׁה שְׁמוֹת יֵשׁ לָהּ: נְשָׁמָה, רוּחַ, נֶפֶשׁ, חַיָּה, יְחִידָה. וּבְכָל מְאֻדְךָ - בְּכָל מְמוֹנְךָ.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ לֹא יִזוּז מִמֶּךָ בְּכָל אֵלֶּן. אַתָּה חֲשַׁבְתָּ שְׁאֵפְלוּ הָיוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת תַּחַת רְשׁוּתְךָ, הֵייתָ נוֹתֵן לְהַקִּים שְׁכִינָה עִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלְהַמְלִיכוֹ עִם שְׁכִינָתוֹ עַל כָּל הַמְּמֻנִים שֶׁל אַמּוֹת הָעוֹלָם, וְאַחֲרַי כִּי לְהַעֲלוֹתוֹ וּשְׁכִינָתוֹ - בְּדִיוקְנָךְ פְּלוּלָה מִכָּל הַמַּדּוֹת הַטּוֹבוֹת, בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבַמְּחַנּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

אָמַר לִיה בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, רַעֲיָא מְהִימְנָא, מַאי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ. אֵלֹא בְּגִינְךָ אָמַר דָּוִד בְּרוּחַ קְדָשָׁא, אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ. הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, בְּהֵוֹא דְאַתְמַר בֵּיהּ, (דְּבָרִים ל"ה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. אַנְתָּ קִיַּיְמַת בְּשִׁכְנֵיתָא וְאַהֲבַתְּ אֶת יי' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ, דְּהֵינּוּ גּוּפָא. וּבְכָל נַפְשֶׁךָ, דְּהֵינּוּ נְשָׁמָתָא. דְּחַמְשׁ שְׁמֵהּ אֵית לָהּ: נְשָׁמָה. רוּחַ. נֶפֶשׁ. חַיָּה. יְחִידָה. וּבְכָל מְאֻדְךָ, בְּכָל מְמוֹנָא דִּילְךָ.

קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתִיהָ לֹא יִזוּז מִינְךָ בְּכָל אֵלֶּינָא. אַנְתָּ חֲשַׁבְתָּ, דְּאֵפְלוּ הוּוּ כָּל עֲלָמִין תַּחַת רְשׁוּתְךָ, הוּוּ יְהִיב לְאַקְמָא לְשְׁכִינָתָא בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא מְלַכָּא לִיה בְּשְׁכִינָתִיהָ עַל כָּל מְמֻנָּא דְּאוּמִין דְּעֲלָמָא, וְלִבְתַּר לְסַלְקָא לִיה וּשְׁכִינָתִיהָ. בְּדִיוקְנָא דִּילְךָ כְּלִילָא מִכָּל מַדּוֹת טְבִינָא, בְּכָל עֲלָמִין, וּבַמְּשָׁרְיִין עֲלָמִין וְתַתְּאִין, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

12. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה - דף קפ"ה ע"א):

הודוי הוא החלק של הצד האחר

וְהַסּוּד הַזֶּה, כִּי גַם הַקְרָבָן - שְׁצָרִיךְ לְהוֹדוֹת עַל אוֹתוֹ הַקְרָבָן כָּל עוֹנוֹתָיו וְחַטָּאוֹ, לָתֵת חֶלֶק לְמִי שְׁצָרִיךְ. כָּל הַקְרָבָן לִזְהַר הַצֵּד חֶלֶק הַקְדָּשָׁה וְרִצּוֹן

וְרִזָּא דָא, הִכִּי נְמִי קְרַבְנָא, דְּבַעֵי לְאוּדָאָה עַל הַהוּא קְרַבְנָא, כָּל חוּבוֹי וְחַטָּאוֹי, לְמִיָּהֵב חוּלְקָא לְמֵאן דְּאַצְטְרִיךְ. קְרַבְנָא כְּלֵא לְסַטְרָא דָא חוּלְקָא דְּקוֹדֶשָׁא,

וְלֹא זָע מִפְּנֵי וַיִּמְלֵא הָמֶן עַל מַרְדֳּכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְאַפֵּק הָמֶן וַיָּבֹא
 אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיִּבֵּא אֶת אֲהֻבָיו וְאֶת זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיִּסְפֹּר
 לָהֶם הָמֶן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב כְּנָיו וְאֵת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ
 וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הָמֶן אִף לֹא
 הִבִּיֵּאתָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ כִּי
 אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קָרוּא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכֹל זֶה אֵינְנֵנו
 שׂוֹה לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר
 הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכֹל אֲהֻבָיו יַעֲשׂוּ עִיזִי^[יח] גְּבִיָּה

הַקִּדְשָׁה. וְלִצַּד הַזֶּה אוֹתוֹ חֶלֶק שֶׁל אוֹתָם
 עוֹנוֹת וְחֲטָאִים שֶׁנִּתְּנוּ בַּהוֹדָאָה עַל אוֹתוֹ
 בְּשַׁר הַקֶּרֶבֶן, כְּפָתוּב (מְשַׁלֵּי כה) אִם רָעַב
 שֶׁנֶּאֱמַר הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו', כִּי גִחְלִים
 אֶתָּה חֲתָה וְגו'. וְסִימְנִיף - (אֶסְתֵּר ה) 'בֵּא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי
 שִׂידַע דְּרַכּוֹ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֲמֵת.

וְרַעוּתָא דְקוּדְשָׁא. וְלִסְטָרָא דָא, הוּא
 חוֹלְקָא דְאִינוּן חוּבִין, וְחֲטָאִין דְאִתִּיֵּהִיבוּ
 בַּהוֹדָאָה עַל הוּא בְּשַׁר דְקֶרֶבְנָא. כְּמָה
 דְכָתִיב, (מְשַׁלֵּי כה) אִם רָעַב שׁוֹנֵאָרָא
 הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גִחְלִים אֶתָּה חוֹתָה
 וְגו', וְסִימְנִיף (אֶסְתֵּר ה) 'בֵּא הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן אֶל
 הַמִּשְׁתֶּה. זָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע אֶרְחִיָּה
 לְמַהָרָא בְּאַרְחָ קְשׁוּט.

לְסִדְרֵי הַשְּׁבַח בְּשִׁלְמוֹת

וְכֹל מִי שֶׁלֹּא יוֹדַע לְסִדְרֵי אֶת שְׁבַח רְבוּנוֹ,
 טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא, מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיף תַּפְלָה
 שֶׁהִיא שְׁלֵמָה לְמַעְלָה, (מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיף תַּפְלָה)
 מִתּוֹךְ מַחְשְׁבָה וְרִצּוֹן הַלֵּב וְקוֹל וְדַבְרֵי
 הַשְּׁפָתִים, לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת וְקִשְׁר וְיַחֲוֹד
 לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעְלָה. כְּמוֹ
 שִׂיּוּצֵי שְׁלֵמוֹת מְפַעֵלָה לְמַטָּה, כִּי
 דֶּרֶךְ מְפַטָּה לְמַעְלָה לְקִשְׁר קִשְׁר כְּרֹאוּי.

וְכֹל מֵאֵן דְלֹא יָדַע לְסִדְרֵי שְׁבַחָא
 דְמֵאֲרִיָּה, טַב לִיה דְלֹא אֲבֵרִי. בְּגִין
 דְאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא דְאִיהוּ שְׁלֵמָא לְעִילָא.
 (בְּגִין דְאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא) מִגּוֹ מַחְשְׁבָה, וְרַעוּתָא
 דְלֵבָא, וְקִלָּא, וּמְלָה דְשִׁפּוּן. לְמַעַבְד
 שְׁלִימוֹ וְקִשְׁרוֹ וְיַחֲוֹדָא לְעִילָא, כְּגוֹנוּנָא
 דְאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוֹנוּנָא דְנִפְקָא שְׁלִימוֹ
 מְעִילָא לְתַתָּא, הֵכִי אֶצְטְרִיף מִתַּתָּא
 לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוֹת.

יח. עֶרֶךְ הַגִּמְטְרִיָּה שֶׁל "יַעֲשׂוּ עֵץ גְּבוּהַ חֲמִשִּׁים אַמָּה" = 1006 - גִּמְטְרִיָּה - נוּ מַה
 אֲנִי אַעֲשֶׂה עִם נַחֲשׁ? גִּמְטְרִיָּה - סִימֵן טוֹב וּמְזֵל טוֹב יֵהָא לְנוּ וּלְכֹל יִשְׂרָאֵל

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ הַגָּן אָכַל תֹּאכַל. וַיִּמְעַץ הַדְּבַת טוֹב וַרְעַ לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

ולמה דוק חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

אמרו חז"ל, במדרש רבה (אסתר פרשה ט פסקה ב): שלהמן הרשע היו שלוש מאות שישים וחמש יועצים, כמניין ימות השנה, אך כל יועציו היו כקליפת השום, לפני עצותיה הרעות של זרש אשתו. אמרה זרש להמן בעלה: מרדכי מזרע היהודים הוא ולהורגו בדרך פשוטה, יהיה קשה לך ביותר ולכן, צריך אתה לבוא אליו בחכמה מרובה ביותר, ולחפש דרך שאף צדיק לא עמד בניסיון ובסכנת כליה כזו, משום שכל צדיק אשר עמד בסוג של סכנה וניסיון, התפלל ובכה להקב"ה ונושע ואז בנקל, מרדכי יתפלל ויזכיר את אותו צדיק שניצל מן הניסיון המסויים, ובזכותו אף הוא ניצל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכננה, איך להכחיד את מרדכי ועמו כלל עם ישראל, ובסוף עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ.

צריך להבין למה דווקא "עץ"?

הצדיק הקדוש בעל דברי חיים זי"ע מגלה לנו סודות נוראים

ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמתמטם הלב הישראלי, ובעונותינו

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות

כָּפְרוּ בַתְּחִיַּת הַמֵּתִים בְּגִלְל שְׂאֵכְלוּ וְנִתְפַּטְמוּ
בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַד שְׂיֻצְאוּ מֵהַדַּת וּבָא
עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ וְהָרַג אֶת כָּלֶם רַח"ל. וַיְדוּעַ
שְׂמֵעֲרַמַת הַסַּמ"ךְ מ"ם שְׁלֹא לְפִתּוֹת כָּל
יְחִיד וְיְחִיד, רַק מֵעֵמִיד שׁוֹחֲטִים וְרַבָּנִים
בְּכָל מְקוֹם מִסְטָרָא דִּילֵיהּ וְעַל יְדֵי זֶה הַכֹּל
בְּרִשְׁתּוֹ.

**אכילת חלב מביא את האדם לכפר באלקי ישראל כמו שראינו אצל שבתי צבי
ימח שמו וזכרו.**

דוד..... עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב
אברהם יצחקי אב"ד ור"מ דספרדים
בעיה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו
הגדול החכם הכולל מהור"ר משה גלאנטי
אומר, מתחלה לא הייתי מבזה לשבתי צבי
צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא הייתי
מאמין בו, רק אחר שראיתי כתב יד של
שבתי צבי ימח שמו וזכרו שכתב לכאן
לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני
הוי"ה אלקיכם שבתי צבי, דהינו שכתב שם
הקדוש ככתבתו, אחר זה אני מחירים אותו
בכל יום ויום.

וכך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר
מחפשים הרס חדש ואחר, אשר לא היה
קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב"ה
מחפש מי שיהיה הפנחס שיגלה את הסודות
האלו מי הם אותו ה"המן וזרש" של הדור
הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל,
אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד
של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה,
להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו
שכתוב בזוה"ק פרשת משפטים בסעודה
של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר
בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח
להחריב את בית המקדש ח"ו ומפני זה רצה

הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה
קהלות בארץ לוע"ז ששאלו ונתפטמו
בנבילות וטרפות על ידי השוביים הקלים,
וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן
הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש),
וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב
מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבעים אלף איש

ובנוסף לזה נביא גבית עדות מבית דין
הגדול שבירושלים - איך ששבתי צבי לקח
מנין והאכיל אותם חלב הפליות שהיא אסור
כרת ועשה על זה הברכה ברוך אתה ד'
אלקינו מלך העולם מתיר אסורים, כמו
שמוכא בספר תורת הקנאות לרבנו יעקב
מעמדין זצ"ל והיא קבוצת מאמרים וכתבים
נגד שבתי צבי ומתי סודו, נדפס
באמסטערדאם תקי"ב. ונדפס בדפוס צלום
בירושלים תשל"א ע"י הוצאת מקור, וז"ל:
טפס קבלת עדות בירושלים תוב"ב: במותב
תלתא בי דינא פחדא הוינא, ואתא לקדמנא
החכם הכולל מהור"ר משה חביב איש
ספרדי והעיד בתורת עדות (בלשונו), וז"ל
בלה"ק: אני מעיד שמפרסם הדבר בין
תלמידי חכמים בירושלים וחרבון, ששבתי
צבי תר"ו קדם שהמיר דתו, האכיל חלב
פליות לעשרה מישראל, גם צנה להם
להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם כסדר
אכילת פסח, גם עשה ברכה על אכילת חלב
בוז הנסחא, ברוך אתה ה' מתיר אסורים,
וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה
גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה
תשובה, גם שמעתי שבשנת תכ"ה גילה
שבתי צבי על עצמו שהוא משיח בן

האריות, עיין שם בהזוהר הקדוש באורך. ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועי"ז מסתלק ממנו הצלם והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפ"ל שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, (כמבואר בזוה"ק שמאכלות אסורות הוא כמו עובד ע"ז) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכתב רבי הלל מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מאכלות אסורות אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועי' בנועם אלימלך פ' ויגש עה"פ ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועי' נועם מגדים (דף קט"ו סר צלם ודף שס"ב). ובזה יתורץ התוס' (שבת יג: יב:) ר"י קרא והטה עי' תוספות שמקשה ומתרץ דגנאי הוא לצדיק, ולכ"ק מאי גנאי, אפ"ל הגנאי שדווקא ע"י מאכל איסור נאבד הרוה"ק, וצ"ב, ואפ"ל עפ"י מש"כ בליקו"א דאם אכל מאכל איסור הוא קשר בג' קליפות הטמאים עיי"ש.

שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוס' דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבילות וטריפות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חי' שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפת בתג המלך (זוהר משפטים קכה:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר הי' בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב

והגימטריה של "יעשו עין גבוה המשים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל"

חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל, ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר.

שאם יזהרו במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת

תְּמַשִּׁים אִמָּה וּבִבְקָר אָמַר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מְרֹדֶכֶי עָלָיו וּבָא עִם
הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה שָׁמַח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לְפָנָי הַמָּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ו'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאֲמָרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ו'

(א) וַיִּמְצָא כְּתוּבָה אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֹדְכַי עַל בְּנֵתְנָא וְתַרְשֵׁי שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֶּף אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ: (ג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה נַּעֲשֶׂה יָקָר וַגְּדוּלָה לְמֶרְדֳּכַי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר: (ד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בַּחֲצַר וְהֶמֶן בָּא לְחַצַּר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַחִיצוֹנָה לֵאמֹר לְמַלְכֵךְ לְתִלוּת אֶת מֶרְדֳּכַי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הִכִּין לוֹ: (ה) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הֶמֶן עֹמֵד בַּחֲצַר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא: (ו) וַיָּבֹא הֶמֶן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הֶמֶן בְּלִבּוֹ^[ט] לְמִי יַחֲפִץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי:

יט. זוהר שמות פרשת שמות (דף י"ז ע"א)

מחשבת הלב

אמר רבי שמעון, לפיכך פתיב, ויאמר כלומר הכניס בלבם דבר זה, כמו שנאמר (שמואל ב טז) פי ה' אמר לו קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן (אסתר ו) ויאמר המן בלבד, וכן (בראשית יז) ויאמר בלבד הלבן מאה שנה. אף כן גם, הכניס מחשבה בלבם שאמרו רב ועצום ממנו. מה זה ממנו? רצה לומר ממנה שלהם. הם אמרו בלבם שחיל ותקף שלהם גדול ותקיף ממנו, מהשלטון שלהם.

אמר רבי שמעון, לפיכך פתיב, ויאמר (בראשית רל"ד ע"ב) כלומר אכניס בלבהון מלתא דא, כמה דאת אמר, (שמואל ב', ט"ז) פי יי' אמר לו (לך) קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן (אסתר ו) ויאמר המן בלבד, וכן (בראשית י"ז) ויאמר בלבד הלבן מאה שנה. אוף הקא נמי, אכניס מחשבתא בלבהון, דאמרו רב ועצום ממנו. מאי ממנו. רצונו לאמר ממנא דילהון, אינון אמרו בלביהו, דחילא ותוקפא דילהון, ברבא ותקיפא ממנו, משולטנא דילהון.

(ז) וַיֹּאמֶר הָמֶן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (ח) יָבִיאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבַשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתֹר מַלְכוּת בְּרֵאשׁוֹ: (ט) וְנָתַן הַלְבוּשׁ וְהַסּוּם עַל יַד אִישׁ מִשָּׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְבִּישׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהִרְכִּיבֵהוּ עַל הַסּוּם בְּרַחוּב הָעִיר וְקָרְאוּ לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (י) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמֶן מִתֵּר קַח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֶׂה כֵן לְמַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֵל תַּפֵּל דְּבַר מְכַל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: (יא) וַיִּקַּח הָמֶן אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם וַיִּלְבַּשׁ אֶת מַרְדֳּכָי וַיִּרְכִּיבֵהוּ בְּרַחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (יב) וַיֵּשֶׁב מַרְדֳּכָי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן נִדְחַף אֶל בֵּיתוֹ אֲבָל וַחֲפוּי רֵאשׁ: (יג) וַיִּסְפֹּר הָמֶן לְוֹרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל אֲהַבָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְוֹרֵשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מִזְרַע הַיְּהוּדִים מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר תַּחֲלוּת לְנַפְל לְפָנָיו לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נָפֹל תַּפּוּל לְפָנָיו: (יד) עוֹדֶם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהִלוּ לְהַבִּיא אֶת הָמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אִסְתֵּר:

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ז'

והוא, זוהר לְפִוְרִים (חלק א'),
מספר זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלֵם,
בו לקטנו המאמרים מספרי
הזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ז

(א) **וַיִּזְכֹּר** הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן לְשָׂתוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: (ב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן מִה שְּׂאֵלְתָךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתַנְתֵּן לָךְ וַיִּמָּה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וַתַּעֲשׂ: (ג) וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם מָצָאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תַּנְתֵּן לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי^[ב]: (ד) כִּי נִמְבָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהִשְׁמִיד לְהַרְוֹג

כ. זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רט"ז ע"ב):

צדיקים מפשיטים לבושי החושך מהשכינה ומלבישים אותה בבגדים מאירים של סודות התורה

וכשחרב בית המקדש, פשוה שעבדים חפו ראשם ונדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה נקראו על שם המלכה, שנאמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אם יש צדיק שזכיותו ומעשיו להאיר בהם את המלכה, ולפשוט ממנה לבושי קדרות הפשוטים ולקשט אותה בלבושים של גונים מאירים של סודות התורה, מה כתוב בו? וראיתיה לזכור ברית עולם. וראיתיה, בסודות מאירים של התורה, שאו"ר נקרא ר"ז. זהו שכתוב (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור. ובסודות הללו נאמר וראיתיה.

ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפו ראשם, ונתדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה אתקריאו, על שם מטרוניתא, דאתמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אי אית ליה צדיק, דזכווי ועובדוי לאנהרא, בהון מטרוניתא, ולמפשוט מנה לבושי קדרותא דפשוטין ולקשטא לה בלבושין דגוונין נהירין דרזין דאורייתא, מה פתיב ביה, וראיתיה לזכור ברית עולם. וראיתיה, ברזין נהירין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי, הדא הוא דכתיב, (משלי ו) כי נר מצוה תורה אור. ובאלין רזין אתמר וראיתיה.

השכינה מבקשת תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי

ובהוא זמנא סליק מניה רוגזא דבריה, ובאותו זמן עולה ממנו רגז בנו, (אסתר ז)

וְלֹא־אֵבֶד [כא] וְאֵלוֹ לְעִבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכָּרְנוּ הַחֲרָשִׁי כִּי אֵין הַצָּר

וחמת המלך שָׁכְחָה, וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ
 בַּתְּפִלַּת הָעֲמִידָה לְפָנָיו, (שם ה) מֵה
 שְׁאַלְתָּ וַיִּנָּתֶן לָךְ וּמֵה בִקְשָׁתְךָ. בְּאוֹתוֹ
 זְמַן שׁוֹאֵלֶת עַל גְּאֻלְתָּהּ וּבְנִיָּה עֲמִיָּה, זְהוּ
 שְׁכָתוּב (שם ז) תִּנָּתֶן לִי נִפְשִׁי בְּשִׂאֲלָתִי
 וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי. אֲבָל קִשְׁתׁ שְׁנִירָאִית
 בְּעוֹלָם בְּגָלוֹת, שְׁעֵבֵד הוּא, לְפַעְעִמִּים
 יוֹצֵא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי מִכְשִׁירִים
 מַעֲשִׂיָּהֶם, וְלְפַעְעִמִּים לֹא נִמְצָא בְּשִׁלְמוֹת,
 כְּשִׁבְנֵי לֹא מִכְשִׁירִים מַעֲשִׂיָּהֶם.

(אסתר ז) וְחִמַּת הַמֶּלֶךְ שְׁכָחָה, וַיֹּאמֶר לָהּ
 מִלְּכָא בְּצִלוֹתָא דְעֲמִידָה קִמְיָה, (אסתר ה)
 מֵה שְׁאַלְתָּ וַיִּנָּתֶן לָךְ וּמֵה בִקְשָׁתְךָ.
 בַּהֲהוּא זְמַנָּא, שְׁאַלְתָּא עַל פּוֹרְקָנָא דִּילָהּ,
 וּבְנִיָּה עֲמִיָּה, הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (אסתר ז)
 תִּנָּתֶן לִי נִפְשִׁי בְּשִׂאֲלָתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי.
 אֲבָל קִשְׁתׁ דַּאֲתַחֲזִיָּא בְּעֵלְמָא בְּגָלוֹתָא,
 דְעֵבֵדָא אִיהוּ, זְמַנִּין דְנִפְיָק בְּשִׁלְמוֹ, כַּד
 בְּנֵי מִכְשִׁירִין עוֹבְדֵי, וְלִזְמַנִּין לֹא
 אֲשַׁתְּכַח בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנֵי לֹא מִכְשִׁרִין
 עוֹבְדֵי (כאן חסר).

כא. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

ה' נכנסם לגנת הביתן

וְלִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין מְנוּחָה עַד שְׁנַכְנֹס
 לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם נְשָׁמוֹת
 הַצְּדִיקִים. וְהַסִּימֵן - כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי
 וְגו'. (אסתר ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה
 וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמָתוֹ מִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן
 אֶל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לִיה נִיּוּחָא עַד
 דְעָאֵל לְגִנַּתָּא דְעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע
 בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקֵיִיא. וְסִימֵן (אסתר ז) כִּי
 נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי
 הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמָתוֹ מִמִּשְׁתֵּה
 הַיַּיִן אֶל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

כל האילנות אומרים שאו שערים

בְּשַׁעָה שְׁנַכְנֹס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן
 עֵדֶן, אִזְ כָּל אוֹתָם עֲצֵי הַגֵּן וְכָל אוֹתָן
 נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים,
 (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. מִי
 זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שָׂאוּ שְׁעָרִים
 רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָה שְׁנִשְׁמַתוֹת
 הַצְּדִיקִים שְׁבָאֲרִץ חוֹזְרוֹת לְגוֹפָן, אִז
 מִחֲזִיקִים בָּהֶם כָּל אוֹתָם מְלֹאכִים,
 וְאוֹמְרִים (שם קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל
 עַבְדֵי ה'. וְלִמְדָנוּ שֶׁזֶה הַמְּחַנֵּה הַשְּׁלִישִׁי

בְּשַׁעָתָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל
 בְּגִנַּתָּא דְעֵדֶן, כְּדִין כָּל אֵינוֹן אֵילָנִין
 דְגִנַּתָּא, וְכָל אֵינוֹן נְשָׁמַתִּין דְּצְדִיקֵיִיא,
 פּוֹתְחֵי וְאוֹמְרֵי, (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים
 רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'.
 שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָתָא
 דְנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקֵיִיא דִּי בְּאַרְעָא אֶהְדְּרוּ
 לְגוֹפֵיִיהוּ, כְּדִין אֲתַקִּיפוּ בְּהוּ כָּל אֵינוֹן
 מְלֹאכִין, וְאוֹמְרֵי (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ
 אֶת ה' כָּל עַבְדֵי יי'. וְאוֹלִיפְנָא דָּדָא

שְׁוֹה בְּנוֹק הַמֶּלֶךְ^[כב]: (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר

מִשְׁרֵיָא תְּלִיתָא קָא אִמְרֵי דָא, בְּאַרְבַּע שָׁעוֹת
שַׁעֲתֵי בִתְרֵיתָא. שְׁאוֹמֵר אֶת זֶה בְּאַרְבַּע הַשָּׁעוֹת
הָאֲחֵרוֹנוֹת.

בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְּקָר

וְקִאֲמֵרִי שִׁירְתָּא, עַד דְּסָלִיק נְהוּרָא
דְּצַפְרָא, דְּכַדִּין מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן כָּל
אֵינוֹן כְּכַבִּיא וּמְזִלִי, וְכָל אֵינוֹן מְלֶאכִין
עֲלֵאִין, דִּי שְׁלֻטְגֵיָהוֹן בִּימָמָא, כְּלָהוּ
מְשַׁבְּחִין לְמַאֲרִיָהוֹן, וְאִמְרֵי שִׁירְתָּא. הַדָּא
הוּא דְכַתִּיב, (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְּקָר
וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

כב. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה דף קפ"ה ע"א):

הוּא מְבַרְךְ הַשְּׁלַחֵן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלֵם מִתְּבַרְכִים

דְּהָא פִּד עֲלָמָא דְאַתִּי, עָאל לְהִיכְלָא
דְּעֲלָמָא תְּתָאָה, וְאַשְׁכַּח דְּחַדִּי עֲלָמָא
תְּתָאָה עִם בְּנוֹי בְּהֵיא סְעוּדְתָא עֲלָאָה,
כְּדִין אִיהוּ בְּרִיךְ פְּתוּרָא, וְעֲלָמִין כְּלָהוּ
מִתְּבַרְכִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאַנְפִּין
אַשְׁתַּכְּחוּ תְּמֹן. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא
יז) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. (ק' ע"ב)

זוּהִי הַשְּׁמֵחָה הַהִיא שֶׁל הַמְּקַטְרֵג הַהוּא

כְּתִיב (ויקרא יז) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי
הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וְגוֹרֵל
אֶחָד לְעֹזָאֵל. דָּא אִיהוּ הַהוּא חֲדָה
דְּהוּא דְלִטוּרָא, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
יְטִיל עִמָּיה גּוֹרֵל, וְזָמִין לִיה, וְלֹא יַדַּע
דְּנֹר דְּלִיק אֲטִיל עַל רִישֶׁיה, וְעַל עֲמָא
דִּילִיה, כְּמָה דְאַתְּ אִמְר (משלי כה) כִּי
גְחֹלִים אֶתָּה חוֹתָה עַל רֵאשׁוֹ.

לְבִסוּף פְּאָשֵׁר בָּא הַמֶּלֶךְ מִבְּקֶשֶׁת עֲלֵיהּ וְעַל בְּנֵיהּ.

וְסִימְנָךְ (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיָּאָה אֶסְתֵּר
וְסִימְנָךְ (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיָּאָה אֶסְתֵּר

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלאה, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלאה, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

בגלות מבקשת על בניה

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איחי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר היך זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המות לנצח.

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איחי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר היך זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המות לנצח.

בגלות השם העליון לא מתקיים בקיימו

וסימנך - בזמן הגלות (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בנזק המלך. מה זה בנזק המלך? כמו שנאמר (יהושע ז) והכריתנו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. שהרי השם העליון לא מתקיים בקיימו, וזהו בנזק המלך.

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בנזק המלך. מאי בנזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתנו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיימיה, ודא איהו בנזק המלך.

ישראל יוצאים לחרות

ואז, והמן נבעת מלפני המלך והמלכה. אז אור הפנים וכל שמחה נמצאת, וישראל יוצאים לחרות ביום ההוא. ואז, מהיום ההוא והלאה, חרות ושמחה בגלוי לשלט עליהם, ואז צריך לשמח עמהם. מכאן והלאה, כמו שנתנו לו חלק להתרחק מהם, כך גם נותנים לשאר

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכח, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עליהו, כדין בעי למחדי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון,

הַמְלִכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי זֶה הוּא אֲשֶׁר מְלֹאוֹ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת בֵּן:
 (ו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הָמֵן הָרַע הַזֶּה וְהָמֵן נִבְעַת מִלְּפָנַי
 הַמֶּלֶךְ וְהַמְלִכָּה: (ז) וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמָתוֹ^[כג] מִמְּשִׁתָּה תַיִן אֶל גִּנַּת
 הַבַּיִת וְהָמֵן עָמַד לְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמְלִכָּה כִּי רָאָה כִּי
 כָּלְתָה אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּנַּת הַבַּיִת אֶל
 בֵּית מְשִׁתָּה תַיִן וְהָמֵן נָפַל עַל הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ הֲגַם לְכַבּוֹשׁ אֶת הַמְלִכָּה עִמִּי בַּבַּיִת הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ
 וּפְנֵי הָמֵן חָפוּ: (ט) וַיֹּאמֶר חֲרֻבוּנָה אֶחָד מִן הַסְּרִיסִים לְפָנַי הַמֶּלֶךְ
 גַּם הִנֵּה הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה הָמֵן לְמַרְדְּכַי אֲשֶׁר דִּבֶּר טוֹב עַל הַמֶּלֶךְ
 עָמַד בַּבַּיִת הָמֵן גָּבַהַּ חַמְשִׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהוּ עָלָיו:
 (י) וַיִּתְּלוּ אֶת הָמֵן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הִכִּין לְמַרְדְּכַי וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ
 שָׁכְבָה^[כד]:

הכי נמי יהבין לשאר עמיו, לאתפרשא העמים להתרחק מהם למטה.
 מנהון לתתא.

כג. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

כד. זוהר - ספר במדבר (פרשת נשא - דף קל"ג ע"א):

וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְבָה

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחזות פומא, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא
 החזיק לעד אפוא. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים קמד) אשרי העם
 שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו. אשרי העם שפכה לו. מהו שפכה לו. כמה דאת
 אמר (אסתר ז) וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְבָה, שכיף מרוגזיה.

זוהר ספר במדבר פרשת קרח (דף קעט ע"א):

בכעס יש סם המות

מאן דכעיס, דאית ליה בכעס סם המות, מי שכוועס, שיש לו בכעס סם המות,
 דעליה אוקמוה מארי מתניתין, כל שעליו בארו בעלי המשנה, כל הכועס
 הכועס כאילו עובד עבודה זרה. בגין האחר בוער באדם, ובאותה בהמה שנותן
 דסטרוא אחרא אתוקדת בבר נש.

לכהן, נפרד ממנו חרם, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבתו קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. והקדוש ברוך הוא ברך בכל התורה כלה, וכל הברכות מימיו, שבה אחוז הכהן. ומשום זה כל חרם צריך לתת לכהן, שהוא אוכל אותה באש ומשמיד אותה מהעולם, ושוככת האש משמאל בימין, שהוא מים, ובו (אסתר ג) וחמת המלך ששכה.

ובהיא בעירא דיהיב לכהנא אתפרש חרם מניה, וסמא"ל אל אחר חרם, ונוקבא דיליה קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. וקודשא בריך הוא, בריך בכל אורייתא כלא, וכל ברקאן מימינא, דאחיד בה פה. ובגין דא כל חרם צריך למיהב ליה לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא, ושצי ליה מעלמא, ושכיף אשא משמאלא בימינא, דאיהו מייא, וביה (אסתר ז) וחמת המלך ששכה.

זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רל"ד ע"א):

רעיא מהימנא

עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים

אמר הרועה הנצאמן, הפנונה הקדושה, כל מה שאמרת - נכון, אבל המוח הוא מים, והלב הוא אש, ושניהם הם רחמים ודין. זה פסא רחמים, וזה פסא דין. והקדוש ברוך הוא מלך, עומד מכסא דין, שהוא הלב, ויושב על פסא רחמים, שהוא המוח.

ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיה, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותרווייהו איהו רחמי ודינא, דא פסא רחמי ודא פסא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מכסא דין, דאיהו לב. ויושב על פסא רחמים, דאיהו מוחא.

וכאשר החובות מתרבים על האיברים ועל העורקים של הלב, שהוא פסא של דין, נאמר בלב, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה הין, שהוא יינה של תורה. ובזמן שפנפי ראה נושבות על הלב, נאמר (אסתר ז) וחמת המלך ששכה. שעל שתי פנפי ראה נאמר, (שמות כה) והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת, זו הכפרת של הלב.

וכד חובין מתרבין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו פרסיא דינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה הין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ריאה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך ששכה. דתרין כנפי ריאה, (שמות כה) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפורתא דלבא.

על ידי קול תורה וקריאת שמע ששכה חמת המלך

ובמה חמת המלך ששכה? בגלל (שואשמע

בגין וחמת המלך ששכה.

את קול כנפיהם) (במדבר ז) וישמע את הקול - זה קול התורה, קול של קריאת שמע. וידבר אליו - בתפלות הפה, שעליו נאמר (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

ואותה הרוח שנושבת בכנפי הראה, היא מוציאה קול בקנה, שהוא קנה חכמה קנה בינה. ונאמר בה, (יחזקאל לז) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח. שהן ארבע אותיות יהו"ה, וזוהי רוח שדופקת בכל עורקי הלב, שנאמר בהם (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

מדרגת משה ור' שמעון

אמר המנונה הקדושה, ודאי רועה נאמן, מדרגה שלך היא, שבה נאמר וחמת המלך שככה. (תהלים קמד) אשרי העם ששכ"ה, בגימטריא משה. אמר לו, ברוך אתה המאור הקדוש, גר שדולק לפני המלך והמלכה. גר ה' - היא נשמה שלך.

דואשמע את קול כנפיהם) (במדבר ז) וישמע את הקול, דא קול תורה, קול דקריאת שמע. וידבר אליו, בצלותא דפומא, דאיהו (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

והוא רוחא דנשיב בכנפי ריאה, איהו אפיק קלא בקנה, דאיהו קנה חכמה קנה בינה. ואתמר בה, (יחזקאל לז) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח. דאינון ארבע אתוון ידו"ד, והאי איהו רוח דדפיק בכל ערקין דלבא, דאתמר בהון, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

אמר בוצינא קדישא, ודאי רעיא מהימנא, דרגא דילך איהו, דביה וחמת המלך שככה. (תהלים קמד) אשרי העם ששכ"ה, בגימטריא משה. אמר ליה, ברין את בוצינא קדישא, בוצינא דדליק קמי מלכא ומטרוניתא. גר יי, איהו נשמה דילך.

זוהר - ספר דברים (פרשת שופטים - דף עד"ר ע"ב):

רעיא מהימנא (דף עד"ר ע"ב)

למנות שופטים

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי' אלהיך נותן לך וגו' (דברים ט"ז). במצוה זו למנות שופטים ושוטרים. ועוד, (תהלים עה) כי אלהים שפט. כי י' (מי, ממנו), יו"ד שחשבנו כ', אחר כ'אן, כי אלהים שפט, זה ישפיל, ה"א ה"א, וזה ירים, זה ו' ו'.

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי' אלהיך נותן לך וגו' (דברים ט"ז). בפקודא דא, מגי שופטים ושוטרים. ועוד (תהלים עה) כי אלהים שופט, כי י' (מי, מניה) יו"ד דחושבניה כ', כתר (בתר) הקא, כ' אלהים שופט, זה ישפיל ה"א ה"א (ה"ה), וזה ירים דא (ר"ו) ו' ו'.

ארבע מיתות

מצוה אחר זו - לדון בסיף, לדון בחנק,

פקודא בתר דא, לדון בסיף. לדון בחנק.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֶם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ח'

והוא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֶם,
בו לְקִטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ח'

(א) **וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אֶחָשֵׁרוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת בֵּית הַמָּן צֶרֶר הַיְהוּדִים (תִּיהוּדִים) וּמְרַדְכֵי בָּא לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ כִּי הִגִּידָה אֶסְתֵּר מַה הוּא לָהּ: (ב) וַיִּסַּר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הָעֵבִיר מִהֶמָּן וַיִּתְּנָהּ לְמְרַדְכֵי וַתִּשֶׂם אֶסְתֵּר אֶת**

לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה, לְדוֹן בְּדִין שְׂרִפָּה. לְדוֹן בְּסִיף לְמִי? לְסַמָּא"ל. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (ישעיה דכתיב, (ישעיה לד) כִּי רוּתָהּ בְּשָׂמִים חֲרָבִי הִנֵּה עַל אָדוֹם הִנֵּה עַל אָדוֹם תֵּרַד.

לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין שְׂרִפָּה. לְדוֹן בְּסִיף לְמִאֵן, לְסַמָּא"ל. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה לד) כִּי רוּתָהּ בְּשָׂמִים חֲרָבִי הִנֵּה עַל אָדוֹם תֵּרַד.

חֲרָב ה'

חֲרָב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - " רֵאשׁ הַחֲרָב, ו' גּוֹף הַחֲרָב, ה"א ה"א שְׂפִי פִיפּוּת דִּילָה. צָדֵק צָדֵק תִּרְדּוּף, חוֹתְכִים שְׁנֵי דִינִים, דִּין מְפִי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה וְדִין מְפִי בֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה. וּמִפְּאֵן נוֹדַע, אִין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבְּעוֹ מִלְמַטָּה עַד שְׁנִתְּנָת לּוֹ רְשׁוּת מִלְמַעְלָה.

חֲרָב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, " רֵישָׁא דְחֲרָבָא. ו' גּוֹפָא דְחֲרָבָא. ה"א ה"א, תְּרִין פִּיפּוּת דִּילָה. צָדֵק צָדֵק תִּרְדּוּף, חֲתִכִּין תְּרִין דִּינִין, דִּינָא מְפִי בֵּית דִּין דְלַעִילָא, וְדִינָא מְפִי בֵּית דִּין דְלַתַּתָּא. וּמִהֲכָא אֶשְׁתַּמוּדַע, אִין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבְּעוֹ מִלְמַטָּה עַד שְׁנִתְּנָת לּוֹ רְשׁוּת מִלְמַעְלָה.

נְרַתִּיק הַחֲרָב

נְרַתִּיק שֶׁל הַחֲרָב - אֲדַנְי, שֶׁם נִמְצָא דִין. בְּקִרְיַת שְׁמַע - יְהוֹ"ה. חֲרָב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עֲלֵיהּ נֶאֱמַר (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגִרְוֹנָם וְחֲרָב פִּיפּוּת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי הַעוֹלָמִים, כּוֹלֵל ח"י בְּרַכָּאוֹן, שְׁבוּ אֲדַנְי שְׂפִתֵי תִפְתַּח וּפִי, בּוֹ נִכְנָסֵת הַחֲרָב

נְרַתִּיק דְחֲרָבָא אֲדַנְי. תָּמָן אֶשְׁתַּכַּח דִּינָא. בְּקִרְיַת שְׁמַע יְדו"ד. חֲרָבָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲלֵה אֶתְמַר (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגִרְוֹנָם וְחֲרָב פִּיפּוּת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי עֲלָמִין, כָּלִיל ח"י בְּרַכָּאוֹן, דְּבִיה אֲדַנְי שְׂפִתֵי תִפְתַּח וּפִי, בִּיה עַאל חֲרָבָא

מְרַדְּבֵי עַל בֵּית הַמֶּזֶן: (ג) וְתוֹסֵף אֶסְתֵּר וְתִדְבַר לְפָנַי הַמֶּלֶךְ וְתַפְּל לְפָנַי רַגְלָיו וְתִבְכֶּה וְתִתְחַנֵּן לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת רַעַת הַמֶּזֶן הָאֲנֹנִי וְאֶת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים: (ד) וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת זְרָבֹט הַזָּהָב וְתָקַם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֹד לְפָנַי הַמֶּלֶךְ: (ה) וְתֹאמַר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מְצֹאֲתֵי חַן לְפָנָיו וְכֹאֵר הַדָּבָר לְפָנַי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת הַסְּפָרִים מַחְשַׁבַת הַמֶּזֶן בֵּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנֹנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹת אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: (ו) כִּי אֵיכָכָה אוֹכַל וְרֹאֲתִי כְרָעָה אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרֹאֲתִי בְּאַבְרֵן מוֹלְדֹתַי: (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׂוֹרֵשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְבָּה וּלְמְרַדְּבֵי הַיְהוּדִי הִנֵּה בֵּית הַמֶּזֶן נִתְּתִי לְאַסְתֵּר וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יָדוֹ בַּיְהוּדִים (בַּיְהוּדִים): (ח) וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיְהוּדִים כַּטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ כַּטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְנִחַתְתוּם כַּטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ^[כה] אִין לְהַשִּׁיב: (ט) וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ בָּעֵת הַהִיא בַּחֲדָשׁ

בְּנִרְתִּיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וּמַתְחַבְרִין תְּרִין שְׁמֵהּ יֵאֱהוּדֹנְהִי.
בְּנִרְתִּיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וּמַתְחַבְרִים שְׁנֵי שְׁמוֹת - יֵאֱהוּדֹנְהִי.

כה. זוהר - תקוני זוהר (תקונא חמשין וחמש - דף פט ע"א)

מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׁכוּתְבִים אֶת זְכוּת יִשְׂרָאֵל

וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא (שְׁמוֹת ל"ב טז), תְּרִין יְדִין כּוֹתְבוֹת מִימִינָא וּמִשְׁמַאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלּוּחֹת, הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, (בן י"ה הוּא וְדָא). כַּמָּה מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׁכוּתְבִים אֶת זְכוּת יִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה מְלָאכִים שְׁחוּתֵם הַמֶּלֶךְ בִּידֵיהֶם שְׁחוּתְמִים אֶת זְכוּת יִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה מְלָאכִים שְׁשׂוֹקְלִים וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא (שְׁמוֹת ל"ב טז), תְּרִין יְדִין כּוֹתְבוֹת מִימִינָא וּמִשְׁמַאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלּוּחֹת עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וְדָא), כַּמָּה מְלָאכִים סוֹפְרִים אֵית לְעִילָא דְכַתְבִּין זְכוּן דְיִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה מְלָאכִים דְחוּתְמָא דְמַלְכָא בִּידֵיהוֹן דְחַתְמִין זְכוּן דְיִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה מְלָאכִים

תְּשַׁלְּיִשִּׁי הוּא חֹדֶשׁ סִיּוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים בּו וַיִּכְתַּב
 בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מְרַדְּכֵי אֶל הַיְהוּדִים וְאֶל הָאֲחֵשְׁדָּרְפָּנִים
 וְהַפְּחוּת וְיִשְׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מֵהִדּוּ וְעַד כּוּשׁ שְׁבַע
 וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָה וְעַם וְעַם
 בְּלִשְׁנוֹ וְאֶל הַיְהוּדִים כְּכַתְּבָם וּכְלִשׁוֹנָם: (ו) וַיִּכְתַּב בְּשֵׁם
 הַמֶּלֶךְ אֲחֵשְׁוֶרֶשׁ וַיַּחֲתֵם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד
 הָרָצִים בַּסּוּסִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֵשְׁתָּרְנִים בְּנֵי הָרַמְכִים:
 (ז) אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר
 לְהַקְהֵל וּלְעַמֵּד עַל נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגַּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
 חַיִּל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טַף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוֹז:
 (ח) בְּיוֹם אֶחָד בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֵשְׁוֶרֶשׁ בְּשָׁלוֹשָׁה
 עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר: (ט) פֶּתַשְׁגֹּן
 הִכְתַּב לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים
 וְלַהֲיוֹת הַיְהוּדִיִּים (הַיְהוּדִים) עֲתוּדִים (עֲתִידִים) לְיוֹם הַזֶּה
 לְהַנָּקָם מֵאִי־בִיָּהֶם: (י) הָרָצִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֵשְׁתָּרְנִים יֵצְאוּ
 מִבְּהָלִים וּדְחוּפִים בְּרַבֵּר הַמֶּלֶךְ וְחֻדַּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה:

קלות וּחמורות של התורה, זהו שְׁכַתּוּב
 אֵיךְ סוֹפֵר אֵיךְ שׁוֹקֵל, וְכִשְׁהוּא חוֹתֵם
 בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ שְׁהוּא ו' (י), אֵין לְהַשִּׁיב.
 חוֹתֵם הוּא ו', חוֹתֵם אָמֵת, יָד פּוֹתֵב וְיָד
 חוֹתֵם. ה' תַּחֲתוֹנָה פּוֹתֵבֵת, ה' עֲלִיוֹנָה
 חוֹתֵמֵת, שְׁהֵם ה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יְמִין
 וְה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמֹאל. ה' תַּחֲתוֹנָה
 פּוֹתֵבֵת בָּאוֹת ו', שְׁהוּא קוּלְמוֹס, קִנְיָה
 שֶׁל זְרוּעַ, ה' הַעֲלִיוֹנָה חוֹתֵמֵת בָּאוֹת י',
 שְׁהוּא כַף הַיָּד.

אֵינּוּ שְׁקֵלִין קֵלִין וְחִמּוּרִין דְּאוֹרִיִּיתָא,
 הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה לג יח) אֵיךְ סוֹפֵר
 אֵיךְ שׁוֹקֵל, וְכַד אֵיחּוּ חֲתִים בְּטַבַּעַת
 הַמֶּלֶךְ דְּאֵיחּוּ ו' (נ"א י) אֵין לְהַשִּׁיב, חוֹתֵם
 אֵיחּוּ ו' חוֹתֵם אָמֵת, יָד פּוֹתֵב וְיָד חוֹתֵם
 ה' תַּתְּאָה פּוֹתֵב ה' עֲלָאָה חוֹתֵם, דְּאֵינּוּ
 ה' אֲצַבְעָאן דְּיָד יְמִינָא וְה' אֲצַבְעָאן דְּיָד
 שְׂמֹאלָא, ה' תַּתְּאָה פּוֹתֵב בָּאת ו' דְּאֵיחּוּ
 קוּלְמוֹס, קִנְיָה דְּזְרוּעָא ה' עֲלָאָה חוֹתֵם
 בָּאת י' דְּאֵיחּוּ כַף הַיָּד.

(טו) וּמְרַדְּבֵי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּתִים^[כ] תִּבְלַת וְחֹר

כו. זוהר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ט ע"ב):

עדין הוא מוּדְמָן לְהָשִׁיב לְמַרְאֵה הָעוֹלָם הַזֶּה כְּמִקְדָּם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָה אֶתְהַנִּי הָאִי לְמִיתָא, וּמָה תּוֹעֲלֵתָא אִית לִיה בְּהַאי. מֵאן דִּיבְעֵי לְמִשְׁאֵל יוֹמָא מָה דְאַצְטְרַךְ לְאַפְקָחָא עֵינָיו, בְּגִין לְאַחֲזָא דְעֵדִין אֲזִדְמָן אִיהוּ, לְאַתְבָּא לְחִיזוּ דְהָאִי עֲלָמָא כְּדַבְקָדְמִין.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָה אֶתְהַנִּי הָאִי לְמִיתָא, וּמָה תּוֹעֲלֵתָא אִית לִיה בְּהַאי. מֵאן דִּיבְעֵי לְמִשְׁאֵל יוֹמָא מָה דְאַצְטְרַךְ לְאַפְקָחָא עֵינָיו, בְּגִין לְאַחֲזָא דְעֵדִין אֲזִדְמָן אִיהוּ, לְאַתְבָּא לְחִיזוּ דְהָאִי עֲלָמָא כְּדַבְקָדְמִין.

יַעֲשֶׂה הַגּוֹף בְּרִיָּה חֲדָשָׁה

אָמַר לוּ, אִי חֲסִיד קְדוּשׁ, וְדָאִי אִם לֹא נִסְתָּם מְמוֹנָו כָּל מַרְאֵה הָעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא נֶאֱבַד מְמוֹנָו הַכֹּל, לֹא יִהְיֶה לוֹ מַרְאֵה וְחֶלֶק שֶׁל הָעוֹלָם הַהוּא. עוֹלָם זֶה הוּא בְּהַפּוּף מְאוּתוֹ עוֹלָם שְׁאֲנוּ בוֹ, שְׁבִזְמָן תַּחֲתֵית הַמְּתִים אֶפְלוּ כְּחוּט הַשְּׁעָרָה לֹא יִהְיֶה מִמַּעֲשֵׂה הָעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַכֹּל נֶאֱבַד בְּהַתְּחַלָּה (הַטַּל יִבְטַל אוֹתוֹ וַיִּשִׁים אוֹתוֹ) בְּאוֹתוֹ הַטַּל (בְּהַתְּחַלָּה), וַיַּעֲבֵר מְמוֹנָו כָּל זְהֻמָּה, וְאַחַר כֵּן יַעֲשֶׂה כְּחֹמֶץ זֶה, וַיִּמְמוֹנָו יַעֲשֶׂה הַגּוֹף בְּרִיָּה חֲדָשָׁה, כֵּן כָּאֵן.

אָמַר לִיה אִי חֲסִידָא קְדִישָׁא, וְדָאִי אִי לֹא אֲסִתִּים מְנִיָּה כָּל חִיזוּ דְהָאִי עֲלָמָא, וְלֹא אֶתְאָבִיד כְּלָא מְנִיָּה, לֹא לְהוּי לִיה חִיזוּ וְחוּלְקָא דְהָהוּא עֲלָמָא. עֲלָמָא דָּא, בְּהַפּוּכָא אִיהוּ מַהֲהוּא עֲלָמָא דְאֲנָן בֵּיה, דְּבִזְמָנָא דְתַחֲתֵית מְתִיָּא, אֶפְלוּ כְּחוּטָא דְשְׁעָרָא לֹא הוּוּ מַעוּבָדָא דְהָאִי עֲלָמָא, דְכִלָּא אֶתְאָבִיד בְּקְדִמִיתָא, (טַלָּא יִבְטִיל לִיה, וַיִּשׁוּי לִיה) בְּהָהוּא (דף קס"ט ע"ב) טַלָּא (בְּקְדִמִיתָא) וַיַּתְעַבֵּר מְנִיָּה כָּל זְהֻמָּא, וְלִבְתַּר יַתְעַבִּיד כְּחִמִּירָא דָּא, וּמְנִיָּה יַתְעַבִּיד גּוּפָא בְּרִיָּה חֲדָתָא, כֵּן הֲכָא.

הָאֵם הִיָּה כְּמוֹ זֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה

אָמַר לוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי יַדְעֵתִי שְׂאֲתָם מְלֻבָּשִׁין תַּמָּן, בְּלְבוּשׁ יָקָר, דְּגוּפָא דְכִיָּא קְדִישָׁא. אִי הוּוּ בְּגוּוּנָא דָּא בְּהָאִי עֲלָמָא, בַּר נָשׁ דְּאֶתְחַזִּי בְּהָהוּא גּוּפָא, כְּגוּוּנָא דְאֶתָּן קִימִין בְּהָהוּא עֲלָמָא.

אָמַר לוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי יַדְעֵתִי שְׂאֲתָם מְלֻבָּשִׁין תַּמָּן, בְּלְבוּשׁ יָקָר, דְּגוּפָא דְכִיָּא קְדִישָׁא. אִי הוּוּ בְּגוּוּנָא דָּא בְּהָאִי עֲלָמָא, בַּר נָשׁ דְּאֶתְחַזִּי בְּהָהוּא גּוּפָא, כְּגוּוּנָא דְאֶתָּן קִימִין בְּהָהוּא עֲלָמָא.

רוּחַ הַקֹּדֶשׁ

אָמַר לוּ, דְבָר זֶה שְׂאֵלוֹ לְפָנֵי רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, שְׁנֵי עֲלָמִים שֶׁהִתְלַבְּשׁוּ בֵּינֵינוּ

אָמַר לוּ, מִלָּה דָּא שְׂאֵלוֹ קָמִי רַב מְתִיבָתָא, תַּרְיַן עוֹלִימִין דְּאֶתְלַבְּשׁוּ בֵּינָנָא,

אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כף בעולם הזה. מנין לנו? שפיתוב (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, התלבשה באותה דמות של העולם ההוא. מלכות - זו רוח הקדש, שהרי מלכות השמים נושבת רוח מאותה רוח האויר של אותו עולם, ובה התלבשה אסתר.

נשמת אחשוורוש פרחתה מגדל האור

וכשנכנסה לפני המלך אחשוורוש וראה אותו לבוש של אור, דמותה נדמתה למלאך אלהים, ופרחה ממנו נשמתו לפי שעה. מרדכי גם כן, שפיתוב (שם ה) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות ודאי, דמות של אותו עולם. ועל זה כתוב (שם ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשוורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתוקים דברים אלו. אשרי חלקי. והרי ידעתי שצדיקים (בזה) באותו עולם מתלבשים בלבוש שנקרא לבוש מלכות, וכך הוא ודאי.

עטרת ששורה על ראשי הצדיקים באותו עולם

אמר לו, אויר גן עדן, נשיבת רוח הקדש הם, ובו מתלבשים הצדיקים כמו שהיו בעולם הזה. ואחר כך רוח הקדש שורה על ראש כל אחד ואחד, ומתעטר ונעשית לו עטרה. וכך היה למרדכי, שפיתוב (שם ה) בלבוש מלכות, דמות אותו העולם. אחר כך ועטרת זהב גדולה - זו עטרת ששורה על

בתר דסבלו צערא על חובא, דלא אתחזי לגלאה, ושאילו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר, דהא הוה בהאי עלמא הכי. מנלן. דכתיב, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, אתלבשת בהווא דיוקנא דהווא עלמא. מלכות: דא רוחא דקודשא, דהא מלכות שמיא, נשיב רוחא, מהווא רוחא דאוירא דהווא עלמא, ואתלבשא ביה אסתר.

וכד עאלת קמי מלכא אחשוורוש, וחמא ההוא לבושא דנהורא, דיוקנאה אדמי למלאך אלהים. פרחתה מגייה נשמתא לפום שעתא. מרדכי אוף הכי, דכתיב (אסתר ח) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות, ודאי, דיוקנא דהווא עלמא. ועל דא כתיב, (אסתר ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשוורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתיקין אינון מליו, זכאה חולקי, והא ידענא דצדיקיא (ס"א בהא') בהווא עלמא, מתלבשן בלבושא דאקרי לבוש מלכות, והכי הוא ודאי.

אמר ליה, אוירא דגן עדן, נשיבו דרוח קודשא אינון, ומתלבשן ביה צדיקיא, כגוונא דהווא בהאי עלמא. ולבתר, רוח קודשא שראת, על רישא דכל חד וחד. ואתעטר ואתעבידא ליה עטרא. וכך הוה למרדכי, דכתיב בלבוש מלכות, דיוקנא דהווא עלמא. ולבתר ועטרת זהב גדולה, דא עטרת, דשריאת על רישיון

וְעִטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר שׁוֹשָׁן צָהֳלָה וְשִׁמְחָה^[כז]: (טז) לַיהוּדִים הַיְתֵה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשָׁן וַיִּקָּר^[כח]:

דְּצַדִּיקִיָּא בַּהּוּא עֲלָמָא. כַּד קַבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אֹרְיִיתָא, כַּגּוֹנָא דָא הָוָה לְהוֹן. עַד דְּחָבוּ, דְּכָתִיב בְּהוּ, (שְׁמוֹת לג) וַיִּתְנַצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים מֵהַר חוֹרֵב. אֲתַפְּשׁוּ מֵהוּא לְבוּשָׁא.

כז. זוהר - ספר שמות (פרשת פקודי - דף ר"ג ע"א):

רְצִים כַּנְגַד רְצִים אַחֲרִים שְׂרָצִים לְהַרְע

וּמְשׁוּם כֶּךָ נִקְרָא תָא הַרְצִים, מְקוּם שְׁאוּתָם הַרְצִים רְצִים וּמְמַהֲרִים לְהַלְחֵם וּלְנַקֵּם נְקָמוֹת כַּנְגַד רְצִים אַחֲרִים שְׂרָצִים לְהַרְע וּלְהַחֲלִישׁ מַזְלוֹת כְּדִי לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם. וְסוּד זָה - (אסתר ג) הַרְצִים יִצְאוּ דְחוּפִים. רְצִים מִצַּד זָה וְרְצִים מִצַּד זָה, וּבְגִלְלָם (שם ח) וְהַעִיר שׁוֹשָׁן צָהֳלָה וְשִׁמְחָה, או (שםג) נְבוּכָה. אִם מְקַדְיָמִים אֵלָה שְׂכָאן - הַעִיר שׁוֹשָׁן שִׁמְחָה. וְאִם מְקַדְיָמִים אֵלָה שֶׁל הַצַּד הָאַחֵר - הַעִיר שׁוֹשָׁן נְבוּכָה.

וּבְגִין כֶּךָ אִקְרִי תָא הַרְצִים, אֲתֵר דְּאִינוּן רְצִים רַהֲטִי, וְאוּחוּ לְאַגְחָא, וּלְנַקְמָא נוֹקְמִין לְקַבֵּל רְצִים אַחֲרֵינוּן, דְּרַהֲטִי לְאַבְאָשָׁא וּלְאַתְרַעָא מַזְלִין, לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהֶו. וְרָזָא דָא, (אסתר ג) הַרְצִים יִצְאוּ דְחוּפִים. רְצִים מִסְטָרָא דָא, וְרְצִים מִסְטָרָא דָא, וּבְגִינְהוֹן, (אסתר ח) וְהַעִיר שׁוֹשָׁן צָהֳלָה וְשִׁמְחָה, או (אסתר ג) נְבוּכָה. אִי מְקַדְמִי אֵלִין דְּהָכָא, הַעִיר שׁוֹשָׁן שִׁמְחָה. וְאִי מְקַדְמִי אֵלִין דְּסְטָרָא אַחֲרָא, הַעִיר שׁוֹשָׁן נְבוּכָה.

כח. זוהר - תקוני זוהר (תקונא תלתין ותלת - דף עז ע"א):

יְרֵאת ה' הוּא בֵּין בְּטוֹב וּבֵין לְהַפְּדִי חֲלִילָה

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: אֲלַעֲזַר בְּנִי, יֵשׁ מִי שְׂרָא מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי שְׂיַחֲיוּ אֶת בְּנָיו וַיִּגְדֵּל עֲשָׂרוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאִם חָסַר מִזֶּה, אֵינּוּ יָרָא מִמֶּנּוּ, זֶה לֹא שֵׁם לוֹ אֶת יְרֵאת יְהוָה לְעַקְרָא, אֲבָל מִי שְׂרָא אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּין בְּטוֹב בֵּין בְּצָרָה, זֶהוּ מִי שְׁשָׂם אֶת יְרֵאת יְהוָה בּוֹ לְעַקְרָא, שְׁשַׁלֵּשׁ דְּרָגוֹת הֵן שֶׁל יְרָאָה, יֵשׁ יְרָאָה בֵּין

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר אֲלַעֲזַר בְּרִי, אֵית מָאן דְּדַחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין דְּיַחוּן בְּנוֹי וְיִסְגִי עוֹתְרִיָּה בְּהַאי עֲלָמָא, וְאִי חָסַר מֵהַאי לָא דְחִיל לִיה, הַאי לָא שְׂוִי לִיה יְרֵאת יְהוָה לְעַקְרָא, אֲבָל מָאן דְּדַחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין בְּטִיבוּ בֵּין בְּעַאקוּ, הָא דָא שְׂוִי יְרֵאת יְהוָה בֵּיה לְעַקְרָא, דְּתַלַּת דְּרָגִין אֵינּוּן דְּיְרָאָה, אֵית

בטוב בין בצרה, ויש יראה שירא את הקדוש ברוך הוא בטוב ולא בצרה, ויש יראה שלא שם אותה עליו לעקר, בין לטוב בין לצרה. צדיק גמור שם אותה עליו לעקר בין לטוב בין לדין, הבינוני שם אותה עליו לטוב ולא לדין, הרשע הגמור לא שם אותה עקר, לא בטוב ולא בדין.

שכינה נקראת יראה

ולמה השכינה נקראת יראה? שהרי היא נטלה מצד העמוד האמצעי. אלא כמו שהעמוד האמצעי נוטל מרחמים ודין, שהם זמין ושמאל, כך היא נוטלת משניהם, מצד השמאל זו נקראת יראה, פחד יצחק, שמצד הימין נקרא אהבה, וזו המצוה השניה שנאמר בה ואהבת עולם אהבתיו על כן משכתיו חסד.

יראה בין בטיבו בין בעאקו, ואית יראה דדחיל לקודשא בריך הוא בטיבו ולא בעאקו, ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו, צדיק גמור שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לדינא, בינוני שוי ליה עליה לטיבו ולא לדינא, רשע גמור לא שוי ליה עקרא לא בטיבו ולא בדינא.

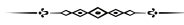
ושכינתא אמאי אתקריאת יראה, דהא היא מסטרא דעמודא דאמצעייתא אתנטילת, אלא כמה דעמודא דאמצעייתא נוטיל מרחמי ודינא דאינון ימינא ושמאלא, הכי איהי נטלא מתרוניהו, מסטרא דשמאלא דא אתקריאת יראה פחד יצחק, דמסטרא דימינא אהבה אתקרי, ודא פקודא תנינא דאתמר בה (ירמיה לא ב) ואהבת עולם אהבתיו על כן משכתיו חסד.

צדיקים עומדים לפני השכינה כגור לפני האבוקה

ומצד שני הצדדים הללו נקרא העמוד האמצעי אור ונר, והשכינה אורה, אבוקה. אורה - ליהודים היתה אורה, אבוקה - כך פרושוהו בעלי המשנה, שצדיקים עומדים לפני השכינה כגור לפני האבוקה, מצד הימין יהוה, ומצד השמאל אדני, ששם הדין, ומשום זה ביום הראשון ויאמר אלהים יהי אור, משום שחמשה אור הם ביום הראשון, והם ה' העליונה, ומשם מאירים, י

ומתרין סטרין אלן אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר, ושכינתא אורה אבוקה, אורה, ליהודים היתה אורה (אסתר ה טז), אבוקה הכי אוקמוהו מארי מתניתין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כגור לפני האבוקה. מסטרא דימינא יהוה, ומסטרא דשמאלא אדני דתמן דין, ובגין דא גיומא קדמאה ויאמר אלהים יהי אור (בראשית א ג), בגין דחמש אור אינון גיומא קדמאה, ואינון

(יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ
וְדָתוֹ מִגֵּיעַ שְׂמֵחָה וְשִׂשׂוֹן לַיהוּדִים מִשָּׂתָה יוֹם מִזֶּב וְרַבִּים מֵעַמִּי
הָאָרֶץ מִתְּהַדְרִים בִּי נֶפֶל פַּחַד הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

בשׂמאל, וְזָה נֶר, וְזָה ה"י מן אֱלֹהִים, ה' לִימִין י' לשׂמאל, (ו' מל"א משניהם העמוד האמצעי, בן י"ה, וזהו סוד אלהים מל"א ה"י, זו כתובה ראשונה. וסוד הדבר - ה"א, אלהים זה מליא"ה בהפוך אותיות, וזו ה' זעירה, שהיא מלאה משלש אותיות, ונעשית היו"ה, למעלה הוא הוי"ה, ובה מתחילים אותיות התורה ה"ו ואחר כך ט"י, ואנה נמצאת ה' אחרונה? אלא ד' היתה להיות ה', אלא מי גרם שפרח ממנה ו' שהוא הירך שלה, ' אלא נתנני שוממה כל היום דוה, זהו הוד שהוא הירך שלה, שהוא חזר דוה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירך, שעליו נאמר ותקע כף ירך יעקב, נודע שמימין מתחילה למנות האות ד' עד נצח, והוד הוא הירך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, זהו שנאמר ונתן הוד למשה).

ה' עלֶּאָה וּמִתְמָן נֶהְרִין, י' בְּשִׂמְאֵלָא וְדָא נֶר, וְדָא ה"י מן אלהים ה' לִימִינָא י' לְשִׂמְאֵלָא, (ו' מל"א מתרוייהו עמודא דאמצעייתא, בן י"ה, ודא איהו רזא אלהים מל"א ה"י, דא כתיבת קדמאה. ורזא דמלה ה"א, אלהים דא מליא"ה בהפוך אתוון, ודא ה' זעירא, דאיהי מליא מתלת אתוון, ואתעבידת היו"ה, לעילא איהו הוי"ה, ובה מתחילין אתוון דאורייתא ה"ו ולבתר ט"י, ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דוה (איכה א יג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דוה באלף חמשאה, בגין דפרח מניה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, הדא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ט'

והוא, זוהר לְפִנְיֵי (חלק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם,
בו לְקִטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסְפְּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְצֵי וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ט'

(א) וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר חָדַשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֶדְרָבְשָׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בְּיוֹם אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אֹיְבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹם בָּהֶם וְנִהְפְּוּ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּחַ בְּשִׁנְאֵיהֶם: (ב) נִקְהְלוּ הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ לְשַׁלַּח יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי נָפַל פַּחַדָּם עַל כָּל הָעַמִּים: (ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֵּרפָּנִים וְהַפַּחֲזֹת וְעֵשִׂי הַמֶּלְאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְשָׂאִים אֶת הַיְהוּדִים כִּי נָפַל פַּחַד מִרְדְּכָי עֲלֵיהֶם: (ד) כִּי גָדוֹל מִרְדְּכָי בַּבַּיִת הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מִרְדְּכָי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל: (ה) וַיָּבֹאוּ הַיְהוּדִים בְּכָל אֹיְבֵיהֶם מִכַּת חֶרֶב וְהָרָג וְאֶבְרָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרִצּוֹנָם: (ו) וּבְשׁוֹשַׁן הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבְרָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ: (ז) וְאֶת פָּרְשֵׁנְדָתָא וְאֶת דִּלְפּוֹן וְאֶת אֶסְפֶּתָא: (ח) וְאֶת פּוֹרְתָא וְאֶת אֲדִלְיָא וְאֶת אֲרִידְתָא: (ט) וְאֶת פָּרְמִשְׁתָּא וְאֶת אֲרִיסִי וְאֶת אֲרִידִי וְאֶת וַיִּזְתָּא: (י) עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בֶּן הַמְּדָתָא עִיר הַיְהוּדִים הָרָגוּ וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יא) בְּיוֹם הַהוּא כָּא מִסְפַּר הַחֲרוּגִים בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמֶּלְכָּה בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבְרָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מָה עָשׂוּ וּמָה שָׁאֲלָתְךָ וַיִּנָּתֶן לָּהּ וּמָה בִּקְשָׁתְךָ עוֹד וְתַעֲשִׂי: (יג) וְתֹאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל

תְּמַלֵּךְ טוֹב יִנְתֵּן גַם מָחָר לַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת
 הַיּוֹם וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ^[כט]: (יד) וַיֹּאמֶר תְּמַלֵּךְ
 לַהֲעֲשׂוֹת בֶּן וַתִּנְתֵּן דָּת בְּשׂוֹשָׁן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן תְּלוּ:
 (טו) וַיִּקְהֲלוּ הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבָּעָה
 עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וַיִּהְרְגוּ בְּשׂוֹשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְכֹהַל לֹא
 שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (טז) וַשָּׂאֵר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמַדִּינֹת הַמְּלָךְ נִקְהֲלוּ
 וַעֲמַד עַל נַפְשָׁם וְנוֹחַ מֵאִיְבֵיהֶם וְהָרַג בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים
 אָלֶף וּבְכֹהַל לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יז) בַּיּוֹם שָׁלְשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר
 וְנוֹחַ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה:
 (יח) וְהַיְהוּדִים (וְהַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן נִקְהֲלוּ בְּשָׁלְשָׁה עָשָׂר בּוֹ
 וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וְנוֹחַ בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה
 וְשִׁמְחָה: (יט) עַל בֶּן הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים (הַפְּרוּזִים) הַיִּשְׁכִּים בְּעָרֵי
 הַפְּרוּזֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר שִׁמְחָה וּמְשֻׁתָּה
 וַיּוֹם טוֹב וּמְשָׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ: (כ) וַיִּכְתֹּב מְרַדְּכִי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת
 הַמְּלָךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַקְּרוּבִים וְהַרְחֹקִים: (כא) לְקִיָּם עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת
 עֲשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ
 בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כב) בַּיָּמִים אֲשֶׁר נָחַו בָּהֶם הַיְהוּדִים מֵאִיְבֵיהֶם
 וְהַחֲדָשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּד לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה וּמֵאֲבָל לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת
 אוֹתָם יְמֵי מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה וּמְשָׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנֹת
 לְאֲבִיזָנִים: (כג) וְקִבַּל הַיְהוּדִים אֶת אֲשֶׁר הִחֲלוּ לַעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר
 כָּתַב מְרַדְּכִי אֲלֵיהֶם: (כד) בִּי הַמֶּן בֶּן הַמְּדַתָּא הָאֲנָנִי צִרְרָה כָּל
 הַיְהוּדִים חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים לְאַבְדָּם וְהַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹדֵל לְהַמָּם

וְלֹא־אָבְדָם: (כה) וּבְבֹאָהּ לְפָנַי הַמֶּלֶךְ אָמַר עִם הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשֻׁבְתּוֹ
הָרָעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים עַל רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל
הָעֵץ: (כו) עַל בֶּן קָרְאוֹ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר עַל בֶּן
עַל כָּל דְּבָרֵי הָאֲנֵרֶת הַזֹּאת וּמָה רָאוּ עַל כָּכָה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם:
(כז) קִיְמוּ וְקַבְּלוּ (וְקַבְּלוּ) הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זְרָעָם וְעַל כָּל
הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לְהַיּוֹת עֲשִׂים אֵת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה
כְּכַתְּבָם וְכּוֹמְנָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כח) וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים
וְנַעֲשִׂים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מְשַׁפְּחָה וּמְשַׁפְּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר
וְעִיר וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא
יִסּוּף מִזְרָעָם: (כט) וְתִכְתֹּב אֶסְתֵּר הַמְּלֻכָּה בַת אַבְיָחַיִל וּמְרַדְכֵי
הַיְהוּדִי אֵת כָּל תִּקְוַת לְקַיֵּם אֵת אֲנֵרֶת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִית:
(ל) וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֶל שְׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה
מִלְּבוֹת אַחֲשֻׁרוּשׁ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת^[כ]: (לא) לְקַיֵּם אֵת יְמֵי

ל. זוהר - ספר בראשית (פרשת בראשית - דף מו ע"א):

שְׁלוֹם וְאַמֶּת הֵינּוּ מֵדַת תְּפִאֶרֶת

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְנוּהוּ לוֹ, אָמַר לוֹ,
הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְּמַעְלָה וַיִּצְחַק לְמַטָּה,
אִתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמֻצֵּעַ וְתִכְלֹל שְׁלֹשְׁתָּם,
שְׁכַתּוֹב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָה הָאֲמֻצֵּעַ?
הֵינּוּ שְׁלוֹם, וְהֵרִי כְּתוּב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב?
אֶמֶת וְשְׁלוֹם הֵם אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר
ט) דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת, (ישעיה לט) כִּי יִהְיֶה
שְׁלוֹם וְאַמֶּת בְּיָמַי, וְהֵינּוּ שְׁכַתּוֹב (שם נח)
וְהֵאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבְיָה. דְּהֵינּוּ
נַחֲלָה גְמוּרָה שֵׁשׁ לוֹ הַחֹסֵד וְהַפְּחָד
וְהָאֶמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכָּךְ אָמַר (תהלים קיח)

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְנוּהוּ לוֹ, אָמַר
לִי הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְּמַעְלָה וַיִּצְחַק
לְמַטָּה, אִתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמֻצֵּעַ וְתִכְלֹל
שְׁלֹשְׁתָּם דְּכַתִּיב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָה
אֲמֻצֵּעַ, הֵינּוּ שְׁלוֹם. וְהֵא כְּתִיב תִּתֵּן אֶמֶת
לְיַעֲקֹב, אֶמֶת וְשְׁלוֹם חֵד הוּא. כְּמָה דָּאֵת
אָמַר (אסתר ט') דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת (ישעיה
ט"ל) כִּי שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בְּיָמַי וְהֵינּוּ
דְּכַתִּיב (ישעיה נ"ח) וְהֵאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב
אַבְיָה. דְּהֵינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה דְּאִית לִי
הַחֹסֵ"ד וְהַפְּחָד וְהָאֶמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכָּךְ

אָמַר (תהלים קי"ח) אָבֵן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה אָבֵן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. לְרֹאשׁ פְּנֵה.

אֲבָרְהֵם עֲמַד וְזָכָה אֶת הָעוֹלָם כָּלוּ

אָבֵן מֵאֶסוּ אֲבָרְהֵם וַיִּצְחַק שְׁבָנוּ אֶת הָעוֹלָם, הִיְתָה עֵתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. וְלָמָּה מֵאֶסוּ בָּהּ, וְהִלֵּא נֹאמַר (בְּרֵאשִׁית כ"ו) עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהֵם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרְתִּי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרֹתַי? מַה זֶה מִשְׁמֵרְתִּי? אֲמַרְהָ מִדַּת חֶסֶד: שְׁכַל יְמֵי הֵיּוֹת אֲבָרְהֵם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרְהֵם עֲמַד שֵׁם בְּמִקּוּמִי. וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרְתִּי - בְּמִדָּה זֹאת הִיְתָה מְלֹאכְתִּי, שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כָּלוּ, וְאֶפְלוּ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבִים וּמְבִיא בְלִבְבָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרְהֵם, וְכָתוּב (שם כ"א) וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבֵאֵר שְׁבַע. סֵדֵר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְהָיָה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים? עֲבַדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהֶאֱרָץ! וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאֵים וְשָׁבִים.

אָבֵן מֵאֶסוּ אֲבָרְהֵם וַיִּצְחַק שְׁבָנוּ אֶת הָעוֹלָם, הִיְתָה עֵתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. וְלָמָּה מֵאֶסוּ בָּהּ וְהִלֵּא נֹאמַר (בְּרֵאשִׁית כ"ו) עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהֵם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרְתִּי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרֹתַי. מֵאִי מִשְׁמֵרְתִּי, אֲמַר מִדַּת חֶסֶד. כָּל יְמֵי הֵיּוֹת אֲבָרְהֵם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרְהֵם עֲמַד שֵׁם בְּמִקּוּמִי. וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרְתִּי, בְּמִדָּה זֹאת הִיְתָה מְלֹאכְתִּי שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כָּלוּ וְאֶפְלוּ נִתְחַיְבוּ, אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבִים וּמְבִיא בְלִבְבָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרְהֵם וְכָתוּב (בְּרֵאשִׁית כ"א) וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבֵאֵר שְׁבַע. סֵדֵר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם וְהָיָה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים, עֲבַדוּ אֶת יי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהֶאֱרָץ. וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאֵים וְשָׁבִים.

הַבֵּא לְשֹׁהַר מְסִיעֵין

וּמִנְיָן לָנוּ שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה מְזַכֶּה? שְׁנֹאמַר (שם י"ח) הַמְכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהֵם, וְאֲבָרְהֵם הָיוּ יְהִיָּה וְגו'. אֲלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וְיִזְכֶּה. וְכִי אֶפְשָׁר לֹא יִדַּע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל? אֲלֵא יָכוּתוֹ הוּא אֲמַר. מִכָּאן אֲמַרוּ, בָּא לְטַהֵר - מְסִיעֵין אוֹתוֹ. בָּא לְטַמֵּא - פּוֹתְחִים לוֹ. מַה זֶה פּוֹתְחִים לוֹ? אוֹתָם הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרֹתַי - אֲמַר, הוֹאִיל וְלֹא

וּמִנְיָן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה מְזַכֶּה, שְׁנֹאמַר הַמְכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהֵם וְאֲבָרְהֵם הִיָּה יְהִיָּה וְגו'. אֲלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וְיִזְכֶּה. וְכִי אֶפְשָׁר לֹא יִדַּע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל. אֲלֵא יָכוּתוֹ קָאמַר. מִכָּאן אֲמַרוּ בָּא לְטַהֵר מְסִיעֵין אוֹתוֹ. בָּא לְטַמֵּא פּוֹתְחִין לוֹ מֵאִי פּוֹתְחִין לוֹ, אוֹתָן הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרֹתַי, אֲמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצְתִּי בָּהּ

תְּפָרִים הָאֱלֹה בּוֹמְנֵיהֶם כַּאֲשֶׁר קִים עֲלֵיהֶם מִרְדְּכָי הַיְהוּדִי וְאֶסְתֵּר
 הַמְּלִכָּה וּכְאֲשֶׁר קִיְמוּ עַל נַפְשָׁם וְעַל זְרַעַם דְּבָרֵי הַצְּמוֹת וְזוּעָקָתָם:
 (לב) וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִים דְּבָרֵי תְּפָרִים הָאֱלֹה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

אֲשֶׁמֹר מְצוֹתֶיהָ. מָאֵי תוֹרוֹתֵי, אֵלָא חֲפְצָתֵי בְּהָ, אֲשֶׁמֹר מְצוֹתֶיהָ. מָה זָה
 אֲפִילוּ הוֹרְאוֹת וּפְלִפּוּלִים שְׁמוּרִים תוֹרְתֵי? אֵלָא אֲפִילוּ הוֹרְאוֹת וּפְלִפּוּלִים
 לְמַעְלָה, הוּא יְדַעַם וּפְלִפּל וְקִיְמָם. שְׁמוּרִים לְמַעְלָה הוּא יְדַעַם וּפְלִפּל וְקִיְמָם.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֶם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק י'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֶם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק י

(א) וְיִמְנָן אֶת־מֶלֶךְ אַחֲשֵׁרֶשׁ (אַחֲשֵׁרוּשׁ) מִם עַל הָאָרֶץ וְאֵי
 תִּים: (ב) וְכָל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלַּת
 מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ הִלּוּא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים
 לְמַלְכֵי מְדֵי וּפְרָס^[לא]: (ג) כִּי מַרְדֳּכָי תִּיהוּדֵי מִשְׁנָה לְמֶלֶךְ
 אַחֲשֵׁרוּשׁ^[לב] וְגָדוֹל לְיִהוּדִים וְרָצוּי לְרַב אֲחִיו דִּרְשׁ טוֹב לְעַמּוֹ
 וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְכָל וְרַעוּ:

לא. זוהר - ספר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ה ע"ב):

נְחֻלַק הַמְּלָכוֹת לְשָׁנִים

ועל דא חדי משיח, וחדדי רב מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיח ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינן אתון דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך חייבא, על ידי דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטל מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

ועל זה שמח המשיח ושמח ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר ראש הישיבה, שהרי דייק למשיח ואמר, מנן היה לדניאל שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע פאן.

לב. זוהר - תקוני זוהר (הקדמת תקוני זוהר - דף יד ע"ב):

מִשְׁנָה וְהִלְכָה

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, כ"ה כ"ד של שחרית הם ארבעים ותשעה

פנים, ויש ארבעים ותשעה פנים למטה מצד של ישראל הקטן, שהוא מטטרו"ן, והוא ארבעים ותשעה פנים. ובהם זיהירו בעלי המשנה, שהיא שניה להלכה, השפחה שלו, משום פי מרדכי היהודי משנה למלך, כמו זה משנה - משנה למלך, ובו זיהירו בעלי המשנה. כזה הרקיע, זו הלכה, שהיא קבלה למושה מסיני, וכמה עלמות יש לה, שהן הלכות פסוקות, שנאמר בהן ועלמות אין מספר, והיא עולה על כלם. זהו שכתוב ואת עלית על כלנה, והיא עם כלם, כמו שבארוהו הלכה פרבים.

ואית מ"ט אנפין לתתא מסטרא דישראל זוטא דאיהו מטטרו"ן, ואיהו מ"ט אנפין, ובהון זיהירו מארי משנה, דאיהו תניינא להלכה שפחה דיליה, בגין פי מרדכי היהודי משנה למלך (אסתר ו א), כגוונא דא משנה, (דף יד ע"ב) משנה למלך, וביה זיהירו מארי מתניתין, כזה הרקיע דא הלכה, דאיהו קבלה למושה מסיני, וכמה עולימאן אית לה דאינון הלכות פסוקות, דאתמר בהון (שיר ו ח) ועלמות אין מספר, ואיהו סלקא על כלנה, הדא הוא דכתיב (משלי לא כט) ואת עלית על כלנה, ואיהו עם כלנה, כמה דאוקמוהו הלכה פרבים.

אשריהם אותם שמשתדלים בשכינה להוציאה מהגלות

ומצדיקי הרבים בה יהיו כפוכבים לעולם ועד. כפוכבים ודאי, שאין להם חשבון. שכל פוכב וכוכב נקרא עולם יחיד, וזהו ועלמות אין מספר. ואלו העלמות אל תקרי עלמות אלא עלמות. ומשום שהצדיקים הם כפוכבים ולכל אחד יש פוכב, בגלל זה פרשוהו הראשונים, כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, וכל מי שזכה להלכה אחת - יורש עולם אחד, כל שכן מי שזכה למסכת אחת או שתים או לששים, שנאמר בהם ששים המה מלכות, שכל מסכת היא גבירה בעצמה. אשרי הוא מי שיוורש אותה בעולם הזה, שהלכה היא עלמת הגבירה, שהיא קבלה. אשריהם אותם שמשתדלים בשכינה, שהיא על כלם בהלכה, להוציאה מהגלות, שנאמר בה

ומצדיקי הרבים בה יהיו כפוכבים לעולם ועד, כפוכבים ודאי דלית לון חושבנא, דכל פוכבא וכוכבא אתקרי עלמא יחידא, ודא הוא ועלמות אין מספר, ואלין עלמות אל תקרי עלמות, אלא עלמות, ובגין דצדיקינא אינון כפוכבים, וכל חד אית ליה פכב, בגין דא אוקמוהו קדמאין, כל צדיק וצדיק אית ליה עולם בפני עצמו, וכל מאן דזכה להלכה חד ירית עלמא חד, כל שכן מאן דזכי למסכתא חדא, או לתרין, או לשתיין, דאתמר בהון (שיר ו ח) ששים המה מלכות, דכל מסכתא מטרוניתא איהו בגרמה, זכאה איהו מאן דירית לה בהאי עלמא, דהלכה עולימא דמטרוניתא, דאיהו קבלה, זכאין אינון דמשתדלין בשכינתא דאיהו על כלנה בהלכה,

ובפשעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם, וְלִהְיוֹלִיכָה אֶל
בַּעֲלָה שְׁתַּהַיְגָה לָהּ קַבְּלָה בְּזָרוּעוֹתַי, וְלִקְיִים בָּהּ שְׂמֵאלוֹ תַּחַת לְרֹאשֵׁי וְכו'.

לְאַפְקָא לָהּ מִן גְּלוּתָא, דְּאַתְמַר בָּהּ
(ישעיהו נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם,
וְלִמְיִזֵּל לָהּ לִגְבֵי בַּעֲלָה, לְמַהוּי לָהּ קַבְּלָה
בְּזָרוּעוֹי, לְקִיִּים בָּהּ (שיר ב ו) שְׂמֵאלוֹ תַּחַת
לְרֹאשֵׁי וְכו'.

בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ בְּמִקּוּם הַמְּלָכוּת שְׁלֹטָה הַשְּׁפָחָה

שְׁבַגְלוֹת מִשְׁנָה"ה, שְׁהִיא מִטְטְרוֹ"ן, שׁוֹלֵט,
וְהוּא מִשְׁנָה לְמִלְךָ, בְּמִקּוּם שְׁהַגְבִּירָה
יוֹשֶׁבֶת מִשְׁנָה, וְזֶהוּ וְשְׁפָחָה כִּי תִירֶשׁ
גְּבִירָתָהּ. וּבִימֵי מֹשֶׁה לֹא שְׁלֹטָה הַשְּׁפָחָה
אֶלָּא הַגְּבִירָה. אַחַר שְׁמוֹשָׁה מֵת וְיִרֶשׁ
יְהוֹשֻׁעַ, שְׁהוּא נַעַר, בְּמִקּוּם הַמְּלָכוּת
שְׁלֹטָה הַשְּׁפָחָה, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר אֲנִי שֶׁר
צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

דְּבַגְלוּתָא מִשְׁנָה"ה דְּאַיְהִי מִטְטְרוֹ"ן
שְׁלֹטָא, וְאַיְהוּ מִשְׁנָה לְמִלְךָ, בְּאַתְר
דְּמִטְרוֹנִיתָא יִתְבָּא מִשְׁנָה, וְדָא אִיְהוּ (מִשְׁלִי
ל כג) וְשְׁפָחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירָתָהּ, וּבִיּוֹמוֹי
דְּמֹשֶׁה לֹא שְׁלֹטָא שְׁפָחָה אֶלָּא
מִטְרוֹנִיתָא, לְבִתְר דְּמִית מֹשֶׁה וְיִרִית
יְהוֹשֻׁעַ דְּאַיְהוּ נַעַר, בְּאַתְר מְלָכוּתָא
שְׁלֹטָא שְׁפָחָה, כְּמָה דְּאַתְר אֲמַר (יְהוֹשֻׁעַ ה
ד) אֲנִי שֶׁר צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

אֵין דּוֹרְשִׁין בְּמִרְכָּבָה בְּיַחֲדָא

וְהָרִי בְּאַרְנוֹ שְׁמִטְטְרוֹ"ן הוּא מַעֲשָׂה
מִרְכָּבָה, וְעַלּוּי נֵאֲמַר אֵין דּוֹרְשִׁין בְּמִרְכָּבָה
בְּיַחֲדָא. מַה זֶה בְּיַחֲדָא? בְּיַחֲדוֹ שְׁל עוֹלָם,
אֶלָּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמְבִין מִדַּעְתּוֹ. חֲכָם
בְּחֲכָמָה וּמְבִין בְּבִינָה וְיֹדֵעַ בְּדַעַת,
שְׁנֵאֲמַר בְּהֶם וְאַמְלָא אוֹתוֹ רֹחַ אֱלֹהִים
בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, מִשּׁוּם שְׁהוּא
מִשְׁכָּן שְׁהַתְּמַלָּא בְּשִׁלְשֶׁת הַדְּרָגוֹת הַלְלוֹ.
וּבְכָל מְלָאכָה - זֶה מַעֲשָׂה בְּרֵאשִׁית,
שְׁכִינָה תַּחְתּוֹנָה, שְׁאַין דּוֹרְשִׁים לָהּ
בְּמַעֲשָׂה בְּרֵאשִׁית בְּשָׁנִים, אֶלָּא בְּיַחֲדוֹ שְׁל
הָעוֹלָם, הַמְּרָכָב"ה שְׁלָהּ הוּא מִטְטְרוֹ"ן,
גוֹף הַשְּׁכִינָה.

וְהָא אוֹקִימָנָא, מִטְטְרוֹ"ן אִיְהוּ מַעֲשָׂה
מִרְכָּבָה, וְעַלּוּי אַתְמַר אֵין דּוֹרְשִׁין
בְּמִרְכָּבָה בְּיַחֲדָא, מֵאִי בְּיַחֲדָא בְּיַחֲדָא
דְּעַלְמָא, אֶלָּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמְבִין
מִדַּעְתּוֹ, חֲכָם בְּחֲכָמָה וּמְבִין בְּבִינָה וְיֹדֵעַ
בְּדַעַת, דְּאַתְמַר בְּהוֹן (שְׁמוֹת ל א ג) וְאַמְלָא
אוֹתוֹ רֹחַ אֱלֹהִי"ם בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה
וּבְדַעַת, בְּגִין דְּאַיְהוּ מִשְׁכָּנָא דְּאַתְמַלִּי
בְּתַלְת דְּרָגִין אֲלִין, וּבְכָל מְלָאכָה דָּא
מַעֲשָׂה בְּרֵאשִׁית שְׁכִינָתָא תַּתְּאָה, דְּאַין
דּוֹרְשִׁין לָהּ בְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית בְּשָׁנִים,
אֶלָּא בְּיַחֲדָא דְּעַלְמָא, מְרָכָב"ה דִּילָהּ
אִיְהוּ מִטְטְרוֹ"ן גוֹף שְׁכִינָתָא.

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַנְּשָׁלִים
כֶּרֶךְ א'

סֵפֶר
זוהר לְמַרְדְּכַי

ספר זוהר למרדכי

שאלות ותשובות

פרק א

הקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה. בכתבי האר"י לפורים מובא שמרדכי הצדיק היה נשמת משה רבנו ע"ה, עיי"ש. בתקוני זוהר (דף קי"א) וזה לשונו: אַמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲבֵרְיָא בְּוֹדָאֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְפֵּם עִמָּנָא, עֲלָאִין וְתַתָּאִין לְמַהוּי בְּהַאי חֲבֵרְיָא, זַפְאָה דְרָא דְהַאי אֲתַגְלִיָּא בֵּיה, דְעֵתִיד כּוּלֵי הַאי לְאַתְחַדְשָׁא עַל יְדֵי מֹשֶׁה בְּסוּף הַיָּמִים בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן, [שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון] לְקִיָּמָא קְרָא [לקיים מה שכתוב] (קהלת א ט) מ'ה ש'היה ה'וא ש'יהיה. וביה (דף קיב ע"א) (תהלים לג יד) מ'מכון ש'בתו ה'שגיח, (שם קמד טו) אַשְׁרֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לֹו בְּגִימְטְרִיא מִשְׁ"ה, אַשְׁרֵי הָעַם שִׁיהו"ה אלהי"ו, דְעֲלִיה אַתְמַר (קהלת א ד) דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, וְלִית דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רְבוּא, וְעֲלִיה אַתְמַר (תהלים קה ה) דְבַר צִנְה לְאַלְפֵי דוֹר, וְאַתְפְּשִׁטוּתִיה הוּא בְּכָל דְרָא וְדָרָא, בְּכָל צְדִיק וְחָכָם דְּמַתְעַסֵּק בְּאוֹרֵייתָא, עַד שְׁתֵּין רְבוּא, לְאַשְׁלָמָא לְכֻלְהוּ מִפְּגִימוֹ דְלֵהוֹן, וְרָזָא דְמִלְהָ (ישעיה נג ה) וְהוּא מְחוּלָל מִפְּשַׁעֲנֹו, דְאִיהוּ שְׁקִיל לְכֻלְהוּ, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין אֲשֶׁה אַחַת יְלָדָה שְׁשִׁים רְבוּא, וּמְנוּ מִשְׁה דְשְׁקִיל כְּשִׁשִׁים רְבוּא, וּבְגִין דָּא אַתְמַר עֲלִיה דוֹר הוֹלֵךְ (ודור בא) לְהֵהוּא עֲלָמָא, וְדוֹר בָּא אִיהוּ יִיתֵי כְּמִלְקָדְמִין.

בלשון הקודש: אַמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲבֵרִים, בְּוֹדָאֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַסְּכִים עִמָּנֹו, שְׁעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים לְהִיּוֹת עִמָּנֹו בְּחֲבוּר הַזֶּה, אַשְׁרֵי הַדּוֹר שֶׁזֶה הַתְּגָלָה בּוֹ, שְׁעֵתִיד כָּל זֶה לְהִתְחַדֵּשׁ עַל יְדֵי מֹשֶׁה בְּסוּף הַיָּמִים בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן, לְקַיֵּם אֶת הַכְּתוּב מ'ה ש'היה ה'וא ש'יהיה, ובו מ'מכון ש'בתו ה'שגיח, אַשְׁרֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לֹו בְּגִימְטְרִיא מִשְׁ"ה, אַשְׁרֵי הָעַם שִׁיהו"ה אלהי"ו, שְׁעֲלִיו נְאֻמַר דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, וְאִין דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רְבוּא, וְעֲלִיו נְאֻמַר דְּבַר צִנְה לְאַלְפֵי דוֹר, וְהַתְּפִשְׁטוּתוֹ הִיא בְּכָל דוֹר וְדוֹר וּבְכָל צְדִיק וְחָכָם שֶׁמַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, עַד שְׁשִׁים רְבוּא, לְהַשְׁלִים אֶת

כָּלֶם מֵהַפָּגֶם שְׁלָהֶם, וְסוּד הַדָּבָר - וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ, שֶׁהוּא שָׁקוּל לְכֻלָּם, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרוּהוּ בְּעֵלְי הַמִּשְׁנָה, אֲשֶׁה אַחַת יְלָדָה שְׁשִׁים רַבּוֹא, וּמִיָּהוּ? מִשֶּׁהוּ? שֶׁשָׁקוּל כְּשִׁשִׁים רַבּוֹא, וּמִשּׁוֹם זֶה נֶאֱמָר עָלָיו דּוֹר הַלֵּךְ (וְדוֹר בָּא), לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְדוֹר בָּא הוּא יָבֵא כְּמוֹ מִקְדָּם. (ועיין זוהר בראשית כ"ה ע"א).

פרק ב

שאלה א

מי נתן את השם למשה רבינו ולהרשב"י?

גְּדוּלַתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֵין לְשַׁעַר וּגְדוּלָה מֵהַשְּׁגָתָנוּ וְלֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד. וְהוּא נִשְׁמַת הַרְשָׁב"י כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַמְּגַלָּה עֵמְקוֹת, (אופנים, אופן ע'): רָאָה מֹשֶׁה מֵה שִׁיתָקוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁהָיָה נִיצוֹץ שְׁלוֹ מִזְמַנָּא תַנְיִינָא דְסָלִיק מִשֶּׁה לְהַר כו', וְזֶה סוּד פְּסוּק עֲלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁב"י נוֹטְרִיקוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁהוּא בְּזַמְנָא תַנְיִינָא דְסָלִיק לְהַר, עַכ"ל.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא בְּשֵׁמוֹת מֹשֶׁה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי

טָרַם שְׁנוּלֵד מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, קָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁמוֹ "מֹשֶׁה" (פְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פְּרָק ל"ב, וְעַיִן שָׁם בְּהַגְהוֹת הַרְד"ל). וְכֵן אֵיתָא בְּזֵהַר הַקְדוּשׁ (חֶלֶק ג' דף ס"א): עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, מִן יוֹמָא דְבְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, הָוָה אֲזַדְמֵן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח עִמִּיהָ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִי לִיה בְּשֵׁמִיהָ.

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי נִקְרְאוּ "סִינִי"

לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ קָרְאוּ "סִינִי", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֵהַר (חֶלֶק ג' דף צ"ח: גְּרַעֲיָא מִהִימְנָא): חֲדוּ כּוּלְהוֹן תַנְיִין וְאַמּוֹרָאִין וְאַמְרִי מֵאֵן קָאִים קָמִי סִינִי. וְכֵן קָרְאוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי "סִינִי" בְּתַקוּנַי זֵהַר. (תַקוּן כ"ב דף ס"ג).

נְשִׁיר כְּלָנוּ בְּיַחַד: סִינִי סִינִי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׁבַחְבוּרָה, מִמְנו תֵצֵא תוֹרָה¹, אֲדוּנָנוּ בְר יוֹחָאי. וְאַמְרָתֶם כַּה לְחִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְר יוֹחָאי: וְאַמְרָתֶם כַּה לְחִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאִי:

1. בזהר הקדוש פרשת פנחס: אמרו התנאים לרשב"י אלו לא נתן לנו הקב"ה את התורה אלא נתן לנו את הרשב"י דיינו. וזה פירוש ממנו תצא תורה.

פרק ג

שאלה ב?

אֲנַחְנוּ שְׂרִים אֶת הַשִּׁיר שֶׁיִסַּד הַבֵּן אִישׁ חַי זִי"ע" א וּבְהַמְשָׁךְ גַּם אוֹמְרִים "תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ" אוֹלֵי כְבוֹד הָאֲדָמוֹ"ר יִבְאֵר לָנוּ אֵיךְ מִגֵּן לָנוּ?

מִשָּׁה רַבִּינוּ וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְנַעוּ פְּרַעַנְיּוֹת מִן הָעוֹלָם

על משה רבינו איתא שהעביר הפרעניות מלבוא בעולם. (ויקרא רבה א, ג), וכן נאמר עליו משה עמד בפּרץ, דכתיב ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפּרץ. (אסתר רבה ג, ב), וכן איתא בזהר: לא הוה בעלמא בר נש דיגין על דריה כמשה דאיהו רעיא מהימנא. (חלק א' דף ק"ו) וכן איתא בזהר על רבי שמעון בן יוחאי שאמר: **בְּחַיִּי לֹא יִתִּיב עַלְמָא בְּצַעְרָא, וְלֹא אֵיתֵדּוֹן בְּדִינָא דְלַעֲיָלָא.** [בְּחַיִּי לֹא יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּצַעַר וְלֹא נִדּוֹן בְּדִין שְׁלִמְעָלָה] (זהר חלק א' דף רכ"ה). - ועוד מסופר בזהר הקדוש שפעם אחד קטרג השטן וקבל רשות להחריב את העולם, וראה הרשב"י זי"ע שהחשיך היום בבקר, הביט וראה את הסמ"ך מ"ם, אמר לו לך להקדוש ברוך וְתֵאמֶר לוֹ שְׂרַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּעוֹלָם וּמִגֵּן עַל הָעוֹלָם, וְלֹא הִסְכִּים לְלַכֵּת, אָמַר לוֹ אִם אֵין אַתָּה הוֹלֵךְ אֲנִי מִבְּטֵל אוֹתָךְ לְגַמְרִי, מִיַּד הָלַךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַה? אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ בּוֹדְאֵי שְׁהַרְשֵׁב"י יְכוֹל לְהִגֵּן עַל הָעוֹלָם כּוּלוֹ וְלִהְצִילוֹ?

שאלה ג

מה העצה שכל ישראל ילמדו זזה"ק ונזכה לגאולה ברחמים?

וְעַכְשָׁיו נִסְפָּר עַל הַתְּכַנִּית הַחֲדָשָׁה הָעוֹלָמִית שְׁבוּדְאֵי יִבִּיא מֵהַר אֶת הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן וְאָמֵן.

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזזה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזזהר הקדוש במיחד בדורנו דרא בתרא [דור אחרון]. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"א) ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקו הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זזה"ק ויבזהר יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה (ועין בספר זכיתא דרשב"י).

כָּתַב בְּשִׁדְי חֻמֵד (מְעַרְכֶת מ' סוּף קָלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוֵה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם
 בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטְעֵם זֶה נוֹהֲגִים כָּל
 בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חֲבוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד
 לוֹקַח מִסֻּכַת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חֲבוּרוֹת שְׁחֻלְקוּ בִּינֵיהֶם
 לְלִמּוּד סֵדֵר מְשֻׁנִּיּוֹת, וְשׁוֹרֵת הַדִּין נוֹתֵנֶת שְׂיטוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוֹ
 לְמַד הַש"ס כּוֹלוֹ, עַכ"ל. - הַלּוּמְדִים בְּחֲבוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְפוּתִים
 וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוּלָם שְׁלֹמְדוֹ כָּל הַזּוּה"ק, וְכָךְ נוֹכַל בְּשִׁבַע
 דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבַרֵי הַנְּבִיא יְשַׁעְיָה (פָּרָק ס' כ"ב)
 "הַקְטֹן יִהְיֶה לְאַלְפֵי" שְׁאֲפִילוֹ בְּדוּרְנוֹ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשִׁב לְשׁוֹר הָאֲלֵף, שְׁסִיּוּם
 כָּל הַזּוּה"ק, וּבַפְּלֵא יוֹעֵץ (עֲרֹךְ רַבִּים) כָּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה
 דְרַבִּים וְכָל מִצְוֵה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִי כֵן רָאוּי לְכָל אָדָם לְהִתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי
 ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר
 יִרְאוּךָ". עַכ"ל.

פּרָק ד'

שְׂאֵלָה ד'

רְאִינוּ בְּסִפְרִים שֶׁל הַרְבַּ שְׂכָל מִי שְׁלוּמֵד זוּה"ק הַרְשֵׁב"י יוֹשֵׁב אֶצְלוֹ, מִנֵּין הַדְּבָר
 הַנְּפֵלָא הַזֶּה?

כְּשִׁאוּמְרִים לְשׁוֹן הָאֲדָרָא "אֲתַעֲטֵר" מִיַּד בָּא הַרְשֵׁב"י וְיוֹשֵׁב בִּינְנוּ

כָּתַב הַמְּקוּבָּל הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאֵי זִיַּע"א זְקֵנוֹ שֶׁל הַחֵיד"א בְּשֵׁם הַמְּקוּבָּל
 הַרְבַּ אַבְרָהָם גְּלָאֲנִי זִיַּע"א, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל הַ"אֲדָרָא דְמִשְׁכָּנָא" (שְׁבַפְרֵשֶׁת
 מְשֻׁפְטִים דָּף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: אֲפִילוֹ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שְׁנַפְטֵר רְשֵׁב"י מִבִּינֵינוּ,
 כָּל זְמַן שְׁאֲנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֵר" בָּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן מְעֵטֵר כְּמֶלֶךְ
 בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַכ"ל. ק. הָאֵם יֵשׁ שְׁמִיחָה גְדוֹלָה מְזוּ, עַל כֵּן רָאוּי
 לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מִצְוֵה. וּבְוֹדָאֵי כְּאֲשֶׁר יִבְקֵשׁ וְיִתְפַּלֵּל בְּזְכוּת הַרְשֵׁב"י תִּתְקַבֵּל
 תְּפִלָּתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְקִשְׁתּוֹ.

וְכַתֵּב הַצֵּה"ק רַבֵּי צְבִי אֲלִימֶלֶךְ מְדִינַב זִיַּע"א בְּסִפְרוֹ בְּנֵי יִשְׁשֹׁכַר (מֵאֲמָרֵי חוּדוֹשׁ סִיּוֹן
 מֵאֲמָר ב' אוֹת ב') וז"ל: מִן הַה"ר לֵאמֹר בְּמִדְרַשׁ (שְׁמוֹר"ר כ"ח א-ב) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְקִשׁוֹ
 מִלֵּאכֵי הַשֶּׁרֶת לִפְגוּעַ בְּמִשְׁהָ, עֲשֵׂה בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְלִסְטוֹרִין שֶׁל פְּנֵינוּ

של משה דומה לאברהם אמר להם הקב"ה אי אתם מתביישים הימנו לא זהו שירדתם אצלו ואכלתם בתוך ביתו אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא ניתנה לך תורה אלא בזכות אברהם, הוי ומשה עלה אל אלוקים ויקרא אליו ה' מן ההר, בזכות הה"ר (שאברהם אבינו נקרא הה"ר), הנה מן הראוי להתבונן איך סלקא דעתך שיאמר הקב"ה למלאכים שזהו אברהם? הרי זה היה משה? ועוד הנה התחיל שהיה קלסטר פניו דומה לאברהם ואחר כך אמרו שאמר הקב"ה למשה בזכות אברהם?

ונראה לפרש דחדא מתורצת בחברתה, דהנה נעמי כשנתנה עצה לרות וירדת הגורן דרשו חז"ל, זכותי תדר עמך... כי זכות של נעמי הִלָּךְ עמה והוא כמו שיעור קומתה ממש, הנה מבואר לך, הזכות של האדם, הוא ממש שיעור קומת האדם עצמו, דהנה נעמי אמרה וירדתי הגם שהיתה בביתה... וכן כיון שזכות אברהם עלה עם משה, הנה היה שם קומת אברהם ממש, וה' אלוקים אמת אמר, לא זהו שאכלתם אצלו? ולמשה הודיע אמיתת הענין כי זכות אברהם עלה עמו, והוא שיעור קומת אברהם ממש עכ"ל. ומבואר מדבריו הקדושים שכאשר זוכים ונדבקים בצדיק זכותו, ושיעור קומתו ודמותו ממש הולכים עימו בכל מקום. ולפי זה כשנתדבק בתורת הרשב"י זיע"א בפרט שצווה אותנו, שנו מידותי, ופירש רש"י למדו תורתו (גיטין ס"ז), וכשנקיים את רצון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ילך עמנו בכל מקום, ובוודאי ניושע בכל הענינים.

שְׂאֵלָה ה'

הָרַב אָמַר בְּשֵׁעוֹר הַקּוֹדֵם שְׂמִי שְׂלֵא לּוֹמַד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא עִם הָאֲרָץ, הָאֵם זֶה גַם לְמִי שִׂיּוֹדַע בְּעַל פֶּה כָּל הַשָּׁ"ס?

לְהַתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה - וְכֹךְ נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה הָאֲמִיתִית

ובְּזוֹהַר קְרָאוּ לְמִי שְׂלֵא לּוֹמַד סוּדוֹת הַתּוֹרָה [וּלְכָל הַפְּחוֹת לִימוֹד בְּקִרְיָא זוֹהַר"ק], עִם הָאֲרָץ, וּבְגִלְלוּ מִתְעַכֵּב הַגֵּאוּלָּה רַח"ל. עַל כֵּן כּוֹלְנוּ צְרִיכִים לְהַתְחַזֵּק וּלְהַתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. וּבְרוּךְ ה' שֶׁזְּכִינוּ בְּדוֹרְנוּ לְהַתְחַבֵּר כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִם "מִפְּעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי" הָעוֹבֵד לְלֵא לְאֹת לְלֵא מְטָרוֹת רִוּחַ, וְלוֹקֵחַ עַל שְׁכֵמוֹ מִשָּׂא וְעוֹל הַחֻבּוֹת לְמַעַן הַקִּים הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה וּלְשַׂמַּח לְאַבְיָנוּ

שִׁבְשִׁבִּים - עַל כֵּן אַחִי! כָּל אֶחָד יִכְלַל בְּלִמּוּד הַנְּשִׁיב הַזֶּה לְמַעַן פְּדוּת הַשְּׂכִינָה
הַקְּדוּשָׁה וּלְמַעַן פְּדוּת נַפְשֵׁנוּ וּפְדוּת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקִרְוֵב בְּיַמֵּינוּ בְּרַחֲמִים, אָכֵי"ר.

פֶּרֶק ה'

שְׂאֵלָה ו'

לָמָּה מְחַפֶּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּי לְגַאֲלָנוּ?

וּבַזְהָר (וּיקרא פא עא), כְּתוּב עַל הַפְּסוּק "וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁיבֵנו" וְהֵלֵא אֶחָד לֹא יֹאמֶר
אֶלֶּא בְּאֶחָד, כְּלוּמַר וְהוּא יִתְבַּרַךְ שׁוֹרֵה בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶחָדוֹת, וְאִז אֵין מִי שִׁישִׁיבֵנו
וְיִסְלַקֵנוּ מֵעֲלֵיהֶם כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה לַח). חֲבוּר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הֵנַח לוֹ (הוֹשֵׁעַ פְּרָק ד'
(ז'), אֲבָל חָלַק לָבֵם עִתָּה יֶאֱשָׁמוּ, הַכּוּוֹנָה שְׂאֵם הֵם חֲלוּקִים בְּלַבּוֹתָם אִז הַקֶּבֶ"ה
מִסְתַּכֵּל לְאֲשִׁמוֹתָם רַח"ל. - וּבַחִיד"א (בְּסִפְרוֹ "חֲדָרֵי בְּטוֹן" דְּרוּשׁ לְפָרֶשֶׁת זְכוּר) כְּתוּב: דְּאֶחָדוֹת סִבַּת
קִיּוּם הַדָּת, וְהִיא אָבוּ יְקָרָה יְסוּד מוֹסֵד יִשְׂרָאֵל וְיְסוּד הַגְּאוּלָּה, עַכ"ל.

ה' יִתְבַּרַךְ מְחַפֶּה לָנוּ שְׂנַלְמֵד אֶת תּוֹרַת הַרְשִׁב"י - כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד - כִּי
שִׁיחוּשׁ לְגַאֲלָנוּ

(בְּשִׁיר הַשִּׁירִים פ' ב, ח-ז): קוֹל דְּוִדִי הִנֵּה זֶה בָּא מִדֹּלַג עַל הַהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת: דּוֹמָה
דְּוִדִי לְצָבִי אוֹ לְעַפְרֵי הָאֵילִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחֵר כְּתִלְנוּ מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָנוֹת מְצִיץ
מִן הַחֲרָכִים: עָנָה דְּוִדִי וְאָמַר לִי קוּמִי לָךְ רַעֲיָתִי יַפְתִּי וּלְכִי לָךְ. - בּוֹאוּ וְנִצֵּא לְקַבֵּל
פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵינוּ בְּרַחֲמִים - בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי (זוה"ק).

שְׂאֵלָה ז'

מִפְּנֵי מָה קוֹרֵה הַרְעִידוֹת הָאֲדָמָה בְּעוֹלָם, וּמָה זֶה אוֹמֵר לָנוּ?

וְלָזֶה סִדְרָנוּ אֶת סֵפֶר הַזְּהָר מְחוּלָק ל-960 קוּנְטֵרְסִים 30 קוּנְטֵרְסִים ב-32
קַפְסָאוֹת, וְכָךְ בְּכַמָּה דְּקוֹת יוֹכְלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד לְסִיִּים אֶת כָּל
הַזוּה"ק אֲלֵפֵי פְּעָמִים. וְכָל אֶחָד שְׁלוּמֵד מְצַטְרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִיִּים יַחְדָּיו,
וְנַחֲשֵׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִילוֹ סִיִּים כָּל הַזוּה"ק.

אָמְרוּ חַז"ל לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה אֶלֶּא לְאוֹכְלֵי הַמָּן!!! (רִש"י דְּבָרֵי הַתְּמִים ב' ל"א ד') - וּבַזְהָר
הַקְּדוֹשׁ (פְּרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח דָּף סב), כְּתוּב מָה מִיָּחָד בְּאוֹכְלֵי הַמָּן? שְׂכַאֲשֶׁר אָכְלוּ אֶת הַמָּן הָיָה
מִתְבַּרַךְ בִּמְעִים וְקִבְלוּ אוֹר רוּחָנִי וְרָאוּ מָה שְׁלִמְעָלָה וְזָכוּ לַחֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. וְעַל

זו נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. - רואים מהזהר הקדוש שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה. - ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב: שפחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה, ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה ינה של תורה. (גם יין גימטריה "סוד").

על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה בלמדנו זוהר הקדוש באחדות כל ל"ב [32] ישראל, על ידי כמה אופנים: א. כל אחד יקח קפסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק [המחולק לתתק"ס חלקים (960)], וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שנה ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש. - ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחד בסוף הפל לחלק ל-30 איש [שזה לא קשה], ובכך יוכפלו זכותיו לאלפים ולרבבות, [וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה [קכ"ח ע"ב], מגדל מעלת "מזכה הרבים"], וכל ל"ב יהודים [32] שיעשו פן מסיימים את כל הזוה"ק. - ג. לחלק ל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] צבור של 30 איש, וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום. - בידינו הדבר להחיש את הגאולה - ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים. - לפרטים: -0548 436784

להוי ידוע שכל המסיימים את ספר הזהר הקדוש בבחינת "פנישתא חדא" (זוה"ק) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים" (שיר השירים ד, ד). - עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה בב"א.

פרק ו'

שאלה ח'

מפני מה קורה הרעידות האדמה בעולם, ומה זה אומר לנו?

בתפילות ימים נוראים אנו אומרים:

וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה

אמר הנביא (חבקוק פרק ג' ו') "עמד וימדד ארץ ראה ויתר גוים ויתפצצו הררי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו". "עמד" פירוש המלבים: את שיעמד העז ההוא ויתעורר להנהיג הנהגה נסית בהשגחה גלויה, "הליכות עולם לו" פרש רש"י: הראה להם שכל מהלכו של עולם שלו הוא.

כל העולם מתהפך, שליטים נופלים ומהומות בכל המדינות, ואיש אינו יודע מה ילד יום, לפני שבוע היה רעידת אדמה נוראה בניו זילנד, והשבוע היה רעידת אדמה גם בסין, ובלייל שישי היתה רעידת אדמה ביפן בין הקשות ביותר שהיו בעולם, 9 בסלם ריכטר, וכל העולם הזדעזע וזז ונתר ממקומו וגם השעון השתנה, ועוד יש סכנה מזהום מארבעה כורים אטומים שעומדים להתפוצץ וכל העולם בפחד, וידוע דברי החפץ חיים שהכל לעורר את עם ישראל, ולהכין אותנו לגאולה השלימה, והכל כדי "וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה". - ושמועה נוראה שמענו מה שקרה בלישוב איתמר בלייל שבת קודש שנירצחו 5 נפשות רח"ל. וכל לב יזוע וכל עין תדמע, אף צריכים ומכרחים לדעת מה כתוב בתורה הקדושה על כך.

כתב באור החיים הקדוש: (בפרשת ויחי פרק מט פסוק יא) על הפסוק: "אסרי לגפן עירה² ולשרקה בני אתנו כבס בין לבשו ובדם ענבים סותה", וזל"ק: וכנגד גאולה הב' בעזר השם שתהיה בימינו אמר: ולשורקה, פירוש בעת אשר ישרק ה' דכתיב (זכריה י"ח) אשרקה להם ואקבצם, ... אבל לעתיד לבא בעזר השם לא יניח מהאמות אמה גדולה או קטנה שלא תנתן להם [ויכניעם וינערם כמו שנער את מצרים], והוא אומר בני אתונו, פירוש מלבד עירה, אלא גם בני אתונו.

2. דברי הזוהר הקדוש (ויחי רל"ח ע"א), רבי יוסי אמר "אסרי לגפן עירה" זה מלך המשיח שעתיד למשול על חילות העמים, ועל שרי מעלה הממונים על העמים, עובדי כוכבים ומזלות, שהם הכוח של האומות להתחזק, ועתיד מלך המשיח להתגבר עליהם.

מֹשֶׁה הוּא גּוֹאֵל רֵאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן

וּבַהֲמִשָּׁף כָּתַב ... כִּי הֲלֹא יִדְעַתָּ דְבָרֵי הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ (שְׁמוֹת קכ) כִּי מֹשֶׁה הוּא הַגּוֹאֵל אֲשֶׁר גָּאֵל אֶת אַבֹּתֵינוּ הוּא יִגָּאֵל אוֹתָנוּ וְיֵשִׁיב בְּנִים לְגִבּוֹלָם דְּכָתִיב (קֹהֶלֶת א ט) מִ'ה שִׁ'הִיָּה ה'וֹא שִׁ'הִיָּה, ר"ת "מֹשֶׁה", וְלֹא יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ דְּבַר זֶה בְּאוֹמְרָךְ הֲלֹא מִלֶּךָ הַמְּשִׁיחַ מִשְׁבֹּט יְהוּדָה מִזָּרְעוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה, וְיֵשׁ אוֹמְרִים דָּוִד עֲצָמוֹ מִלֶּךָ הַמְּשִׁיחַ דְּכָתִיב (חֲזָקִיא לז כד) וְעַבְדֵי דָּוִד מִלֶּךָ עֲלֵיהֶם, כְּמִשְׁמְעוֹ, וְאִם כֵּן הֵיִאֵף אָנוּ אוֹמְרִים שֶׁהוּא מֹשֶׁה, הֲבֵיא מִשְׁבֹּט לְוִי... יֵשׁ לָךְ לְדַעַת כִּי בְּחִינַת נְשִׁמַת מֹשֶׁה ע"ה הִיא כְּלוּלָה מִ"ב שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כָל הַס' רְבוּא הָיוּ עֲנָפִים ע"ה, וְעֵנָף שְׁבִטוֹ שֶׁל דָּוִד בְּמֹשֶׁה הוּא, וְלָזֶה תִּמְצָאָנוּ בְּאַרְץ מִדְבָּר שֶׁהִיָּה מִלֶּךָ וְכֹהֵן וְלְוִי וְנָבִיא וְחָכֵם וְגִבּוֹר, שֶׁהִיָּה כּוֹלֵל כָּל הָעֲנָפִים שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְלַעֲתִיד לְבֹא תִתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם שְׂרֵשׁ הַמְּלָכוֹת שֶׁבְּמֹשֶׁה, שֶׁהוּא עֲצָמוֹ מִלֶּךָ הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא דָּוִד, וְהוּא יִגּוֹן וְשִׁילָה.

כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה, שִׁילָה שְׁמוֹ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שִׁיתְּעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה

כַּפֶּס בֵּינָן וְגו' - יִתְבָּאֵר עַל דְּרָךְ אוֹמְרִים ז"ל (בְּזוֹהַר חֲדָשׁ פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית) כִּי גְלוּת רְבִיעִית שָׁבוּ יִגְלָה הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם צָרִיךְ שֶׁתְּהִיָּה בְּיַד יִשְׂרָאֵל מִצּוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, זְוִילַת זֶה יִתְעַכֵּב מִבּוּא, וְלָזֶה רִמַּז בְּאוֹמְרוֹ כַּפֶּס וְגו', פִּירוּשׁ כִּי כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה, שִׁילָה שְׁמוֹ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שִׁיתְּעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה, וְעֵין מֵה שֶׁפָּרְשׁוּ (שֵׁה"ר ב) בְּפֶסוּק הַבִּיאָנִי אֶל בֵּית הַיְיֹ, וְאָמַר כִּי בְּאִמְצָעוֹתָהּ יִהְיֶה לְבוֹשׁוֹ שֶׁהוּא כְּנֹוֹי לְמַלְכוּת, נִכּוֹן אֶלָּיו לְלוּבְשׁוֹ... וְאוֹמְרוֹ וּבִדְם עֲנָבִים וְגו' - נִתְכַּוֵּן לֹמַר כִּי אִם יִגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמְצָא יְיֹ, פִּירוּשׁ שֶׁאֵין בְּנֵי תּוֹרָה, תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת עַל וְתוֹקֵף הַגְּלוּת אֲשֶׁר יִצְרֹן הָאֲמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרִים ז"ל (סְנִינְדְרִין צז) כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנְּחֻתָם וְלֹא יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגּוֹאֵלִים יַעֲמִיד לָהֶם מִלֶּךָ קֶשֶׁה כְּהֶמֶן וְכו', וְהוּא אוֹמְרוֹ וּבִדְם עֲנָבִים, כִּי בְּאִמְצָעוֹת הַיְסוּרִין יִזְדַּכְּכוּ הַנְּפִשׁוֹת וְיִתְבַּרְרוּ נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה כְּדָרְךָ שִׁיתְּבַרְרוּ בְּאִמְצָעוֹת בְּחִינַת הַתּוֹרָה, אֲלֵא שְׂזוֹ מְלֹאכְתוֹ נֵאֶה וְזוֹ מְלֹאכְתוֹ בְּלַתִּי נֵאֶה ... וְאָמַר סוּתָה... וְהַכּוּנָה בְּזֶה כִּי הַפֶּרֶשׁ גְּדוֹל יִהְיֶה בֵּין אִם תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּהָ, אֲזִ יִגְלָה בְּגִלּוֹי מְלָכוֹת עֲלֵיוֹן, לְאִם תְּהִיָּה בְּאִמְצָעוֹת הַנְּקֻמָּה אֲשֶׁר תְּהִיָּה בְּיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה בְּבְחִינַת עֲנִי וְרוֹכֵב וְגו' (זְכָרְיָה ט' ט):

פרק ז'

שאלה ט'

על מה הכי צריך לזעק ולהתריע - ובפרט בימי הפורים?

ויהי אחרי מות משה עבד ה'

ואיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א'): אמר רב יהודה אמר רב בשעה שניפטר משה רבינו לגן עדן אמר לו ליהושע שאל ממני כל ספקות שיש לך, אמר לו רבי, כלום הנחתיה שעה אחת והלכתי למקום אחר, לא כן כתבת בי ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל, מיד תישש כחו של יהושע ונשתכחו ממנו שלש מאות הלכות, ונולדו לו שבע מאות ספקות, ועמדו כל ישראל להרגו, אמר לו הקדוש ברוך הוא לומר לך אי אפשר, לך וטורדן במלחמה, שנאמר ויהי אחרי מות משה עבד ה' ויאמר ה' וגו'.

במתניתין תנא, אסף ושבע מאות קלין וחמורין וגזרות שוות ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה אמר רבי אבהו אף על פי כן החזירו עתניאל בן קנז מתוך פלפולו שנאמר וילכדה עתניאל בן קנז, אחי כלב.

אנו אומרים בתפלת מוסף דראש חודש: "ואין אנחנו יכולים לעשות חובותינו בבית בחירתך בבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. מפני היד שנשתלחה במקדשך" "היד" ה' של הי"ד מרמז על ה' הלכות שחיתה, "יד" מרמז על י"ב בדיקות הספיו, וב' פסוים עפר למעלה ועפר למטה, (ביצה דף ז' ע"ב). דאמר רבי זירא אמר רב השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה שנאמר ושפך את דמו וכסהו בעפר עפר לא נאמר אלא בעפר למטה ועפר למעלה ששוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה, ועין מטה אפרים, וכמו שכתוב בספר "זבחי צדק" על מה דאיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א'): שבימי אבלו של משה נשתכחו ג' אלפים

3. יש לרמז דהצדיק הדור נשמת משה מוכיח את ישראל ומצילם ממאכלות אסורות - "ויהי אחרי מות משה עבד ה'", כאשר נסתלק הצדיק המוכיח מיד חס ושלום נכשלים ולא יודעים הלכות שחיתה וניקור. וזהו תפקידו של כל רב בישראל לצוות ולהוכיח על זה כמו שאמר הבעל שם טוב על הפסוק "בזעם תצעד ארץ באף תדוש גוים" (חבקוק ג' י"ב), בזע"ם ראשי תיבות זביחה עירובין מקוואות, כלומר בתיקון אלו הדברים "תצעד ארץ", ופירש רש"י לגרש שבעה אומות, ומה כתוב אחריו פסוק י"ג: "יצאת לישע עמך לישע את משיחך" וביאר המלבים שם: כי אז יתגלה המלח המשיח וילחם מלחמות ה', וה' יושיעהו, עכ"ל. לומדים מכאן שכאשר יתקנו זאת תיכף יצלח ויושיע מלך המשיח.

הלכות, ושחיטה וניקור הם גם כן מג' אלפים שנשתכחו, ומפני זה יש בהם כל כן הרבה ספיקי הלכות לכן אנו מוצאים בחז"ל ובשו"ת כל כן הרבה שאלות בענינים אלו. לכן אמר מפני היד, שעל ידי שעברו על הלכות אלו, נשתלחה במקדשה. - ועל פי דברי הספר "זבחי צדק" שכתב, שמההלכות שנשכחו הם שחיטה וניקור, ולכן יש כל כן הרבה שאלות ותישבות על הלכות אלו, אפשר לפגוש למה רצו להרוג אותו [את יהושע בן נון], מפני ששאלו אותו על שחיטה וניקור ולא רצה להתיר להם, על כן רצו להרוג אותו, כמו שכתוב בבשר תאוה שבני ישראל צעקו אל משה מי יאכילנו בשר⁴ ואחר כך מתו במיתה משנה רח"ל.

וכבר פרש החיד"א זי"ע כי "מחה אמה"ה" גימטריה "זה המן" (בספרו "חדרי בטן"), ולפי זה יש לרמז שהמן רצה למחות את עם ישראל על ידי הסעודה שלו שהאכיל את עם ישראל מאכלות אסורות, וכידוע דברי הזוה"ק בפרשת משפטים לא תבשל גדי בחלב אמו, שובוכדנצר הרשע אכל בשר בחלב, כי ידע שרק בכח של בשר בחלב ביחד נברא הכח להחריב את בית המקדש רח"ל, ואומר הזוה"ק כי השלחן לבד נעשה מרכבה לסטרא אחרא.

אנחנו כעת שבוע לפני חג הפורים והכנה לקבלת ימי הפורים הקדושים. צריכים לדעת מה מלמד אותנו חג הפורים?

אמרו חז"ל במסכת חלין (נדף קלט ב'): **משה מן התורה מנין, שנאמר: "בשגם⁵ הוא בשר", המן מן התורה מנין, שנאמר: "המן העץ", אסתר מן התורה מנין, שנאמר: "ואנכי הסתר אסתיר", מרדכי מן התורה מנין דכתיב: "מר דרור" ומתרגמינן "מירא דכיא⁶". - וברש"י פירש: בשגם הוא - בשגם בגימטריא כמו משה, וכתיב**

4. ראה באריכות בספר "מי יאכילנו בשר". ספר תולדות יצחק (במדבר פרק י פסוק כט). הפיכת הנונין, לומר שהעולם הפוך, שיתרו שהוא מהאומות העולם נתגיייר ונעשה יהודי כשר, וכל כך עד שישראל בקשו ממנו שילך עמהם, וישראל בני אברהם יצחק ויעקב מתאוננים רע באזני יי, ומתאווים תאוה בוכים ואומרים מי יאכילנו בשר, ואף יי' חרה בעם ויך בעם מכה רבה מאד, וגם ויסעו מהר יי', והם שלש פורעניות וזה שכתוב והיית לנו לעינים והוא לענין יראת השם, שיאמרו ישראל יתרו שהוא גר ירא את יי' וכל שכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב:

5. יש כאן רמז: "בשגם" גימטריה משה, - הוא בשר, כלומר שהוא המהות שלו זה לתקן את ענין הבשר, כשרות המאכלים.

6. שמרדכי ואסתר הן הפועלים ומשה פועל העליון, כמבואר במדרש אסתר רבה (ענף יוסף בשם הגר"א ב"ק צ"ב ע"ב).

שם, והיו ימיו מאה ועשרים שנה, וכך היו ימי חיי משה, כלומר עתיד לבא בשגם משה, מן הנולדים וכן ימיו: מנין - למעשה המון: המון העץ - יתלה על העץ: למעשה אסתר - הסתר אסתר, בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאוהו צרות רבות ורעות: מנין - לגדלת מרדכי: מר דרור - וקרי ליה ראש לבשמים לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה: [שהצדיקים נקראו בשמים והדסים]. - ובספר אמרי שי, הביא את דברי חז"ל השואלים: המון מן התורה מנין? היכן מרומז בכל התורה הענין של המון? ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק "המון העץ אשר צויתיה לבלתי אכל ממנו אכלת". ושואל: מה השיכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המון? - ומבאר: רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמטם את הלב, כפי שהרמב"ם פותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם ללב ומטמטם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המון" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתיה לבלתי אכל ממנו", ע"כ. וזה היה עצת המון להכשילם במאכלות כדי שיוכל לשלוט עליהם ח"ו, כמו שעשה נבוכדנאצר מלך בבל שכל הסעודות הייתה בשר בחלב וגבינה עם בשר⁷ (וזהו פתבג המלך, ב"ג ראשי תבות ב'שר גבינה), כדי להיות שלחנו שלחנו המלך רמז לשלחן שר הטמא של הסטרא אחרא, להאחיזו למעלה בסוד גדי בחלב אמו⁸, כמו שפרש הזוהר למעלה ולגרים אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מכרחים לתקן את ענין המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א. [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מכאן שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה⁹ הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המון אשר בקש לאבדי כי הוא

7. וכן כתב הגר"א ב"ד סימן פ"ז בהגהותיו ב' פעמים שמציין על ענין בשר בחלב את הזהר הזה. 8. וידוע שהישמעאלים שבשכנותינו אוכלים בשר בחלב, וזה נחשב אצלם למטעמים. ומי יודע אם לא זה מה שנותן להם את כוחם להרע רח"ל, ועל כן מוטל עלינו להתחזק מאוד בטהרת המאכלים כדי להגביר כח הקדושה "וגבר ישראל".

9. וידוע הענין בחבובת הקבר על האוכל מאכלות אסורות: כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון קדשו: דע כי מי שלא היה מדקדק במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר להבחין בין אסור להתר, ואפלו אינו אסור מפרש בתורה אלא מחכמינו ז"ל. ענינו שלאחר מותו בא הממנה על חבובת הקבר ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל ואש, עד שפרסו נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו ומכים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, השם לשמרנו ויצילנו מדין הקשה הזה ומדכותיה, ובפרט באסור בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן לשונו.

הַאֲכִיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַל יְדֵי כֹּף הָיָה לוֹ אֶת הַכֹּחַ לַגְזוֹר
עַל הַיְהוּדִים גְּזֵירוֹת קָשׁוֹת (מְגִלָּה י"ב).

לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים

וְכַתּוּב בַּב"ח (או"ח סי' תר"ע) וזל"ק, בְּפּוּרִים הֵיְתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֲנוּ מִסְּעוּדָתוֹ,
עַל כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרּוֹג וּלְאַבֵּד אֶת הַגּוֹפִים שְׁנֵהֲנוּ מֵאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל אִיסוּר
וּשְׁמִחָה וּמִשְׁתָּה שֶׁל אִיסוּר¹⁰, וּכְשֶׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה עֵינּוּ נִפְשׁוֹתָם כְּמוֹ שֶׁאֲמָרָה
אֲסִיתָר: "לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים". לְפִיכֶן
קָבְעוּם לְמִשְׁתָּה יוֹם טוֹב לְזִכּוֹר אֶת עֵיקַר הַנֶּס. וְלִכֵּן אוֹמְרִים בְּרוּךְ מְרַדְּכֵי
הַיְהוּדִי כִּי בְּזִכּוֹתוֹ הַיְהוּדִים נִצְלוּ מִגְּזִירָתוֹ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁהוּא נִזְהָר וְהַזְהִיר
שֶׁיְהוּדִים לֹא יִכְשְׁלוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְלָזֶה הוּא יָשׁב בְּשַׁעַר הַמְּלָךְ לְשִׁמּוֹר
שֶׁאֲסִיתָר לֹא תֹאכַל אֶכָּל שְׂאִינוֹ כָּשֵׁר. וְאָמְרוּ חַז"ל שֶׁאֲכָלָה רַק זְרַעוּנִים, כְּדִי
לְהִזָּהֵר בְּמֵאֲכָלוֹת. וְרַק בְּזִכּוֹת זֶה שֶׁשְׁמְרוּ מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת - נִיצְלוּ הַיְהוּדִים,
וְלִכֵּן קָרְאוּ לָהֶם "יְהוּדִי", שֶׁשׁוּם אוֹכֵל שְׂאִינוֹ כָּשֵׁר לֹא נִכְנָס לְפִיהֶם.

וְכִבֵּר אֲמַרְתִּי בְּדַרְשָׁה מֵה שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ק הַאֲלָקִי רַבֵּי אֶהְרֹן רַקִּח מִבְּעֶלְז זי"ע: כִּי כָּחַו שֶׁל הַרְשָׁע
הַגְּרָמְנִי ימ"ש בָּא עַל יְדֵי שֶׁאֲכָלוּ מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהֵיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזָּה נוֹלַד עֲמֶלֶק הַגְּרָמְנִי, וְהָיָה
בְּמִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִשְׁחִיזוּ הַסְּפִינִים כְּדָבָעִי, הִשְׁחִיזוּ אֶת הַחֶרֶב שֶׁל הַבַּעַל דָּבָר שֶׁהוּא שׂר שֶׁל
עֲמֶלֶק וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה בְּכַחוֹ לְשַׁחַט מִיְלִיוֹנֵי יְהוּדִים רַח"ל,

וְכֵן הִכְשִׁילוּ עֲשׂוֹת אֶלְפֵי יְהוּדִים עֲשׂוֹת שְׁנַיִם בְּנִבְלוֹת וּטְרַפּוֹת - בְּעִיר קְרֵאָא כְּשֶׁהָיָה הַרֵב הַקְּדוֹשׁ
בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבֵּי נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא זְצוּק"ל אַב בֵּית דִּין קְרֵאָא - מֵאָרַע
מִסְּעִיר שֶׁהִתְרַחַשׁ בְּתַקוּפַת הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק ר' נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא זצ"ל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל, וְהַרֵב
הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" נֶתָן תְּקוּן גְּדוֹל לְהַבְּעֵלִי תְּשׁוּבָה.

10. וְכַמָּה נוֹרָאִים דְּבָרֵי הַזּוּהָר: א. כָּל מֵה שֶׁסּוּבַל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִזְהָר בְּמֵאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ב. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְנִכְנָס לְרְשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף
מ"ב). ג. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצַרוֹר הַחַיִּים כְּלָל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מִגְּעַל, כִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ד. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בַּסְּטָרָא אַחְרָא
וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַסְּמָאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ה. נִעֲשֶׂה פְּנֵי חִיָּה רְעָה (זֶהר הַקְּדוֹשׁ
ח"ב דף קכ"ה). 1. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְנִכְנָס לְרְשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). 2. אוֹי לָהֶם וְאוֹי
לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצַרוֹר הַחַיִּים כְּלָל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מִגְּעַל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ח. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בַּסְּטָרָא אַחְרָא וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ,
וְרוּחַ הַסְּמָאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב).

פרק ח'

שאלה י'

מה אומר הזוהר הקדוש על אסור אכילה, ומה החרבן שיכול לצאת מכף חס ושלום?

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

בזוהר הקדוש כתוב (נקרא מא): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכוער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות. - עוד כתוב שם (מא) שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצלן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוהי ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס רחמנא ליצלן לרשות הטומאה עכ"ל, והפוננה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחיילים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפוטם באיסור, כי האוכל שאינו נקי גותן לו את הפח, ובדרך זו נשמתו מסתאפת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הפשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הפשרות, אף העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באגיה או ברקבת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצטעקו להשם יתברך אז השם יתברך ישמע

להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אינכם שייכים לי עכ"ל.

שבועים אסף איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערוג ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השו"ב"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) שבועים אסף איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו¹¹. - הרמב"ם כותב (פסי שעה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים פרשת עקב ד"ה "ומלתם" ובצפנת פענח פרשת יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלמה) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות השכל שלו נמשך לטומאה והוא מגיע על ידי כף חלילה לכפירה רחמנא ליצלו, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכ"ל ק.

פרק ט'

דבר הזה החריב את ביתינו, והשכינה עדין בגלות בעוונותינו

אחים יקרים - בענין חומת הפשרות, כידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י. אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - היד מרמז: ה'

11. ובספר "אהבת חיים" מהצדיק חכם מנחם מנשה זי"ע פרשת שמיני הביא את דברי הצדיק הקדוש חכם יהודה פתיה זי"ע שגזירות נוראות התרגשו לבוא מחמת אכילת טריפות רח"ל.

הלכות שחיטה, י"ב בדיקות וכסוי בעפר למעלה ולמטה, (ביצה דף ז) מרמז שעל ידי שישראל היו נזהרים במצרים שלא לאכול טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת הנס היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"היד הגדולה" שהיד נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נכשל במאכל אסור שאפילו החלב של גויה לא בא בתוך פיו רק חוץ לפיו ומפני זה נתכוה כמו שאמר החיד"א זי"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו יכלו להגיע ל"ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שנזהר מינקותו ממאכל אסור, המשיך את האמונה על כלל ישראל.

כתב בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון וזל"ק: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל פה וממהרים לשחוט וקרוב לודאי שמאכלין נבלות וטרפות כאשר נתברר ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים וקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו (במדבר י"א לב) אלא וישטחו, שהיה נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששטחו לעצמם בספין פגומה כמו פן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.

פרק י'

שאלה יא

האם החטא של מאכלות אסורות כל פה גדול שמעכב את ביאת

הַמְשִׁיחַ?

(ב) הַצְדִּיק הַקְדוֹשׁ רַבִּי נָתַן אֲדֻלְעָר זי"ע בְּמַלְחַמְתּוֹ הַגְּדוֹלָה לְהַבְיֵא מְשִׁיחַ

יְדוּעַ מֵה שֶׁכָּתַב בְּסֵפֶר דְּרָךְ הַנְּשָׁר שֶׁהַצְדִּיק הַקְדוֹשׁ רַבִּי נָתַן אֲדֻלְעָר¹² [מֵה שֶׁאָמַר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע, רָאָה בְּסֵפֶר דְּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם (פְּרִשְׁתֵי עֲקֵב), וְעוֹד בְּשֵׁאֵר סִפְרֵי תַלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב שֶׁכָּתְבוּ: שֶׁעָקַר עֵכוֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ שְׁאִינוֹ בָּא הוּא בְּגַלְל הַשְּׁחִיטָה שְׁמַאֲכִילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּנִבְיִלוֹת וּטְרַפּוֹת וְאִם יִתְקַנּוּ זֹאת יָבֵא תִּכְף וּמִיד מִמֶּשׁ], אָמַר "לָמָּה מְשִׁיחַ לֹא בָּא בְּשֵׁנַת הַכֶּתֶר" שֶׁהָיָה כִּידוּעַ שְׁנַת הַגְּאוּלָּה, שֶׁהַצְדִּיקִים הַקְדוֹשִׁים אָמְרוּ אֲזַי שֶׁמְּשִׁיחַ בּוֹדֵאֵי יָבֵא, בְּגַלְל הַשְּׁחִיטָה שְׁמַאֲכִילִים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּנִבְיִלוֹת וּטְרַפּוֹת רַח"ל. - וְאַעֲתִיק מֵה שֶׁכָּתַב שֵׁם מִמְקַצַּת מְסַפֵּר "הָאֲבִי"ב" [רְאִישֵׁי תְבוֹת אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגוֹלָה] מֵהַנּוֹגַע לְדַעַת בְּדוֹרְנוֹ וְז"ל: ר' נָתַן אֲדֻלְעָר וְתַלְמִידוֹ ר' מֹשֶׁה סוֹפֵר מִפְּרַעַשְׁבוֹרֶג מְקַבְּלִים בְּנִסְתָּר, ר' נָתַן אֲדֻלְעָר רָצָה לְכַסֵּל הַשׁוֹחֲטִים דְּפְרָאֲנִקְפוֹרְט דְּמִיּוֹ, וְלִהְיֵנִי עִוְתָם הַסְטֵרָא אַחֲרָא שְׁשׁוֹרָה עַל שׁוֹחֲטִים פְּסוּלִים בְּסוּד עַל חֲרָבָה תַּחֲיָהּ וְגו' וְאַלְמָלָא הַשִּׁיג כָּל רְצוֹנוֹ בָּא מְשִׁיחַ, אֲךָ הַסֵּמ"ך מ"ם הָעֵמִיד עָלָיו רוֹדְפִים קֶצְצִים וְהוֹצֵרָה לְבָרַח. וּבִס' בְּרַפְתָּ אֲבָרְהָם כָּתַב: וְזֶה הָיָה סוּד יְרִידַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְדוֹשׁ לְעֻלְמָא הַדִּין וְרַמְזָה עַל זֶה ב"זע"ם" תְּצַעַד אר"ץ, רְאִישֵׁי תְבוֹת: זְבִיחָה עֵרוּבִין מְקוֹאוֹת.

פֶּרֶק יֵא

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְדוֹשׁ זי"ע שׁוֹמֵעַ בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעַ שׁ"מְקוּה" שְׁחִיטָה

וְעֵירוּבֵי הֵם יְסוּדֵי הַדַּת שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלֵיהֶם

שְׁמַעְתִּי שֶׁתַּלְמִידֵי הַרַבִּי יִשְׂרָאֵל בַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה הָיוּ יוֹשְׁבִים בְּיַחַד וּמְתוֹכַחִים אִיזְהוּ הַדְּבָר הָעֵקָרִי שֶׁרָאֵשׁ וּמְנַהֵיג הַדּוֹר צְרִיף לְהַשְׁגִּיחַ עָלָיו. - יֵשׁ מֵהֶם אֲמָרוּ שֶׁהָעֵקָר הוּא לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַזְּבִיחָה שֶׁיְהִיָּה הַשׁו"ב יָרָא שְׁמִים, וְכֵן בְּכָל שָׂאֵר עֲנִינִים הַשְּׁיִיכִים לְזֶה כִּי חָס וְשָׁלוֹם מְאֻכְלוֹת אֲסוּרִים מְטַמְטְמִים אֶת הַלֵּב. - וַיֵּשׁ שְׁאֲמָרוּ עֵרוּבִין הוּא הָעֵקָר כִּי הַלְכוֹת שֶׁבַת כְּהַרְרִים הַתְּלוּיִים בְּשַׁעֲרָה (תְּחִינָה)

12. מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי נתן אדלער כהן צדק זצ"ל אב"ד באסקאוויץ ופראנקפורט דמיין יצ"ו בעל מחבר משנת רבי נתן הגהות ופירושים על ששה סדרי משנה, וספר תורת אמת אגדה וחינוכי הלכה על התורה ושאלות ותשובות על ד"ח שו"ע

דף י' עמוד א') **וְהָאִסּוּר חָמוּר מְאֹד. - וַיֵּשׁ אָמְרוּ מִקּוֹה הַיָּא הָעֶקֶר לְהַשְׁגִּיחַ שְׁהַמְקוֹה תְּהִיָּה כְּשֶׁרָה בְּלִי שׁוּם חֲשִׁשׁ, כִּי אִם יִסּוּד בְּנֵינן הָאָדָם הוּא חֵס וְשָׁלוֹם בְּלִי כְּשֶׁרוֹת קֶשֶׁה לוֹ מְאֹד לְהַתְגַּבֵּר עַל הָרַע רַחֲמָנָא לִיצְלָן. - וְאַחַר זֶה אָמַר לָהֶם מָרְן הָרַב יִשְׂרָאֵל בְּעַל שָׁם טוֹב זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּה בְּזֶה הַלְשׁוֹן, תִּיתִי לִי כִי בַעֲת הַזֹּאת פְּלִפְלוּ גַם כֵּן בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִיעִי¹³ אֵיזָה מֵהֶם עֶקֶר וְאָמְרוּ כְּמַר וּכְמַר. - וְהִסִּימֵן הוּא בְּמִקְרָא**

13. **תשובה מן השמים על גודל ענין הטבילה:** ובתשובות שהשיבו מן השמים לקדוש אחד מרבנן קמאי הרב החסיד רבינו יעקב הלוי ממרויש ומקרבלי זללה"ה אשר שאל על ידי התבודדות ותפלה והזכרת שמות הקדושים על ענין טבילת בעל קרי, והשיבו לו מן השמים בזה הלשון: **"ועבדתם את ה' אלקיכם" הוי אומר זו תפלה, אפשר טמא ומקריב קרבן, ואם תאמר שארי טומאות, אינו דומה טומאה היוצא מאונס לטומאה היוצאת מדעת, אינה דומה טומאה הבאה מחוץ, לטומאה היוצאת מגופו, ועזרא כשתקן, ברוח הקודש ראה ותקן. הדבר הזה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר היה נשמע תפלתם זה ימים רבים. ועל הירושלמי: דע אילו היה עמהם בבית המדרש לא מצאו ידיהם, ועוד הרי חזר בו ואמר קודם תקנת עזרא נשנית משנה זו, הדבר ה זה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר ה' נשמע תפלתם זה ימים רבים, אך סבלות הגלות ולימוד התורה ומעשים טובים הם העומדים לישראל.**

אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל

ואחר זה השיבו לו עוד בזה הלשון: שמענו מאחורי הפרגוד לטהר כל ישראל יחד אי אפשר, אך אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל, ובכל מקום מוגש לשמי ומנחה טהורה אבא אליך וברכתך. - אחרי ראותי כל אלה שאלתי ליל ג' "ט כסלו אם התשובה הנזכר לעיל באו אל פי מאת ה' והדברים נאצלו מרוח הקודש ויש בהם תועלת או טוב להסתירם ולהעלימם. ועל זה השיבו לו: **תדע כי באמת המה דברי ה' ודברים עתיקים ועתיק יומן אמרן והיום יום בשורה וחכינו עד אור הבוקר, ואחר שענה השיבו לו עוד בזה הלשון:** והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכהן (רצה לומר, עזרא הכהן) העומד לשרת שם ומת האיש ההוא, והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך, עד כאן לשון התשובה. (שאלות ותשובות מן השמים, סימן ה', הובא ברדב"ז סוף ח"ה).

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַנְּשָׁלִים
כֶּרֶךְ א'

כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל
לְפִוְרִים

סֵפֶר ב. הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א', בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני מגילת אסתר וסודותיה, וכל המצוות הכלולות בה, עם כותרות תמצית הענין לכל קטע וקטע. וסידרנו לפי סדרים של הענינים, ועוד, וסידרנו כל דבר על אופנו, פתחנו כל הראשי תיבות, והוספנו כל המראה מקומות לתנ"ך וש"ס, ועוד.

ספר זוהר לפורים

חלק ב'

כתבי האריז"ל לפורים

שער הפונות - דרושי פורים

בענין ברכה אחרונה של המגלה

בענין הפורים: הנה נסח ברכה אחרונה של המגלה היא חמשה מטבעות ואלו הם: הרב את ריבנו והדן את דיננו כו', והם כנגד חמש גבורות הנודעות, אשר על ידיהם יריב את ריבנו וידין את דיננו, כי בהם תלוי הדין והנקמה. עוד על ענין על הנסים כו':

כאשר רוצים לחזור פנים בפנים

ועתה נבוא אל באור ענין ימי פורים והמגלה והמרדכי ומעות מגבת פורים והמשתה והשמחה. הנה נתבאר אצלנו בדרושי נוקבא דזעיר אנפין ובענין מעוט הירח כי בכל זמן של הגלות עומדים זעיר ונוקבא אחור באחור כל ימי החול, לולי בשעות התפלה ובשבתות וכיוצא בזה כמו שנתבאר שם. והנה כאשר רוצים לחזור פנים בפנים צריך שתקדים בחינת הפלת הדורמיטא על זעיר אנפין כדי שתעשה הנסירה ותוכל לחזור עמו אפין באפין כנזכר בדרושי ראש השנה:

לקראת סוף השבעים שנה של גלות בבבל היה דורמיטא

ולא היות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבעים שנה של גלות בכל כנודע לכן אז כבר בימיהם התחיל ענין תקון זעיר ונוקבא כדי לחזור אפין באפין ויגאלו ישראל. וענין התחלה זו היא ענין הדורמיטא שנעשה אז בימיהם וזה סוד הצרה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר והנה אימה חשכה גדולה כו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה חשכה זו גלות מדי שהחשיך עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה זעיר אנפין בסוד הדורמיטא. ונודע כי המן הרשע היה אוסטורלוגוס גדול, כנודע בענין ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו', ובפרט במה שכתוב בספר הזהר כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין

החיצונים וידע בחכמתו ענין מעוט השגחתו יתברך על ישראל בימים ההם להיותו בבחינת השינה, ולכן חשב ועלה בלבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל:

המן ואחשוורוש רצו שלא יבנה בית המקדש השני ח"ו

וזה סוד ענין וכוח המן עם אחשוורוש אם יעלה בידם עצה זו והשיב לו המן ישנו עם כו', ודרשו רבותינו זכרונם לברכה ישן הוא האלוה שלהם והבן זה. ולהיות פי הדורמיטא ההיא היא לטובתן של ישראל כדי שתנסר הנקבה מאחורוי ויחזרו פנים בפנים ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש, לכן התעצו שניהם כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה ועל ידי כן לא יבנה בית המקדש. ונודעת עצת המן מן שמשי ספרא בנו וכתביהם אל אחשוורוש הנקרא ארתחששתא בספר עזרא, עד שבטלו בנין בית המקדש בראותם כי הגיע זמנו להבנות ודי בזה.

אף בזמן השינה בכיכול, יש השגחה מבחינת נוקבא

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוחין מן זעיר אנפין ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לחזור אפין באפין, כנודע בענין דרוש השופר של ראש השנה, ובהכרח יש הארה והשגחה זו על ישראל מצדה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק, כמו שנבאר בעזרת השם. וכראות המן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתייעץ עם זרש אשתו ושס"ה יועציו כו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שס"ה יועציו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ, הוא זנבה של נחש המשך רגל הקוף כמבאר אצלנו, וכנזכר בספר הזהר שיר השירים ודי בזה. ואם חס ושלום ככה יעלה יוכל אחר כך לאבד את שונאיהם של ישראל. ואז השם יתברך ברחמיו האיר הארת נוקבא העליונה והיא גדולת מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל מן הצרה הגדולה ההיא כמו שנבאר וזה ענין מרדכי והארתו:

יסוד דאבא יוצא לחוץ מיסוד דרחה

דע כי הנה בזמן הדורמיטא דזעיר אנפין לא בלבד יוצאין המוחין דזעיר אנפין מצד נצח הוד יסוד דאימא ונכנסין בנוקבא רחל בהיותה אחור

בְּאַחֲרֵי אֵלָא (אף) גַּם הַמוֹחִין דְּכִנְצַח הוּד יְסוּד דְּאַבָּא בְּסוּד (בראשית ב' כב) וַיִּכֶן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֶּלַע דְּאָ אַבָּא וְאִמָּא, וְנִמְצָא כִּי כְמוֹ בְּהִיּוֹת הַמוֹחִין הָהֵם תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין הָיוּ יוֹצְאִים מֵהֶם שְׁתֵּי הָאֲרוֹת לַחוּץ, וּמִבְּחִינַת הָאֲרַת הַמוֹחִין דְּאַבָּא יוֹצֵא יַעֲקֹב מִצַּד פְּנִים דְּזְעִיר אֲנַפִּין, וּמִבְּחִינַת הָאֲרַת מוֹחִין דְּאִמָּא יוֹצֵאת רְחֵל מִצַּד אַחֲרֵיו, גַּם עֵתָהּ יוֹצְאוֹת מִרְחֵל נּוֹקְבָא דְּזְעִיר אֲנַפִּין שְׁתֵּי הָאֲרוֹת אֵלּוּ גַּם בֶּן בְּלִי סָפֵק, וְלֹא עוֹד אֵלָא שְׁבִיחֵי מוֹחִין הַנּוֹזְכִים תּוֹךְ הַנִּקְבָּה נְתוּסָפָה בְּחִינַת הָאֲרָה שְׁלִישִׁית מֵה שְׂאִין בֶּן בְּהִיּוֹתָם תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין, וְהוּא כִּי הִנֵּה בְּהִיּוֹתָם תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין הָיָה הַיְסוּד דְּאִמָּא נְשָׁלַם בְּחֻזָּה דְּזְעִיר אֲנַפִּין, וְהַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא יוֹתֵר אַרוּךְ כְּנוֹדֵעַ הָיָה נְשָׁלַם בְּסִיּוּם הַיְסוּד דְּזְעִיר אֲנַפִּין מִמֶּשׁ, וְלֹא הָיָה יוֹצֵא מִחוּץ לַיְסוּד כָּלֵל, אֲבָל עֵתָהּ בְּהִיּוֹתָם הַמוֹחִין תּוֹךְ הַנִּקְבָּה, אֲשֶׁר הַיְסוּד שְׁלָהּ נּוֹקְבֵי קֶצֶר, מוֹכֵרָח הוּא שֶׁהַיְסוּד דְּאַבָּא יִתְפַּשֵּׁט וַיִּצֵא מִחוּץ לַיְסוּד נּוֹקְבָא וְלַחוּץ וְתַתְּגֵלָה הָאֲרַתּוֹ בְּגִילוּי גְמוּר לְגַמְרִי. וְנוֹדֵעַ כִּי מֵה שֶׁהָיָה מִתְּלַבֵּשׁ בַּיְסוּד דְּזְעִיר אֲנַפִּין הוּא בְּחִינַת הַעֲטָרָה שֶׁל הַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת דְּאַבָּא, וְאִין סָפֵק כִּי הָאֲרָה זֹו הַנִּגְלִית מִמְּלָכוֹת דְּאַבָּא הִיא הָאֲרָה גְדוּלָּה עַד מֵאֵד:

שְׂרֵשׁ נְשִׁמַת מְרַדְכִי

וְהִנֵּה שְׂרֵשׁ נְשִׁמַת מְרַדְכִי הִיְתָה מִן הַהָאֲרָה הַהִיא, וְלִכֵּן עַל יְדוֹ הִיְתָה תְּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנֵי הַהוּא, וְזֵה נִרְמַז בְּשֵׁם מְרַדְכִי מִמֶּשׁ, שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ שֶׁהוּא לְשׁוֹן מִיָּרָא דְּכֵיָא, מִ"ר דְּכ"י, וְהוּא תְּרַגּוּם מִר דְּרוּר (שמות פרק ל' כ"ג) וְאֵתָהּ קַח לָךְ בְּשָׁמַיִם רֵאשׁ מִר דְּרוּר חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְקַנְמֵן בְּשֵׁם מַחְצִיתוֹ חֲמֵשִׁים וּמֵאוֹתִים וְקִנְהָ בְּשֵׁם חֲמֵשִׁים וּמֵאוֹת), גַּם נִקְרָא מוּר עוֹבֵר, וְהַעֲנִין הוּא כִּי הַהָאֲרָה הַגְּדוּלָּה הַהִיא הִיא מִר דְּרוּר זָךְ וְנָקִי בְּתַכְלִית הָעוֹבְרָת מִפִּי יְסוּד דְּנוֹקְבָא וְלַחוּץ. וְזֵה סוּד פְּסוּק (שיר השירים פרק ה' ה') וַיְדִי נִטְפוּ מִר כּוֹ עוֹבֵר:

וּמְרַדְכִי יִצֵּא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מְלָכוֹת תְּכֵלֶת וְחוּר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה וְכוּ'

וּבְזֵה תְּבִין מַעֲלַת מְרַדְכִי שֶׁעָלָה לְבְּחִינַת מְלָכוֹת וּמִשְׁנָה לְמֶלֶךְ וְזֵה סוּד הַפְּסוּק (אסתר פרק ח טו) וּמְרַדְכִי יִצֵּא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מְלָכוֹת תְּכֵלֶת וְחוּר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה. וְהַמְשָׁפִיל יְבִין כֹּל פְּרִטֵי הַפְּסוּק זֵה עֲנִין יִצִּיאָה זֹו מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ הִיא רְחֵל, וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה מִצַּד עֲטָרָה יְסוּד דְּאַבָּא, וְלִכֵּן נִקְרָא גְּדוּלָּה כִּי הַחֲסֵד וְהַחֲכָמָה נִקְרָא גְּדוּלָּה בְּסוּד הַגְּדוּל

הגבור והנורא. גם המעמיק ישכיל היותו משבט בנימין ודי בזה, וזה סוד קריאת המגלה וגם התפשטותה בעת קריאתה לטעם פרסום הנס, והוא ענין הארת עטרת מלכות דאבא המתגלית ויוצאה לחוץ, ולכן נקרא מגלה לשון גלוי וצריך לגלותה ולפרסמה.

מגלה היא סוד שלשה מוחין המתגלים

גם מגלה בלא יוד היא עולה בגימטריא ע"ח, כמנין שלש הנו"ת כ"ו כ"ו כ"ו, שהם ענין שלשה מוחין דחכמה בינה דעת דנצח הוד יסוד דאבא המתגלים שם במלכות ההוא. וזהו ענין היות המגלה נקרא אגרות ונקרא ספר ויש לה דינין כתורה שבכתב, כי ספר התורה הוא יסוד דאבא הנקרא תורה שבכתב צורת ספר כעין ו' ארוכה, והמגלה היא ההארה היוצאה מחוץ ליסוד כנזכר, וגם הוא ארוכה בצורת ו' ובצורת מגלה ארוכה ודי בהערות אלו אל המשכילים:

גדל האור של פורים בכל שנה ושנה

ואמנם היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לכדו, הטעם הוא כי השם יתברך ברחמיו רצה שאותה ההארה המתחדשת בהיות המוחין דאבא ואימא תוך הנקבה בזמן דורמיטת זעיר אנפין לא תתבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עצמם, כי הנה אחר דורמיטא חוזרים פנים בפנים והמוחין הם בזעיר אנפין ואין בחינת ההארה זו יוצאת אז כלל כנזכר לעיל, והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים, ורצה השם יתברך שבכל שנה בימי הפורים פיוצא בהם אף אם יהיו זעיר ונוקבא פנים בפנים תתגלה ההארה הנזכרת בימים ההם ולא תתבטל. והענין הוא כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל בסוד דורמיטא דזעיר אנפין אף על פי שאחר כך יחזרו פנים בפנים לא תתבטל ההארה הנזכרת ותשאר שם קיימת ונרשמת אף גם אחר הסתלקות המוחין האלו ממנה ויחזרו בזעיר אנפין:

וזכרם לא יסוף מזרעם

וזה סוד מה שאמר הכתוב וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר פרק ט כח), כי אותה ההארה היא עטרת היסוד הזכר דאבא הנקרא זכר כנודע וזכרם זה לא יסוף מזרעם בימי הפורים שבכל שנה ושנה כנזכר. לכן לעתיד לבא כל הספרים יתבטלו חוץ ממגלת אסתר והטעם הוא כי לעולם לא יהיה נס גדול כזה לא בשבתות ולא ביום טוב להתקיים ההארה זו אף אחר

הסתלקות המוחין מן הנקבה אלא בימי הפורים בלבד, ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים אפילו בשבתות ויום טוב:

כדי לקיים ההארה הנזכרת צריך לקיים שלש מצות

מגלה לגלות את יסוד דאבא

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות שלש מצות, והם קריאת המגלה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לחוץ בגילוי:

מתנות לאביונים שנותן אבא דרחל

והנה צריכות שתי בחינות אחרות, והם אלו הראשון בחינת ההארת היסוד ההוא דאבא ברחל לצרף תקון בנין פרצופה, כי לכן נכנסים המוחין הנזכרים בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנזכר, וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים, כי רחל נקראת עני ואביון, והיסוד דאבא הנקרא צדיק, נותן לה צדקה ומתנות, והארות הנה מתקיים על ידי שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים ועל ידי מצוה זו נעשה דגמטה למעלה. ובחינה השנית היא, כי אחר שנתקן פרצוף רחל עצמו על ידי הצדקה ומתנות לאביונים, עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוחין עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף עשר ספירות שלה בעת הדורמיטא כנודע. וצריך שתתקיים הארה הנזכרת במוחין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים, וישאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוחין דאבא ואימא אחר הדורמיטא ותחזור פנים בפנים, ועם כל זה תשאר הארה המוחין ההם קיימים במוחין שלה ולא יסתלקו לגמרי כבשאר הזמנים כנזכר לעיל:

סעודת פורים משתה ושמחה - המוחין דרחל

וענין זה תלוי בקיום מצוה אחרת והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה, וזו ענין אכילה ושתייה כמבואר אצלנו שהמוחין של הנקבה נקרא י"ה י"ה, ונעשים מבחינת י"ה, והם נמשכין בה על ידי אכילה ושתייה. וזהו פירוש אכילה, אכ"ל י"ה. שתייה, ש"ת י"ה. כי על ידי המאכל והמשתה נמשכין לה מוחין הנקרא י"ה. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בגימטריא אדני עם הכולל, לרמוז כי אלו המוחין של י"ה הנמשכין על ידי האכילה הם בנקבה הנקראת אדני:

אסתר

גם אסתר היא בגימטריא תרס"א והנה שם אדנ"י במלואו הוא תרע"א והנה שם אסתר חסרה י' ובתוכה מסתתרת הנקדה הפנימית עצמה הנקראת י' של אדנ"י הנקראת אסתר על שם שמסתתרת:

עד כאן הגיעו דרושי הרב זל"ה בשער הפונות

עד כאן הגיעו דרושי הרב זל"ה. וענין משלוח מנות איש לרעהו לא נתבארו מפי הרב זכרוננו לברכה, ושמא רמז לענין הארת יסוד דדכורא הניתן ליסוד דנוקבא והם נקראים איש לרעהו יסוד ליסוד כנלע"ד. אמר שמואל עד כאן הגיעו כל ספר הדרושים של הרב זל"ה ולא הפלתי דבר אחד מדבריו ארצה, תהלה להשם יתברך:

מנות ומתנות

מנות ומתנות, אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אחד ושתי מתנות לשני אביונים, והנה יש לראות למה ברעהו אמר מנות באות תיו אחת, ובאביונים שתי אותיות תיו. האמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש, ועיקר הארת יום זה הוא גלוי יסוד אבא והוא זכר, ובהיותו מלבש בתוך יסוד דאימא, לכן אמר מנות בתיו אחד כי אות תיו מצד הנוקבא, באפן כי שתי מנות הם אחד מצד אבא שהוא מ"ג דמנות כאשר ידעת, ואחד מצד היסוד דאימא כנזכר לעיל, והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו שהוא היסוד דזעיר אנפין, כי אם היות אבא גדול הנה בהיותו יורד למקום יסוד זעיר אנפין נקרא רעהו על דרך הזעיר אנפין כשיררד ביצירה שנאמר עליו שלף איש נעלו ונתן לרעהו (רות פרק ד' ז):

מתנות לאביונים

ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן הם שני תוין, כי הם מצד הנוקבא, והם שתי מתנות לשני אביונים שהם נצח הוד שהם אביונים, כאשר ידעת בסוד הערבה לא ריח ולא טעם ונקראו אביונים כי אימא עד הוד אתפשטת:

כל הפושט יד נותנים לו

וגם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו, הענין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד ובימי החול אשר הוא יסוד דזעיר אנפין צריך לראות למי נותן הצדקה, אבל

עתה שהוא יסוד דאבא הארה גדולה אין להקפיד אלא כל מי שפושט ידו נותנים:

חייב אינש לבסומי בפוריא

ומה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו', הפננה הוא פי לעולם תוף הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומחיה אותה, ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ שהוא אור, ולכן צריך לומר בלא פננה אחר שהוא שפור ויצא מדעתו, שאם יהיה חס ושלום בכוננה יאיר גם אל הקליפה חס ושלום. ונלע"ד כי כשאנו ממשיכין אור מוח הבינה ברחל על ידי שתית יין ברבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כח להאיר גם אל הניצוץ שהוא אשר בתוך הקליפה:

שתיה מרבה מאכילה

וצריך לכוון באכילה בשני אותיות י"ה דיודין, ולכוון שהם של ע"ב, ובשתיה לשני י"ה של ס"ג, שעולים כמנין יין, כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, ולכוון להמשיך אליה מוחין דחכמה על ידי אכילה, ומוחין דבינה על ידי שתיה, ולהיות פי הנוקבא גוברת מוח בינה גובר, ולכן צריך השתיה מרבה מן האכילה. וזהו אכילה, אכ"ל י"ה. שתיה, ש"ת י"ה. רצה לומר, שימשכו אליה המוחין אשר כולם בסוד י"ה, כמבואר אצלנו במקום אחר שהם בסוד חכמה ובינה הנקרא י"ה י"ה, כי הדעת שלה היא ק"ל ולית בה אלא נהירו דתרין מוחין גליפין בה כמבואר אצלנו במקום אחר:

אסתר בגימטריא שושנה

אסתר בגימטריא שושנה, גם אסתר בגימטריא תרע"א, כמנין אדני במלואו, הכננה הוא כי כשישראל עונים קדיש ואומרים אמן מקבלים אז הארה משני [שמות] א"ל. אחד של זעיר אנפין שהוא אל רחום וחנון (שמות פרק לז ר'). ואחד מאריך אנפין שהוא מי אל כמוך (מיכה פרק ד' יח), ופרושו: אל של אריך מאיר באל של זעיר אנפין, ואז זעיר אנפין מאיר בנוקבא פנים בפנים, לפי כי אל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ואלו השני אל במילואם עולים ש"ע נהורין. והארה הנזכרת הוא בענינת אמן, ולכך אמר דוד עליו השלום (תהילים פג יז) מלא פניהם קלון, זו אמן, כי מאחר שהם לא האירו באמן שני אל, אחד של אריך ואחד של זעיר

אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רצו לקבל מאל העולה קפ"ה, יהיו לו קלון
שעולה גם כן קפ"ה עם הכולל:

ויבקשו שמך ה'

ויבקשו שמך ה' (תהילים פרק פג יז), פירוש כי שמך הוא המלכות, שנקרא
שם, והוא אדני והוי"ה שעולים אמן. והנה אסתר המלכה כאשר
לבשה בגדי מלכות ובאה לדבר אל המלך וכשנכנסה לבית עבודה זרה
מקום הקליפות, הוסר הארת אריה, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין,
שאם לא היתה לה הארה אפילו מזעיר אנפין היתה שחורה ולא ירקרקת,
ולכן היא אמרה אלי למה עזבתני (תהילים פרק כב ב), שאחד מאלו האלי
שהוא של אריה למה עזבתני, ולא האירו לה שניהם יחד:

פרי עין חיים

שער ראש חדש חנכה ופורים - פרק ה':

מתחיל התקון

סוד הפורים. סוד הפורים הנה נודע, כי כל זמני הגלות, עומדת הנוקבא רחל עם זעיר אנפין, אָחור בָּאָחור. אָמָנָם אָז הָיָה בְּסוֹף אוֹתָן הַשְּׁבָעִים שָׁנִים שֶׁל גְּלוּת בְּכָל כַּנּוֹדָע, וְאָז הָיָה מִתְחִיל לְמַעֲלָה לַעֲשׂוֹת תְּקוּן, כְּדִי לְהַחְזִירָם פָּנִים בְּפָנִים, אָז הוּא צָרִיף הַפֶּלֶת דְּרוּמִיטָא בּוֹזְעִיר אֲנַפִּין. שֶׁהוּא הַסְּתַלְקוֹת הַמּוֹחִין מִן הַזְעִיר אֲנַפִּין, וְנִכְנָסִים תּוֹךְ רַחֵל, וְנִתְקַנְתָּ פְּרָצוּפָה, וְעַל יְדֵי זֶה יְכוּלָה לְחַזּוֹר אַחַר כֶּף פָּנִים בְּפָנִים:

סוד היין מהחברים

(מהחברים: ענין פורים בהוד ענף גבורה, סוד יין הרומז בגבורה. לכן הנ"ס בדם, שהרגו בשונאיהם, וגם השמחה הוא ביין):

בימי מרדכי הדורמיטא

וְהִנֵּה אֲזַי בִּימֵי מְרַדְכֵי, הָיָה סוֹף זְמַן הַדּוּרְמִיטָא שֶׁל זְעִיר אֲנַפִּין, וְסוֹד שְׂאֵמֶר הֶזְמַן יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפְּזוֹר וּמִפְּרֵד (אסתר פרק ג' ח'). אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה עַל יִשְׁנֹו, שְׂאֵמֶר הֶזְמַן, אֱלֹהֵיהֶם יִשָּׁן הוּא, פִּירוּשׁ יִשָּׁן הוּא הַמְּלָךְ שֶׁלָּהֶם שֶׁהוּא זְעִיר אֲנַפִּין כַּנּוֹדָע לְעֵיל. וְזֶהוּ הַדּוּרְמִיטָא, וְכִיּוֹן שֶׁהוּא יִשָּׁן, וְרוּצָה לְחַזּוֹר פָּנִים בְּפָנִים לְחַזּוֹר וּלְכַנּוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ פַּעַם שְׁנִית (וְזֶהוּ (אסתר פרק ו' א') נִדְּדָה שְׁנַת הַמְּלָךְ, מִלְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי חֲזָרוּ הַמּוֹחִין בּוֹ, וְנִתְעוֹרְרוּ. וְזֶה סוֹד וְנִתְפָּוֶה הוּא (אסתר פרק ט' א'), דִּהְיִנוּ שְׁנֵהפֶךְ הוּא עַל יְדֵי אֵמָא, הַנִּקְרָאת הוּא, וְנִתְלַבְּנוּ וְנִתְמַתְקוּ דִּינֵינוּ), אִם כֵּן נִבְטַל בְּבִטּוּל עֲצָתוֹ שֶׁל יִתְבָּרַךְ, וְלֹא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו חֵס וְשְׁלוֹם, דִּהְיִנוּ מְלָכוֹת הַנִּקְרָאת מִקְדָּשׁ, בְּסוֹד מִקְדָּשׁ אֲדָנִי (שמות פרק טו יז):

יסוד אבא המתגלה

וְהִנֵּה בְּהִיוֹתָן הַנְּצִחַ הוּד יְסוֹד אֵמָא נִכְנָסִין תּוֹךְ רַחֵל, בְּהִיוֹתָהּ בְּאָחור הַזְעִיר אֲנַפִּין, הָיָה גַם הַנְּצִחַ הוּד יְסוֹד דְּאֵבָא נִכְנָסִין בָּהּ גַם כֵּן, נִמְצָא כִּי כְמוֹ שְׁבוּזְמַן הַיּוֹת הַמּוֹחִין תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין, הֵיוּ יוֹצְאִין שְׁתֵּי הָאוֹרוֹת, אַחַת שֶׁל רַחֵל מֵאֲחֻרָיוֹ שֶׁל זְעִיר אֲנַפִּין, וְאַחַד מִלְּפָנָיו לְשֶׁל יַעֲקֹב, גַם עֲתָה יוֹצְאִין מִן רַחֵל שְׁתֵּי הָאֲרוֹת אֵלּוּ. אָמָנָם יֵשׁ עֲתָה בְּחִינָה אַחֲרֵת

חֲדָשָׁה לְגַמְרִי, אֲשֶׁר לֹא נִמְצְאָת בַּהֵיטוֹת הַמּוֹחִין תּוֹךְ זְעִיר אֲנִפִּין, כִּי כָּבֵר
נִתְבָּאָר, כִּי בַּהֵיטוֹת הַמּוֹחִין תּוֹךְ זְעִיר אֲנִפִּין, הִיָּה מְסִתִּים יְסוּד אָבָא תּוֹךְ
זְעִיר אֲנִפִּין מִמָּשׁ, בְּסִיּוּם יְסוּד זְעִיר אֲנִפִּין, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּתוֹכוֹ. אֲמַנָּם עֵתָה
אֲשֶׁר הַמּוֹחִין הֵם בְּרַחֵל, הִנֵּה הַיְסוּד שְׁלָהּ הוּא קֶצֶר, וְאִינוּ אַרְוֹךְ וּמִתְפַּשֵּׁט
כְּמוֹ הַיְסוּד שֶׁל הַזְּכָר, נִמְצָא כִּי כְּשֶׁנִּכְנָסִין נִצַּח הוּד יְסוּד דְּאָבָא בְּתוֹכָהּ, הִנֵּה
הַיְסוּד דְּאָבָא יוֹצֵא וּמִתְפַּשֵּׁט חוּץ מִן הַיְסוּד שְׁלָהּ, וְאִינוּ מִתְלַבֵּשׁ תּוֹךְ הַיְסוּד
שְׁלָהּ, וְהִיָּה מִתְגַּלֶּה לְמִטָּה לְגַמְרִי:

מִתְגַּלֶּה הָאֲרֵת אָבָא אֲשֶׁר הוּא טְמִיר וְגִנְזוּ מְכוּלָּהּ

אֲמַנָּם בַּחֲנִינֵת הָאֲרָהּ זוֹ לֹא נִמְצָא בְּזְעִיר אֲנִפִּין כְּלָל בְּשׁוּם זְמַן, לְטַעַם
הַנִּזְכָּר לְעֵיל שְׁיְסוּדוֹ אַרְוֹךְ, אֲמַנָּם זֹאת בַּבְּחִינָה שֶׁל יְסוּד דְּאָבָא,
שֶׁמִּתְגַּלֶּה לְחוּץ מִיְסוּד דְּרַחֵל, וְדַאי שֶׁהִיא הָאֲרָה גְדוּלָּה מְאֹד, שֶׁמִּתְגַּלֶּת
הָאֲרֵת אָבָא אֲשֶׁר הוּא טְמִיר וְגִנְזוּ מְכוּלָּהּ. וְהִנֵּה בַּחֲנִינֵת מְרַדְּכִי, הוּא סוּד
הָאֲרֵת יְסוּד אָבָא הַמִּתְגַּלֶּה בַּהֵיטוֹת בְּרַחֵל, כִּי מְרַדְּכִי בָּא מֵאוֹתוֹ הַבְּחִינָה,
וּמִשֵּׁם יוֹנֵק שְׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְזֶה סוּד מְרַדְּכִי, מְרָא דְכִיָּא, מֵרַ טְהוּר, שֶׁהוּא זָךְ
וְנָקִי וּבְ"ר, (סְפָרִים אַחֲרִים: שְׁלֹא נִשְׁבְּרוּ מְעוּלָם בְּעוּלָם הַתְּהוּ, וְנִשְׁאָר זָךְ וְנָקִי) מִצַּד אֲשֶׁר
הוּא הַיְסוּד דְּאָבָא. וְזֶה סוּד וְאֶצְבְּעֵתִי מוֹר עוֹבֵר (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ה' ה'),
וְהַמְבִּין יִבִּין בְּסוּד אֶצְבְּעוֹת שֶׁהוּא מֵרַ עוֹבֵר, (שֶׁהֵם חֲכָמָה בִּינָה דַעַת דְּאָבָא וְאֵמָא,
אֲחֵר כֶּף מִתְלַבֵּשִׁים בְּנִצַּח הוּד יְסוּד שְׁלָהּם בְּנוֹקְבָא) כִּי הֵם עוֹבְרִים יוֹצְאִים לְחוּץ, עַל
כְּפוֹת הַמְנַעֵל, וְהַבֵּן זֶה. (סְפָרִים אַחֲרִים: וּבְרָאשֵׁי הוּא הַיְסוּד אֵמָא. סְפָרִים אַחֲרִים: וּבְרָאשֵׁי
אֶצְבְּעוֹת, כִּי שֵׁם פְּרָקִין עֲלִיוֹנִים דְּאִרְיָךְ אֲנִפִּין, אֲשֶׁר שֵׁם חֲכָמָה בִּינָה דַעַת דְּאָבָא וְאֵמָא, וְשֵׁם הַיְסוּד
דַעַתִּיק, וְגַם נִתְגַּלֶּה בַּמִּצַּח):

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה לְהַטִּיב עִמָּנוּ, וּלְהַאֲוִיר לָנוּ בְּכָל זְמַן וְזְמַן, וּבְכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה, שְׂאֵז נַעֲשֶׂה הַנֶּסֶם, וְתִמִּיד בְּיָמִים
הָאֵלֶּה יִתְגַּלֶּה אוֹתוֹ הָאֲרָה שֶׁל מְרַדְּכִי

הִנֵּה הַזְּמַן הַרְשָׁע, רָצָה לְאַבֵּד הָאֲרֵת אֱלוֹ, וּלְהַרְגַּ מְרַדְּכִי הַרְמוּז בַּהָאֲרָה זוֹ,
כְּדִי שֶׁתְּתַבְטֵל בְּנִין פְּרָצוּף נוֹקְבָא הַנִּקְרָא רַחֵל, וְלֹא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
חֵס וְשְׁלוֹם. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו רָצָה לְהַטִּיב עִמָּהֶם יוֹתֵר מִכָּל אֲשֶׁר הִיָּה
בְּתַחֲלָה, שֶׁכְּמוֹהָ לֹא נִהְיָתָה מִיָּמֵי קֶדֶם, וְהוּא, כִּי הִלֵּא הָאֲרָה זוֹ שֶׁל מְרַדְּכִי,
אֵינָה יוֹצֵאת רַק בַּהֵיטוֹת סוּד זְמַן דְּרוּמִיטָא, אֲמַנָּם אֲחֵר כֶּף כְּשֶׁהֵם חוֹזְרִים
פְּנִים בְּפָנִים, וּמִסְתַּלְקִין הַנִּצַּח הוּד יְסוּד דְּאָבָא וְאֵימָא, עִם הַמּוֹחִין מִן
הַנּוֹקְבָא רַחֵל, וְחוֹזְרִין וְנִכְנָסִים תּוֹךְ הַזְּעִיר אֲנִפִּין כְּנוֹדַע, הִנֵּה אֵז שֶׁמִּתְבְּטֵל
הָאֲרָה זוֹ שֶׁל מְרַדְּכִי, בְּלֵי סַפְקָא. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה לְהַטִּיב עִמָּנוּ, וּלְהַאֲוִיר

לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ושתמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי, אפילו אחר היותן פנים בפנים, ותשאר קיימת תמיד. והנה הארה הזאת לא הייתה, לא בשבת ולא בימים טובים, אלא בפורים לבד, זה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל המועדים עתידים לבטל, חוץ מן הפורים, שנאמר וימי הפורים לא יעברו וכו' (אסתר פרק ט' כח), והבן מה שנאמר לא יעברו מתוך, כי תמיד נשאר הארה זו בזמן הזה של ימי הפורים, ולא תתבטל אף גם בחזרת תוך זעיר אנפין פנים בפנים, כי היא הארה אשר מעולם לא נהיתה כמוהו:

וזכרם לא יסוף מזרעם

זה סוד וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר פרק ט' כח), פירוש - כי אותו היסוד של אבא, הנקרא זכרם, לא יסוף ולא יפסק מזרעם של ישראל תמיד, כי בכל ימי הפורים האלה, יהיה אותו הזכר קיים, ונתגלה אותו הארה:

המגלה היא סוד יסוד דאבא

וזה סוד מגלת פורים, שלא תתבטל, כי אותו היסוד של אבא, הוא סוד מגלת פורים כנזכר לעיל, ונודע כי סוד מגלת התורה, הוא מציאת יסוד דאבא, תורה שבכתב, אותה הארה הייתה היוצאת לחוץ של יסוד רחל נוקבא, נקרא מגלת פורים, שהוא ארוך דמיון המגלה בצורתה. והענין הוא, כי כל אותן ההארות לא נסתלקו מן רחל בחזירתו פנים בפנים, רק כל הארת ישארו בה, אפילו אחר סלוק המוחין ממנה כנזכר לעיל:

מגלה מלשון גלוי

גם מגלה, פירוש לשון גלוי, ופרוש מציאת יסוד דאבא המגלה. גם מגלה חסר יו"ד, גימטריא ג"פ הוי"ה, שם סוד שלש מוחין דהוי"ת של חכמה בינה דעת דנצח הוד יסוד דאבא המתגלין בה. (א):

הגהה (א) (הג"ה. אפשר, כי לפי שיסוד המכריע הוא, וכולל נצח הוד, לכן בהתגלות יסוד דאבא, מתגלין גם הנצח הוד שהם חכמה ובינה דרחל עתה):

מתנות לאביונים, לתקן ולבנות את פרצופה הנוקבא

אמנם כדי לקיים אותה הארה של מרדכי ברחל ביום פורים, לכן אנו נותנין צדקה לעניים, כדי שבכח הצדקה ההיא, תנתן גם אותו הצדקה מן היסוד דאבא הנקרא צדיק, לרחל הנקראת צדק, וזהו לענין

תקון פרוץ של רחל עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתחברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתייה, להמשיך מוחין לנוקבא

אמנם יש בחינה אחרת, והוא הארת מוחין שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו הם, שאותן הארת ישארו, גם במוחין שבה, ולא בסוד תקון הפרצוף עצמו, וזה נעשה על ידי הצדקה כנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוחין, והנה זה נעשה על ידי אכילה ושתייה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא אדני עם הכולל, שהיא רחל. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ימשכו אליה המוחין, אשר הם כולם בסוד י"ה, כמבאר אצלינו במקום אחר. וגם שתייה, פירוש - שת י"ה, והוא סוד החכמה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שלה הוא ק"ל מצד הגבורות, ולית בה אלא נהירין דתרי מוחין גליפין בה:

קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לחוץ מיסוד רחל, בסוד מגלה כנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברבת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא

וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולמסע את המחנות (במדבר פרק י' ב), לקרותה ולהוציאה לחוץ ותתגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

ענין הפורים בזמן הגלות, פי בבבל אז הייתה המלכות בסוד נקודה, וירדה למטה בבריאה, וצריכה בנין מחדש על ידי המוחין שיכנסו בה בבריאה. והחסידים שבאותו הדור, והתרחש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים אותה בכל שבעים שנה של גלות בבל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שנכנסו בה המוחין, נפל שינה על זעיר אנפין, כל אותן שבעים שנה, כנודע בדרושים, שכשהיא צריכה בנין מחדש, אז היה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שנסתלקו ממנו נצח הוד יסוד דאבא ואימא. (כתב הרב בנימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דורמיטא אלא אחר היות פרוץ שלם אחר באחור, ועין בכוננת

בסידה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה' אלהים את הצלע (בראשית פרק ב' כב), כאשר היה בתחלת בריאת עולם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין חוץ מיסוד המלכות, כי כשהיו נצח הוד יסוד של אמא תוך הזעיר אנפין, היו מלובשים בהם הנצח הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוך הזעיר אנפין עד החזה, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אך כשנסתלקו נצח הוד יסוד דאבא ואמא, ונכנסו במלכות כדי לבנותה, נמצא שיסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לחוץ ליסוד המלכות, וזהו ויעבר מרדכי (אסתר פרק ד' יז), כי היה מאותו בחינה היוצאת לחוץ:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

וזה סוד גם כן לקחה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברחל, והיא לו לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל, כשהוא במקומו בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנוקבא נקרא אגרת. (אגרת גימטריא שכ"ה ומנצפ"ד, בלקוטי תורה ספר יחזקאל, ותבין שאז היה קבוץ כל הדינים, פרים חסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פ"ר, גימטריא שני פעמים מנצפ"ד, עולה קס"ת, המנצפ"ד עליון היא גבורות גדלות דבינה, והם מכילין אל גבורות אחרים, (ספרים אחרים: והשני חסדים) ולזה גבראל אשר קסת הסופר במתניו והאזור במתניו, כי הם נצח הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שלוקח מנצפ"ד מבינה, ומנצפ"ד ממלכות, הם גימטריא קס"ת):

המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות

והנה המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות. וראה אותו הארה הגדולה, והבין שרוצה לחזור המלכות פנים בפנים, ושיחזרו מוחין נצח הוד יסוד דאבא ואמא לזעיר אנפין, ולא ישאר בסוד דורמיטא, ובזה יהיה גאולה לישראל,

ולכן רצה לבטל את הארה. והנה המן גימטריא צ"ו, ואין צו אלא עבודה זרה, שהוא ראה זה הענין מתוך הקליפה, שהיא עבודה זרה, שהיא בעשיה, שעולה אל אדנ"י. והקדוש ברוך הוא ברחמיו, עשה עמנו נסים ונפלאות בזמן ההוא, ובטל מחשבתו. ולא עוד, אלא שאותו הארה הבטיחנו שתהיה תמיד בזמן הזה, ואף על פי שיחזרו המוחין למקומו בזעיר אנפין, שישאר אותו הארה ההיא במלכות, כאשר היה באותו זמן:

האור הגדול של יסוד אבא

זוהו וימי הפורים האלה וכו', נזכרים וכו' (אסתר פרק ט' כח), דהינו יסוד הנקרא זכר, יסו"ף, יוסף שהוא יסוד, מזרעם שנכנס ברחל. ומה שאמרנו שאותו הארה של יסוד אבא, לא היה אלא בסוף שבועים שנה, אף על פי שבכל לילה נכנסים במלכות נצח הוד יסוד דאבא מלובשים תוך נצח הוד יסוד דאמא, אם פן היה ראוי שבכל לילה יתגלה יסוד אבא, מכל מקום אין אותו הארה יוצאת ונכרת אלא לזמן ארוך, ולזה לא יצא אלא בסוף זמן גלות:

שער ראש חדש חנכה ופורים - פרק ו:

מצות פורים

ענין משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. המנות, הם חסדים וגבורות שביסוד אבא, וניתנין למלכות, והם משתלחין מתפארת שבה ליסוד שבה, וזהו איש לרעהו (אסתר פרק ט' כב), ומתנות לאביונים, הם חכמה ובינה שלה, שנעשה לה מנצח הוד יסוד של אבא, וכל זה הוא להגדילה ולעשותה פרצוף אבא גם כן, וכל זה הוא נעשה לה מבחינת אותו הארה שאמרנו, דהינו ממה שמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואחר כך אנו קוראין המגלה, והכוונה להמשיך אותו הארה ולחון, ולזה אמרו שפושטה וקוראה כאגרת. ואחר כך אכילה ושתייה, והכוונה - שלאחר שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מנות ומתנות לאביונים, אנו ממשיכין לה הארת המוחין בהיותה פנים בפנים מבחינה הנזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לחון:

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין, יוד ה"י יוד ה"י. ותכוון שהוא משם ע"ב, שהוא כנגד מוח דחכמה. ובשתייה יכוון לשני פעמים י"ה י"ה במילוי יודין, יוד ה"י יוד ה"י. ותכוון, שהוא משם ס"ג שהיא בבינה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוח בינה. וזהו אכילה - אכל י"ה. שתייה - ש"ת י"ה. ולכוון להמשיך לה מוחין אלו, מוח החכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יוד ה"י דע"ב. ומח בינה על ידי שתייה, שני פעמים יוד ה"י יוד ה"י דס"ג, גימטריא יין. כי אין לה אלא תרין מוחין, וצריך להיות השתייה מרבה מאכילה, לרמוז למלכות שהיא בחינת גבורה, ומח בינה גובר בנוקבא, לכן צריך להיות השתייה מרבה. (א)

הגהה

(א) הגהה"ה: לכן אחשורוש ושריו שהיתה פונתן להרס בנין פרצוף נוקבא, היתה שתייה כדת (אסתר פרק א' ח'), אכילה מרבה משתייה, אין אונס, שהוא רמז לנצח הוד אותיות נ"ס, וחמש גבורות והשני כוללים גימטריא אונס, וכל זה ה"ה כדי להרס פרצופה:

צריך אינש לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן

לְבְרוּךְ מְרַדְכִי

וְהִנֵּה מֵה שְׁאֲמָרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנוּם לְבִרְכָה שְׁצָרִיךְ אֵינֶשׁ לְבִסוּמִי בְּפוּרִיָא
עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אַרוּר הֶמֶן לְבְרוּךְ מְרַדְכִי, הַכּוֹנֵה הִיא - כִּי יָדוּעַ
שֵׁישׁ נִיצוּץ שֶׁל קְדוּשָׁה בְּכָל קְלִיפָה הַמְּחִיָּה אוֹתָהּ, וְאִם יִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ לֹא
יִשָּׂאָר לוֹ חַיּוּת וַיִּתְבַּטַּל לְגַמְרֵי מִיָּד. (ב):

הַגָּהָה

(ב) הַגָּהָה צָמַח: וְאֵף עַל פִּי דְאֶכְלוּ רַעִים אֵינוֹן אָבָא וְאֵימָא, וְשִׁתּוּ
דוּדִים אֵינוֹן זְעִיר וְנוֹקְבָא עִם כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁכַחְדָא
שְׂרִיין, הִנֵּה אֵמָא נוֹתֵן הַגְּבוּרָה דְנוֹקְבָא, שְׁהֵם סוּד הֵיין. וְאָבָא נִשְׂאָר בְּסוּד
הָאֶכִילָה לְמַעְלָה, לְכֵן הַשְׁתִּיָּה שְׁנַגְלָה לְמַטָּה, הוּא יוֹתֵר עַל הָאֶכִילָה שֶׁהִיא
לְמַעְלָה, עַד כַּאֲן הַגָּהָה:

בְּיוֹם הַגְּדוּלָה הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרְהָ גְדוּלָה

וְהִנֵּה בְּיוֹם הַגְּדוּלָה הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרְהָ גְדוּלָה, אֲנוּ רוּצִין שְׁגָם לְזֹאת
הַנְּצוּץ יָגִיעַ לוֹ חַיּוּת לְעִצְמוֹ, מִזֶּה הַהָאָרְהָ, אָבָל לֹא שֵׁיגִיעַ כָּל כַּף
לְהָאִיר לְקַלְפָה (וְלִזְה צְרִיךְ שֵׁישְׁתַּכּוּר הָאָדָם בְּיוֹם הַזֶּה, עַד שֶׁלֹּא יָדַע בֵּין אַרוּר הֶמֶן לְבְרוּךְ
מְרַדְכִי, אוּלַי יִשְׁגָּה וַיִּתֵּן בְּרִכָּה לְאוֹתוֹ נִיצוּץ שֶׁבְקִלְפָה וַיִּתְבַּרְךְ גַּם הוּא, אָבָל לֹא תִהְיֶה בְּרִכָּה כְּנֻגָה
שְׁלֵמָה, שְׂאֵם יִהְיֶה כֵּן יָגִיעַ לוֹ הַרְבֵּה, וַתִּתְבַּרְךְ גַּם הַקְּלִיפָה) (נוֹסח אַחֵר: וְלִכֵּן צְרִיךְ לוֹמַר בְּרוּךְ הֶמֶן,
לְהַמְשִׁיךְ אוֹר גַּם לְנִיצוּץ הַהוּא, לְכֵן צְרִיךְ לְאוּמְרוֹ שֶׁלֹּא בְּכוּנָה אַחֵר שֶׁהוּא שְׂכוּר וְכִבְרַיָא מְדַעְתּוֹ,
וְאִם הִיא בְּכוּנָה חֹס וְשֵׁלוּם יֵאִיר גַּם אֶל הַקְּלִיפָה) וְלְעַד"נ, כִּי כִשְׁאֲנוּ מִמְּשִׁיכֵין אוֹתוֹ
מוֹחַ בִּינָה בְּרַחֵל, עַל יְדֵי שְׁתִּיתֵת הֵיין בְּרַבּוּי גְדוּלָה, יֵשׁ הָאָרְהָ גְדוּלָה שֶׁיִּהְיֶה
זֶה כַּח לְהָאִיר גַּם לְנִיצוּץ הַהוּא שְׁבִתוּף הַקְּלִיפָה:

מִשְׁלׁוּחַ מְנוֹת

עֲנִיין מְשִׁלוּחַ מְנוֹת - אֲמָרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנוּם לְבִרְכָה שְׁתֵּי מְנוֹת לְאִישׁ אַחַד,
וְשְׁתֵּי מְתַנּוֹת לְשְׁנֵי הָאֶבְיוֹנִים. גַּם יֵשׁ לְדַעַת, לְמָה בְּרַעְהוּ אָמַר מְנוֹת
בְּתִי"ו אַחַד, וּמְתַנּוֹת לְאֶבְיוֹנִים בְּשְׁנֵי תוּי"ן. אֲמַנְם כְּבָר יָדַעְתָּ, כִּי הֵיִסוּד
נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקַר הָאָרְהָ יוֹם זֶה, הוּא גְלוּי יְסוּד אָבָא, וְהוּא זְכוֹר בְּהִיּוֹתוֹ
מְלַבֵּשׁ תוּף הֵיִסוּד דְאֵמָא, לְכֵן אָמַר מְנוֹת בְּתִי"ו אַחַד לְבַד, כִּי תִי"ו הוּא
מִצַּד הַנוֹקְבָא, בְּאִפְן שְׁהֵם שְׁתֵּי מְנוֹת - אַחַד מִצַּד אָבָא, דְּהֵינּוּ אוֹתִיּוֹת מ"ן
וְאַחַד מִצַּד נוֹקְבָא ו"ת. וְאָמַר אִישׁ לְרַעְהוּ, אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד אָבָא, לְרַעְהוּ
שֶׁהוּא יְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין, כִּי אִם הֵיּוֹת אָבָא גְדוּלָה, בְּהִיּוֹתוֹ יוֹרֵד לְמִקּוֹם הֵיִסוּד

— זוהר לפורים השלם — שער ראש חדש חנוכה ופורים — יז

זעיר אנפין נקרא רעהו, על דרך זעיר אנפין כשיוֹרד ליצירה, שנאמר עליו
שֶׁלֶף אִישׁ נֶעֱלָו וְנָתַן לְרֵעֵהוּ (רות פרק ד' ז') וְזֹאת לְפָנֵינוּ:

ומתנות לאביונים

ומתנות לאביונים שהם מצד אמא, ולכן הם בשתי תוי"ן, כי הם מצד
הנוקבא, והם שתי מתנות לשני אביונים, שהם נצח הוד, שהם
אביונים, כאשר ידעת ענין הערכה, שאין בה לא טעם ולא ריח, והם
נקראים אביונים, עד הוד היא התפשטותם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו

גם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין
צדקה לכל הפושט ידו, הענין - כי הגבאי של צדקה, הוא היסוד,
ובימי החול שהוא יסוד זעיר אנפין, צריך לראות למי נותן הצדקה, כי יש
בו אחיזת דין. אבל עתה שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך
להקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין לו. (צמח, מכאן לאבל בפורים, שאינו נוהג
דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה

והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם חמש מטבעות, חמש פעמים נ"ו,
הרב את ריבנו והדן את דיננו וכו', כנגד חמש גבורות מנצפ"ך
בעלי הדין והמריבה:

סוד הברכה של המגלה

סוד הברכה של המגלה הוא, כשאר ברכת המצות המבארים במקום אחר,
ברוך - בבינה. אתה ה' אלהינו - חסד תפארת גבורה. אשר - בינה.
קדשנו - בסוד התפארת. במצותיו - נצח הוד. וצונו - על ידי היסוד. על
מקרא מגלה - סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת חוץ מן היסוד
דאבא, והוא סוד (אסתר פרק ח' טו), ומרדכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת
זהב גדולה מסטרא דאבא, גדול על כולם, אדם קדמאה, ודי בזה למבין.
וזה סוד מלפני המלך, שנתגלה חוץ. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו
שנאמר ועל עמים ארים נסי (ישעיה פרק מט כב), הוא הנס הגדול המתגלה
בזמן הזה, אשר כמוהו לא נהיתה. גם שהחיינו ביסוד, וקימנו, בנצח והוד.
וכמא דאת אמרת ואת כל היקום אשר ברגליהם (דברים פרק יא ו'), והגיענו

לזמן הזה, זה המלכות, שהגיענו אל שלש הנזכרים לעיל, שהם נצח הוד יסוד הזה לצאת ולהלך לחוץ, ודי בזה עד יערה עלינו רוח ממרום:

ברכת המגלה מהחברים

מהחברים: ברכת המגלה, דע, כי שרש המן היה מן הקליפות, שכנגד זעיר אנפין דבריאה. ואות ה' מורה כח חמש גבורות דמנצפ"ך, ואותיות מ"ן מורה על שני הראשונים היותר קשות:

זרש

זרש אשתו היתה משורשת מן הגבורה השלישית, שהוא צ' דמנצפ"ך. וסימנה ז' פצירא, והיא עצמה בת שבע של הטמאה, בסוד ז' תחלה שמה שהוא נגד דין של שבעים שנה בפרוטרוט בסוד מוסיף גורע, הם ז' דזרש, והם מתרבות שבע פעמים ע', למספר חמש מאות, הרי אלו ר"ש דזרש, סוד הדינין של אחורים דאלהים ברבוע, ושל מלויים ביודיין:

חכמיו

וחכמיו שרשם באותיות פ"ך דמנצפ"ך, שהיו תחלה אוהביו עוזרים ומחזיקים לרשעו, וכשהתחילו להמתיק בסוד ימין י"י רוממה (תהלים פרק קיח טז), נקראו חכמיו. והוא חשב להשחית את מרדכי, שהיה מיסוד אבא ומתפשט בזעיר אנפין, על ידי ע"ץ גבוה, ולזה היה גבוה חמשים אמה, רמוז לה"ה דאמא, אשר יסוד אבא עובר דרך שם כלול בהם:

לכן צריך לכוון בברכה ראשונה על מקרא מגלה

והפיל פור (אסתר פרק ט' כד), פירוש - שנעץ ו'. הרמוז לו' בין אותיות פ"ר, גימטריא מנצפ"ך, כדי לסבבו בגבורתו. והוא לא ידע, כי שני פעמים קמ"ג יש באמא מימינא ומשמאלא, עולין גם כן פור, על כן קראו לימים אלה פורים (אסתר פרק ט' כו), כי אותיות מ"י שבכינה נשתתפה לזעיר אנפין, להפך הקללה לברכה על ידי אסתר, שהיא יסוד דאמא, לכן צריך לכוון בברכה ראשונה על מקרא מגלה, בהוי"ה נקוד פתח שורק שורק צירי, כי מאבא שהוא י', ונקדה פתח, יורדין חמשה חסדים סוד ה' ראשונה, מיסוד דידיה הרמוז בנקוד שורק, ומתפשטות לזעיר אנפין שהוא ו', ליסוד שלו, שהוא גם כן שורק. והכל על ידי אמא, ממלכות דיסוד שלה, שהיא אחרונה, ונקדה צירי מאמא:

נקוד ברכה שניה

וּנְקוּד בְּרָכָה שְׁנִיָּה, הַהוֹי"ה זְכָרִים בְּחִירָק, וּנְקֻבוֹת בְּקִבוּץ, לְכָל־ל בְּנֵס זֶה נִצַּח הוּד. וְאֵף עַל פִּי שְׁעָקְרוּ בְּנִצַּח, וַחֲנֻכָּה בְּהוּד, מְכַל מְקוֹם הָרִי אֲבָא וְאֲמָא שְׁנִיָּהֵן נִתְיַחֲדוּ בְּנֵס זֶה, וְהִנֵּה אֲבָא סוּף הַתְּפִשְׁטוּתוֹ בְּנִצַּח, וְאֲמָא בְּהוּד:

ובהוי"ה של שהחיינו

וּבְהוֹי"ה שֶׁל שְׁהַחְיֵינוּ, צְרִיךְ לְכוּן בְּב' הוֹיּוֹת, רֵאשׁוּנָה לְשִׁלְמוֹתוֹ. חֵד, כּוּלוֹ חוֹל"ם שֶׁהוּא אֹר וּנְקוּד זְעִיר אֲנִפִין, וְא' כּוּלוֹ חִירָק שֶׁהוּא נְקוּד נִצַּח, שֶׁהוּא הָיָה עֶקֶר הַנֵּס. וְדַע, כִּי בְּכָל שְׁהַחְיֵינוּ, צְרִיךְ לְכוּן בְּב' הוֹיּוֹת, רֵאשׁוּנָה לְעוֹלָם חוֹלָם, וְהַשְׁנִיָּה לְפִי הַזְּמַן:

בברכה אחרונה

וּבְבְרָכָה אַחְרוֹנָה, בְּפִתְיַחְתָּהּ, צְרִיךְ לְכוּן כָּל הָאוֹתוֹיּוֹת הַהוֹיָה שְׁב"א, שֶׁהוּא נְקוּד גְּבוּרָה, לְרֵמֵז שֶׁהַגְּבוּרָה נִהַפְכָה לְעֲזָרְתָנוּ. וְלָכוּן בְּבְרָכָה זוֹ יֵשׁ חֲמֵשׁ כְּפוּלוֹת, נֶגֶד חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת מְנַצֵּפ"ף. כִּי הָרַב רִיבְנוּ, רוֹמֵז לְגְבוּרַת אֲבָא. וְהַדָּן דִּינְנוּ, לְגְבוּרַת אֲמָא. וְהַנּוֹקֵם נִקְמָתָנוּ, לְגְבוּרַת זְעִיר אֲנִפִין. וְהַנִּפְרָע לָנוּ מְצָרֵינוּ, וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּלָה, לְגְבוּרוֹת לְאֵה וְרַחֵל. וּבְחִתְיַמְתָּהּ, יְכוּן לְרַחֵל, בְּהוֹי"ה בְּנְקוּד אֱלֹהִים, בְּסוּד כּוּס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא (תהילים פרק קטז יג), וְחֲמֵשׁ עֲלִין תְּקִיפִין דְּסַחְרִין לְשׁוֹשְׁנָה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

וְצְרִיךְ לְכוּן בְּשִׁמּוֹת הַיּוֹצֵאִין מִהַמְּגַלָּה, וְאֵלוֹ הֵן: "הִיא" וְכָל" הַנָּשִׁים "יִתְנוּ, רֵאשִׁי תְבוֹת הוּה"י (אסתר פרק א' כ'). לְכַדּוֹ עֲנִתָהּ הַמְּלִכָה וְשִׁתִּי, סוּפֵי תְבוֹת וְהוּה"י (אסתר פרק א' טז). וְשִׁתִּי הַמְּלִכָה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה, סוּפֵי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק א' יז). "וּמְלִכּוֹתָהּ" יִתְן" הַמְּלִיךְ לְרַעוּתָהּ "הַטּוֹבָה, רֵאשִׁי תְבוֹת וְהוּה"ה (אסתר פרק א' יט). "יּוֹם" וּבְמִלְאוֹת "הַיָּמִים "הָאֵלֶּה, רֵאשִׁי תְבוֹת יוּה"ה (אסתר פרק א' ה'). יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבֵּיֶרֶה וְשִׁמּוֹ, סוּפֵי תְבוֹת יְהוּה"ו (אסתר פרק ב' ה'). כִּי כָלְתָהּ אֵלָיו הַרְעָה, סוּפֵי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק ד' ז'). רָאָה כִּי כָלְתָהּ אֵלָיו, סוּפֵי תְבוֹת הִיָּה"ו (אסתר פרק ד' ז'). "יְבוּא" הַמְּלִיךְ "וְהַיָּמִין" הַיּוֹם, רֵאשִׁי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק ה' ד'). זֶה אֵינְנוּ שׁוּה לִי, סוּפֵי תְבוֹת הוּה"י (אסתר פרק ה' יג). וּגְדוּלָה לְמַרְדֳּכִי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ, סוּפֵי תְבוֹת הִיָּה"ו (אסתר פרק ו' ג') וַיֹּאמְרוּ. יִצְא מִלְּפָנָי הַמְּלִיךְ וּפְנֵי הַמֶּן, רֵאשִׁי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק ז' ח'). עַד כָּאֵן י"ב הַיּוֹת. (ג' שְׁמוֹת שֶׁל אֲהוּ"ה)

"אחשדרפני המלך ואל הפחות, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ג' יב). (ספרים אחרים: המלך והמן אל המשתה ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ה' ד). "את הלבוש ואת הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו' יא). "אל היהודים ואל האחשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ח' ט). ד' שמות אהי"ה: הבירה אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ח). הנשים אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ג). אשר ישלטו היהודים המה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' א). את ימי הפורים האלה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' ח). המלך וישנה ואת, ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט). ויבא התך ויגד, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט). (ספרים אחרים: ותמאן המלכה ושתי, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אחרים: והשרים ויעש המלך, ראשי תבות וו"ה (אסתר פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' כג). ויבא המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד). (סופי תבות ה' שמות של הה"ה) מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק א' כב). ובזה הנערה באה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה לקחה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' ז). ומה יעשה בה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' יא). הפורים הזאת השנית, ראשי תבות הה"ה (אסתר פרק ט' כט) ותכתב אסתר יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגימטריא ב"ן (אסתר פרק א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד). ותנו יקר לבעליהן, ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות שד"י (אסתר פרק ו' ט). לפני המלך אחשורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א' יט). מרדכי להסיר שקו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד). נפל על המטה, סופי תבות לל"ה (אסתר פרק ד' ח):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

טעם הספמת המן, לגזר הגזרה על ישראל באדר, יותר מבשאר חדשים, מפני כי שנים עשר חדשים הם נגד שתים עשרה צרופי הוי"ה, והוא החדש הזה אשר צרופו הוה"י בהפך, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן השם בהפך, ז"ה איננו שר"ה ל"י, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' יג). ואסתר רצתה להמשיך את הרחמים, והזכירה הוי"ה בישר, יבא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה' ד). והקדוש ברוך הוא הסכים

עם אסתר בבחינה אחת, רחמים לישראל. ועם המן לבחינה אחת, דין להמן, נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל:

סופי תבות י"ה

כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז'), סופי תבות יהו"ה רחמים בישר, ראה כי כלתה אליו סופי תבות היה"ו שהוא דין, וגם הוא בישר, ואם תדקדק בשתי תבות כי ראה, סופי תבות י"ה, לומר כי בשתוף ב' שמות אלו, נפעל הכל י"ה ו"ה, כנודע אם עונות תשמר יה אדני מי יעמוד (תהילים פרק קל ג'), ויהבן זה:

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי

פורים סוד הוד, ולזה יש במגלה הרבה ווין. גם העמוד שהוא בחינת י"ו, לרמוז להוד שהוא בחינת י"ו. ודע, כי נ"ד פעמים נאמר המן במגלה, וכן יש נ"ד אותיות בעשרת בני המן (צריך לומר שסובר ארדי מלא). וזה סוד (אסתר פרק ט' ט') וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, זה סוד (בראשית פרק טו יד), "הצילני נא מיד אחי, מיד גימטריא ד"ן, וראשי תבות המן (עיין בכ"י ח"ג סימן י"א):

שלוש עשרה מדות הרחמים

משם הרב זלה"ה: והנה צריך אתה לדעת, כי מגלה הם שלש הויו"ת שהם ברישא דחוררתא, ומאלו שלשה הויות נתפשטו שלשה עשר תקוני דיקנא, רצה לומר מי אל כמוך וכו', וגם אל רחום וחנון וכו', וגם ת"ך גספ"י וכו', שהם בא"ת ב"ש אל רחום וכו'. ואלו השלשה עשר תקוני דיקנא הם נכנסין תוך אבא, ומאבא לאמא, ולהיותן שהם נכללין קדם ביסוד אבא, ואחר כך נכללין ביסוד אמא גם כן, ונכנסו גם כן אל הזעיר אנפין. וכבר ידעת, כי יסוד אבא מלבש גו יסוד אמא, וידעת כי יסוד אמא הוא קצר, ויסוד אבא הוא עודף ויוצא לחוץ לתוך חלל של הגוף דזעיר אנפין, ומרדכי בחינת יסוד אבא, ואסתר בחינת יסוד אמא, הינו דמלכות דיסוד אמא, ומרדכי דיסוד אבא עצמו, ולזה היה נקרא מרדכי איש ימיני, שהוא יסוד אבא כנודע, שבו מתגלין חמשה חסדים בפום אמה. וביסוד זה יש בה בחינת יוסף ובנימין, ולהיות שמרדכי היה מבחינת בנימין, לזה היה לו הצער הגדול הזה בימיו, כי בנימין בסוד שם ב"ן, מ"ב די"ן, אלא שאינו נראה במקומו, מפני שהימין מתפנה. ובחינה זו של בנימין שהוא שד"י, לכן מרדכי היהודי עולה שד"י:

מַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר

וְלַהֲיוֹת שְׁמַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר הָיוּ מִבְּחִינַת אֱלוֹ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא, וְאֵלוֹ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא הֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹיֹת דְּשִׁמוֹת ע"ב כַּמְנִין תַּתְּקַל"ו, שְׁכַן הוּא מְנִין מַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר עִם הַפּוֹלֵל, וּמַרְדְּכֵי מִצַּד חֲמֹשֶׁה חֲסָדִים, וְאַסְתֵּר מִצַּד חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, וְלִזְהָ הֵם כּוֹלֵל בֵּיחַד עֶשֶׂר הַיּוֹיֹת, וְחֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת שֶׁהֵם חֲמֵשֶׁה חֲסָדִים, כּוֹלֵם בְּנִקּוּד קִמְץ, וְהֵם עֶשְׂרִים קִמְצִין, וְקִמְץ הוּא י"ו, ס"ה הַקִּמְצִין שֶׁל הָעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת, גִּימַטְרִיא ש"ך, וְחֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת עֲצָמָן גִּימַטְרִיא ק"ל, הָרִי הַכֹּל ת"ן, וְזֶה סוּד י"י יִתֵּן הַטּוֹב (תהילים פה יג), רָצָה לוֹמַר, שְׁגִם זֶה הַיּוֹי"ה שֶׁהוּא בּוֹזְעִיר אֲנָפִין, כִּשְׁהוּא מְלֵא מִן הַמוֹחִין, שֶׁהֵם בְּסוּד יוֹדִי"ן, בְּסוּד שְׁלֹשָׁה טְפִין, אֲזִי הוּא מְקַבֵּל ה"ס, שֶׁהֵם חֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת הַנּוֹזְכִּים לְעֵיל, עוֹלָיִם ת"ן, וְהֵם בְּחִינַת טוֹב, שֶׁהוּא הַיְסוּד, וְהֵינּוּ שְׁאֵמֵר ה' יִתֵּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּימַטְרִיא י"ז, הֵינּוּ הַיְסוּד:

הַחֲסָדִים הַמְּמַתְּקִין הַגְּבוּרוֹת

וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת הֵם חֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת בְּנִקּוּד אֱלֵהִים, גִּימַטְרִיא שִׁי"ן, וְעִם חֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת עֲצָמָן הַעוֹלִין ק"ל, עוֹלָה תְּלֻמוּד, שֶׁהוּא מִצַּד הַגְּבוּרוֹת, אֲסוּר וְהַתֵּר, קָלִים וְחֲמוּרִים. וְשְׁנֵיהֶם יַחַד הֵם חֲמֵשֶׁה חֲסָדִים וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, שֶׁהֵם ת"ן וְת"פ, וְשֵׁרֶשׁ הַחֲסָדִים שְׁמַמְתְּקִין הַחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, הַכֹּל עוֹלָה תַתְּקַל"ה, כַּמְנִין מַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מְחַצֵּיו וְלִמְטָה

וּבְכָר יְדַעְתָּ, שִׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מְחַצֵּיו וְלִמְטָה, לְכֵן תִּבְּת מְגַלָּה חֲסֵר י', שִׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מְחַצֵּיו וְלִמְטָה, וְיְסוּד אֲבָא אוֹת י' שְׁבִשֵׁם הַיּוֹי"ה, מִתְּפַשֵּׁט עַד יְסוּד זְעִיר אֲנָפִין, וְזֶה הַטַּעַם שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְּפַשֵּׁט הַמְּגַלָּה כְּאֵגֶרֶת לְפָרְסוּמֵי נִיֶּסָא, דְּהֵינּוּ נִצַּח הוּד דִּיְסוּד אֲבָא. וְלַהֲיוֹת שְׁמַתְּפִשְׁטוֹת, רָצָה לוֹמַר גְּלוּי הָאוּר הַזֶּה דִּיְסוּד אֲבָא בּוֹזְעִיר אֲנָפִין. וּבְכָר יְדַעְתָּ, שְׁזְעִיר אֲנָפִין דִּיּוֹקָן סִפֵּר תוֹרָה עֲלִיוֹנָה, לְכֵן צָרִיךְ לְכַתֵּב הַמְּגַלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבְתִגִּין כְּסִפֵּר תוֹרָה. וּבְכָר יְדַעְתָּ שְׁטַעֲמִים וּנְקֻדּוֹת סוּד ע"ב ס"ג, וְאִינֵם מִתְּגַלִּין בּוֹזְעִיר אֲנָפִין מִפְּנֵי רְבוּי אוֹרָם שֶׁלֹּא יִגְרְמוּ חֵס וְשְׁלוֹם אֵיזָה שְׁבִירָה, וְלִזְהָ מִתְּגַלָּה שָׁם רַק מ"ה וּב"ן, סוּד תְּגִין וְאוֹתִיּוֹת. וְלַהֲיוֹת שְׁכֹלֵם כְּלוּלִים בִּיְסוּד אֲבָא לְבַד, כִּי יְסוּד אֲמָא קְצָר, וְלִזְהָ אֵין צָרִיךְ רַק עֲמוּד אֶחָד בְּמְגַלָּה, דְּהֵינּוּ חֲמֵשֶׁה חֲסָדִים מְמַתְּקִין אֶת חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת וְנַעֲשׂוּ אֶחָד:

נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות

ובכר ידעת כי נס שאמרנו, הם נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות, מ"ס שבלוחות בנס היו עומדין, כלומר מפתוחה בלתי קו סתומה, צורתה נ', וס' הוא ס' של נס, ונצח ענף חסד, שיש בו ע"ב ארבעה יודין, חמש דברות בלוח זמין, ויש בו סוד יו"ד דאבא שרש החסדים, לזה המ' נעשה נ' דהינו חמשים. ולהיות שישראל חטאו ביסוד שלהם, ולקחו נשים נכריות, וחותרם המלך העבירו לסטרא אחרא, הם שבעים אמות התלוין בסמא"ל, לזה נתגלגל עליהם עון הברית ביין, בזמן סעודות אחשוורוש, והיין גימטריא שבעים. וכבר נודע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הבא על הגויה כאלו השתחוה לעבודה זרה, פי כשפורע לעברה, כאלו כורע לעבודה זרה, לזה הצרכו לקבל התורה שנית, כמה שכתוב קימו וקבלו היהודים (אסתר ט' כז), קימו מה שקבלו כבר, הינו סוד הנס, סוד שתי לוחות, כמו בימי משה, כן בימי מרדכי ואסתר נתנו סוד שתי לוחות:

על ידי שיצא האור הזה והאיר ברבוי, ירד ההארה עד העשיה,
ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם
היסוד שלהם

והנה כבר ידעת ענין הדורמיטא, ובקיעות יסוד אבא לחוץ מיסוד רחל, ועל ידי כן שיצא האור הזה והאירו ברבוי בלי כבוי, ירד ההארה עד העשיה, ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם היסוד שלהם:

הנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה

והנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה הנצח בכל קו הימין שלה, בשלש פרקין. וכן ההוד אפילו שהוא באחור, הוי שש פרקין, ונמצא שיש בה שש אורות, וה"ו וה"ו שהם בנצח הוד דזעיר אנפין, כי הנצח הוד דזעיר אנפין, הם בסוד ווין, הנחלקים לב', בסוד א' א דצבאות, כזה - א', המתפשטין בקוויין שלה, ויש בהן שני ווין, נגד נצח הוד. ואות ו' ביסוד זעיר אנפין הכוללם בקו האמצעי שלה, ואות ה' שבין ווין, הוא סוד העטרה הנשפעת מכלם. גם יש בה ה' אורות של שמות, שכל א' יש בהן ג' ההיין, הה"ה, שהם בסוד תפארת נצח הוד יסוד מלכות דזעיר אנפין, שהיא העטרה שבכולם, ולזה באה בסוד שלש ההיין כל שם, כי השפעתן על ידי הנצח הוד יסוד, ולזה אלו השמות רמוזים במגלה כנזכר לעיל:

וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹחִין דְּאָבָא וְאִמָּא

וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹחִין דְּאָבָא וְאִמָּא, נִשְׁלָמִים וְנַעֲשִׂין שְׁתִּים עֲשָׂרָה הַיּוֹיֹת, שְׁלֵשׁ הַיּוֹיֹת בְּנִצְחַת אִמָּא, שְׁלֵשׁ בְּהוֹד אִמָּא, שְׁלֵשׁ בִּיסוּד אִמָּא, וּבִיסוּד אָבָא הוּא עוֹדֵף מִיסוּד אִמָּא, וַיֵּשׁ לוֹ שְׁלֵשׁ הַיּוֹיֹת בִּיסוּדוֹ, יוֹתֵר מִיסוּד אִמָּא, גִּימְטְרִיא מְגַלָּה. וְלִפְי שְׁאִין אוֹר זֶה מִתְפַּשֵּׁט בִּיסוּדָהּ, אֶלָּא יוֹצֵא לְחוּץ, לְפִיכֵךְ לֹא נִגְלָה בְּפִרוּשׁ הַיּוֹיֹת אֵלּוּ בְּמִגְלָה, גַּם יֵשׁ בָּהּ הָאָרְהָ בְּדַעְתָּהּ, מִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אָבָא, שְׁלֵשׁ שְׁמוֹת אֵהוּ"ה. וּמִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אִמָּא, ד' שְׁמוֹת אֵהי"ה, וְכֹל אֵלּוּ תִּמְצָאִם בְּמִגְלָה יוֹצְאִין, כְּנִזְכָּר לְעֵיל בְּאֵר הַיֵּטִיב:

תַּתְקַל"ה

וְהִנֵּה כְּשִׁיּוֹצֵא מִיסוּד אָבָא, מִתְפַּשֵּׁט בֵּין יִרְכּוּתֶיהָ, וְלִכֵּן אֵין הַיּוֹיֹת עֲצָמָן נִכְתָּבִין בְּמִגְלָה בְּפִרוּשׁ, רַק בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת וְסוֹפֵי תְבוֹת. וְצָרִיךְ אָנִי לְפָרֵשׁ, שְׁקוּדִם שְׁאֵלוּ הָאוֹרוֹת דְּאָבָא, נִכְנְסִין בְּרַחֵל, הֵיוּ נִכְנְסִין תַּחֲלָה בְּלֵאָה, וְכְשֶׁנִּכְנְסִין בָּהּ עָשׂוּ שְׁלֵשׁ הָאֹרֹת בְּשֵׁלֶשֶׁת פְּרָקִין, שְׁהֵם שְׁלֵשֶׁת אֵהי"ה. וְגַם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֵשׁ אוֹרוֹת מֵהַמוֹחִין כְּשֶׁהֵיוּ נִכְנְסִין תּוֹךְ הַזְעִיר אֲנַפִּין, דְּהִינּוּ, אֶחָד שֶׁל הָאָרְהָ דִּיסוּד אָבָא לְאַחוּרֵי לֵאָה, וּשְׁנַיִם מֵהַפְּנִים דִּיסוּד אָבָא, שְׁהֵם בְּפְנֵי הַזְעִיר אֲנַפִּין, שְׁהֵם בְּחֻצֵי הַתְּפֹאֶרֶת עֲלִיּוֹן אֶחָד הַכוֹלֵל שְׁנֵיהֶן לְזֶה וְלְזֶה, נִמְצָא שְׁיֵשׁ בְּלֵאָה שְׁמוֹנֵה הָאֹרֹת, אַרְבַּע הַיּוֹיֹת דַּע"ב, מְשֻׁלָּבִים עִם אַרְבַּע קס"א, וּשְׁנַיִם כּוֹלָלִים שֶׁל הַיּוֹיֹת אֵהי"ה, וְאֶחָד הַכוֹלֵל אֵת כּוֹלֵם, ס"ה גִּימְטְרִיא תַּתְקַל"ה, כְּמִנְיָן מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

שְׁלֵשֶׁת שְׁלוֹבִים בְּמַלּוֹאִם

וְאוֹתוֹת שְׁלֵשֶׁת אֵהי"ה פְּשוּטִים גִּימְטְרִיא ס"ג, וּשְׁתִּים עֲשָׂרָה אוֹתוֹת שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹיֹת הֵם ע"ה, וְאֶחָד כּוֹלֵל שֶׁל הַיּוֹיֹת, וְאֶחָד כּוֹלֵל שֶׁל אֵהי"ה, הָרֵי ע"ו. וּבְאֵלֶּף בֵּי"ת שֶׁל א"ל ב"ם, הֵם ה"ץ, גִּימְטְרִיא הָמָן. וְהַשְּׁלֵשֶׁת שְׁלוֹבִים בְּמַלּוֹאִם, שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹיֹת וְאֵהי"ה, גִּימְטְרִיא תרצ"ט, וּשְׁלֵשֶׁת פְּעָמִים שֶׁל הַיּוֹיֹת וְאֵהי"ה, גִּימְטְרִיא קמ"א, (רְצָה לוֹמַר פְּשוּטִים) וְהָמָן גִּימְטְרִיא צ"ה, ס"ה תרצ"ט וְקמ"א וְצ"ה, גִּימְטְרִיא מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר, שְׁהֵם תַּתְקַל"ה:

מְרַדְּכֵי שֶׁהוּא מְרָא דְכֵיָא

וְהִנֵּה לְפָנֶיהָ, אֵיךְ בְּלֵאָה נִתְהוּוּ בָּהּ הַמוֹחִין, אֲבָל הֵם דְּרָף הַעֲבָרָה, וְלִזְה מְרַדְּכֵי שֶׁהוּא מְרָא דְכֵיָא, עוֹבֵר מִלֵּאָה לְרַחֵל:

המשך האורות בלאה

וצא"ל, שהארת שאמרנו דרך כלל, הריני מפרש דרך פרט, שההארה היוצא מיסוד אבא, בא ליסוד פנים דזעיר אנפין, ובהארה היוצאת מצד האחור נגד פני לאה, הם בסוד שני אהי"ה פשוטים, והאור שבנתים דהינו מהכלי עצמו, רצה לומר מיסוד אבא שהוא בסוד הוי"ה, וכשמשללקת הארה זו, נשאר זעיר אנפין בסוד דורמיטא, גימטריא מרדכי כנזכר לעיל, כי מרדכי הנכנס בלאה, ועושה אלו השתי הארות בלאה פעם שנית, ויש בה ארבע הארת ארבעה אהי"ה, וכן יש בה במגלה ארבעה אהי"ה רמוזין, והוי"ה דכלי יסוד אבא נסתלק בלאה שלש פעמים בשלשה קווין, וכל קו יש בו שלשה פרקין, הם תשע הוי"ות, ושלש הוי"ות דרישא חינורתא, דהינו רישא דלא אתידע, נמצא שהם שתיים עשרה הוי"ות, הרמוזין במגלה הזאת, שהם במלוי ע"ב, גימטריא תתס"ד, וארבע אהי"ה פשוטים גימטריא פ"ד, ס"ה גימטריא תתקמ"ח, (ועם עשר אותיות גימטריא תתקנ"ח) הם גימטריא מרדכי אסתר, והשלשה עשר יתרים שמרדכי ואסתר לא הוי אלא תתקמ"ה, (צ"ל תתקל"ה) תסיר מהם נגד ט' אותיותיהם ושתי תבות מרדכי אסתר ושתי כוללים, לפי שאין להם עמידה בלאה, תכף יורדת ברחל, ולכן חסרו מהם השלשה עשר כנזכר לעיל, וכבר ידעת תכף כשנכנסין המוחין בלאה בדעת שלה, ולהיות שרש כל הדעת כנודע, נעשה בו שלשה שמות אהי"ה במלואן יה"א, ס"ה גימטריא תמ"ב, (ספרים אחרים, אהו"ה, דהינו קס"ג קמ"ג קל"ו גימטריא תמ"ב, עד כאן לשון הרב):

אלה המצות

מהחברים: כתיב אלה המצות (ויקרא פרק כז לד), שאין נביא רשאי לחדש, מהיכן סמכו למגלת אסתר, מדכתוב כתוב זאת זכרון בספר (שמות יז יא), בי"ת סמ"ך פ"א רי"ש. ועוד בספר, במספר קטן ח"י, וארבעה אותיותיו גימטריא אל"ף קמ"ה, והינו גימטריא מגלת אסתר עם כולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י, ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הכולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד'), גימטריא אלה בגדי כהן גדול, מכנסים כתנת מצנפת ואבנט חשן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם המדרש:

שאול

שאול, גימטריא אג"ג מלך עמלק, זה לעמת זה. מרדכי בתוספת י' וכולל, גימטריא ג' פעמים המן, וכשבקש לכולעו ולהשחיתו, לקח הוי"ה הפוכה, ובסופי תבות זה איננו שוה לי (אסתר פרק ה' יג). ואסתר שבקשה גאולה, לוקחה לעצמה הוי"ה יש"ר, ראשי תבות יבא המלך והמן היום (אסתר ה' ד). ומלכא שלם כד הוא דאין לטב את בניו, דאין לביש את עושקיהם, לפיכך ארבע תבות אלו, שהם ראשי תבות הוי"ה יש"ר, גימטריא ר"ע, על שם יגמר נא רע רשעים (תהילים פרק ז' י):

המן העץ

ואותו הוי"ה יש"ר, נתפשטה בסופי תבות בשעת מעשה, ונתאמצו בשם י"ה עטרה לראשה, על שם כי בי"ה ה' צור עולמים. וזה סוד, כי ראה כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז), סופי תבות י"ה יהו"ה. ועוד נתאמצה במלואה הוי"ה, באומרו מאת המלך, ראשי תבות מ"ה במלוי השם הראשון, דאינון האתון מתלבשין בקליפות לאכנעה לון. עוד המן העץ (בראשית ג' יא), גימטריא עשר הוי"ת ס"ר, אכן ס"ר המות, שכלם מסכימין במפלת המן ובניו, והינו המן מן התורה מנין וכו', אכן ס"ר מר המות, שכלם נתלו בבזיון, לכן מיתתו היתה בסוף:

שבע ועשרים ומאה מדינות - מאה מדינות ביבשה, ועשרים ושבע בים

עוד, שבע ועשרים ומאה מדינות היה לאחשורוש (אסתר פרק א' א'), היה מ"ס על הארץ (אסתר פרק י' א'), פירוש מאה מדינות ביבשה, והשאר ואי"י הם גימטריא כ"ז הם. מזה אמתה את זכר עמלק (שמות פרק יז יד), מ"ם בשניהן נוטריקון מיתה. ח"ה גימטריא שלשה עשר, אח"ה גימטריא ארבעה עשר. מכאן סמכה אסתר לשאול מאת המלך, שיום י"ד יהיה גם כן יום הקהלה בשושן. עד כאן מהחברים):

יחזקאל

תלתא אינון, עבד שפחה אמה, כי אמה בכורסייא בבריאה. וזעיר אנפין ועבד במט"ט ביצירה, ומלכות ושפחה בעשיה. פירוש, כי כל זה בנוקבא דזעיר אנפין, פירוש, כי אחר המיעוט, נסתרה בכורסייא, ולא נסתרה רק במלכות שבה, והמלכות שבה עדיין ראשה מגלה, דהיינו כתר שבמלכות שבה, והוא באצילות שבא לבריאה, והוא עתיק בבריאה, ואמא

מקננא בה. ואבא דלא פסיק, כלול בה. ונשאר כתר שבה מגלה, כדפרשתי. דמות כמראה אדם, והינו בריאה, וזהו שצפה יחזקאל בבריאה שביצירה, דהינו דמות כסא ולא כסא, וכן דמות מראה, ולא מראה הינו מלכות שבה, שהיא דמות ואדם הינו תפארת, וזה סוד אסתר שנסתרה בכסא:

שבע הנערות הראויות לתת לה

ושבע נערות הראויות לתת לה (ספר אסתר פרק ב)

(ט) (ותיטב), הם שבע עולמות, דהינו שבע בחינות המלכות שבמלכות שבה, שהם הנסתרות לגמרי, דהינו רק שלש ראשונות שבהם קצת מגלה, והקליפה נגד הבריאה, שלא תתערב באצילות, דלא יכיל לאתערבא. ובחינת אחשוורוש הוא דוכרא שבקליפה, שהיה לו אחיזה כנגדו, ועל כל זה לא היה משמש בה ממש, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה שדה נזדמן לו פדמות אסתר, דהינו מלכות נוקבא דקליפת נגה:

כוס של ברכה הוא בריאה

ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא (דברים לא יח), הינו בינה, ולכן אין נסתר אלא בבינה. וביום ההוא, שייך נמי בבינה, שהיא נעלמת נגד בינה, וביום ההוא הסתר אסתיר פני ומצאנוהו וכו', הינו הקליפות אשר כנגדה היא בבריאה. וכוס של ברכה הוא בריאה. דכוס גימטריא הכסא, ויין גימטריא דין חמש גבורות שבה, מתלבשות בבריאה. וגם חמשה חסדים הנשפעים מזעיר אנפין, שהם היו שם נפגדים ונבררים, ובינה שבבריאה משפיע חמש גבורות לעולם העשיה, ותפארת מיצירה שבבריאה משפיע חמשה חסדים לעולם יצירה וזהו כי תפארת מקנן ביצירה במט"ט:

אסתר גימטריא שושנה

אסתר גימטריא שושנה, גם אסתר גימטריא תרע"א פחות י', והוא סוד נקודה עצמה פנימית המסתתרת, וזה סוד י' של אדנ"י, כי אדנ"י במלואו גימטריא תרע"א. אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר ירקרקת היתה, כונה - שישאל קודש, ועונין אמן, מקבלין הארה משני [שמות] א"ל, א' מזעיר אנפין, וא' מאריך אנפין, שהוא מי אל כמוך וכו', כי אל דאריך אנפין, מאיר לזעיר אנפין, ואז הזעיר אנפין מאיר לנוקבא פנים בפנים, לפי שא"ל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ושני א"ל במלואן

גִּמְטְרִיא ש"ע, וְהָאָרְה הַנּוֹזְכֶרֶת לְעִיל הִיא תְלוּיָה בְעֲנִית אָמֵן, לְכֵן אָמַר דּוּד מְלֵא פְנֵיהֶם קְלוֹן (תהילים פג יז), סוֹפֵי תְבוּת אָמֵן, דְּמֵאֲחֵר שְׁלֵא הָאִירוּ בְּאָמֵן בְּשֵׁנֵי אֵל דְּאָבָא וְדָזְעִיר אֲנַפִּין, מְלֵא פְנֵיהֶם קְלוֹן, שְׁלֵא רְצוּ לְקַבֵּל מֵא"ל אוֹתִיּוֹת מְלֵא פְנֵיהֶם הָעוֹלָה קַפ"ה, יְהִיָה לְהֶם קְלוֹן, גַּם כֵּן גִּמְטְרִיא קַפ"ה עִם הַכּוֹלָל. וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמֶךָ, רְצָה לֹמַר שֶׁהוּא הַיְי"ה אֲדָנִי, שְׁעוֹלִין אָמֵן.

אֶסְתֵּר הַמְּלִכָה בְּשִׁלְבָשָׁה בְּגָדֵי מַלְכוּת

וְהִנֵּה אֶסְתֵּר הַמְּלִכָה כְּשִׁלְבָשָׁה בְּגָדֵי מַלְכוּת, וּבָאָה לְדַבֵּר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, שְׁנַכְנִסָּה לְבִתֵּי עֲבוּדָה זָרָה מְקוּם הַקְּלִיפּוֹת, הוֹסֵר הָאֲרֵת הָאֲרִיךְ אֲנַפִּין, וְלֹא נִשְׂאָר בָּהּ רַק הָאֲרֵת זְעִיר אֲנַפִּין, לְכֵן הִיָּתָה יִרְקַקְתָּ, שְׁלֵא הִיָּה לָהּ רַק הָאֲרֵת זְעִיר אֲנַפִּין, שְׂאֵם לֹא הִיָּתָה לָהּ אֲפִילוּ הָאֲרֵת זְעִיר אֲנַפִּין, הִיָּתָה שְׁחוּרָה לֹא יִרְקַקְתָּ, לְכֵן אָמְרָה אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עֲזַבְתָּנִי (תהילים כב ב'), שְׂא"ל אַחַד דְּאֲרִיךְ אֲנַפִּין הוּא מְסַתְּלֵק, לְמָה עֲזַבְתָּנִי הוּא א"ל דְּאֲרִיךְ אֲנַפִּין, כִּי א"ל דְּאֲרִיךְ אֲנַפִּין צְרִיךְ לְהַשְׁפִּיעַ אֶל א"ל דְּזְעִיר אֲנַפִּין, וּמִשָּׁם לְנוֹקְבָא. וְאֵף עַל פִּי שְׁזַעִיר אֲנַפִּין מִשְׁפִּיעַ בָּהּ, כִּיּוֹן שְׂאִינוּ נִמְשָׁךְ לָהּ אוֹר אֶלָּא מֵעֲצָמוּ וְלֹא מֵא"ל דְּאֲרִיךְ אֲנַפִּין, הוּי כְּאֵלוּ הִיא נְעֻזַת מִשְׁנֵיהֶם, לְפִיכֵךְ עֲזַבְתָּנִי לְשׁוֹן יְחִיד, אֵף עַל פִּי שְׁנַכְפְּלָה מֵלֵת אֵלֵי אֵלֵי, וְהִיא אוֹמֶרֶת לְזַעִיר אֲנַפִּין שְׁעוֹב אוֹתָהּ מֵהָאֲרֵת אֵל עֲלִיוֹן, וְהֵבֵן יִרְקַקְתָּ הִיָּתָה.

סוּד מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵּר לְהֶרֶב רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל זְכְרוֹנוֹ לְבִרְכָה

סוּד מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵּר לְהֶרֶב רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל זְכְרוֹנוֹ לְבִרְכָה: כְּתִיב וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מְלָכוּ בְּאַרְצָ אֲדוּם (בראשית לו לד). בְּכָל מְקוּם שְׁנַאֲמַר וְאֵלֶּה, מוֹסִיף עַל הָרֵאשׁוֹנִים. אָמֵנָם בְּעוֹלָם הַנְּקֻדּוֹת, כְּתוּר חֲכָמָה בִּינָה לֹא נִשְׁבְּרוּ, וְגַם הַמוֹחִין דְּזַעִיר אֲנַפִּין לֹא נִשְׁבְּרוּ, אֶלָּא נִשְׂאָרוּ בְּמַעֲזֵי דְבִינָה. אִם כֵּן יִפְרֹשׁ אֵלֶּה - א' בְּחֲכָמָה, ל' בִּינָה, ה' דַּעַת, שְׁהִיא בְּמְקוּם כְּתוּר בְּעֲצָמוֹ, שְׁהוּא חֲמִשָּׁה חֲסָדִים כּוֹלָל חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת. וְזֵהוּ פִּירוּשׁ וְאֵלֶּה, שְׁהֵם שְׁלֹשׁ נְקוּדּוֹת כְּתוּר חֲכָמָה בִּינָה, וְגַם כְּתוּר חֲכָמָה בִּינָה דְּזַעִיר אֲנַפִּין נוֹסֵף עַל הָרֵאשׁוֹנִים, מְלָכוּ וְלֹא נִשְׁבְּרוּ. אֲבָל הַיּוֹצֵאִין מֵאֲשֶׁר שְׁהוּא בִּינָה, שְׁיִיךְ לֹמַר בְּהוּ וַיִּמְלֹךְ וַיָּמָת, מִפְּנֵי שְׁהוּא בְּאַרְצָ אֲדוּם, אֲתֵר דְּכָל דִּינִין מִתְּעַרְיִן תַּמָּן:

אֵלֶּה בְּנֵי

וּבְתִיב אֵלֶּה בְּנֵי שְׁעִיר הַחֹרֵי (בראשית לו כ'), אֵלֶּה פָּסַל אֶת הָרֵאשׁוֹנִים פִּירוּשׁ שְׁעִיר - שְׁנוֹתָן מֵה"ד לְמַדַּת שְׁעִיּוֹר, שְׁלֵא יִתְפַּשְׁטוּ בִּיּוֹתֵר, וְזֵהוּ פּוּסְל, מְלִשׁוֹן וַיִּפְסַל לּוֹחֹת (עֵיין הַכְּתָב וְהַקְּבָלָה שְׁמוֹת כ' ד'):

החורי

החורי - בחינת אלהים, הינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי חרי גימטריא אלהים ברבוע, ר'. ועם ח"י אותיות פשוט ומלא, הרי חר"י):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ומתחלת ימיו היה העולם נמשך על פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבחינת אבא, ובתחלה שהיה באברהם דינין, רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכללם בעצמה להרחיקם מגבול אברהם, קדם לידת יצחק. וכן הג"ר גימטריא יצחק:

הגר

והכוונה - כי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק מ', שהיא הם' סתומה, קדם שנעשה כלי, בסוד ס' של אברהם. כי כשהיה נכלל בה, היא מבחינת אבר, והוא מבחינת ס' וכשלוקחת הג"ר נכלל בו, הנה הוא בחינת ג"ר, והיא מבחינת ה', ואחר שנתמתק האבר שהוא ג"ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה הה' ונמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה' חסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרופו אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בחינת האצילות כלה המקפת, והנה האצילות זמנין נכלל בשית, וזמנין נכלל בארבע. וכתוב ותקשר על ידו שני (בראשית לח כח), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה, ז"ה גימטריא י"ב, כי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם י' הם י"ג, ורמז גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצץ החיצונים. וכן זה גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' זעירא, זה במלוי זי"ן ה"י, ועם חמש אותיות שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלוא, גימטריא אל"ף, הרי אלף שנעשית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשירת החוט הוא צורת י' בחסד, (ספרים אחרים: צורת מ') בחינת האצילות שמקפת היד, נקודה בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ומפני זה היה אברהם מגיר אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הגר בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה הדין, ונתנה עיניה בעובריה, כדכתוב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טז ד'), שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא השעיר עליו (ויקרא טז ט), והקל על ידי זה הדינין משרה. ועל אברהם אמרו

רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה כְּתוּבָה בְּעֵצֵי הַיַּעַר וְכוּ' (שיר השירים ב' ב'), כִּי הוּא מִמְתִּיק הָעוֹלָם בְּחֻסְדִּים, הַנִּקְרָאִים בְּנִים וּבְנֵי בָנִים, וְהוּא מֵתוּוֹךְ בְּנֵיהֶם וְכוּלָּלָם. וְעַל שָׂרָה נֶאֱמָר (שיר השירים ב' ב') כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים שֶׁהֵם הַקְּלִיפּוֹת, כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת, הֵם חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת כּוֹלְלֵתָן שָׂרָה, פִּירוּשׁ, אֱלֹהִים בְּיַדֵּיךְ גִּימְטְרִיאַ ש', וּבְרַבּוּעַ ר', וְה' אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים הוּא ה', וְהֵם חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת:

אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה קַבְּלָה מִשָּׂרָה אֱמִנוּ כָּל כְּחָה

וְהִנֵּה שָׂרָה חֲיָתָה קַכ"ז שָׁנָה, נֶגְדַת ק"ך צְרוּפֵי אֱלֹהִים וְשֵׁשׁ קְצוּוֹת דְּזַעִיר אֲנִפִּין שֶׁהֵם בְּאֵמָא, וְלִכְּן אָמְרוּ בַּמְדְּרָשׁ מֵה רְאִתָּה אֶסְתֵּר לְמַלְךְ עַל קַכ"ז מְדִינּוֹת, פִּירוּשׁ, מֵה הָאָרֶז גְּדוּלָּה הִיָּתָה לָהּ כ"כ, לְמִשׁוֹל עֲלֵיהֶם. עוֹד מֵלֵת רְאִתָּה הִיא הָאֵרֶת, וְיִהְיֶה מֵה הָאֵרֶת אֶסְתֵּר, כִּי הוֹקְשָׁה לוֹ שְׁהַרִי שֵׁם אֱלֹהִים אֵינָה בּוֹנָה רַק ק"ך בְּתִים בְּלִבָּד, אִם כֵּן אֵיךְ מוֹשְׁלֵת עַל ז' יְתָרִים. וְהַשִּׁיב מִפְּנֵי שֶׁמִּקְבֵּלָת מִן שָׂרָה אֵמָה, וְקַבְּלָה כָּל כְּחָה:

מַלְכוּת הִיא אֶסְתֵּר

וְלָזֶה מַלְכוּת הִיא אֶסְתֵּר, גַּם כֵּן יֵשׁ לָהּ אֲדָנָי בְּרַבּוּעַ קַכ"ו, (סְפָרִים אַחֲרִים: וְאֵמָא שָׂרָה) יוֹרֵד עִמָּה שְׁלֵא יִנְקוּ מִמֶּנָּה הַחִיצוֹנִים, וּכְשִׁיּוֹרְדַת לְמִטָּה מִתְּפִשְׁטַת בְּנִקְדָּה עֲשִׁירִית שָׁבָה לְאַחַשְׁרׁוּשׁ, שֶׁהוּא בְּרֵאשׁ הַקְּלִיפּוֹת, לַעֲשׂוֹת זַעִיר אֲנִפִּין כְּדִלְקָמֵן, וְיִדּוּעַ בְּשַׁעַת שִׁישְׂרָאֵל סְבָא בָּא לְהַתְּפִשֵׁט בְּתַבּוּנָה, קוֹדֵם הַתְּלַבְּשׁוּתָהּ, נוֹתֵן בִּינָה שְׁבוּ בְּנִצּוּחַ תַּבּוּנָה, וְחֻקְמָה תַּבּוּנָה בְּהוֹד יִשְׂרָאֵל סְבָא, אִם כֵּן יִסוּד שֶׁהוּא לְעוֹלָם הַמְּכָרִיעַ, כְּשֶׁהוּא עֵתָה דְּבַר חֲדָשׁ בְּהוֹד יִשְׂרָאֵל סְבָא מְכָרִיעַ בְּנִתִּים, וּמְצִיאוֹת הַכְּרָעָה הֵהוּא, בְּחִינַת רוּחַ מְשָׁה, מְאַחֲזוֹר דְּאָבָא וּמְפָנִים אֵמָא, שֶׁהוּא קַפ"ד קַס"א. וְגַם כֵּן יִסוּד אֵמָא מְכָרִיעַ כֶּךָ, וְיוֹצֵא מִשֵּׁם רוּחַ אֶהְרָן, שֶׁמְזַדְּגֵת אָבָא וְאֵימָא לְמַעְלָה, מֵהָאֵרֶת עֲטֵרַת אָבָא, תוֹךְ יִסוּד אֵמָא:

קִינ וְהִבֵּל

וּמִכָּאן תִּלְמַד, מֵהִיכֵן רְצָה קִינ לְתַאוּמָתוֹ שֶׁל הַבֵּל, וְלָמָּה לֹא הִיָּתָה הוֹגְנַת לוֹ, כִּי הוּא כְּעֵין נָשִׁים הַמְּסוּלְלוֹת. אֲמָנָם כְּשֶׁנִּכְנַס יִשְׂרָאֵל סְבָא תוֹךְ תַּבּוּנָה, וְיִסוּד שְׁלוֹ תוֹךְ יִסוּד תַּבּוּנָה, יִצְאֵת אֶסְתֵּר. לִכְּן אָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מְנִינָה, שֶׁהוּא יִסוּד אָבָא, מִפְּסוּק הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר (דְּבָרִים לֹא יח), שֶׁיִּסוּד אָבָא מְסֵתֵר תוֹךְ יִסוּד אֵמָא, שֶׁהִיא עֲצָמָה בְּסֵתֵר הַמְּדְרָגָה, וּכְשִׁיּוֹצֵא אוֹר נַחֲלֵק לְכָאן וּלְכָאן, כְּפָל וְאָמַר הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר:

וְלָמָּה נִקְרְאת הַדָּפָה, מִפְּנֵי שִׁיּוּשְׁבֵת בֵּין הַדָּסִים חֶסֶד גְּבוּרָה
תַּפְאֶרֶת דּוֹעִיר אֲנִפִין

וְלָמָּה נִקְרְאת הַדָּפָה מִפְּנֵי שִׁיּוּשְׁבֵת בֵּין הַדָּסִים חֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת דּוֹעִיר
אֲנִפִין, בֵּין חֲדוּי, שְׁשֵׁם יִסוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא וְיִסוּד תְּבוּנָה, וְשֵׁם הָאוּר
בְּתוֹכָם, וְהָאוּר סְתוּם, וְהוּא שְׁתֵּי הַיּוּי"ת וְשְׁלִישׁ עוֹלָה שְׁשִׁים, וּמִפְּנֵי זֶה אָנוּ
אוֹמְרִים שְׁשְׁלִישׁ הַיּוּי"ה זֶה שְׁמוֹנָה, כִּי מֵדָה טוֹבָה מְרַבָּה, וְלָכֵן הַשְּׁנֵי
שְׁלִישִׁים הַמְּגָלִים מְרַבִּים מְסֻתוּמִים, וְהֵם שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה. וְכִתִּיב דּוּרֵי נִסְע
וְנִגְלָה (ישעיה לח יב), פְּרוּשׁ דּוּרֵי, מִלְּשׁוֹן הָאֵיר, מִלְּשׁוֹן וְדָר וְסִחְרַת (אסתר א
ו'), מֵאֵי נִיהוּ, פְּרוּשׁ מְקַבֵּץ מִן בְּחִינַת נ' וּס' וְע', כִּי נ' הוּא יִסוּד, הַכוֹלֵל
חֲמֵשֶׁה חֶסְדִּים בְּכָלְלוֹת י'. וְשְׁנֵי חֶסְדִּים וְשְׁלִישׁ מְכֻסָּה, ח"ג וְשְׁלִישׁ תַּפְאֶרֶת,
וְהֵם סְתוּמִים וּמְכֻסִּים, וְעוֹלִין ס', וְכֵן ס' סְתוּמָה, וְאִין לָהּ פְּתִיחָה כָּלֵל.
וְאַחַר כֵּךְ יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי חֶסְדִּים שֶׁל נֶצַח הוּד, וְשְׁנֵי שְׁלִישֵׁי תַּפְאֶרֶת, הֵם ב"ן
וּי"ח, גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים, וְזֶה וְנִסְע וְנִגְלָה, שְׁאוּר נִגְלָה בְּלֵי כְּסוּי. וְסִימְנָךְ כִּי
עֵין בְּעֵין (ישעיה נב ח'). וְזֶה סוּד וַיִּקְרַע מְרֻדְכִי אֶת בְּגָדָיו (אסתר ד' א'), לְהוֹרוֹת
עַל הַתַּפְשֻׁטוֹת חֲמֵשֶׁה חֶסְדִּים הַיּוֹצֵאִין מִיִּסוּד אֲבָא, מֵדָתוֹ שֶׁל מְרֻדְכִי, הֵינּוּ
יִסוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא. וְלָכֵן צְרִיךְ לְפָשֵׁט הַמְּגָלָה בְּשַׁעַת הַקְּרִיאָה, לְהוֹרוֹת עַל
הַתַּפְשֻׁטוֹת הַחֶסְדִּים. וּפְרָשׁ כְּאֵהֵל רַעִי (ישעיה לח יב), כִּי בְּרַדְתָּ נֶצַח הוּד יִסוּד
דְּתְבוּנָה בְּזַעִיר אֲנִפִין, תַּחֲלָה נִכְנָסִין לְחֲכֻמָּה בִּינָה דַעַת שְׁלוֹ, אַחַר כֵּךְ יֵרְדוּ
לְזוּעוֹת וְגוּף, וְאַחַר כֵּךְ לְנֶצַח הוּד יִסוּד שְׁכֻמוֹתָם, וְהַעֲלִינֵם מִנִּיחִין
שְׁרָשָׁם לְמַעְלָה, וְתֵאָנוּתָם לְהַתַּפְשֻׁט לְמַטָּה, לָכֵן נַעֲשֶׂה שְׁנֵי חֶסְדִּים וְשְׁלִישׁ
מְכֻסִּים, כְּאֵהֵל וְסָכָה שְׁלֵא יֵרַד הָאוּר הַרְבֵּה. אֲמָנָם בַּעֲלִיתוּ, הוּא עוֹלָה
לְמָקוֹם שְׁרָשׁוֹ, וּבֻקַּע, לָכֵן צְרִיךְ דְּפָנוֹת הַסָּכָה הַמְּגִיעַ לְסִכְךָ מִמַּטָּה לְמַעְלָה,
בְּאִין מְנִיעָה, אֲבָל הַסִּכְךָ רְמוּז לְסָכָה שְׁלָם, לְאֵמָא שְׁמֻכְסָה לְזַעִיר אֲנִפִין עַד
שְׁלִישׁ תַּפְאֶרֶת, וּמוֹנְעוֹת הָאוּר שְׁלֵא יִתְגַּלֶּה בְּיוֹתֵר, רַק בְּעֵנִין צִלְתוּ מְרַבָּה
מִחֲמַתָּה, וְכוֹכְבִים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ שִׁירָאָה מִלְּמַעְלָה אֲשֶׁר קִצְתוּ לֹא יִהְיֶה
סְתוּם לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם:

וְנַחְזוּר לְעֵנִין מֵלֵת הַדָּפָה

וְנַחְזוּר לְעֵנִין מֵלֵת הַדָּפָה, כִּי ה' תְּבוּנָה, ד' מְלָכוֹת ס' שְׁנֵי חֶסְדִּים וְשְׁלִישׁ
מְזַעִיר אֲנִפִין הַמְּכֻסִּים בּוֹ כְּנֻזְכָר לְעֵיל, ה' רַחֵל, שְׁלִייתָהּ הַיּוֹצֵאת
מִבֵּין רְגְלֶיהָ. וּמְרֻדְכִי הִיָּה מִיִּסוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא, לְקַח אֶסְתֵּר בַּת דּוּדוּ, רָצָה
לֹאמַר בַּת אֲבָא, אֲחִיו שֶׁל יִשְׂרָאֵל סָבָא, שְׁאֶסְתֵּר בַּת עֲטֶרֶת אֲבָא תוֹךְ
הַתְּבוּנָה כְּנֻזְכָר לְעֵיל. וְאַחַשְׁרוּשׁ הִיָּה בְּקַלְפָּה, לְעַמַּת זַעִיר אֲנִפִין, וְזֶה

ח"ש ר"ש, ר' אלהים ברבוע, ובמלוי ביודי"ן גימטריא ש', הרי ר"ש ח"ש, רצה לומר שהיה ח"ש וכואב בראשו, כדאמרינן שהגבורות שהם ר"ש כאמור, והוא היה מתפאר בהם בחוץ בשבעה תקונים נגד זעיר אנפין, חור, כרפס, ותכלת, בוץ, וארגמן, כסף, ושש. ושבע דנוקבא שהם מטות, ואלו הן - זהב, וכסף, רצפת, בהט, ושש, ודר, וסחרת. כי יש רצפה שהיא נקודה עצמה, דלית לה מגרמה כלום, והוא תקונים הנכללין בה. ויין מלכות רב (אסתק א' ט), להפך כל התקונים לגבורה:

והשתיה כדת אין אנם

והשתיה כדת אין אנם (אסתק א' ח), והשתיה כדת דגמה לקדשה, כקוף בפני אדם, וזהו כדת, ד"ת הוא ב' פעמים ע"ב ק"ל, שהם ח"ג, ה' היו"ת לכל א', הרי שני פעמים ק"ל. ויש בה ע"ב בחסד בנודע, ויין בגבורה, שגם הוא ע"ב, ונרמז בגבורה שגם הוא ע"ב, בסוד ביין שגו, שנהנו מסעודתו, כעין דור המדבר שאכלו ושתו לפני העגל. אין אנם, גימטריא אי"ק, דהינו אל"ף, שממנו מתקו הגבורות:

ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה

גם ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה, לכן המן אתרכרב בכבוד עשרו ורב בניו, שהיה עשירי לאגג, לכן רצה ליתן עשרת אלפים כפר כסף, להמשיך אליו כל עשרה, ושיהיו גבורות. כפר כסף, גימטריא ארבע מאות, בסוד ארבע מאות איש של עשו, וכנגדו בצקלג נמלטו ארבע מאות. והקדוש ברוך הוא השיב, הכסף נתון לך, שעשרת אלפים ועשרת בניו אלופי עשו, יהיו על עץ גבוה חמשים, כמנין ל"ך. ותפסו עשרה, כולם בסוד אלפין לישראל, להמתיק הגבורות כולם:

מצוה לשמות וין בפורים, כי רבוי החסדים דאבא, ממתיק היין

והנה המן מושך כחו ממ"ן דמנצפ"ך, שהם ב' גבורות עליונים דיסוד אבא מצד אחרים, כי מהפנים היה משה מושך המן לישראל. ומרדכי היה משורש משה, ולשלח יד במרדכי לבדו לא היה יכול, לכן בקש לדון אחר הרב, וכתוב ביה כי נפל תפול לפניו (אסתק ו' יג), כנגד הכלל והפרט, ובא הנס על ידי אסתר, שהיא מיסוד תבונה, ולכן מצוה לשמות וין בפורים, כי רבוי החסדים דאבא, ממתיק היין. ומה שיכון בשתייתו, להמשיך היין משבעה יודי"ן דע"ב ס"ג, ישראל סבא ותבונה, לא ישתכר אלא יתבסס עד דלא ידע, כי במקום וין המשמר בענביו, לא ירעו ולא

ישחיתו בכל הר קדשי (ישעיה יא ט), ולכן כי שחטיה רבה לר' זירא, בעי רחמי ואתסי, נמי חריף שקיא, לבטל דינא של גיהנם:

אל גנת אגוז ירדתי

דרוש למורנו הרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה, וגם הוא מדבר בענין פגימת הלבנה. דע, כי שם הוי"ה, ב' אותיות ראשונות, הם אבא ואימא. ו' זעיר אנפין. ה' נוקבא. והד' אותיות עצמן, הם נגד ד' עולמות - אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. וכנגדו יש ד' קליפות, כי גם זה לעמת זה וכו'. ועל זה נאמר, אל גנת אגוז ירדתי (שיר השירים ו' יא), כי באגוז יש תחלה קליפה עבה ומרה כלענה, ואחריה קליפה שנית קשה מאד, ואחר כך בפנים יש קליפה אחרת, שמפסיק המאכל. רצה לומר - שהרי אגוז מתחלק לארבעה חלקים, נגד ארבע אותיות השם, וקלפה זו השלישית, מפסקת בין אלו הארבעה חלקים של אגוז, ולא שמסתלקת אותה מכל וכל, אלא שנכנסת ביניהן, וקלפה זו נגד עמלק, ועל זה אמרו רבותינו זכרונם לברכה, אין השם שלם עד שיכרת זרעו של עמלק. ומלבד אלו השלישית, יש על האכל עצמה קליפה דקה, וכשאוכל האגוז מתיבש, גם קליפה זו נאכלת, מה שאין כן בתחלה, שאז עם היותה דקה, היא מרה. ועל זה נאמר (יחזקאל א' ד') ומתוכם כעין חשמ"ל וכו', וחשמל גימטריא מלבוי"ש, ועוד אמרו רבותינו זכרונם לברכה פעמים חשות פעמים ממללות, שלפעמים קליפה זו נאכלת, ופעמים אינה נאכלת. וכן האדם, אם ירצה בקל יתקן וממתק הקליפה מה שאין כן באחרות:

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וכו'

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וארבע ידיעות הטמאה, וארבע מראות נגעים, שנים שהן ארבע, כנגד אדום וישמעאל, ע"ז אפה כפי אל כפי כידוע, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תרי מלכי תרי פלכי, שהם ארבעה מלכים, שהם שני מלכי השרשית, אדום וישמעאל, כל אחד כלול משניהן כנזכר. ולטעם הנזכר לעיל, צוה השם יתברך על עמלק זכור וכו' (דברים כה יז). והנה לשאול המלך, צוה השם יתברך להכרית זרעו של עמלק, והוא הביא עמו מלך אגג חי. וכשבא שמואל, אמר לאגג כאשר שפלה נשים חרףך, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בלילה ההוא הביאו לו שפחה אחת בבית האסורים ונתעברה הימנו, ויצא ממנו הקן, ולכן עם היותו הורג אגג, אמר כאשר שפלה וכו',

כַּן תִּשְׁכַּל לְשׁוֹן עֲתִיד, עַל זָרְעוֹ הַנִּשְׁאָר מִמֶּנּוּ, וְאָמַר מְנַשִּׁים, עַל יְדֵי נְשִׁים,
שְׁעַל יְדֵי אֶסְתֵּר נַעֲשֶׂה הַנֶּס:

אַרְוֻמָּה ה' כִּי דָלִיתָנִי

וְתִדְעַ, כִּי תַחֲלָה אַחֲזַת הָאוֹיְבִים, הוּא בְּשַׁעַר הַמְּדֻרָּגָה תַּחֲתוֹנָה, שְׁעַר
הַעֲשִׂירִי, כִּי מִשָּׁם נִכְנָסִין לְמִלְךָ. וְהִנֵּה הַמְּלָכוֹת, הִיא מְדֻרָּגָה
אֲחֵרוֹנָה מֵעֲשָׂרָה, וְהִיא ה' שְׁבַשֵּׁם, וְנִקְרָא דָל"ת לְכַמָּה טַעֲמִים כַּנּוֹדָע. וְעַל
זֶה אָמַר דָּוִד, אַרְוֻמָּה ה' כִּי דָלִיתָנִי (תהילים ל' ב'), וְנוֹדָע שֶׁהוּא מִן הַנּוֹקְבָא,
הוּא דָּלִת וְשַׁעַר. גַּם שֵׁם אֲדָנִי בְּנוֹקְבָא, בְּמַלּוּי גִימְטְרִיא תִרְע"א, שֶׁהִיא
דָּלִת, לְכֵן אָמַר דָּוִד, שְׁעַם הַיּוֹתוֹ מֵהַדָּלִת, אֲשֶׁר שָׁם מִבְּקָשִׁים אוֹיְבָיו לְבוֹא
לְאַחֲזוֹ, עִם כָּל זֶה לֹא שִׁמַּחַת אוֹיְבֵי לִי. לְכֵן מְדָה כַּנְּגֵד מְדָה, גַּם אֲנִי
אַרְוֻמָּה, וְזֶהוּ אַרְוֻמָּה כִּי דָלִיתָנִי, רְצָה לוֹמַר כִּי עִם הַיּוֹת שְׁאֲנִי מְדָלִת, לֹא
שִׁמַּחַת וְכו'. כִּי שְׁתִּי אוֹתִיוֹת י"ה לֹא מִתְּפָרְשִׁין, אֲבָל ו"ה כְּפִי מַעֲשֶׂה בְּנֵי
אָדָם, וְלִפְעָמִים מִתְּפָרְשִׁין. וְהִנֵּה כְּשִׁגּוֹרִם הַעֲזוֹן, מִתְּפָרֵשׁ ה' מִן ו', עַל זֶה
נֶאֱמַר נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל (עמוס ה' ב'), רְצָה לוֹמַר לְקוֹם
מֵאֲלֵיהָ, אֲבָל תְּקוֹם עַל יְדֵי אַחַר, עַל יְדֵי ו', רְצָה לוֹמַר עַל יְדֵי שְׁיֹרֵד לְמַטָּה,
וּמַעֲלָה אוֹתָהּ:

שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק וְקָם

עָלְיוֹ נֶאֱמַר, שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק וְקָם (משלי כד טז), פִּירוּשׁ - כִּי הַצְּדִיק שֶׁהוּא
הַיְסוּד, הוּא ו', הוּא מְלָכוֹת הַשְּׁבַע, אִם כֵּן פִּירוּשׁ שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק
וְקָם, רְצָה לוֹמַר צְדִיק שֶׁהוּא יְסוּד, נוֹפֵל בְּמְלָכוֹת שֶׁהוּא שְׁבַע, אִין צְרִיף
אַחַר לְהַקִּימוֹ, אִף הוּא קָם מֵעֲצָמוֹ:

וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וְתִלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוֹת, רְצָה לוֹמַר שְׁנַתְּלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד

וְהַמֶּן הַרְשָׁע, בְּעֲזוֹן שְׁלֹא הָרַג שְׂאוּל אֶת הָאָגַג, הִיָּה קָם חַס וְשְׁלוֹם
לְכָלוֹת שׁוֹנְאֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בִּימֵי מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵּר שֶׁהוּא מְזָרְעוֹ,
לְכֵן הִיָּה מְרַדְכֵי מִשְׁתַּדֵּל בְּעַנְיָן, וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וְתִלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוֹת
(אסתר ה' א'), רְצָה לוֹמַר שְׁנַתְּלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד. וּבְזֶה
נִצּוּלוֹ יִשְׂרָאֵל, שֶׁקָּדַם דָּוִד וְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה, וְזֶהוּ לְמַעַן יִזְמַרְךָ כְּבוֹד
בְּיוֹם, וְלֹא יָדָם בְּלִילָהּ, עַל דְּרָף אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם, וְלְכֵן ה' אֱלֹהֵי
לְעוֹלָם אוֹדְךָ:

סוד ארוממף

וּנְלַע"ד, שְׁזֵהוּ אַרְוֹמֶמֶף, רְצָה לֹמַר לְרוֹמֵם וּלְהַעֲלוֹת ה' לו', וְאִז לֹא יִוְכַלּוּ
הָאוֹיְבִים לְאַחֲזוֹ, כִּי יוֹרֵד יִסּוּד דְכוּרָא וּמַעֲלָה אוֹתָהּ, בְּאִפְן
שְׁבֵהתְחַבְרוֹת ה' עִם ו', אִין הַקְלִיפּוֹת יְכוּלִין לְהִתְאַחֲזוּ בָהֶם כָּלָל:

הַמְגִלָּה נִקְרָאת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה

לְכִן הַמְגִלָּה נִקְרָא סֵפֶר וּמְגִלָּה, סֵפֶר נִגְדַד ו', וּמְגִלָּה נִגְדַד ה'. חֶסֶד וְדִין, יוֹמֵם
וְלַיְלָה, לְכִן נִקְרָאת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה. וּבָהּ תַעֲלֶה הַמְלָכוֹת הַנְּזַכְרֹת לְעֵיל,
לְנֻצַח הוֹד יִסּוּד כְּנוֹדַע, שְׁאִז אִין הַחִיצוֹנִים יְכוּלִין לְהִתְאַחֲזוּ:

יְהוּדִית וְאַסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, נֻצַח הוֹד

וְדַע, כִּי אוֹתִיּוֹת א"ב, הֵם אוֹתִיּוֹת הַזְכָּר, וְאַחַר כֵּן כּל"ם, אוֹתִיּוֹת מְלֶךְ,
וְזֵה מֵה שְׁמוֹ וּמֵה שֵׁם בְּנוֹ, פִּירוּשׁ - כִּי שְׁנֵי פְעָמִים מ"ה, גִּימְטְרִיא
מְלֶךְ. וְאוֹתִיּוֹת נ"ס הֵם נוֹקְבָא, נִגְדַד יְהוּדִית וְאַסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, נֻצַח הוֹד.
וּכְנֻגְדָן שְׁתֵּי רְצוּעוֹת דְתַפִּילִין, אַחַת אַרוּכָה הַשְּׁמְאַלִית שְׁכַנְגַד הוֹד, הִיא
נוֹפְלֹת, לְכִן נֶאֱמַר סוּמֶךְ ה' לְכָל הַנוֹפְלִים (תְּהִילִים קמ"ה יד), שְׁהֵם נֻצַח הוֹד,
שְׁהֵם נ"ס, הֵם סוּמְכִין אֶת הַנוֹפְלִים. וַיְדוּעַ כִּי שְׁלֹשָׁה אַחְרוֹנוֹת שְׁבַע־מִידַת
תַּפְלָה, הֵם נֻצַח הוֹד יִסּוּד, לְכִן בְּחֻנוּכָה וּפּוּרִים, אָנוּ אוֹמְרִים עַל הַנְּסִים
בְּהוֹדָאָה, שֶׁהוּא כְּנֻגַד הַהוֹד, לְכִן אָמְרוּ בְּלִשׁוֹן נֶס, לְכִן הֶמֶן הִרְשַׁע עָשָׂה
עַץ גְּבוּהָ נ' אִמָּה, בְּעֻצַת זֶרֶשׁ אֲשֶׁתּוֹ, כִּי זֶה לְעַמַּת זֶה וְכוּ'. וְנִהְרְגָה וְשְׁתֵּי
תַּחֲלָה, כְּדִי שְׁתֵּרֵם הַמְּלָכוֹת לְאַסְתֵּר:

וְנוּחַ בְּחַמְשָׁה עָשָׂר בּו

וְהִנֵּה מְאַבְרָהָם עַד שְׁלֹמֵה, הָיוּ ט"ו מְלָכִים, וְהָיָה הַלְבָנָה בְּמִלּוּאָה,
וּמְלֶךְ שְׁלֹמֵה בְּכַפָּה, וְדוֹד הַמְּלֶךְ הָיָה הִי"ד, וְדוֹד גִּימְטְרִיא י"ד,
וְשִׁפְךָ דָּמִים בְּיָדוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר בִּי"ד הִרְגוּ בְּשׁוֹנְאֵיהֶן, וּבִט"ו נָחוּ כּוֹלָם,
שֶׁהוּא שְׁלֹמֵה:

וְהַשְּׁמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְכוּרָא, וְהַלְבָנָה מִמְעַרְב

וְהַשְּׁמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְכוּרָא, וְהַלְבָנָה מִמְעַרְב, וְהַשְּׁמֵשׁ אִינָה מְשֻׁנָּה
הַלּוּכָה, וְהַלְבָנָה מְשֻׁנָּה, כִּי הִיא מִתְחַדְּשֶׁת, הִינּוּ חֲדָשׁ, וּבִתְחִלָּה
נִרְאִית בְּמַעְרָב, וְאַחַר כֵּן מִתְקַרְבֶּת לְמִזְרַח מְעֻט מְעֻט עַד ט"ו יָמִים. וְעַל
זֶה נֶאֱמַר, יֵשׁ דְרָךְ יֵשׁר לְפָנַי אִישׁ וְאַחֲרֵיתָהּ דְרָכֵי מָוֶת (מִשְׁלֵי יד יב), דִּהְיִנּוּ
הַשְּׁמֵשׁ שֶׁהוּא הָאִישׁ, הַהוֹלֵךְ תָּמִיד בְּדְרָךְ יֵשׁר, כִּי לְעוֹלָם יוֹצֵא מִמִּזְרַח,

ולעולם הוא מאיר באפן אחד. ואחריתה שהיא הלבנה ההולכת לאחור שהיא משנה הלוכה, והם דרכי מלשון רבים, והם דרכי מות, שאחר כך נשארת בלי אור, וזהו וילך לאחור ולא לפנים, וזהו אחור וקדם צרתני (תהילים קלט ה):

הלבנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה

והנה כבר ידעת, כי הלבנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה, וכפי מה שתקרב למערב, מתחשף אורה. וכשהיא ממש בתחילת הלילה במערב, מקום ביאת השמש, מתחשף לגמרי, כי השמש בגלגל הרביעי, והיא בגלגל הראשון. ובהיותה ממש נגד השמש, כל האור באחורים, ואין בה שום אור בפנים כלל, כי מאחורים היא מאירה לנו, לכן אז יונקים החצונים, וזהו נזורו אחור (ישעיה א' ד), ויונקים החיצונים מהאחורים, כי מהפנים אין יכולין כנודע:

מתחלת האור להאיר בפניה

והנה כשמתחלת הלבנה להפרד מעט מעט ממערב, אז מתחלת האור להאיר בפניה, עד בט"ו ימים, יוצאת ממזרח אז השמש אל עבר פניה מכל וכל, ואין לה אור באחורים כלל:

הלבנה נקראת סהר, ונקראת ירח, ונקראת לבנה

ודע, כי הלבנה נקראת סהר, ונקראת ירח, ונקראת לבנה, וגם השמש יש לה שלש שמות כנגדם, שהוא - חרס, חמה, שמש. והלבנה בתחלת חדושה, נקראת סהר, כי אין לה אור בפנים, אלא מעט מזעיר, כי הלבנה נוקבא מכ' עליונה, וידוע כי עם היות ה' נוקבא, אינה דין גמור כנזכר, והוא שם אלהים, רצה לומר הפנים שלו. ובהיות השמש כלול משם י"ה חכמה ובינה, נאמר כי שמש ומגן ה' אלהים (תהילים פד יב) רצה לומר - נקרא בשם הוי"ה מאבא, ואלהים מאמא, וה' אחרונה הוא שם אדנ"י. ובתחלת חדושה יונקת מאחורים דאלהים, גימטריא ר', וס"ה אדנ"י, גימטריא סהר. וכשאין בפניה אור כלל, היא סהר, כי לזה יוסף הצדיק שהיה ראוי להוליד י"ב שבטים מבחינת מלכות, ובעבור שהוציא י' טפין מי' צפרני ידיו, שנאמר ויפזו זרועי ידיו (בראשית מט כד), נאסר בבית הסהר י' שנים, ולא הוליד אלא ב', מנשה ואפרים. ואפילו אלו, לפי שאמר לשר המשקים כי אם זכרתני (בראשית מ' יד), נתעכב עוד ב' שנים בבית הסהר. וזהו מנשה, לשון שכחה:

וּבְכֹל לַיְלָה וְלַיְלָה הַזֶּה וּמִתְרַבֶּה הָאוֹר שֶׁבִּפְנֵיהָ, עַד ט"ו יוֹם
בְּאַפֵּן כִּשְׁהִיא חֲשׂוּכָה מְכַל וְכַל הִיא סֵהר, וּכְשֶׁהִיא מִתְחַלֶּת לְהָאִיר נִקְרָאת
סֵהר כְּנֻזָּר לְעֵיל, וּבְכֹל לַיְלָה וְלַיְלָה הַזֶּה וּמִתְרַבֶּה הָאוֹר שֶׁבִּפְנֵיהָ,
עַד ט"ו יוֹם, שֶׁהוּא מְלָאָה, וְהֵם בְּאַחֲרֵים דְּאַלְהִים ט"ו אוֹתִיּוֹת, נֶגֶד ט"ו
יוֹם. גַּם אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים מְלֵא י"ה, שֶׁהִיא מְלָאָה מִן י"ה, שֶׁהוּא גִימְטְרִיָּא
ט"ו. וּמִט"ו וְאֵילָךְ, הִיא חוֹזֶרֶת לְחֲשׂוֹךְ. וְזֶה סוּד שֶׁנֶּאֱמַר עַל יִצְחָק וְתִכְהֶן:
עֵינָיו מִרְאוֹת (בראשית כו א):

שְׁלֹשָׁה קוּיִם

כִּי אַבְרָהָם חֲסֵד עֲלָאָה, כִּי יֵשׁ חֲסֵד עֲלִיוֹן, וְחֲסֵד עוֹלָם, וְחֲסֵדֵי דוּד. חֲסֵד
עֲלִיוֹן, בְּחֻמְהָ. וְחֲסֵד עוֹלָם, בְּחֻסְדָּא, כִּי הִנּוּקְבָא נִקְרָא עוֹלָם כְּנֻזָּע.
וְחֲסֵדֵי דוּד, כְּנֻזָּח הוּד, וְהֵם תְּרֵי פְלִגֵי גּוּפָא, נִקְרָא חֲסֵדֵי לְשׁוֹן רַבִּים. וּכְנֻגְדָן
- כִּהֵן גְּדוּל, בְּחֻמְהָ. סִגְן, בְּחֻסְדָּא. כִּהֵן הַדִּיּוּט, בְּנֻזָּח. וְאַבְרָהָם לָקַח הַכְּהֻנָּה
מִמְלְכֵי צָדֵק, שֶׁהִיא כִּהֵן לְאֵל עֲלִיוֹן, וְהוּא שֵׁם בֶּן נַח. כִּי ג' בְּנֵי נַח, הֵם ג'
קוּיִן, שֶׁהֵם חֲסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת, חֲסֵד שֵׁם, גְּבוּרָה חָס, תְּפָאֶרֶת יְפֹת. וְכֵן
בְּצַד שְׂמָאל, לְוִיִּם הַמְּשׁוֹרְרִים בְּבִינָה, שֶׁהוּא אוֹמֵר שִׁירָה בְּפֶה, שֶׁהֵם ג"ר,
וּמִנְגֵן בִּיד גְּבוּרָה, וְכִנּוּר בְּהוּד. (ספרי אחרים: וְשׁוֹעַר בְּרַגְלִים בְּהוּד):

קַרְיַעַת יָם סוּף

וְהִנֵּה מֵאַבְרָהָם יֵצֵא יִשְׁמַעְאֵל, וּמִיִּצְחָק יֵצֵא עֶשׂוֹ, שֶׁהֵם בְּקַלִּיפּוֹת דִּין
וְרַחֲמִים, כִּי זֶה לְעַמַּת זֶה וְכו', וְהֵם לְבָנָה וְחֻמְהָ שֶׁבְּקַלִּיפּוֹת, מְלִשׁוֹן
אֵף וְחֻמְהָ. וּבְקַרְיַעַת יָם סוּף כְּתִיב, וְהַמִּים לְהֵם חוֹמְהָ (שמות יד כב), וְאָמְרוּ
רְבוּתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה מֵהַ אֱלוֹ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה וְכו'. וּבְחֻמְהָ הִיא רוּצָה
קַלִּיפּוֹת מְצָרִים לְשְׁלוּט עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי מְצָרִים בְּנֵי חָם מְצַד הַגְּבוּרָה, וְלָכֵן
הֵבֵן הָאָחָד בְּנֵי כּוּשֵׁי שְׁחוּר, וְהַשְּׁנַי מְצָרִים הֵם מְעַט יוֹתֵר לְבָנִים, וְהוּא מְצַד
דִּין שֶׁבְּקַלִּיפּוֹת חֻמְהָ. וְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ עוֹשֶׂה מֵהַמִּים חוֹמְהָ בְּמִקּוֹם חֻמְהָ,
וְחָמַל עַל יִשְׂרָאֵל:

אֵין מְבַרְכִין עַל הַלְּבָנָה עַד שֶׁתִּתְמַלֵּא פְּגִימָתָהּ

וּנְחֻזָּר לְעֵינֵן, כִּי בִיִּצְחָק כְּתִיב וְתִכְהֶן עֵינָיו מִרְאוֹת (בראשית כו א), כִּי אַחַר
הַזְקָנָה, כְּדָרָךְ שֶׁהַלְּבָנָה אַחַר ט"ו יָמִים אַחֲרוֹנִים, וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ
זָכוֹנָם לְבָרְכָה אֵין מְבַרְכִין עַל הַלְּבָנָה עַד שֶׁתִּתְמַלֵּא פְּגִימָתָהּ. וְהָעֵינֵן, כִּי
בְּכַרְיַאֲת הָעוֹלָם נִבְרְאִים הַשְּׁנַי מְאֹרוֹת שְׁוִיִן, וְקִטְרָגָה הַלְּבָנָה וְכו',
וּלְפִיסָה אָמַר הַצְּדִיקִים יִקְרָאוּ עַל שְׂמֵךְ. וְהָעֵינֵן, שֵׁשׁ שְׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת וְשֵׁשׁ

קצות ונוקבא מתחת היסוד, ובכריאת העולם היו שניהם שוין, דהינו בשש קצות, כבנים שהם בין דרועי אמא, וקטרגה שהיתה רוצה לעלות בשלש ראשונות, ונתמעטה מדה כנגד מדה וירדה למטה, דהינו לכי ומעטי את עצמה, כי כל הרוצה להתלבש בגאון נופל, ואם יתקן עצמו כראוי, יעלה. וכן אמר השם יתברך ללבנה שהצדיקים יקראו על שמך וכו', רצה לומר שתעלה לשלש ראשונות, לאותו מקום שהיה רצונה בתחלה, ואז יקראו על שם של עכשו, שהיא נקראת מאור הקטן. וזה סוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, שהיא מתעלה יותר מהשמש. וזהו שנאמר והיה אור הלבנה כאור החמה וכו' (ישעיה ל' כו), רצה לומר שאור הלבנה שיהיה שבעתים ממה שהוא עתה, ואור הלבנה יהיה כאור החמה, ויהיו שוין בחדושה, וזה לימות המשיח, ואז שניהם שוין כמקדם קטרוגה. אך מה שכתבנו, הוא לעתיד לבא, הוא צדיקים יושבים, ותהיה היא עטרה על ראשם:

בתחלת חדושה נקרא סהר

ונחזור לענין, כי בתחלת חדושה נקרא סהר, והיא אות ה'. ודע, כי העולם מצד צפון פרוץ בלי מחיצה, ואין שם ישוב, כי אות ה' יש לה שלש מחיצות לבד, ומקומה הפרוץ כנגד צפון, בהיותה ה' באורה, גם שם יש לה הארה, מאלו השלש מחיצות, ואם לאו על זה נאמר מצפון תפתח הרעה (ירמיה א' יד). אמנם מחיצה ג' פתוחה, ויש בה חלון לצד מזרח, ומשם מאיר השמש, זהו ופותח חלוני רקיע:

סוד אות ה' ואות ב'

וינל זה נאמר הכתוב, בראשית ברא אלהים (בראשית א' א'), כי בב' נברא העולם, כי גם הב' יש לה שלש מחיצות, אלא שאין בה חלון, כמו אותה שיש ברגל שלישית של ה'. ולכן אמר והארץ היתה תהו ובהו וחסך (בראשית א' ב'), כי לא היה מקום לצאת בה האור, ולכן כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (בראשית ב' ד'), בה' בראם, ואז היה האור בעולם שבאותה מחיצה של צד מזרח שהיא פתוחה כנזכר לעיל, משם יוצא האור המאיר לעולם:

לעתיד לבא נזכה לצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהן

ולכן השמש נקרא חרס, אותיות חסר, כשהיה במדרגה התחתונה, שנהפך ה' של סהר לח' של חרס אותיות חסר, אין לה מקום לצאת בו האור,

וְעַל זֶה נֶאֱמַר הָאוֹמֵר לְחַרֵּס לֹא יִזְרַח (רש"י איוב מא כב), כִּי כְּשֶׁנִּקְרָא חָרֵס לֹא יִזְרַח כָּלֵל, וְהַלְבָּנָה נִקְרָאת סֵהַר, וְכִשְׁהִיא מְתַרְחֶקֶת מִמַּעַרְב, אֲזַתְמַלֵּא אוֹר בְּפָנֶיהָ, וְכֵל מֵה שֶׁהוֹלֶכֶת לְמִזְרַח מְאִירָה יוֹתֵר, עַד שֶׁבִטְוֹ יוֹם בְּהִיוֹתָהּ בְּמִזְרַח הִיא מְלֵאָה מְכַל וְכֵל כְּנִזְכָּר לְעֵיל. וּבַחֲזָרָה חוֹזֶרֶת וּמַחֲשֶׁכֶת כְּנִזְכָּר לְעֵיל, וְעַל זֶה נֶאֱמַר אֲנִי מְלֵאָה הַלְכָתִי וְרִיקִם הִשִּׁיבֵנִי (רות א' כא), רְצָה לוֹמַר כְּשִׁיוֹצֵאת מִמַּעַרְב, הִיָּתָה הוֹלֶכֶת וּמִתְמַלֵּאת מְאוֹר, וְרִיקִם הִשִּׁיבֵנִי רְצָה לוֹמַר בְּחֲזָרָה, נִמְצָאת אַחַר כֶּךָ רִיקִם מְכַל וְכֵל, אִם כֵּן לְמָה תִּקְרָאנָה לִי נְעָמִי, וְהוּא הֵמֶר לִי (רות א' כ'), וְחֲזָרְתִי לְהִיּוֹת חֲשֶׁכָה מְכַל וְכֵל. וְלְעֵתִיד לְבֹא שְׁתַּעֲלֶה בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה, צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם כְּרָאשֵׁיהֶן, אֲזַיְהִיה אֹר לְעוֹלָם, וְלֹא יִחַסֵּר, וְזֶה אֵי אֶפְשָׁר כִּי אִם לְעֵתִיד לְבֹא אִי"ה אָמֵן:

שְׁעַר הַפְּסוּקִים

מִגֵּלַת אֶסְתֵּר: פָּרֶק ב':

סוּד הַנִּקְדָּה עֲצֻמָּה הַפְּנִימִית

יְהִי אוֹמֵן אֵת הַדָּפָה הַיָּא אֶסְתֵּר בַּת דָּוִד (אסתר ב' ז):

דַּע, כִּי אֶסְתֵּר בְּגִימָטְרִיא תִרַע"א פְּחוֹת עֲשָׂרָה, וְהוּא סוּד הַנִּקְדָּה עֲצֻמָּה הַפְּנִימִית הַמְּסֻתָּרָת, וְהִיא י' שֶׁל אֲדָנָי. כִּי אֲדָנָי בְּמִלּוּאוֹ עוֹלָה תִרַע"א, וְרוּ"ת הוּא מְלוּי אֲדָנָי, וְכֵן תו"ר גַּם כֵּן הוּא מְלוּי אֲדָנָי, וְזֶה סוּד, (אסתר ב' טו) וּבְהִגִּיעַ תוֹר אֶסְתֵּר בַּת אַבִּיחַיִל וְכו':

תְּהִלִּים פָּרֶק כ"ב:

הַצִּיָּלָה מִחֶרֶב נִפְשֵׁי, רֵאשֵׁי תְבוֹת הָמֵן

'הַצִּיָּלָה מִחֶרֶב נִפְשֵׁי' (תהילים כב כא):

(מזולתו) רֵאשֵׁי תְבוֹת הָמֵן. וּכְבֹר יִדְעָתָ, כִּי מְזֻמּוֹר זֶה נֶאֱמַר עַל יְדֵי אֶסְתֵּר בְּעֵינֵי צַרַת הָמֵן הָאֲגָגִי, וְאֶמְרָה הַצִּיָּלָנִי מִהָמֵן, שֶׁהוּא מְזֻרַע עֲשׂוֹ הַרְשָׁע, שֶׁנִּתְבָּרַךְ בְּחֶרֶב. כְּמוֹ שֶׁאֶמַר הַכְּתוּב, וְעַל חֶרֶבָךְ תַּחֲיָה (בראשית כז מ). (ע"כ מזולתו).

שער מאמרי רז"ל

מסכת מגלה

הברכות שקבל יעקב אבינו

מאמר בגמרא מסכת מגלה פרק א' (דף י"ז עמוד א') וזה לשונו: תניא היה יעקב אבינו בשעה שנתברך מאביו בן ס"ג שנה. כבר נתבאר בענין ששה בני לאה הנזכרים וכת אחת נקבה, איך אורות המוחין דזעיר אנפין בחינת סתומה עד מקום החזה שלו, והם שש ספירות ושליש, כל אחת כלולה מעשר, הרי ס"ג. והם כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה ושליש תפארת, ואחר כך משם ואילך מתגלים אורות החסדים, ואז יעקב העומד בפני זעיר אנפין מן החזה ולמטה נעשים לו המוחין שלו, ומקבל הברכות האלו. אבל להיות שעדין המוחין דמצד אבא הגנוזים תוך נצח הוד יסוד דאבא אשר הם נמשכים אל יעקב כנודע עדיין הם נעלמים תוך היסוד דאבא, וכנגד פסוי הזה הוצרך יעקב לשבת עוד נטמן בבית עבר י"ד שנה שקבל הברכות כנזכר:

ספר לקוטי הש"ס

מסכת מגלה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה

אמר רב נחמן לא יאה יהרא לנשי תרתי נשי נביאותיה הוי והוי יהירין והם זיבורא ופרכשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם דכורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי נביאות חלדה נגד האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד קבוץ ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט ולכן היא נעלמת והפסידה נביאותה על שאמרה אמרו לאיש הזה בלשון בזוי. ודבורה היא כנגד הנוקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנוקבא משוררת תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהילים פג ב'), ולכן דוד המלך עליו השלום הבא מצדה היה משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם

והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נחלקים לשנים זכרים ונקבות שהם חסדים וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנהגה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתחלת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי קין היה שרש הגבורות והכל שרש החסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה' (בראשית ד' א') שהיה משתף מזהמת הנחש ולזה ותקרא שמו קין (בראשית ד' א'), אבל הכל היה טוב, לזה נאמר ותוסף ללדת וגו' (בראשית ד' א'), וקין הוצרך תפלה. והכל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק שיצא מערב, ואחר כך חזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראו בן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו שהוא בן ראשון שנולד בעולם, והוא היה קין, וכוננת יעקב היה להולידו מרחל כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות חזקות, וזהו מה שכתוב בזהר אף על גב דלאו איהי דינא אבל מסטרהא מתערין דינין, והיא לאה בחינת בינה, וזהו מסטרהא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה חזקות, ואם לא חטא ראובן במעשה בלהה

הִיָּה זוֹכָה לְכָל הַגְּדוּלוֹת, כְּמוֹ שֶׁתַּרְגּוּם אוֹנְקֵלוֹס, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב הֲלֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתַּח חֲטָאת רֹבֵץ (בראשית ד' ז'), רָמַז בִּיאָתוֹ שֶׁל קִיץ בְּרַחַל אוֹ בְּלֵאָה אִם יִטִּיב בְּמַעֲשָׂיו יִבֵּא בְּרַחַל שֶׁהִיא רְבוּצָה, וְהַסִּימָן "לִפְתַּח חֲטָאת" רֹבֵץ שְׂרָאשִׁי תְּבוֹת רַחַל, וְאִם לֹא, תֵּבֵא בְּלֵאָה, וְכֵן כְּתִיב הַל"א שֶׁהוּא לְמַפְרַע לֵאָה, וְרָצָה לוֹמַר הֲלֹא כְּמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מֵהַ שְׁנֵרָאָה מִן הַכְּתוּב.

בְּחַמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכֵל מֵהַ שְׂמֹת פֶּשֶׁט הוּא טוֹב

וְדַע כִּי בְּחַמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכֵל מֵהַ דְּאֲתַפְּשֵׁט הוּא טוֹב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כְּאֲשֶׁר יוֹצְאִים מִרַחַל תְּכַף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַחִיצוֹנִים, אֲבָל לְמַעְלָה אֵין לְהַחִיצוֹנִים אַחִיזָה בָּהֶם, וְלִזֶּה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֵם לְבִרְכָה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעְלָה, וְכֵן מְצִינוּ שְׁעֵד שְׁלֹא חֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלֵ הֵיָּתָה עֲבוּדָה בְּבַכּוֹרוֹת, וְכֵן הִיָּה רְאוּי רְאוּבֵן, אֲלֵא שְׁפָגַם וְנָתַן בְּכוֹרְתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֶּנּוּ לְגַמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחֹזֵר קִיץ וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ

וְחֹזֵר קִיץ וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בְּאֵתָה רַחֵב הַזּוֹנָה, מִמֶּנָּה חִבְרֵ הַקִּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בְּאֵתָה יַעֲלֵ אֶשֶׁת חִבְרֵ הַקִּינִי, דְּהֵינּוּ רַחֵב וַיַּעֲלֵ בֵּא בְּעֵלִי, וְחִנְיָה בְּחִבְרֵ, לְזֶה אָמְרָה: רַחֵב פִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׁמוּאֵל א' פֶּרֶק ב' א'), כִּי הֵיָּתָה מִרַחֵב וְנִתְהַפְּכָה בְּיַעֲלֵ. וְחִבְרֵ בְּחִנְיָה, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב וְאַלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן לָקַח לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאֵל (שְׁמוֹת ו' כה):

מַגְלַת אֶסְתֵּר

גַּם זֶה מִהֶרֶב רַבֵּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה: דַּע כִּי סִמְכוּ לְמַגְלַת אֶסְתֵּר מִדְּכִתִּיב כְּתוּב בְּסִפְר * (אֶסְתֵּר ט לב), פְּרוּשׁוֹ הֵנָּה בְּסִפְר מְלוּאוּ כִּזְה בִּי"ת סִמְיָד פ"א רי"ש עוֹלָה אֶלְף קמ"ה כְּמַנִּין מַגְלַת אֶסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל. [נִרְאָה לִי דְצָרִיף לוֹמַר עִם הַי"א אוֹתִיזוֹת עוֹלָה מַגְלַת אֶסְתֵּר חֶסֶר יו"ד]:

* אוֹלֵי צָרִיךְ לוֹמַר, "וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִיָּם דְּבָרֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתַּב בְּסִפְר (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' לב).

מ"ם וסמ"ך שפלוחות בנס היו עומדים

מהרב זל"ה: מ"ם וסמ"ך שפלוחות בנס היו עומדים. כבר ידעת כי שתיקן בסוד הבינה פנודע, כי יש לאה ורחל, וכנגדם למעלה בינה ותבונה. ובינה היא כנגד לאה, ותבונה כנגד רחל. והנה תבונה יורדת למטה, ואתלבשת בזעיר, ולכן נקרא אם על הבנים, וזו נקראם סתומה דרביעא על בנהא. אך הסמ"ך היא הבינה יותר סתומה ונעלמת. ועין מה שכתוב בספר עץ החיים בשער הכללים פרק י"א מהו שבנס היו עומדים. גם זה מהרב זל"ה:

תורת הזוהר הקדוש בלשון הקודש

מפי הרב: אריה א. ברדה

18

השיעור היומי 256-270

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
בראשותו של הרב גר שלמה יהודה גרם
ב"ק פון האדמור ר סאטמאר שליט"א

נייד להשיג את סדרת הדיסקים
בני: 054-487956
054-8436784

סדרת תורת הזוהר
לימוד הזוהר היומי: 20 דקות
כל הזוהר נלמד במסגרת 3 שנים
לפני: YouTube באידידיה

10 שנה
תחומת
הרשב"י

מפעל הזוהר העולמי
ב"ק פון האדמור ר סאטמאר שליט"א

מפעל הזוהר העולמי
ב"ק פון האדמור ר סאטמאר שליט"א

תורת הזוהר הקדוש בלשון הקודש

מפי הרב: אריה א. ברדה

20

השיעור היומי 286-300

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
בראשותו של הרב גר שלמה יהודה גרם
ב"ק פון האדמור ר סאטמאר שליט"א

נייד להשיג את סדרת הדיסקים
בני: 054-487956
054-8436784

סדרת תורת הזוהר
לימוד הזוהר היומי: 20 דקות
כל הזוהר נלמד במסגרת 3 שנים
לפני: YouTube באידידיה

10 שנה
תחומת
הרשב"י

מפעל הזוהר העולמי
ב"ק פון האדמור ר סאטמאר שליט"א

מפעל הזוהר העולמי
ב"ק פון האדמור ר סאטמאר שליט"א

כְּתִיבֵי הָאֲרִיז"ל לְפִּוְרִים

From the writings of the Holy Ari on Purim

נְעָרָךְ עַל יְדֵי הָאֲדַמוּר מִהַאֲלֻמִּין, הָרַב שְׁלֹמֹה יְהוּדָה גְּרָאָס שְׁלִיט"א
נְשִׂיא בִּמְפַעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי

By: Rabbi Shalom Yehuda Gross

English comments by: Zion Nefesh

שַׁעַר הַכּוֹנְנוֹת

Gate of Meditation - Purim

דְּרוּשֵׁי פּוּרִים

בְּעֲנֵן בְּרַכָּה אֲזוּרָה שֶׁל הַמְּנַלָּה

About the closing blessing that we recite after completing the reading.

בְּעֲנֵן הַפּוּרִים: הִנֵּה גָּסוּז בְּרַכָּה אֲזוּרָה שֶׁל הַמְּנַלָּה הִיא זּוֹמֶשֶׁה בְּמַטְבְּעוֹת וְאֵלּוּ
הֵם: הָרַב אֶת רִיבְנוּ וְהָדָן אֶת דִּינֵנו כּו', וְהֵם כְּנֻגָד זּוֹמֶשֶׁ גְּבוּרוֹת הַגְּדוּדָעוֹת, אֲשֶׁר
עַל יְדֵיהֶם יָרִיב אֶת רִיבְנוּ וְדִין אֶת דִּינֵנו, כִּי בָהֶם תִּלְוִי הַדִּין וְהִנְקָבָה. עוֹד עַל
עֲנֵן עַל הַנְּסִים כּו':

כְּאֲשֶׁר רוּצִים לְחַזֵּר פְּנִים בְּפָנִים
וְעֵתָה נָבוא אֵל בְּאוֹר עֲנֵן יְמֵי פּוּרִים וְהַמְּנַלָּה וְהַמְּרָדְכִי וּמַעוֹת בְּמַגֵּבַת פּוּרִים
וְהַמִּשְׁתָּה וְהַשְּׂמוּזָה. הִנֵּה נִתְבָּאֵר אֲצֻלְנוּ בְּדְרוּשֵׁי נוֹקְבָא דְאֵעִיר אֲנָפִין וּבְעֲנֵן מַעוֹט
הִירֵזוּ כִּי בְּכָל זְמַן שֶׁל הַגְּלוּת עוֹמְדִים אֵעִיר וְנוֹקְבָא אֲזוּרָה בְּאֲזוּרָה כָּל יְמֵי הַזּוּלָה,
לוֹלִי בְּשִׁעוֹת הַתְּפִלָּה וּבְשִׁבְתוֹת וְכִיּוּצָא בּוֹהָ כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר שָׁם. וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר
רוּצִים לְזוּזוֹר פְּנִים בְּפָנִים אֲרִיָּה שֶׁתִּקְדִים בְּזוּיַת הַפִּלַת הַדּוּרְמִיטָא עַל אֵעִיר אֲנָפִין

כדי שתעשה הנסירה ותוכל לזוזור עמו אפין באפין כנזכר בדרושי ראש השנה:

לקראת סוף השבועים שנה של גלות בבל היה דורמיטא

The story in the scroll of Esther and the miracle of Purim was at the end of the seventy years of the Babillonyan exile. The correction of Zeir Anpin and Nukva started and the Israelites were in darkness but in the process of getting out of exile.

ולחיות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבועים שנה של גלות בבל כנודע לכן אז כבר בימיהם התזויל ענין תקון ועיר ונוקבא כדי לזוזור אפין באפין ויגאלו ישראל. וענין התזוילה זו היא ענין הדורמיטא שזעשה אז בימיהם וזה סוד הצרה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר והנה אימה וזשכה גדולה כו, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה וזשכה זו גלות מדי שהזושיף עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה ועיר אנפין בסוד הדורמיטא. ונודע כי המן הרשע היה אוסטורלוגוס גדול, כנודע בענין ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו, ובפרט במה שכתוב בספר הזהר כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין הזויצונים וידע בזכמתו ענין מעוט השנוזותו יתברך על ישראל בימים ההם להיותו בבזוינת השינה, ולכן זושב ועלה בלבבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל:

המן ואחשורוש רצו שלא יבנה בית המקדש השני ח"ו

Haman and Achashverosh didn't want to see the building of the second Holy temple. They were aware that the Israelites were in a state of sleep, darkness (Dormita) and wanted to take the opportunity to annihilate them before they 'wake up' to the Light.

וזה סוד ענין וכוחו המן עם אחשורוש אם יעלה בידם עצה זו והשיב לו המן ישנו עם כו, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה ישן הוא האלוה שלהם והבן זה. ולחיות כי הדורמיטא היא היא לטובתן של ישראל כדי שתנסר הנקבה מאזוזרו ויזוזרו פנים בפנים ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש, לכן התיעצו שניהם כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה ועל ידי פן לא יבנה בית המקדש. ונודעת עצת המן מן שמישי ספרא בנו וכתביהם אל אחשורוש הנקרא ארתנוששתא בספר עזרא, עד שבטלו בנין בית המקדש בראותם כי הגיע זמנו להבנות ודי בנה.

אף בזמן השינה כפיכול, יש השגחה מבחינת נוקבא

The Nukva (female) doesn't sleep and there was a protection on the Israelites. By the merit of Esther they were saved.

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוזזין מן זעיר אנפין ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לזוזור אפין באפין, כנודע בענין הרוש השופר של ראש השנה, ובהכרוז יש הארה והשגחה זו על ישראל מעדה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק, כמו שנבאר בעזרת השם. וכראות המן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתייעץ עם זרש אשתו ושם"ה יועצו בו, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שם"ה יועצו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ, הוא זנבה של נזיש המישף רגל הקוף כמבאר אצלנו, וכנזכר בספר הזהר שיר השירים ודי בזה. ואם זוס ושלום ככה יעלה יוכל אזור כף לאבד את שונאיהם של ישראל. ואז השם יתברך ברוזמיו האיר הארת נוקבא העליונה והיא גדולת מרדכי ואסתר, ועל ידם נישעו ישראל מן הצרה הגדולה ההיא כמו שנבאר וזה ענין מרדכי והארתו:

יסוד דאבא יוצא לחוץ מיסוד דרחל

דע כי הנה בזמן הדורמיטא דזעיר אנפין לא בלבד יוצאין המוזזין דזעיר אנפין מצד נצחו הוד יסוד דאימא ונכנסין בנקבא רזול בהיותה אזור באזור אלא (אף) גם המוזזין דבנצחו הוד יסוד דאבא בסוד (בראשית ב' כב) ויבן ה' אלקים את הצלע דא אבא ואימא, ונמצא כי כמו בהיות המוזזין ההם תוף זעיר אנפין היו יוצאים מהם שתי הארות לזוין, ובמוזינת הארת המוזזין דאבא יוצא יעקב מצד פנים דזעיר אנפין, ובמוזינת הארת מוזזין דאימא יוצאת רזול מצד אזוריו, גם עתה יוצאות מרזול נוקבא דזעיר אנפין שתי הארות אלו גם כן בלי ספק, ולא עוד אלא שבהיות מוזזין הנזכרים תוף הנקבה נתוספה בוזינת הארה שלישית מה שאין כן בהיותם תוף זעיר אנפין, והוא כי הנה בהיותם תוף זעיר אנפין היה היסוד דאימא נשלים בוזנה דזעיר אנפין, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלים בסיום היסוד דזעיר אנפין במיש, ולא היה יוצא מוזזין ליסוד כלל, אבל עתה בהיותם המוזזין תוף הנקבה, אשר היסוד שלה נוקביי קצר, מוכרוז הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויוצא מוזזין ליסוד נוקבא ולזוין ותתגלה הארתו בגילוי גמור לגמרי. ונודע כי מה שהיה מתלבש ביסוד דזעיר אנפין הוא בוזינת

הַעֲטָרָה שֶׁל הַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא בְּזוּינַת מַלְכוּת דְּאַבָּא, וְאִין סִפְקָ כִּי הָאָרְה זֵו הַנִּגְלִית מִמַּלְכוּת דְּאַבָּא הִיא הָאָרְה גְּדוּלָה עַד מְאֹד:

שָׂרֵשׁ נִשְׁמַת מְרַדְכִי

The root of the soul of Mordechai was from Malchut of Chokmah.

וְהִנֵּה עֲרֵשׁ נִשְׁמַת מְרַדְכִי הִיְתָה מִן הַהָאָרְה הַהִיא, וְלִכְן עַל יְדוּ הִיְתָה תְּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנָן הַהוּא, וְזֵה גְרַמּוּ בְּשֵׁם מְרַדְכִי מִמּוּשׁ, שְׂאֲמָרוּ רַבּוּתֵינוּ אֲכַרּוּנָם לְבִרְכָה שֶׁהוּא לְשׁוֹן מִיָּרָא דְכִיָּא, מִ"ר דְכ"י, וְהוּא תְרַגּוּם מִר דְרור (שְׂמוֹת פֶּרֶק ל' כ"ג) וְאֵתָה קִזּוּ לָךְ בְּשָׂמִים רֵאשׁ מִר דְרור וְזִמְשׁ מֵאוֹת וְקִנְמָן בְּשֵׁם מִזְעִיתוּ וְזִמְשִׁים וּמֵאֲתִים וְקִנְיָה בְשֵׁם וְזִמְשִׁים וּמֵאֲתִי, גַּם נִקְרָא מוֹר עוֹבֵר, וְהֵעֲנִין הוּא כִּי הַהָאָרְה הַגְּדוּלָה הִיא מִר דְרור וְךָ וְנִקְיָ בְּתַכְלִית הָעוֹבֵרֶת מִפִּי יְסוּד דְנִקְבָּא וְלוֹוִין. וְזֵה סוּד פְּסוּקָ (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ה' ה') וְיָדִי נִטְפּוּ מִר כּו' עוֹבֵר:

וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחֹר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה וְכוּ' Mordechai was raised to be second to he King. He 'came out' (Esther 8:15) and his level was revealed.

וּבְזֵה תְּבִין מַעֲלַת מְרַדְכִי שֶׁעָלָה לְבְּזוּינַת מַלְכוּת וּמִשְׁנָה לְמַלְכָּךְ וְזֵה סוּד הַפְּסוּקָ (אֶסְתֵר פֶּרֶק ז' טו) וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְזוֹר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה. וְהַמִּשְׁכִּיל יִבִּין כָּל פֶּרְטֵי הַפְּסוּקָ זֶה עֲנִין יֵצֵאָה זֵו מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ הִיא רִזּוּל, וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה מַעַד עֲטָרַת יְסוּד דְאַבָּא, וְלִכְן נִקְרָא גְּדוּלָה כִּי הַזִּסְדּ וְהַזְּכֻמָּה נִקְרָא גְּדוּלָה בְּסוּד הַגְּדוּל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. גַּם הַמַּעֲמִיק יִשְׁכִּיל הַיּוֹתוּ מִשְׁבֵּט בְּנִימִין וְדִי בְּזֵה, וְזֵה סוּד קְרִיאַת הַמִּגְלָה וְגַם הַתְּפַשְׁטוּתָה בְּעַת קְרִיאַתָּה לְטַעַם פְּרָסוּם הַגִּס, וְהוּא עֲנִין הָאָרְת עֲטָרַת מַלְכוּת דְאַבָּא הַמַּתְגַּלִּית וְיִוְצָאָה לְזוּוִין, וְלִכְן נִקְרָא מִגְלָה לְשׁוֹן גְּלוּי וְצָרִיף לְלִכּוּתָה וְלְפִרְסָמָה.

מְגַלָּה הִיא סוּד שְׁלֹשָׁה מוֹחִין הַמַּתְגַּלִּים

Numerical value of 'scroll' (without the Yod) is 78 and equal to three times YHVH. It reveals the three leveles of Light that is in Chokmah, Binah and Da'at.

גַּם מְגַלָּה בְּלֵא יוֹד הִיא עוֹלָה בְּגִימַטְרִיא ע"ז, כְּמִנְיָן שְׁלֹשׁ הַיּוֹדִים כ"ו כ"ו כ"ו, שֶׁהֵם עֲנִין שְׁלֹשָׁה מוֹזוּן דְּזוּכָמָה בִּינָה דַעַת דְנִצְחוּ הוּד יְסוּד דְאַבָּא הַמַּתְגַּלִּים שֵׁם בְּמַלְכוּת הַהוּא. וְזֵהוּ עֲנִין הַיּוֹת הַמִּגְלָה נִקְרָא אֲגָרִית וְנִקְרָא סִפְרִי וְיֵשׁ לָהּ דִּינִין בְּתוֹרָה שְׂבַכְתָּב, כִּי סִפְרִי הַתּוֹרָה הוּא יְסוּד דְאַבָּא הַנִּקְרָא תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב עוֹרַת

סֵפֶר כְּעֵין ו' אֲרוּכָה, וְהַמְּגִלָּה הַיְחָדָּה הַיּוֹצֵאתָ מִזּוּמִין לְיִסּוּד כְּנֹזֵקֵר, וְגַם הוּא אֲרוּכָה בְּצִוְרַת ו' וּבְצִוְרַת מְגִלָּה אֲרוּכָה וְדִי בְהַעֲרוֹת אֵלּוּ אֶל הַמְּשִׁכִּילִים:

גְּדֵל הָאוֹר שֶׁל פּוּרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה

Purim reveal the unification of Zeir Anpin and Malchut that came face to face after the sleep state (Dormita). This event is repeated every year when we celebrate Purim.

וְאַמֶּנֶם הָיוּת יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלּוּ זַעֲשִׂים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וְכֵן הַסְּפִיק לַעֲשׂוֹת בְּזִמְנָה הַהוּא לְבַדּוֹ, הַטַּעַם הוּא כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרוּזְמִיו רָצָה שְׂאוֹתָה הַהֶאֱרָה הַמְּתוֹדֶשֶׁת בְּהִיוֹת הַמּוּזוּזִין דְּאֶבֶא וְאִימָא תוֹךְ הַנְּקֵבָה בְּזִמְנָה דִּירְמִיטָת זְעִיר אֲנָפִין לֹא תִתְבַּטֵּל לְעוֹלָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמִים הָהֵם עֲצָמָם, כִּי הִנֵּה אֲזוּר דִּירְמִיטָא זּוּזוּרִים פְּנִים בְּפְנִים וְהַמּוּזוּזִין הֵם בְּזְעִיר אֲנָפִין וְאִין בְּזוּיגַת הַהֶאֱרָה זּוּ יוֹצֵאת אֶז כָּל כְּנֹזֵקֵר לְעִיל, וְהֶאֱרַת מְרֻדְכִי מִתְבַּטֵּלָת לְגַמְרִי וְנַעֲלַמַת בְּפְנִים, וְרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוּרִים כִּיּוֹצֵא בְּהֵם אֵף אִם יִהְיוּ זְעִיר וְנִקְבָּא פְּנִים בְּפְנִים תִּתְגַּלֶּה הַהֶאֱרָה הַנְּכֹפֶרֶת בְּיָמִים הָהֵם וְכֵן תִּתְבַּטֵּל. וְהַעֲנִין הוּא כִּי בְּכָל שָׁנָה בְּיָמִים הָהֵם כִּאֲשֶׁר יִכְנָסוּ הַמּוּזוּזִין בְּרוּזֵל בְּסוּד דִּירְמִיטָא דְזְעִיר אֲנָפִין אֵף עַל כִּי שְׂאוֹר כֶּף יִזְזוּרוּ פְּנִים בְּפְנִים לֹא תִתְבַּטֵּל הַהֶאֱרָה הַנְּכֹפֶרֶת וְתִשָּׂאֵר שֵׁם קַיִימַת וְנִרְשָׁמַת אֵף גַּם אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמּוּזוּזִין הָאֵלּוּ מִבְּנֵה וּיִזְזוּרוּ בְּזְעִיר אֲנָפִין:

וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעַם

In the future all Torah books will be canceled except for the scroll of Esther because the Light that revealed was great.

וְזֶה סוּד מַה שְׂאֵמֵר הַכְּתוּב וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעַם (אֶסְתֵר פֶּרֶק ט' כּוּז), כִּי אוֹתָהּ הַהֶאֱרָה הִיא עֲטֶרֶת הַיִּסּוּד הַזָּכֵר דְּאֶבֶא הַנְּקֵרָא זָכֵר כְּנֹדַע וְזָכְרָם זֶה לֹא יִסּוּף מִזְרַעַם בְּיָמֵי הַפּוּרִים שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כְּנֹזֵקֵר. לְכֵן לְעִתִּיד לְבֹא כָּל הַסְּפָרִים יִתְבַּטְּלוּ זּוּזִין מִמְּגִלַת אֶסְתֵר וְהַטַּעַם הוּא כִּי לְעוֹלָם לֹא הִיָּה זֶס גְּדוּל כֹּהָה לֹא בְּשִׁבְתוֹת וְכֵן בְּיוֹם טוֹב לְהַתְקִים הַהֶאֱרָה זּוּ אֵף אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמּוּזוּזִין מִן הַנְּקֵבָה אֶלֶּא בְּיָמֵי הַפּוּרִים בְּלְבַד, וּבְבְּזוּיגַת זּוּ יֵשׁ יִתְרוֹן גְּדוּל אֶל פּוּרִים עַל כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים אֶפִּילוּ בְּשִׁבְתוֹת יוֹם טוֹב:

כְּדִי לְקַיֵּם הַהֶאֱרָה הַנְּכֹפֶרֶת צְרִיךְ לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מַצּוֹת

מְגַלָּה לְגִלוֹת אֶת יִסּוּד דְּאֶבֶא

To connect to the light that is revealed in Purim we need to fulfill the three actions.

reading of the Megila (Scroll), meal and gift for the poor.

וְהָיָה בְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוּרִים כְּדֵי לְקַיֵּם הַהֲאָרָה הַנִּזְכָּרָה אֲנִי צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת שְׂלֵשׁ מִצְוֹת, וְהֵם קָרִיאת הַמִּגִּלָּה, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ וּלְגַלּוֹת הַהֲאָרָה הַנִּזְכָּרָה הַיּוֹצֵאת לְזוּזִין בְּגִילּוּי:

מִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים שְׁנוֹתָן אָבָא לְרַחֵל

Gifts to the poor draw light from Chokmah to Malchut.

וְהָיָה צָרִיכוֹת שְׁתֵּי בְּזוּינֹת אֲזוּרוֹת, וְהֵם אֹלוֹ הָרֵאשִׁוֹן בְּזוּינֵת הַהֲאָרָה הַיְסוּד הַהוּא דְאָבָא בְּרוּזֵל לְצַרְף תַּקוּן בְּנִין פְּרָצוּפָה, כִּי לִכֵּן זְכָנְסִים הַמוּזוּזִין הַנִּזְכָּרִים בָּהּ כְּדֵי לְהַגְדִּילָהּ וּלְעֲשׂוֹתָהּ פְּרָצוּף כְּנֹזֶכֶר, וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּסוּד מִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים, כִּי רוּזֵל נִקְרָאת עֲזִי וְאֲבִיוֹן, וְהַיְסוּד דְאָבָא הַנִּקְרָא צְדִיק, נוֹתֵן לָהּ צְדָקָה וּמִתְנּוֹת, וְהָאָרוֹת הַזֶּה מִתְקִיִם עַל יְדֵי שְׂאֵנוּ נּוֹתְנִים לְמִטָּה מִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים וְעַל יְדֵי מִצְוֵה זוּ נַעֲשֶׂה דְהַמְתָּה לְמַעֲלָה. וּבְזוּינָה הַשְּׁמִיטָה הִיא, כִּי אֲזוּר שְׁתַּתְקֵן פְּרָצוּף רוּזֵל עֲצָמוֹ עַל יְדֵי הַצְדָקָה וּמִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים, עוֹד צָרִיף הָאָרָה שְׁתַּתְקֵם בָּהּ בְּסוּד הַמוּזוּזִין עֲצָמָן שְׂכֹל הַמּוֹתְלִבְשִׁין תוֹף פְּרָצוּף עֵשֶׂר סְפִירוֹת שְׁלֵחַ בְּעֵת הַדּוּרְמִיטָא כְּנֹזֶדֶע. וְצָרִיף שְׁתַּתְקִיִם הָאָרָה הַנִּזְכָּרָה בְּמוּזוּזִין שְׁלֵחַ כָּל הַיָּמִים הֵהֵם הַנִּקְרָא פּוּרִים, וְיִשְׂאָר קַיִמּוֹת שֵׁם אֶף גַּם אִם יִסְתַּלְקוּ הַמוּזוּזִין דְאָבָא וְאִימָא אֲזוּר הַדּוּרְמִיטָא וְתוּזוּר פְּנִים בְּפְנִים, וְעַם כָּל זֶה תִּשְׂאָר הָאָרָה הַמוּזוּזִין הֵהֵם קַיִמּוֹת בְּמוּזוּזִין שְׁלֵחַ וְלֹא יִסְתַּלְקוּ לְגַמְרִי כְּבִשְׂאָר הַזְּמַנִּים כְּנֹזֶכֶר לְעִיל:

סְעוּדַת פּוּרִים מְשֻׁתָּה וְשְׁמֻחָה - הַמוּחִין דְרַחֵל

Meal draw the light from YH that is Chokmah and Binah.

וְעִנִּין זֶה תְּלוּי בְּקִיּוּם מִצְוֵה אֲזוּרָת וְהִיא לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת פּוּרִים מְשֻׁתָּה וְשְׁמֻחָה, וְזוּ עִנִּין אֲכִילָה וְשִׂתְיָה כְּמִבּוּבָאָר אֲעֲלֵנוּ שְׁהַמוּזוּזִין שְׁלֵחַ הַנִּקְבָּה נִקְרָא י"ה י"ה, וְנַעֲשִׂים מְבִזּוּינֵת י"ה, וְהֵם נִמְשָׁכִין בָּהּ עַל יְדֵי אֲכִילָה וְשִׂתְיָה. וְזֶהוּ פִירוּשׁ אֲכִילָה, אֲכ"ל י"ה. שְׂתִיָּה, שִׂית י"ה. כִּי עַל יְדֵי הַמֶּאֱכָל וְהַמְשִׁתָּה נִמְשָׁכִין לָהּ מוּזוּזִין הַנִּקְרָא י"ה. גַּם גְּרַמְזָה הִיא עֲצָמָה בְּמִלַּת אֲכִילָה שְׁהִיא בְּגִיבִטְרִיא אֲדָנִי עִם הַכּוֹלָל, לְרַמּוּז כִּי אֹלוֹ הַמוּזוּזִין שְׁלֵחַ י"ה הַנִּמְשָׁכִין עַל יְדֵי הָאֲכִילָה הֵם בְּנִקְבָּה הַנִּקְרָאת אֲדָנִי:

אֶסְתֵּר

The name Esther conceals the inner light of the Y of ADNY

גַּם אֶסְתֵּר הִיא בְּגִיבִטְרִיא תְרַס"א וְהָיָה שֵׁם אֲדָנִי בְּמִלּוּאוֹ הוּא תְרַע"א וְהָיָה שֵׁם

אָסְתֵר זִוְסֶרֶה י' וּבְתוֹכָהּ מִסְתַּתֶּרֶת הַנִּקְדָּה הַפְּנִימִית עֲצֻמַּת הַנִּקְרָאת י' שֶׁל אֲדָנִי
הַנִּקְרָאת אָסְתֵר עַל שֵׁם שְׂמוֹסְתַתֶּרֶת:

עד כָּאן הִגִּיעוּ דְרוּשֵׁי הָרַב זְלָה"ה בְּשַׁעַר הַפְּנוֹת
עַד כָּאן הִגִּיעוּ דְרוּשֵׁי הָרַב זְלָה"ה. וְעִנִּין מִשְׁלוּן מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ לֹא זִתְבְּאָרוּ
מִפִּי הָרַב זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה, וְשִׁמָּא רַבּוֹ לְעִנִּין הָאֶרֶת יְסוּד דְדַכּוּרָא הַגִּיתָן לְיְסוּד
דְנִזְקָבָא וְהֵם נִקְרָאִים אִישׁ לְרַעְהוּ יְסוּד לְיְסוּד כְּנִלְעָד. אָמַר שְׂמוּאֵל עַד כָּאן
הִגִּיעוּ כָּל סֵפֶר הַדְּרוּשִׁים שֶׁל הָרַב זְלָה"ה וְלֹא הַפְּלֵתִי דְבַר אֶזְוֵד מִדְּבָרֵי אֶרְצָה.
תְּהִלָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

מְנוֹת וּמִתְנּוֹת

Giving gifts and food for the poor and for friends connect Yessod of Chokma to Yessod of Zeir Anpin

מְנוֹת וּמִתְנּוֹת, אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה שְׁתֵּי מְנוֹת לְאִישׁ אֶזְוֵד וְשְׁתֵּי מִתְנּוֹת
לְשְׁנֵי אֲבִיוֹנִים, וְהִנֵּה יֵשׁ לְרֹאוֹת לְמַה בְּרַעְהוּ אָמַר מְנוֹת בְּאוֹת תָּיו אֶזְוֵת,
וּבְאֲבִיוֹנִים שְׁתֵּי אוֹתוֹת תָּיו. הָאֲמַנָּם כְּכַר יְדַעַת כִּי הַיְסוּד נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקָר
הָאֶרֶת יוֹם זֶה הוּא גְלוֹי יְסוּד אָבָא וְהוּא זְכָר, וּבִהְיוֹתוֹ מְלַבֵּשׁ בְּתוֹךְ יְסוּד דְאִימָא,
לְכֵן אָמַר מְנוֹת בְּתָיו אֶזְוֵד כִּי אוֹת תָּיו מִצֵּד הַנִּזְקָבָא, בְּאֶפֶן כִּי שְׁתֵּי מְנוֹת הֵם אֶזְוֵד
מִצֵּד אָבָא שֶׁהוּא מִי"ג דְּמְנוֹת כְּאֲשֶׁר יְדַעַת, וְאֶזְוֵד מִצֵּד הַיְסוּד דְאִימָא כְּנִזְכָּר
לְעִיל, וְהֵם אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד דְאָבָא לְרַעְהוּ שֶׁהוּא הַיְסוּד דְזְעִיר אֲנָפִין, כִּי אִם
הָיוֹת אָבָא גְדוֹל הִנֵּה בִּהְיוֹתוֹ יוֹרֵד לְמִקּוֹם יְסוּד זְעִיר אֲנָפִין נִקְרָא רַעְהוּ עַל דְרָף
הַזְעִיר אֲנָפִין כְּשִׁירֵד בְּיַצִּירָה שְׁנֵאמַר עָלָיו שְׁלַף אִישׁ זֶעֱלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ (רוֹת פֶּרֶק
ד' ז):

מִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים

The gift for the poor support Netzach and Hod

וּמִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים הֵם מִצֵּד אִימָא וְלְכֵן הֵם שְׁנֵי תָיו"ן, כִּי הֵם מִצֵּד הַנִּזְקָבָא, וְהֵם
שְׁתֵּי מִתְנּוֹת לְשְׁנֵי אֲבִיוֹנִים שֶׁהֵם נִצּוֹן הוֹד שֶׁהֵם אֲבִיוֹנִים, כְּאֲשֶׁר יְדַעַת בְּסוּד
הַעֲרָבָה לֹא רִיוֹן וְלֹא טַעַם וְנִקְרָאוּ אֲבִיוֹנִים כִּי אִימָא עַד הוֹד אֶתְפְּשִׁטָּה:

כָּל הַפּוֹשֵׁט יָד נוֹתְנִים לוֹ

On Purim we should not ignore people that ask for charity.

וְגַם בַּיּוֹם שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ כִּי בַיּוֹם הַפּוּרִים נִזְתַּנְּנוּ לְכָל מִי שֶׁפּוֹשֵׁט יָדוֹ, הַעֲנִין הוּא כִּי הַגִּבְּאֵי שֶׁל צְדָקָה הוּא הַיְסוּד וּבַיּוֹם הַזֶּה הוּא יְסוּד דְּעִיר אֲנִפִין צְרִיף לְרֵאוֹת לָמִי נִזְתַּן הַצְּדָקָה, אֲבָל עֵתָה שֶׁהוּא יְסוּד דְּאֲבָא הָאֲרָה גְּדוּלָה אֵין לְהַקְפִּיד אֲלָא כָּל מִי שֶׁפּוֹשֵׁט יָדוֹ נִזְתַּנְּנוּ:

חֵיב אֵינֶשׁ לְבִסּוּמֵי בְּפוּרִיא

The sages said that we should get drunk on Purim in order to elevate sparks of light from the Klipah.

וּבַיּוֹם שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ זֵיב אֵינֶשׁ לְבִסּוּמֵי בְּפוּרִיא עַד שֶׁלֹּא יֵדַע בֵּין אֲרוּר הַמֶּן לְבָרוּךְ מְרַדְּכֵי כּוֹ, הַפְּנֵה הוּא כִּי לְעוֹלָם תּוֹף הַקְּלִיפָה יֵשׁ גִּיצוּן שֶׁל קְדוּשָׁה הַמֵּאִיר בְּתוֹכָהּ וּמִזְוִיָּה אוֹתָהּ, וְלִכֵּן צְרִיף לֹאמַר בְּרוּךְ הַמֶּן לְהַמְשִׁיךְ אֶל הַגִּיצוּן הַהוּא אֹר, וְלִכֵּן צְרִיף לֹאמַר בְּלֹא פְנֵה אֲזוּר שֶׁהוּא שְׂכוּר וְיֵצֵא מִדַּעְתּוֹ, שֶׁאִם יִהְיֶה זֶס וְשְׁלוֹם בְּכוּנָה יֵאִיר גַּם אֶל הַקְּלִיפָה זֶס וְשְׁלוֹם. וְנִלְעַד כִּי כְּשֶׁאֲנוּ מְבַמְשִׁיכִין אֹר מִזְוִן הַבֵּינָה בְּרוּזל עַל יְדֵי שְׁתֵּית יֵין בְּרַבּוּי גְּדוּלָה יֵשׁ הָאֲרָה גְּדוּלָה שֵׁישׁ בָּהּ כּוֹז לְהֵאִיר גַּם אֶל הַגִּיצוּן הַהוּא אֲשֶׁר בְּתוֹף הַקְּלִיפָה:

שְׁתִּיָּה מְרַבָּה מְאֻכִּלָּה

When we eat we meditate on YH as יה - הי and consider them of Chokmah, 72. when drinking meditate the same letters but consider them of Binah, 63.

וְצְרִיף לְכוּן בְּאֻכִּלָּה בְּשֵׁנֵי אוֹתֵיּוֹת י"ה דְּיִוְדִין, וְלִכּוּן שֶׁהֵם שֶׁל ע"ב, וּבְשֵׁנֵי לְשֵׁנֵי י"ה שֶׁל ס"ג, שְׁעוֹלִים כְּמִנְיָן י"ז, כֹּזָה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, וְלִכּוּן לְהַמְשִׁיךְ אֶלֶּיָּהּ מִזְוִין דְּזֻכְמָה עַל יְדֵי אֻכִּלָּה, וּמִזְוִין דְּבֵינָה עַל יְדֵי שְׁתִּיָּה, וְלִהְיוֹת כִּי הַנּוֹקְבָא גּוֹבֵרֵת מִזְוִן בֵּינָה גּוֹבֵר, וְלִכֵּן צְרִיף הַשְׁתִּיָּה מְרַבָּה מִן הָאֻכִּלָּה. וְזֶהוּ אֻכִּלָּה, אֲכ"ל י"ה. שְׁתִּיָּה, שְׁת"י י"ה. רְעָה לֹאמַר, שֶׁיִּמְשְׁכוּ אֶלֶּיָּהּ הַמִּזְוִין אֲשֶׁר כּוֹלֵם בְּסוּד י"ה, כְּמִבּוֹאֵר אֲעֲלֵנוּ בְּמָקוֹם אֲזוּר שֶׁהֵם בְּסוּד זֻכְמָה וּבֵינָה הַנְּקָרָא י"ה י"ה, כִּי הַדַּעַת שֶׁלָּהּ הִיא ק"ל וְלִית בָּהּ אֲלָא גְּהִירוֹ דְּהִרִין מִזְוִין גְּלִיפִין בָּהּ כְּמִבּוֹאֵר אֲעֲלֵנוּ בְּמָקוֹם אֲזוּר:

אֶסְתֵּר בְּגִימְטְרִיא שׁוֹשְׁנָה

Esther numerical value 'Rose'.

אֶסְתֵּר בְּגִימְטְרִיא שׁוֹשְׁנָה, גַּם אֶסְתֵּר בְּגִימְטְרִיא תְרַע"א, כְּמִנְיָן אֲדָנִי בְּמִלּוּאוֹ, הַכּוּנָה הוּא כִּי כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל עוֹנִים קְדִישׁ וְאוֹמְרִים אֲמֵן מְקַבְּלִים אֶז הָאֲרָה מִשְׁנֵי

[שמות] א"ל. אָזוּד שֶׁל זַעִיר אַנְפִּין שֶׁהוּא אֵל רוּזוּם וְזוּזוֹן (שְׁמוֹת פֶּרֶק ל"ד ו'). וְאָזוּד מֵאֲרִיף אַנְפִּין שֶׁהוּא בִּי אֵל כְּמוֹהַ (בְּמִכָּה פֶּרֶק ז' י"ז), וּפְרוּשׁוֹ: אֵל שֶׁל אֲרִיף מֵאִיר בְּאֵל שֶׁל זַעִיר אַנְפִּין, וְאִזְּזוֹ זַעִיר אַנְפִּין מֵאִיר בְּנוֹקְבָא פְּנִים בְּפְנִים, לְפִי כִּי אֵל הוּא בְּפְנִים, וְהָאֲרָה הוּא בְּפְנִים, וְאֵלוֹ הַשְּׁנַיִ אֵל בְּמִלּוּאָם עוֹלָם שֶׁ"ע גְּהוּרִין. וְהָאֲרָה הַנְּזַכְּרָת הוּא בְּעֲלִיַת אֲמִן, וּלְכַף אָמַר דְּוֹד עֲלִיו הַשְּׁלוּם (תְּהִלִּים פֶּג ז') מִלֵּא פְּנִיָהֶם קָלוּן, וְזוֹ אֲמִן, כִּי מֵאֲזוּר שֶׁהֵם לֹא הֵאִירוּ בְּאֲמִן שְׁנַיִ אֵל, אָזוּד שֶׁל אֲרִיף וְאָזוּד שֶׁל זַעִיר אַנְפִּין, מִלֵּא פְּנִיָהֶם קָלוּן, שֶׁלֹּא רָצוּ לְקַבֵּל מֵאֵל הָעוֹלָה קַפ"ה, יִהְיוּ לוֹ קָלוּן שֶׁעוֹלָה גַם בֶּן קַפ"ה עִם הַכוֹלָל:

וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמָהּ ה'

וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמָהּ ה' (תְּהִלִּים פֶּרֶק פֶּג ז'), פִּירוּשׁ כִּי שְׁמָהּ הוּא הַמְּלֻכּוֹת, שֶׁנִּקְרָא שֵׁם, וְהוּא אֲדָנִי וְהוֹי"ה שְׁעוֹלָם אֲמִן. וְהִנֵּה אֶסְתֵּר הַמְּלֻכָּה כַּאֲשֶׁר לְבִשְׁתָּהּ בְּגָדֵי מְלָכוֹת וּבָאָה לְדַבֵּר אֵל הַמֶּלֶךְ וּפְשִׁנְכְּנֶסֶה לְבֵית עֲבוּדָה וְזֶה מְקוֹם הַקְּלִיפוֹת, הוֹסֵר הָאֲרֵת אֲרִיף, וְלֹא נִשְׂאָר בָּהּ רַק הָאֲרֵת זַעִיר אַנְפִּין, שֶׁאֵם לֹא הִיָּתָה לָהּ הָאֲרָה אֲפִילוֹ מִזַּעִיר אַנְפִּין הִיָּתָה שְׁזוּזוּרָה וְלֹא יִרְקַקֶּת, וְלִכֵּן הִיא אֲמָרָה אֵלֵי אֵלֵי לְמוֹהַ עֲזַבְתִּנִּי (תְּהִלִּים פֶּרֶק כ"ב ב'), שֶׁאָזוּד מֵאֵלוֹ הָאֵלֵי שֶׁהוּא שֶׁל אֲרִיף לְמוֹהַ עֲזַבְתִּנִּי, וְלֹא הֵאִירוּ לָהּ שְׁנֵיָהֶם יוּזוּד:

פְּרֵי עֵץ זֵיַים

Fruit of Tree of Life

שֶׁעַר רֵאשִׁי זוֹדֵשׁ זוּזְכָה וּפּוּרִים - פֶּרֶק ה':

מִתְחִיל הַתְּקוּן

Purim is in the secret of correcting Zeir Anpin

סוּד הַפּוּרִים. סוּד הַפּוּרִים הִנֵּה נִזְדַּע, כִּי כָּל זְמוּנֵי הַגְּלוּת, עוֹמְדֵת הַנּוֹקְבָא רוּזֵל עִם זַעִיר אַנְפִּין, אָזוּר בְּאָזוּר. אֲמֵנָם אִזְּזוֹ הִנֵּה בְּסוּף אוֹתָן הַשְּׁבָעִים שְׁנִים שֶׁל גְּלוּת בְּכָל כְּנֻדָּע, וְאִזְּזוֹ הִנֵּה מִתְזוּזֵל לְמַעְלָה לְעִשׂוֹת תְּקוּן, כִּדִּי לְהוֹזִירָם פְּנִים בְּפְנִים, אִזְּזוֹ הוּא אֲרִיף הַפְּלֵת דְּרוּבִימָטָא בְּזַעִיר אַנְפִּין. שֶׁהוּא הַסְּתַלְקוֹת הַמְּזוּזִין מִן הַזַּעִיר אַנְפִּין, וְנִכְנָסִים תוֹךְ רוּזֵל, וְנִתְקַנְתָּ פְּרַצוּפָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִכּוֹלָה לְזוּזוֹר אָזוּר כָּף פְּנִים בְּפְנִים:

סוד היין מהחברים

The Secret of wine that we drink on Purim is reference to Gevura. The miracle was that the Israelites could kill the hated of the other side. The joy is expressed in wine.

(מהחברים: עֲנַן פּוּרִים בְּהוֹד עֲנַן גְּבוּרָה, סוּד יַיִן הָרוּמוֹ בְּגְבוּרָה. לָכֵן הַיַּיִן בָּרָם, שֶׁהָרוּ בְּשׂוֹנְאֵיהֶם, וְגַם הַשְּׂמוּנָה הוּא בְּיַיִן):

בימי מרדכי הדורמיטא

והנה אז בימי מרדכי, היה סוף זמן הדורמיטא של ועיר אנפין, וסוד שאמר המן ישנו עם אווד מפור ומפרד (אסתר פרק ג' וז). אמרו רבותינו זכרונם לברכה על ישנו, שאמר המן, אלהיהם ישן הוא, פירוש ישן הוא המלך שלהם שהוא ועיר אנפין כנזכר לעיל. וזהו הדורמיטא, וכיון שהוא ישן, ורוצה לזוזור פנים בפנים לזוזור ולכנות בית המקדש פעם שנית (וזהו (אסתר פרק ו' א) נדרה שנת המלך, מלכו של עולם, כי זוזרו המוזזין בו, ונתעוררו. וזה סוד ונהפוך הוא (אסתר פרק ט' א), דהינו שנהפך הוא על ידי אבא, הנקראת הוא, ונתלכנו ונתמתקו דיניו), אם כן נבטל בבטול עצתו של יתברך, ולא יבנה בית המקדש בימיו זוס ושלום, דהינו מלכות הנקראת מקדש, בסוד מקדש אדני (שמות פרק טו וז):

יסוד אבא המתגלה

והנה בהיותן הנצו הוד יסוד אבא נכנסין תוף רזול, בהיותה באזוזר הועיר אנפין, היה גם הנצו הוד יסוד דאבא נכנסין בה גם כן, נמצא כי כמו שבזמן היות המוזזין תוף ועיר אנפין, היו יוצאין שתי האורות, אורת של רזול מאזוזריו של ועיר אנפין, ואוד מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רזול שתי הארת אלו. אמנם יש עתה בזויה אורת ודעה לזמרי, אשר לא נמצאת בהיותן המוזזין תוף ועיר אנפין, כי כבר נתבאר, כי בהיותן המוזזין תוף ועיר אנפין, היה מסתים יסוד אבא תוף ועיר אנפין ממש, בסיום יסוד ועיר אנפין, ומתלבש בתוכו. אמנם עתה אשר המוזזין הם ברזול, הנה היסוד שלה הוא קצר, ואינו ארוך ומתפשט כמו היסוד של הזכר, נמצא כי כשנכנסין נצו הוד יסוד דאבא בתוכה, הנה היסוד דאבא יוצא ומתפשט זווין מן היסוד שלה, ואינו מתלבש תוף היסוד שלה, והנה מתגלה למטה לזמרי:

מתגלה הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו

The light of Yessod of Chokmah is revealed to Malchut and Mordechai with his purity draws from that light.

אמנם בזונית הארה זו לא נמצא בזעיר אנפין כלל בשום זמן, לטעם הנזכר לעיל שיסודו ארוך, אמנם זאת בזוניה של יסוד דאבא, שמתגלה לזוין מיסוד דרוזל, ודאי שהיא הארה גדולה מאד, שמתגלת הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו. והנה בזונית מרדכי, הוא סוד הארת יסוד אבא המתגלה בהיותו ברוזל, כי מרדכי בא מאותו הזוניה, ומשם יונק ערש נשמתו, וזה סוד מרדכי, מרא דכיא, מר טהור, שהוא זה ונקי ובר, (ספרים אזורים: שלא נשברו מעולם בעולם התהו, ונשאר זה ונקי) מצד אשר הוא היסוד דאבא. וזה סוד ואצבעתי מור עובר (שיר השירים פרק ה' ה'), והמבין יבין בסוד אצבעות שהוא מר עובר, (שהם זוכמה בינה דעת דאבא ואמא, אזור כף מתלבשים בגניזו הוד יסוד שלהם בנוקבא) כי הם עוברים ויוצאים לזוין, על כפות המנעול, והבין זה. (ספרים אזורים: ובראשי הוא היסוד אמא. ספרים אזורים: ובראשי אצבעות, כי שם פרקין עליונים דאריה אנפין, אשר שם זוכמה בינה דעת דאבא ואמא, ושם היסוד דעתיק, וגם נתגלה במצוח):

השם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הגס, ותמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי God gives us the opportunity in Purim to connect to that special light revealed by Mordechai. The Light of the miracle of Purim appears every year for us. Because this light is higher than the one on Shabbat and Holidays, it will keep coming even after the Final Redemption.

הנה המן הרשע, רצה לאבד הארת אלו, ולהרג מרדכי הרמוז בהארה זו, כדי שתתבטל בגן פרצוף נוקבא הנקרא רוזל, ולא יבנה בית המקדש זוס ושלום. והשם יתברך ברוזמו רצה להטיב עמם יותר מכל אשר היה בתזולה, שכמוה לא נהיתה מימי קדם, והוא, כי הלא הארה זו של מרדכי, אינה יוצאת רק בהיות סוד זמן הרומיטא, אמנם אזור כף כשהם זוזורים פנים בפנים, ובסתלקין הגניזו הוד יסוד דאבא ואמא, עם המוזון מן הנוקבא רוזל, וזוזורין ונכנסים תוך הזעיר אנפין בנודע, הנה אז שמתבטל הארה זו של מרדכי, בלי ספק. והשם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הגס, ושתמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי, אפילו אזור היותן פנים בפנים, ותשאר קיימת תמיד. והנה הארה הזאת לא היתה, לא בשבת ולא בימים טובים, אלא בפורים לבד, זה שאמרו רבותינו

זְכוּרָם לְבָרְכָה כָּל הַמוֹעֲדִים עִתִּידִים לְבִטְלָה, זְוִיץ מִן הַפּוּרִים, שֶׁנֶּאֱמַר וַיְמַי הַפּוּרִים לֹא יַעֲבְרוּ וְכו' (אֶסְתֵּר פָּרַק ט' כּוּז), וְהִבֵּן מִה שֶׁנֶּאֱמַר לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ, כִּי תִמְיֵד נִשְׁאָר הָאָרֶז זֶה בְּזִמְנֵי הַיּוֹם שֶׁל מִי הַפּוּרִים, וְלֹא תִתְבַּטֵּל אִף עִם בְּזוּזֵרֶת תּוֹךְ יַעֲיֵר אֲנִפִּין פָּנִים בְּפָנִים, כִּי הִיא הָאָרֶז אֲשֶׁר מֵעוֹלָם לֹא נִהְיְתָה כְּמוֹהוּ:

וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעַם
זֶה סוּד וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעַם (אֶסְתֵּר פָּרַק ט' כּוּז), פִּירוּשׁ - כִּי אוֹתוֹ הַיְסוּד שֶׁל אֲבָא, הַנִּקְרָא וְזָכְרָם, לֹא יִסּוּף וְלֹא יִפְסֵק מִזְרַעַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל תִּמְיֵד, כִּי בְּכָל יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה, יִהְיֶה אוֹתוֹ הַזָּכָר קַיִים, וְנִתְגַּלָּה אוֹתוֹ הָאָרֶז:

הַמְּגִלָּה הִיא סוּד יְסוּד דְּאֲבָא

The scroll of Esther is the secret of the Light of Yessod of Chokmah

זֶה סוּד מְגִלַת פּוּרִים, שֶׁלֹּא תִתְבַּטֵּל, כִּי אוֹתוֹ הַיְסוּד שֶׁל אֲבָא, הוּא סוּד מְגִלַת פּוּרִים כְּנֶזֶךְ לְעִיל, וְנִדְרַע כִּי סוּד מְגִלַת הַתּוֹרָה, הוּא מְצִיאֵת יְסוּד דְּאֲבָא, תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, אוֹתָהּ הָאָרֶז הַיְתֵרָה הַיּוֹצֵאת לְזוּזִין שֶׁל יְסוּד רְוּזל נִקְבָּא, נִקְרָא מְגִלַת פּוּרִים, שֶׁהוּא אֲרוֹךְ דְּמִיּוֹן הַמְּגִלָּה בְּצוּרָתָהּ. וְהַעֲנִין הוּא, כִּי כָּל אוֹתָן הַהָאָרוֹת לֹא נִסְתַּלְקוּ מִן רְוּזל בְּזוּזֵרֶתוֹ פָּנִים בְּפָנִים, רַק כָּל הָאָרֶז יִשְׁאָרוּ בָּהּ, אֲפִילוּ אֲזוּר סְלוּקָה הַמוּזוּזִין מִבְּנֵיהַ כְּנֶזֶךְ לְעִיל:

מְגִלָּה מְלִשׁוֹן גְּלוּי

Megila 'scroll' is from the root of גילוי, 'revelation'.

עִם מְגִלָּה, פִּירוּשׁ לְשׁוֹן גְּלוּי, וּפְרוּשׁ מְצִיאֵת יְסוּד דְּאֲבָא הַמְּגִלָּה. עִם מְגִלָּה זְוִסֵר יו"ד, גִּמְטְרִיא ג"פ הַיּוֹ"ה, שֶׁם סוּד שֶׁלֹּשׁ מוּזוּזִין דְּהַיּוֹ"ה שֶׁל זְוִכְמָה בִּינָה דְעֵת דְנִצְחוֹ הוּד יְסוּד דְּאֲבָא הַמְּתַגְלִין בָּהּ. (א):

הַגְּדָה (א) (הַגְּדָה. אֲפִשֵּׁר, כִּי לְפִי שֶׁיְסוּד הַמְּכָרִיעַ הוּא, וְכוּלָּל נִצְחוֹ הוּד, לְכֵן בְּהַתְגַּלּוּת יְסוּד דְּאֲבָא, מִתְגַּלִּין עִם הַנִּצְחוֹ הוּד שֶׁהֵם זְוִכְמָה וּבִינָה דְרְוּזל עֵתָה):

מִתְּנוֹת לְאֲבִיּוֹנִים, לְתַקֵּן וְלְכַנּוֹת אֶת פְּרִצוֹף הַנּוֹקְבָא

The gifts, charity, Tzedakah given on Purim connect us to Yessod and a righteous is the aspect of Yessod.

אֲמִנָּם כְּדֵי לְקַיֵּם אוֹתָהּ הָאָרֶז שֶׁל מְרַדְכֵי בְּרוּזל בְּיוֹם פּוּרִים, לְכֵן אָנוּ זוֹתְנִין עֲדָקָה לְעַנְיִים, כְּדֵי שֶׁבְּכוּז הַעֲדָקָה הַהִיא, תִּנְתֵּן עִם אוֹתוֹ הַעֲדָקָה מִן הַיְסוּד

דאבא הנקרא צדיק, לרוזל הנקראת צדק, וזהו לענין תקון פריצוף של רוזל עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתנוברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתייה, להמשיך מוחין לנוקבא אמנם יש בזוינה אונרת, והוא הארת מוזוין שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו הם, שאותן הארת ישארו, גם במוזוין שבה, ולא בסוד תקון הפריצוף עצמו, וזה נעשה על ידי הצדקה כנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוזוין, והנה זה נעשה על ידי אכילה ושתייה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא אדני עם הכולל, שהיא רוזל. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ומשכו אליה המוזוין, אשר הם כולם בסוד י"ה, כמבאר אצלנו במקום אזור. וגם שתייה, פירוש - שת י"ה, והוא סוד הזוכמה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שלה הוא ק"ל מצד הגבורות, ולית בה אלא גהירין דתרי מוזוין גליפין בה: קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

Reading of the Megilah is to reveal the Light in Malchut

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לזוין מיסוד רוזל, בסוד מגלה כנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברפת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולבסע את המוזנות (במדבר פרק י"ב), לקרותה ולהוציאה לזוין ותתגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

The Babilonyan exile was 70 years and on that time they corrected the distance they had from the Holy Temple. The process was similar to the creation of Adam and Eve through the sleep and revelation of Eve from the 'rib' (side) of Adam and bring them face to face.

ענין הפורים בזמן הגלות, כי בבבל אז היתה המלכות בסוד נקודה, וירדה למטה בבריאה, וצריכה בנין מוזדש על ידי המוזוין שיכנסו בה בבריאה. והזוסידים שבאותו הדור, והזורש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים אותה בכל שבועים שנה של גלות בכל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שיכנסו בה המוזוין, נפל שינה על ועיר אנפין, כל אותן שבועים שנה, כנודע בדרושים, שפשהיא צריכה בנין מוזדש, אז היה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שינסתלקו ממנו געזו חוד יסוד דאבא ואימא.

כתב הרב בנימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דורמיטא אלא אזור היות
פרצוף שלם אזור באזור, ועין בכוונת זסירה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה'
אלהים את הצלע (בראשית פרק ב' כב), כאשר היה בתזולת בריאת עולם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא

At the end of the 70 years Mordechai came and revealed the light of that correction (mentioned above). The second Holy Temple could be built.

ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין זווין
מיסוד המלכות, כי כשהיו נצחו הוד יסוד של אבא תוך הזעיר אנפין, היו
מלוכשים בהם הנצחו הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוך הזעיר
אנפין עד הזווה, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אף
כשנסתלקו נצחו הוד יסוד דאבא ואבא, ונכנסו במלכות כדי לבנותה, נמצא
שיסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לזווין ליסוד המלכות, וזהו ויעבר מרדכי (אסתר
פרק ד' יז), כי היה מאותו בונינה היוצאת לזווין:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

The secret of Esther 2:7 is about Mordechai connecting to Malchut to bring the light into it. Not taking Esther as daughter but connecting to the aspect of Vessel.

וזה סוד גם כן לקחה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז), ואמרו רבותינו זכרונם
לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברזול, והיא לו
לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל
וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי
מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה זווין מיסוד רזול, כשהוא במקומו
בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנקבא נקרא אגרת. (אגרת בגימטריא שכ"ה
ובמנצפ"ה, בלקוטי תורה ספר יזווקאל, ותבין שאן היה קבוצ כל הדינים, פרים
זוסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פ"ר, גימטריא שני פעמים במנצפ"ה, עולה קס"ת,
המנצפ"ה עליון היא גבורות גרלות דיבנה, והם מכילין אל גבורות אזורים,
(ספרים אזורים: והשני זוסדים) וכה גבריאל אשר קסת הסופר במתניו והאזור במתניו,
כי הם נצחו הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שלוקחו במנצפ"ה מבינה, ובמנצפ"ה
ממלכות, הם גימטריא קס"ת):

הָמֵן הַרְשַׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זֶרֶשׁ מְכַשְׁפָּה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשָׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפוֹת

Haman was a great Wizard, his wife, Zeresh was a great witch and his ten sons were ten Sefirot of the Klipah. They wanted to eliminate the possibility of the Israelites to connect to the Light of Yessod that will allow them revelation of great light.

וְהִנֵּה הָמֵן הַרְשַׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זֶרֶשׁ מְכַשְׁפָּה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשָׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפוֹת. וְרָאָה אוֹתוֹ הָאָרֶה הַגְּדוֹלָה, וְהִבִּין שְׂרוּצָה לְחֻזּוֹר הַמְּלָכוֹת פָּנִים בְּפָנִים, וְשִׁינּוּזָרוֹ מוּזוּזִין נְצוּזוֹ הוֹד יְסוּד דְּאָבָא וְאָמָא לְעִיר אֲנָפִין, וְכֹל יִשְׂרָאֵל בְּסוּד דּוּרְמִיטָא, וּבִזְהָ יְהִיָּה גְּאוּלָּה לְיִשְׂרָאֵל, וְלִכְּנָן רְצָה לְבַטֵּל אֶת הָאָרֶה. וְהִנֵּה הָמֵן גְּיַמְטְרִיא צ"ו, וְאִין צ"ו אֶלְפָּא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהוּא רָאָה זֶה הָעֲנָן מִתּוֹךְ הַקְּלִיפָה, שֶׁהִיא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהִיא בַּעֲשִׂיָּה, שְׂעוּלָה אֵל אֲדָנִי. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרוּזְמִי, עֲשֵׂה עִמָּנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּבִין הַהוּא, וּבַטֵּל מוּזְשִׁבְתּוֹ. וְכֹל עוֹד, אֶלְפָּא שְׂאוּתוֹ הָאָרֶה הַבְּטִיזוּנָה שֶׁתְּהִיָּה תְּמִיד בְּבִין הַזֶּה, וְאֵף עַל פִּי שִׁינּוּזָרוֹ הַמוּזוּזִין לְמִקּוּבוֹ בְּעִיר אֲנָפִין, שִׁיִּשְׂאֵר אוֹתוֹ הָאָרֶה הַהִיא בְּמִלְכוּת, כַּאֲשֶׁר הָיָה בְּאוּתוֹ זְמַן:

הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל יְסוּד אָבָא

וְזֶהוּ וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה וְכוּ', גְּזָרִים וְכוּ' (אֶסְתֵּר פָּרָק ט' כוּז), דְּהִינּוּ יְסוּד הַנִּקְרָא זְכָר, יְסוּף, יוֹסֵף שֶׁהוּא יְסוּד, מוֹרְעָם שֶׁנִּכְנַס בְּרוּזָל. וּמָה שֶׁאֲמַרְנוּ שְׂאוּתוֹ הָאָרֶה שֶׁל יְסוּד אָבָא, לֹא הָיָה אֶלְפָּא בְּסוּף שְׂבָעִים שָׁנָה, אֵף עַל פִּי שֶׁבְּכָל לֵילָה נִכְנָסִים בְּמִלְכוּת נְצוּזוֹ הוֹד יְסוּד דְּאָבָא מְלוּכָשִׁים תּוֹךְ נְצוּזוֹ הוֹד יְסוּד דְּאָמָא, אִם כֵּן הָיָה רְאוּי שְׂבָכָל לֵילָה יִתְגַּלֶּה יְסוּד אָבָא, מִכָּל מְקוֹם אִין אוֹתוֹ הָאָרֶה יוֹצֵאת וְנִכְרַת אֶלְפָּא לְבִין אָרוּךְ, וְלָזֶה לֹא יֵצֵא אֶלְפָּא בְּסוּף זְמַן גְּלוּת:

שִׁיעוֹר רֵאשִׁי זוּדִישׁ זְנֻכָה וּפּוּרִים - פָּרָק ו':

מִצּוֹת פּוּרִים

עֲנִין מִשְׁלוּז מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנוֹת לְאֲבִיּוֹנִים. הֵם זִסְדִּים וּגְבוּרוֹת שֶׁבִּיִּסוּד אָבָא, וְיִתְנִין לְמִלְכוּת, וְהֵם מִשְׁתַּלְחִין מִתְפָּאֶרֶת שִׁבָּה לְיְסוּד שִׁבָּה, וְזֶהוּ אִישׁ לְרַעְהוּ (אֶסְתֵּר פָּרָק ט' כב), וּמִתְנוֹת לְאֲבִיּוֹנִים, הֵם זִזְכָּמָה וּבִינָה שִׁלָּה, שֶׁנַּעֲשֶׂה לָהּ בְּנְצוּזוֹ הוֹד יְסוּד שֶׁל אָבָא, וְכָל זֶה הוּא לְהַגְדִּילָה וּלְעֲשׂוֹתָהּ פְּרָצוֹף

אבא גם כן, וככל זה הוא נעשה לה מבזוינת אותו הארה שאמרנו, דהינו מבזה שבמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואזור כף אנו קוראין המגלה, והכוננה להמשיך אותו הארה ולזוין, וזה אמרו שפושטה וקוראה כאגרת. ואזור כף אכילה ושתיה, והכוננה - שלאזור שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מזות ובתנות לאביונים, אנו ממשכינן לה הארת המוזוין בהיותה פנים בפנים מבזוינת הנזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לזוין:

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודי"ן צריך לכוון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודי"ן, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון שהוא משם ע"ב, שהוא כנגד מוזן דזוכמה. ובשתיה יכון לשני פעמים י"ה י"ה במילוי יודי"ן, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון, שהוא משם ס"ג שהיא בבינה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוזן בינה. והוא אכילה - אכל י"ה. שתיה - ש"ת י"ה. ולכון להמשיך לה מוזוין אלו, מוזן הזוכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יו"ד ה"י דע"ב. ומוזן בינה על ידי שתיה, שני פעמים יו"ד ה"י יו"ד ה"י דס"ג, גימטריא יין. כי אין לה אלא תרין מוזוין, וצריך להיות השתיה מרבה מאכילה, לרמוז למלכות שהיא בזוינת גבורה, ומוזן בינה גובר בנזקבא, לכן צריך להיות השתיה מרבה. (א)

הגהה

(א) הגה"ה: לכן אזורו ושניו שהיתה כוננת להרס בנין פרצוף נזקבא, היתה שתיה כדת (אסתר פרק א' ז'), אכילה מרבה משתיה, אין אונס, שהוא רמוז לנצח הוד אותיות ג"ס, וזמש גבורות והשני כוללים גימטריא אונס, וככל זה היתה כדי להרס פרצופה:

צריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי והנה מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שצריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכונה היא - כי ידוע שיש גיצוץ של קדושה בכל קליפה המזינה אותה, ואם יסתלקו ממנו לא ישאר לו זיוות ויתבטל לגמרי מיד. (ב)

הגהה

(ב) הגה"ה צמוז: ואף על פי דאכלו רעים אינון אבא ואימא, ושניו דודים אינון

ועיר ונוקבא עם כל זה, אף על פי שפונדא שריין, הגה אבא גותן הגבורה
הנוקבא, שהם סוד היין. ואבא נשאר בסוד האכילה למעלה, לכן השתיה
שנגלה למטה, הוא יותר על האכילה שהיא למעלה, עד כאן הגה"ה:

ביום הגדול הזה, שיש אותו הארה גדולה
והגה ביום הגדול הזה, שיש אותו הארה גדולה, אנו רוצין שגם לזאת הנצוץ יגיע
לו זיוות לעצמו, מזה ההארה, אבל לא שיעיף כל כך להאיר לקלפה (ולזה צריך
שישתפר האדם ביום הזה, עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, אולי ישנה ויתן ברכה לאותו
ניצוץ שבקליפה ויתברך גם הוא, אבל לא תהיה ברכה כונה שלמה, שאם יהיה פן יגיע לו הרבה,
ותתברך גם הקליפה) (עוסו אזור: ולכן צריך לומר ברור המן, להמשיך אור גם לניצוץ שהוא, לכן
צריך לאומרו שלא בכונה אזור שהוא שכור וכבר יצא מדעתו, ואם היה בכונה זוס ושלוש יאיר
גם אל הקליפה) ולעד"נ, כי כשאנו מבייכין אותו מוזן בינה ברזול, על ידי שתית
היין ברבוי גדול, יש הארה גדולה שיהיה זה כזו להאיר גם לניצוץ שהוא שבתוך
הקליפה:

משלוח מנות

ענין משלוח מנות - אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אזור, ושתי
מתנות לשני האביונים. גם יש לדעת, למה ברעוהו אמר מנות בתי"ו אזור,
ובמתנות לאביונים בשני תוי"ן. אמנם כבר ידעת, פי היסוד נקרא איש, ועיקר
הארה יום זה, הוא גלוי יסוד אבא, והוא זכר בהיותו מלכיש תוך היסוד דאבא,
לכן אמר מנות בתי"ו אזור לבד, פי תי"ו הוא מצד הנוקבא, באפן שהם שתי
מנות - אזור מצד אבא, והינו אותיות מין ואזור מצד נוקבא ו"ת. ואמר איש
לרעהו, איש שהוא יסוד אבא, לרעהו שהוא יסוד ועיר אנפין, פי אם היות אבא
גדול, בהיותו יורד למקום היסוד ועיר אנפין נקרא רעהו, על דרך ועיר אנפין
כשיורד ליצירה, שנאמר עליו שלף איש געלו ונתן לרעהו (רות פרק ד' ז') וזאת
לפנים):

ומתנות לאביונים

ובמתנות לאביונים שהם מצד אבא, ולכן הם בשתי תוי"ן, פי הם מצד הנוקבא,
והם שתי מתנות לשני אביונים, שהם נצחו הוד, שהם אביונים, כאשר ידעת ענין
הערבה, שאין בה לא טעם ולא ריוח, והם נקראים אביונים, עד הוד היא
התפשטותם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו גם מזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו, הענין - כי הגבאי של צדקה, הוא היסוד, ובימי החול שהוא יסוד זעיר אנפין, צריך לראות למי נותן הצדקה, כי יש בו אהויות דין. אבל עתה שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך להקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין לו. (צמזו, מפאן לאבל בפורים, שאינו נוהג דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם זומש מטבעות, זומש פעמים ז"ו, הרב את ריבנו והדין את דיננו וכו', כנגד זומש גבורות מנצפ"ך בעלי הדין והמריבה:

סוד הברכה של המגלה סוד הברכה של המגלה הוא, כשיאר ברכת המצות המבארים במקום אזור, ברוך - בביתה. אתה ה' אלהינו - וסוד תפארת גבורה. אשר - ביתה. קדשנו - בסוד התפארת. במצותנו - נצחו הוד. וצונו - על ידי היסוד. על מקרא מגלה - סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת זוין מן היסוד דאבא, והוא סוד (אסתר פרק ז' טו), וברדכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת זהב גדולה מסטרא דאבא, גדול על כולם, אדם קדמאה, ודי בזה למבין. וזה סוד מלפני המלך, שנתגלה זוין. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו שנאמר ועל עמים ארים נסי (ישעיה פרק מט' כב), הוא הנס הגדול המתגלה בזמן הזה, אשר כמוהו לא נהיתה. גם שהזויענו ביסוד, וקימנו, בנצחו והוד. וכמא דאת אמרת ואת כל היקום אשר ברגליהם (דברים פרק י"א ו'), והגיענו לזמן הזה, זה המלכות, שהגיענו אל שלש הנצפים לעיל, שהם נצחו הוד יסוד הזה לצאת ולהלך לזוין, ודי בזה עד יערה עלינו רוזן במרום:

ברכת המגלה מהחברים מהזוברים: ברכת המגלה, דע, כי ערש המן היה מן הקליפות, שכנגד זעיר אנפין דבריאה. ואת ה' מורה כזו זומש גבורות מנצפ"ך, ואותיות מ"ן מורה על שני הראשונים היותר קשות:

זרש

וְזָרַשׁ אֶשְׁתּוֹ הַיְתֵתָה מִשׁוֹרְשֵׁית מִן הַגְּבוּרָה הַשְּׁלִישִׁית, שֶׁהוּא צ' דְּמִנְצֶפֶר. וְסִימְנָהּ ז' פְּצִירָא, וְהִיא עֲצָמָה בֵּת שֶׁבַע שֶׁל הַטְּמָאָה, בְּסוּד ז' תְּזוּלָה שְׁמָה שֶׁהוּא נְגָד דִּין שֶׁל שֶׁבַע שְׁנָה בְּפִרוּטְרוּט בְּסוּד מוּסִיף גְּזֵרַע, הֵם ז' דְּזָרַשׁ, וְהֵם מִתְרַבּוּת שֶׁבַע פְּעָמִים ע', לְמִסְפַּר זְמַיִשׁ מְאוּת, הָרִי אֶלּוּ ר"ש דְּזָרַשׁ, סוּד הַדִּינָן שֶׁל אֲזוּרִים דְּאֵלֵהִים בְּרַבּוּעַ, וְשֶׁל מְלוּמִם בְּיִוְדִי"ן:

חכמיו

וְזָחְמִי שְׁרִשָּׁם בְּאוֹתִיּוֹת פ"ך דְּמִנְצֶפֶר, שֶׁהֵיוּ תְּזוּלָה אוֹהֲבֵיו עוֹזְרִים וּמִזְזִיקִים לְרִשְׁעוֹ, וּבְשֶׁהֲתוּזוּלוֹ לְהַמְתִּיק בְּסוּד ימין י"י רֹמְמָה (תְּהִילִים פֶּרֶק קִיזו ט"ז), נִקְרָאוּ זָחְמִי. וְהוּא זֹשֵׁב לְהַשְׁזִיית אֶת מְרַדְכִי, שֶׁהִיָּה מִסוּד אָבָא וּמִתְפַּשֵּׁט בְּזַעִיר אֲנָפִין, עַל יְדֵי ע"ץ גְּבוּהָ, וְכֹלָה הִיָּה גְּבוּהָ זְמַיִשִׁים אֲמָה, רְמוּזָה לַה"ה דְּאֲמָא, אֲשֶׁר יְסוּד אָבָא עוֹבֵר דְּרָךְ שָׁם כָּלוּל בָּהֶם:

לְכָן צָרִיךְ לְכַוֵּן בְּבִרְכָה רִאשׁוֹנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה

וְהַפִּיל פּוּר (אֲסֵתֵר פֶּרֶק ט' כַּד), פִּירוּשׁ - שְׁנַעֲזֵן ו'. הָרְמוּזָה לֹו בֵּין אוֹתִיּוֹת פ"ר, גְּיִמְטְרִיא מִנְצֶפֶר, כְּדִי לְסַבְּבוּ בְּגְבוּרָתוֹ. וְהוּא לֹא יָדַע, כִּי שְׁנֵי פְּעָמִים קָמ"ג יֵשׁ בְּאֲמָא מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, עוֹלִין גַּם כֵּן פּוּר, עַל כֵּן קָרְאוּ לְיָמִים אֵלֶּה פּוּרִים (אֲסֵתֵר פֶּרֶק ט' כו), כִּי אוֹתִיּוֹת מ"י שֶׁבְּבִינָה נְשִׁתְתַּפָּה לְזַעִיר אֲנָפִין, לְהַפֵּךְ הַקְּלָלָה לְבִרְכָה. עַל יְדֵי אֲסֵתֵר, שֶׁהִיא יְסוּד דְּאֲמָא, לְכָן צָרִיךְ לְכַוֵּן בְּבִרְכָה רִאשׁוֹנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה, בְּהַי"ה נְקוּד פִּתּוּז שׁוּרְק שׁוּרְק צִירִי, כִּי מֵאָבָא שֶׁהוּא י', וְנִקְדָּה פִּתּוּז, יוֹרְדִין זְמַיִשָׁה זְזִרִים סוּד ה' רִאשׁוֹנָה, מִיְסוּד דִּיִּדִיָּה הָרְמוּזָה בְּנְקוּד שׁוּרְק, וּמִתְפַּשֵּׁטוֹת לְזַעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא ו', לְיְסוּד שְׁלוֹ, שֶׁהוּא גַּם כֵּן שׁוּרְק. וְהַכֹּל עַל יְדֵי אֲמָא, מִמְּלֻכּוֹת דִּיִּסוּד שְׁלָה, שֶׁהִיא אֲזוּרוּנָה, וְנִקְדָּה צִירִי מֵאֲמָא:

נְקוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה

וְנְקוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה, הַהַי"ה זְכָרִים בְּזוּרְקָא, וְנִקְבוּת בְּקַבּוּץ, לְכֹלל בְּנֵס זֶה נִצְחוֹ הוּד. וְאֵף עַל כִּי שֶׁעָקְרוּ בְּנִצְחוֹ, וּזְזִנְכָה בְּהוּד, מִכָּל מְקוּם הָרִי אָבָא וְאֲמָא שְׁנִיָּהֵן גְּתִיּוּדוֹ בְּנֵס זֶה, וְהִנֵּה אָבָא סוּף הַתְּפַשֵּׁטוֹתוֹ בְּנִצְחוֹ, וְאֲמָא בְּהוּד:

וּבְהַי"ה שֶׁל שְׁהַחֲיִינוּ

ובתהי"ה של שהזוינו, צריך לכוון בב' היות, ראשונה לשלמותו. זוד, כולו זול"ם
 שהוא אור ונקוד ועיר אנפין, וא' כולו זירק שהוא נקוד נצו, שהוא ה"ה עקר
 הנס. ודע, כי בכל שהזוינו, צריך לכוון בב' היות, ראשונה לעולם זול"ם,
 והשניה לפי הזמן:

בברכה אחרונה

ובברכה אחרונה, בפתיחתה, צריך לכוון כל האותיות ההי"ה שב"א, שהוא נקוד
 גבורה, לרמוז שהגבורה נהפכה לעזרתנו. ולכן בברכה זו יש זומש כפולות, נגד
 זומש גבורות מנצפ"ף. כי הרב ריבנו, רומז לגבורת אבא. והדן דיננו, לגבורת
 אמא. והנזקם נקמתנו, לגבורת ועיר אנפין. והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול,
 לגבורות לאה ורוזל. ובנותימתה, יכון לרוזל, בהי"ה בנקוד אלהים, בסוד כוס
 ישועות אשא (תהילים פרק קט"ז יג), וזומש עליו תקיפין דסורין לשוענה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

The Holy Names are concealed in the scroll of Esther in the initials of words and in the letters that ends the words.

וצריך לכוון בשמות היוצאין מהמגלה, ואלו הן: "היא" ו"כל" הנשים "יתנו, ראשי
 תבות הוה" (אסתר פרק א' כ). לבדו עותה המלכה ושתי, סופי תבות והה"י
 (אסתר פרק א' טז). ושתי המלכה לפניו ולא באה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק
 א' יז). "ומלכותה" יתן המלכה לרעותה "הטובה, ראשי תבות ויה"ה (אסתר פרק
 א' יט). "יום" ובמלאות "הימים" האלה, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק א' ה).
 יהודי ה"ה בשושן הבירה ושמו, סופי תבות יהו"ו (אסתר פרק ב' ה). כי כלתה
 אליו הרעה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). ראה כי כלתה אליו, סופי תבות
 היה"ו (אסתר פרק ז' ז). "בוא המלך והמון" היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר
 פרק ה' ד). זה איננו שנה לך, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' ג). וגדולה
 למרדכי על זה ויאמרו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ו' ג) ויאמר. יצא מלפני
 המלך ופני המון, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). עד כאן י"ב היות. ג'
 שמות של אהו"ה) "אזשדרפני המלך" ואל המלך, ראשי תבות אהו"ה (אסתר
 פרק ג' יב). (ספרים אחרים: "המלך" והמון" אל המלכה ראשי תבות אהו"ה
 (אסתר פרק ה' ד). "את הלבוש" ואת הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו'
 יא). "אל היהודים" ואל האזשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ז' ט).

ד' שמות אהי"ה: הבירה אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' זז).
הנשים אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ג). אשר ישלטו היהודים
המה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' א). את ימי הפורים האלה, ראשי
תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמות הקדש הרמוזים במילה בראשי תבות וסופי תבות
המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' זז). המלך וישנה ואת,
ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט). ויבא התר ויגד, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט). (ספרים אזורים: ותמאן המלכה ושתי, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אזורים: והשרים ויעש המלך, ראשי
תבות וו"ה (אסתר פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר
פרק ב' כג). ויבא המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד). (סופי תבות
ה' שמות של ה"ה) מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק א'
כב). ויגד הנערה באה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה
לקוזה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' ז). ומה יעשה בה, סופי תבות ה"ה (אסתר
פרק ב' יא). הפורים הזאת השנית, ראשי תבות ה"ה (אסתר פרק ט'
כט) ותכתב אסת). יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגימטריא
ב"ן (אסתר פרק א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד). ותנו
יקר לבעליהן, ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות
עד"י (אסתר פרק ו' ט). לפני המלך אנושורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א'
יט). מרדכי להסיר שקו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד). נפל על המטה,
סופי תבות לל"ה (אסתר פרק ז' זז):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

Haman used a name of God in reverse order to bring judgments on the Israelites but Esther reversed it back transferring judgment to Haman and remedy to Israel.

טעם הסכמות המן, לגור הגזרה על ישראל באדר, יותר מבשאר וודשים, מפני
כי שנים עשר וודשים הם נגד שנים עשרה צרופי הו"ה, והוא הזודש הזה אשר
צרופו הוה"י בהפה, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן השם בהפה, ו"ה איננו
עו"ה ל"י, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' יג). ואסתר רצתה להמשיך את הרזומים,
והזכירה הו"ה בישר, יבא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה'

ד). והקדוש ברוך הוא הסכים עם אסתר בבחירתה אותה, רזומים לישראל. ועם
המון לבחירתה אותה, דין להמון, נגף ורפוא, נגף להמון, ורפוא לישראל:

סופי תבות י"ה

כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז ז), סופי תבות יהו"ה רזומים בישר, ראה כי
כלתה אליו סופי תבות היה"ו שהוא דין, וגם הוא בישר, ואם תדקדק בשתי
תבות כי ראה, סופי תבות י"ה, לומר כי בשתוף ב' שימות אלו, נפעל הכל י"ה
ו"ה, כגודע אם עונות תשמור זה אדני מי יעמוד (תהלים פרק קל ג), והבן זה:

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי

פורים סוד הוד, וכו' יש במגלה הרבה ויין. גם העמוד שהוא בחינת וי"ו, לרמוז
להוד שהוא בחינת וי"ו. ודע, כי נ"ד פעמים נאמר המון במגלה, וכן יש נ"ד
אותיות בעשרת בני המון (צריך לומר שסובר ארדי מלא). וזה סוד (אסתר פרק ט"ו)
וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, זה סוד (בראשית פרק טו יד), "הצילני נא
"מיד" אזורי, "מיד גימטריא ד", וראשי תבות המון (עין בכ"י וז"ג סימן י"א):

שלוש עשרה מדות הרחמים

Mordechai was from the Right and Yessod of Chokma, Esther was Yessod of Binah.

שדי 314 numerical bvalue היהודי מרדכי, a name that protects our prayers and dwellings.

משם הרב זל"ה: והנה צריך אתה לדעת, כי מגלה הם שלש הויות שהם
ברישא דזוורתא, ומאלו שלשה הויות נתפשטו שלשה עשר תקוני דיקנא, רצה
לומר מי אל כמוה וכו', וגם אל רזום וזוון וכו', וגם ת"ך גספ"י וכו', שהם בא"ת
ב"ש אל רזום וכו'. ואלו השלשה עשר תקוני דיקנא הם נכנסין תוך אבא,
ומאבא לאבא, ולהיותן שהם נכללין קדם ביסוד אבא, ואזר כף נכללין ביסוד
אבא גם כן, ונכנסו גם כן אל הזעיר אנפין. וכבר ידעת, כי יסוד אבא מלבש גו
יסוד אבא, וידעת כי יסוד אבא הוא קצר, ויסוד אבא הוא עורף ויוצא לזוון
לתוך וכל של הגוף הזעיר אנפין, ומרדכי בחינת יסוד אבא, ואסתר בחינת יסוד
אבא, הינו דמלכות היסוד אבא, ומרדכי היסוד אבא עצמו, וכו' היה נקרא
מרדכי איש ימיני, שהוא יסוד אבא כגודע, שבו מתגלין זומשה וזודים בפום
אמה. וביסוד זה יש בה בחינת יוסף ובנימין, ולהיות שמרדכי היה מבחינת
בנימין, וזה היה לו הצער הגדול הזה בנימין, כי בנימין בסוד שם ב"ן, מ"ב דין,

אֵלָּא שְׂאִינוּ נִרְאָה בְּמִקּוּבוּ, מִפְּנֵי שֶׁהֵימִין מוּזַפְּהוּ. וּבְזוּיָנָה זוּ שֶׁל בְּנִימִין שֶׁהוּא שֶׁד"י, לְכֵן מֵרְדְּכִי הֵיְהוּדִי עוֹלָה שֶׁד"י:

מֵרְדְּכִי וְאַסְתֵּר

וְלִהְיוֹת שֶׁמֵרְדְּכִי וְאַסְתֵּר הָיוּ מִבְּזוּיָנָת אֹכְלוּ שְׁלֵשָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא, וְאֹכְלוּ שְׁלֵשָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא הֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹי"ת דְּשִׁמוֹת ע"ב כְּמִנְיָן תִּתְקַל"ו, שֶׁכֵּן הוּא מִנְיָן מֵרְדְּכִי וְאַסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל, וּמֵרְדְּכִי מִצֵּד וְזוּמְשָׁה זֹסְדִים, וְאַסְתֵּר מִצֵּד וְזוּמְשָׁה זֹסְדִים, גְּבוּרוֹת, וְלָזֶה הֵם כּוֹלָל בְּיַזוּד עֶשֶׂר הַיּוֹי"ת, וְזוּמְשָׁה הַיּוֹי"ת שֶׁהֵם זֹמְשָׁה זֹסְדִים, כּוֹלָם בְּנִקְוֹד קָמִין, וְהֵם עֶשְׂרִים קָמִיץ, וְקָמִין הוּא י"ו, ס"ה הִקְמִיץ שֶׁל הָעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת, גִּימְטְרִיא ש"ך, וְזוּמְשָׁה הַיּוֹי"ת עֲצָמָן גִּימְטְרִיא ק"ל, הָרִי הַכֹּל ת"ן, וְזֶה סוּד י"י יִתֵּן הַטּוֹב (תְּהִילִים פה יג), רְצָה לֹאמַר, שֶׁזֶם זֶה הַיּוֹי"ה שֶׁהוּא בְּזַעִיר אֲנָפִין, כִּשֶׁהוּא מְלֵא מִן הַמּוּזוּזִין, שֶׁהֵם בְּסוּד יוּדִי"ן, בְּסוּד שְׁלֵשָׁה טָפִין, אִזִּי הוּא מִקְבֵּל ה"ס, שֶׁהֵם זֹמְשָׁה הַיּוֹי"ת הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל, עוֹלָם ת"ן, וְהֵם בְּזוּיָנָת טוֹב, שֶׁהוּא הַיִּסּוּד, וְהֵינוּ שֶׁאֵמַר ה' יִתֵּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּימְטְרִיא י"ז, הֵינוּ הַיִּסּוּד:

הַחֲסָדִים הַמִּמְתַּקִּין הַגְּבוּרוֹת

וְזוּמְשָׁה גְּבוּרוֹת הֵם זֹמְשָׁה הַיּוֹי"ת בְּנִקְוֹד אֶלֶּהִים, גִּימְטְרִיא שִׁי"ן, וְעִם זֹמְשָׁה הַיּוֹי"ת עֲצָמָן הָעוֹלָם ק"ל, עוֹלָה תִּלְמוּד, שֶׁהוּא מִצֵּד הַגְּבוּרוֹת, אֲסוּר וְהִתֵּר, קָלִים וְזוּמְשָׁה. וְשִׁנְיָהֵם יַזוּד הֵם זֹמְשָׁה זֹסְדִים וְזוּמְשָׁה גְּבוּרוֹת, שֶׁהֵם ת"ן וְת"פ, וְשֶׁרֶשׁ הַזֹּסְדִים שֶׁמִּבְּתִּקֵּן הַזֹּמְשָׁה גְּבוּרוֹת, הַכֹּל עוֹלָה תִּתְקַל"ה, כְּמִנְיָן מֵרְדְּכִי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מַחְצִיו וְלִמְטָה

וּכְבָּר יְדַעְתָּ, שֶׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מוּזַצִּיו וְלִמְטָה, לְכֵן תִּבְּת מְגַלָּה זֹסֵר י, שֶׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מוּזַצִּיו וְלִמְטָה, וְיְסוּד אֲבָא אוֹת י' שֶׁבְּשֵׁם הַיּוֹי"ה, מִתְּפַשֵּׁט עַד יְסוּד וְעִיר אֲנָפִין, וְזֶה הַטַּעַם שֶׁצָּרִיף לְהַתְּפַשֵּׁט הַמְּגַלָּה כַּאֲזַרְת לְפָרְסוּמֵי גִּיסָא, דְּהֵינּוּ גִּצּוּז הוּד דִּיְסוּד אֲבָא. וְלִהְיוֹת שֶׁמִּתְּפַשֵּׁטוֹת, רְצָה לֹאמַר גְּלוּי הָאוּר הַזֶּה דִּיְסוּד אֲבָא בְּזַעִיר אֲנָפִין. וּכְבָּר יְדַעְתָּ, שֶׁזַּעִיר אֲנָפִין דִּיּוֹקָן סִפֵּר תּוֹרָה עֲלִיּוֹנָה, לְכֵן צָרִיף לְכַתֵּב הַמְּגַלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבְתַנְיָן כְּסִפֵּר תּוֹרָה. וּכְבָּר יְדַעְתָּ שֶׁטַּעַמִּים וְנִקְדוּת סוּד ע"ב ס"ג, וְאֵינֶם מִתְּגַלִּין בְּזַעִיר אֲנָפִין מִפְּנֵי רַבּוּי אוֹרָם שֶׁלֹּא יִגְרַבּוּ זֹס וְשִׁכּוּם אִינְהָ שֶׁבִּירָה, וְלָזֶה מִתְּגַלָּה שֵׁם רַק מ"ה וּב"ן, סוּד תְּנִין וְאוֹתִיּוֹת. וְלִהְיוֹת שֶׁכֹּלָם כְּלוּלִים בִּיְסוּד אֲבָא לְבַד, כִּי יְסוּד אֲבָא קָצֵר, וְלָזֶה אִין צָרִיף רַק עַמּוּד אֲזוּד בְּמְגַלָּה.

דְּהִינּוּ זֹמִישָׁהּ זֹסְדִים בְּמִתְקִין אֶת זֹמִישׁ גְּבוּרוֹת וְנַעֲשׂוּ אֶזְרָא:

נְצַח הוֹד דִּיסוּד אָבָא, הֵם שְׁתֵּי לִוְחוֹת
וְכִבְר יְדֻעָתָ כִּי זֶס שְׁאֲמַרְזוּ, הֵם נְצִזוּ הוֹד דִּיסוּד אָבָא, הֵם שְׁתֵּי לִוְחוֹת, מ"ס
שֵׁבְלִוְחוֹת בְּזֶס הֵיוּ עֹמְדִין, כְּלוּמַר מִפְתּוּזָה בְּלִתִּי קוּ סְתוּמָה, עֲזָרְתָה ז', וְס' הוּא
ס' שֶׁל זֶס, וְנְצִזוּ עֲנָף זֹסְד, שְׁיֵשׁ בּוֹ ע"ב אַרְבַּעַת יוּדִין, זֹמִישׁ דְּבָרוֹת בְּלוּזוּ יְמִין,
וְיֵשׁ בּוֹ סוּד יו"ד דְּאָבָא שְׁרֵשׁ הַזֹּסְדִים, כֹּזָה הֵמוּ נַעֲשֶׂה ז' דְּהִינּוּ זֹמִישִׁים. וְלִהְיוֹת
שֵׁי שִׁירָאֵל זֹטָאוּ בִּיסוּד שְׁלָהֵם, וְלִקְזוּזוּ נְשִׁים נְכָרִיּוֹת, וְזוּזָתָם הִמְלִיךְ הֶעֱבִירוּ
לְסִטְרָא אֶזְרָא, הֵם שְׁבַעִים אֲמוֹת הִתְלוּן בְּסִמָּא"ל, כֹּזָה נְתַלְגָּל עֲלֵיהֶם עֲזוֹן
הַבְּרִית בִּינָן, בּוֹמֵן סְעוּדוֹת אֶזְזוּרוּשׁ, וְהִינּוּ גִימְטְרִיא שְׁבַעִים. וְכִבְר נֹדַע מִזֶּה
שְׁאֲמַרוּ רַבּוּתֵנוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה, הִבָּא עַל הַגּוֹיָה כְּאֵלוּ הַשְׁתַּזְזוּהָ לְעַבּוּדָה זָרָה,
כִּי כְּשִׁכּוּרַע לְעַבְרָה, כְּאֵלוּ כּוּרַע לְעַבּוּדָה זָרָה, כֹּזָה הֶעֱרָכוּ לְקַבֵּל הַתְּוֹרָה שְׁנִית,
כְּמִזֶּה שְׁכַתּוּב קִימוּ וְקַבְּלוּ הַיְהוּדִים (אֶסְתֵר ט' כו), קִימוּ מִזֶּה שְׁקַבְּלוּ כְּבָר, הִינּוּ סוּד
הַזֶּס, סוּד שְׁתֵּי לִוְחוֹת, כְּמוֹ בִימֵי מִשְׁהָה, כֵּן בִּימֵי מִרְדְּכִי וְאַסְתֵר נִתְּנוּ סוּד שְׁתֵּי
לִוְחוֹת:

עַל יְדֵי שְׁיַצָּא הָאוּר הַזֶּה וְהָאִיר בְּרַבּוּי, יִרַד הַהָאָרָה עַד הַעֲשִׂיָה, וְאֶלְמָלָא זֶה לֹא הָיָה
יָכוֹל לְהַנְצִל מִכְּלִיָּה חֵס וְשָׁלוֹם, מִפְּנֵי פְגָם הַיְסוּד שְׁלָהֵם
וְהִנֵּה כְּבָר יְדֻעָתָ עֲנָן הַדּוּרְמִיטָא, וּבְקִיעוֹת יְסוּד אָבָא לִוְחוֹן מִיְסוּד רִזּוּל, וְעַל יְדֵי
כֵּן שְׁיַצָּא הָאוּר הַזֶּה וְהָאִירוּ בְּרַבּוּי בְּלִי כְּבוּי, יִרַד הַהָאָרָה עַד הַעֲשִׂיָה, וְאֶלְמָלָא
זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַנְצִל מִכְּלִיָּה זֹס וְשָׁלוֹם, מִפְּנֵי פְגָם הַיְסוּד שְׁלָהֵם:

הִנֵּה כְּבָר יְדֻעָתָ, כִּי נְצַח הוֹד דְּזַעִיר אַנְפִּין, מְאִירִין בָּהּ
וְהִנֵּה כְּבָר יְדֻעָתָ, כִּי נְצִזוּ הוֹד דְּזַעִיר אַנְפִּין, מְאִירִין בָּהּ הַנְּצִזוּ בְּכָל קוּ הַיְבִינָן
שְׁלָה, בְּשִׁלְשׁ פְּרָקִין. וְכֵן הַהוֹד אֶפִּילוּ שֶׁהוּא בְּאֶזְזוּר, הֵיוּ שֵׁשׁ פְּרָקִין, וְנִמְצָא שְׁיֵשׁ
בָּהּ שֵׁשׁ אֲוֹרוֹת, וְה"ו וְה"ו שֶׁהֵם בְּנְצִזוּ הוֹד דְּזַעִיר אַנְפִּין, כִּי הַנְּצִזוּ הוֹד דְּזַעִיר
אַנְפִּין, הֵם בְּסוּד ווִין, הַנְּזוּלְקִים לְב', בְּסוּד א' א' דְּעֲבָאוֹת, כֹּזָה - א', הַמְתַּפְּשִׁטִּין
בְּקוּוִין שְׁלָה, וְיֵשׁ בָּהֶן שְׁנֵי ווִין, נִגְדַר נְצִזוּ הוֹד. וְאוֹת ו' בִּיסוּד זַעִיר אַנְפִּין הַכּוֹלְלִים
בְּקוּ הָאֲמִצְעֵי שְׁלָה, וְאוֹת ה' שְׁבִין ווִין, הוּא סוּד הַעֲטָרָה הַנְּשַׁפְּעַת מִכְּלָם. גִּם יֵשׁ
בָּהּ ה' אֲוֹרוֹת שֶׁל שְׁמוֹת, שְׁכָל א' יֵשׁ בָּהֶן ז' הַהִין, הַה"ה, שֶׁהֵם בְּסוּד תְּפָאֶרֶת
נְצִזוּ הוֹד יְסוּד מְלָכוֹת דְּזַעִיר אַנְפִּין, שֶׁהִיא הַעֲטָרָה שְׁבְכוּלָם, וְכֹזָה בָּאָה בְּסוּד

שֶׁלֶשׁ הַהַיִּינָן כָּל שָׁם, כִּי הַשְּׁפָעֶתָן עַל יְדֵי הַנְּצוּז הוֹד יְסוּד, וְלֹא אִלוּ הַשְּׁמוֹת רְמוּזִים בְּמִגְלָה כְּנֹכַח לְעִיל:

וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹחִין דְּאַבָּא וְאַמָּא וְאוֹר כֶּן כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹזִיין דְּאַבָּא וְאַמָּא, זְשִׁלְמִים וְנַעֲשִׂין שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה הַיִּוִּיֹת, שְׁלֹשׁ הַיִּוִּיֹת בְּנְצוּז אַמָּא, שְׁלֹשׁ בְּהוֹד אַמָּא, שְׁלֹשׁ בְּיִסוּד אַמָּא, וּבְיִסוּד אַבָּא הוּא עוֹדֵף מִיִּסוּד אַמָּא, וְיֵשׁ לוֹ שְׁלֹשׁ הַיִּוִּיֹת בְּיִסוּדוֹ, יוֹתֵר מִיִּסוּד אַמָּא, גִּימְטְרִיא מְגֻלָּה. וְלִפִּי שְׂאִין אוֹר זֶה מִתְפַּשֵּׁט בְּיִסוּדָהּ, אֶלָּא יוֹצֵא לְזוּזִין, לְפִיכָךְ לֹא נִגְלָה בְּפְרוּשׁ הַיִּוִּיֹת אִלוּ בְּמִגְלָה, גַּם יֵשׁ בָּהּ הָאָרֶה בְּדַעְתָּהּ, מִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אַבָּא, שְׁלֹשׁ שְׁמוֹת אֱהוּ"ה. וּמִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אַמָּא, ד' שְׁמוֹת אֱהוּ"ה, וְכֹל אִלוּ תְּמַצָּאִים בְּמִגְלָה יוֹצֵאִין, כְּנֹכַח לְעִיל בְּאֵר הַיִּטִּיב:

תתקל"ה
וְהִנֵּה כְּשִׁיּוּצָא מִיִּסוּד אַבָּא, מִתְפַּשֵּׁט בִּין יְרֻכּוּתֵיהָ, וְלִכְּן אֵין הַיִּוִּיֹת עֲצֻמָּן גְּכַתְבִּין בְּמִגְלָה בְּפְרוּשׁ, רַק בְּרֵאשֵׁי תְּבוּת וְסוּפֵי תְּבוּת. וְצָרִיךְ אֲנִי לְפָרֵשׁ, שְׁקוּדָם שְׂאִלוּ הָאוֹרוֹת דְּאַבָּא, גְּכַנְסִין בְּרוּזֹל, הֵינּוּ גְּכַנְסִין תְּזוּלָה בְּלֵאָה, וְכְשֶׁנִּכְנְסִין בָּהּ עֲשׂוֹ שְׁלֹשׁ הָאָרֶת בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִין, שְׁהֵם שְׁלֹשָׁה אֱהוּ"ה. וְגַם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשׁ אוֹרוֹת מִהַמוֹזִיין כְּשִׁהֵיו גְּכַנְסִין תוֹף הוֹעִיר אֲנָפִין, דְּהִינּוּ, אוֹדֵר שֶׁל הָאָרֶה דְּיִסוּד אַבָּא לְאֹזוּרֵי לֵאָה, וְשִׁנִּים מִתְפָּנִים דְּיִסוּד אַבָּא, שְׁהֵם בְּפִנֵּי הוֹעִיר אֲנָפִין, שְׁהֵם בְּזוּצֵי הַתְּפָאֶרֶת עֲלִיּוֹן אוֹדֵר הַכּוֹלֵל שְׁנִיחָן לָזֶה וְלָזֶה, נִמְצָא שִׁישׁ בְּלֵאָה שְׁמוּנָה הָאָרֶת, אַרְבַּע הַיִּוִּיֹת דְּע"ב, מִשְׁלָבִים עִם אַרְבַּע קס"א, וְשִׁנֵּי כּוֹלָלִים שֶׁל הַיִּוִּיֹת אֱהוּ"ה, וְאוֹדֵר הַכּוֹלֵל אֵת כּוֹלָם, ס"ה גִּימְטְרִיא תִתְקַל"ה, כְּמִנְיָן מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

שֶׁלֶשָׁה שְׁלוּבִים בְּמִלּוּאָם
וְאוֹתֵיזֵי שְׁלֹשָׁה אֱהוּ"ה פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא ס"ג, וְשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אוֹתֵיזֵי שֶׁל שְׁלֹשׁ הַיִּוִּיֹת הֵם ע"ה, וְאוֹדֵר כּוֹלֵל שֶׁל הַיִּוִּיֹת, וְאוֹדֵר כּוֹלֵל שֶׁל אֱהוּ"ה, הָרִי ע"ז. וּבְאֶלְפִי בֵּית שֶׁל א"ל ב"ם, הֵם ה"ץ, גִּימְטְרִיא הַמֶּן. וְהַשְּׁלֹשָׁה שְׁלוּבִים בְּמִלּוּאָם, שֶׁל שְׁלֹשׁ הַיִּוִּיֹת וְאַהֲי"ה, גִּימְטְרִיא תִרְצ"ט, וְשִׁלְשָׁה פְּעֻמִּים שֶׁל הַיִּוִּיֹת וְאַהֲי"ה, גִּימְטְרִיא קמ"א, (רְצָה לומר פְּשׁוּטִים) וְהַמֶּן גִּימְטְרִיא צ"ה, ס"ה תִרְצ"ט וְקמ"א וְצ"ה, גִּימְטְרִיא מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר, שְׁהֵם תִתְקַל"ה:

מִרְדֵּכִי שֶׁהוּא מֵרָא דִכְיָא

וְהִנֵּה לְפָנֶיהָ, אִיךָ בְּלֹאָה גִתְהוּוּ בְּהַּ הַמּוּזוּזִין, אֲבָל הֵם דְּרָךְ הָעֵבֶרָה, וְלֹאָה מִרְדֵּכִי
שֶׁהוּא מֵרָא דִכְיָא, עוֹבֵר מִלֹּאָה לְרוּזֹל:

הַמְשַׁךְ הָאוּרוֹת בְּלֹאָה

וּצֵא"ל, שֶׁהָאֵרֶת שִׁאֲמַרְנוּ דְרָךְ כָּלְל, הָרִינִי מִפְרֵשׁ דְרָךְ פֵּרֵט, שֶׁהָאֵרֶת הַיּוֹצֵא
מִיִּסוּד אָבָא, בָּא לְיִסוּד פָּנִים דְּוַעִיר אַנְפִּין, וּבְהָאֵרֶת הַיּוֹצֵאת מִצֵּד הָאֲזוּזִין נִגְדָּה פָּנֵי
לֹאָה, הֵם בְּסוּד שְׁנֵי אֱהִי"ה פְּשׁוּטִים, וְהָאוּר שֶׁבִּנְתִּים דְּהִינּוּ מִהַכְּלִי עֲצָמוּ, רִצָּה
לֹאָה מִיִּסוּד אָבָא שֶׁהוּא בְּסוּד הַיּוֹ"ה, וּכְשִׁמְסִתְלַקֵּת הָאֵרֶת זוּ, נִשְׁאָר וַעִיר אַנְפִּין
בְּסוּד דּוּרְמִיטָא, גִּימְטְרִיא מִרְדֵּכִי כְּנֹכַח לְעִיל, כִּי מִרְדֵּכִי הַנִּכְנָס בְּלֹאָה, וְעוֹשֶׂה
אִלוֹ הַשְּׁתֵי הָאוּרוֹת בְּלֹאָה פְּעַם שְׁנִית, וַיֵּשׁ בְּהָ אַרְבַּע הָאֵרֶת אַרְבַּעַת אֱהִי"ה, וְכֵן
יֵשׁ בְּהָ בְּמַגְלַת אַרְבַּעַת אֱהִי"ה רְמוּזִין, וְהַיּוֹ"ה דְּכָלִי יִסוּד אָבָא נִסְתַּלַּק בְּלֹאָה
שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּשִׁלְשָׁה קוּוּין, וְכָל קוּ יֵשׁ בּוֹ שְׁלִשָּׁה פְּרָקִין, הֵם תְּשַׁע הַיּוֹ"ה, וְשִׁלְשׁ
הַיּוֹ"ה דְּרִישָׁא זְוִינְרֵתָא, דְּהִינּוּ רִישָׁא דְּלֵא אֲתִידַע, נִמְצָא שֶׁהֵם שְׁתֵּים עָשָׂר
הַיּוֹ"ה, הַרְמוּזִין בְּמַגְלַת הַזֹּאת, שֶׁהֵם בְּמִלּוּי ע"ב, גִּימְטְרִיא תַתְּס"ד, וְאַרְבַּע אֱהִי"ה
פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא פ"ד, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז, (וְעַם עֵשֶׂר אוֹתִיּוֹת גִּימְטְרִיא תַתְּקַנ"ז)
הֵם גִּימְטְרִיא מִרְדֵּכִי אֶסְתֵּר, וְהַשְּׁלִשָּׁה עָשָׂר יְתָרִים שֶׁמִּרְדֵּכִי וְאֶסְתֵּר לֹא הָיוּ
אֲלֵא תַתְּקַמ"ה, (ע"ל תַּתְּקַל"ה) תַּסִּיר מִהֵם נִגְדָּה ט"ו אוֹתִיּוֹתֵיהֶם וְשְׁתֵּי תַבּוֹת מִרְדֵּכִי
אֶסְתֵּר וְשְׁתֵּי כּוֹלָלִים, כְּפִי שְׁאִין לָהֶם עֲמִידָה בְּלֹאָה, תַּכְּף יוֹרְדֵת בְּרוּזֹל, וְלִכְּן
זוֹסְרוּ מִהֵם הַשְּׁלִשָּׁה עָשָׂר כְּנֹכַח לְעִיל, וְכַבֵּר יְדַעַת תַּכְּף כְּשִׁנְכַּנְסִין הַמּוּזוּזִין
בְּלֹאָה בְּדַעַת שְׁלֵה, וְלִהְיוֹת עֲרֵשׁ כָּל הַדַּעַת כְּנֹדַע, נַעֲשֶׂה בּוֹ שְׁלִשָּׁה שְׁמוֹת
אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָן יו"ה, א, ס"ה גִּימְטְרִיא תַמ"ב, (סְפָרִים אוּזְרִים, אַהו"ה, דְּהִינּוּ קַס"ג קַמ"ג קַל"ו
גִּימְטְרִיא תַמ"ב, עַד כִּי לְשׁוֹן הָרַם):

אֵלֶּה הַמְצוֹת

יִשְׂרָאֵל "Blessed Mordechai hayehudi (Jew)" in gimatria with the
Kolel equal Israel

מִהַזְּבָרִים: כְּתִיב אֵלֶּה הַמְצוֹת (וַיִּקְרָא פֶּרֶק כ"ו ל"ד), שְׁאִין נִבְיָא רִשָׁאֵי לְזוּדֵשׁ, מִהֵיכָן
סְמִכוֹ לְבַגְלַת אֶסְתֵּר, מִדְּכְתִיב כְּתוּב זֹאת זְכָרוֹן בְּסִפְרָא (שְׁמוֹת י"ו י"א), בִּי"ת סְמִיךְ
פ"א רִישׁ. וְעוֹד בְּסִפְרָא, בְּמִסְפָּר קֶטֶן זו"י, וְאַרְבַּעַת אוֹתִיּוֹתֵינוּ גִימְטְרִיא אֲלֵף

קבו"ה, והיגו גימטריא מגלת אסתר עם כולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י, ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הכולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו
כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד'), גימטריא אלה בגדי
כהן גדול, מכנסים כתנת מענפות ואבנט זושן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם
המדרש:

שאול

Saul, שאול, numerically "אג"ג מלך עמלק" Agag, king of Amalek. This is the secret of the seed of Haman that wasn't killed by King Saul.

שאול, גימטריא אג"ג מלך עמלק, זה לעמת זה. מרדכי בתוספת י וכולל, גימטריא ג' פעמים המן, וכשפקש לכולעו ולהשוויתו, לקוז הוי"ה הפוכה, ובסופי תבות זה איננו שוה לי (אסתר פרק ה' יג). ואסתר שפקשה גאולה, לוקוזה לעצמה הוי"ה יש"ר, ראשי תבות יבא המלך והמן היום (אסתר ה' ד). ומלכא שלם כד הוא דאין לטב את בגיו, דאין לביש את עושקיהם, לפיכך ארבע תבות אלו, שהם ראשי תבות הוי"ה יש"ר, גימטריא ר"ע, על שם יגמר נא רע רשעים (תהילים פרק ז' י):

המן העץ

ואתו הוי"ה יש"ר, נתפשטה בסופי תבות בשעת מעשה, ונתאמצו בשם י"ה עטרה לראשה, על שם כי בי"ה ה' צור עולמים. וזה סוד, כי ראה כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז), סופי תבות י"ה יהו"ה. ועוד נתאמצה במלואה הוי"ה, באומרו מאת המלך, ראשי תבות מ"ה במלוי השם הראשון, דאינון האתון מתלבשין בקליפות לאכנעה לון. עוד המן העץ (בראשית ג' יא), גימטריא עשר הויות ס"ר, אכן ס"ר המות, שכלם מסכימין במפלת המן ובגיו, והיגו המן מן התורה בנין וכו', אכן ס"ר מר המות, שכלם נתלו בביון, לכן מיתתו היתה בסיף:

שבע ועשרים ומאה מדינות - מאה מדינות ביבשה, ועשרים ושבע בים
עוד, שבע ועשרים ומאה מדינות היה לאנושורוש (אסתר פרק א' א), היה מ"ס
על הארץ (אסתר פרק י' א), פירוש מאה מדינות ביבשה, והשאר וא"י הם

גִּימְטְרִיא כ"ז הַיָּם. מְוֹזָה אֲמוּזָה אֶת זֶכֶר עֲמֻלָּה (שְׁמוֹת פֶּרֶק י"ז י"ד), מ"ם בְּשִׁנְיָהּ
זוֹטְרִיקוֹן מִיְתָה. זו"ה גִּימְטְרִיא שְׁלֵשָׁה עָשָׂר, אוּז"ה גִּימְטְרִיא אַרְבָּעָה עָשָׂר. מִכָּאן
סְמִכָה אֶסְתֵּר לְשֵׁאוֹל מֵאֵת הַמֶּלֶךְ, שְׁיֹם י"ד יְהִיָּה גַם כֵּן יוֹם הַקְּהֵלָה בְּשׁוֹשָׁן. עַד
כֵּאן מִהוֹזְבְּרִים):

יְחֻזְקָאֵל

תִּלְתָּא אִינוּן, עֶבֶד שְׁפוּזָה אֲמָה, כִּי אֲמָה בְּכוֹרְסִיָּא בְּבְרִיאָה. וְזַעִיר אֲנָפִין וְעֶבֶד
בְּמִט"ט בְּיַצִּירָה, וּמְלָכוּת וְשְׁפוּזָה בְּעִשְׂיָה. פִּירוּשׁ, כִּי כָל זֶה בְּנוֹקְבָא דְזַעִיר אֲנָפִין,
פִּירוּשׁ, כִּי אֲזוּר הַמִּיַּעוּט, נְסִתְרָה בְּכוֹרְסִיָּא, וְלֹא נְסִתְרָה רַק בְּמְלָכוּת שְׁבָה,
וְהַמְלָכוּת שְׁבָה עֲדִיין רֵאשִׁית מְגֻלָּה, דְּהֵינּוּ כְּתֵר שְׁבְמְלָכוּת שְׁבָה, וְהוּא בְּאֲצִילוּת
שְׁבָא לְבְרִיאָה, וְהוּא עֲתִיק בְּבְרִיאָה, וְאֲמָא מִקְנָנָא בְּה. וְאֲבָא דְלֹא פְסִיק, כְּלוּל
בְּה. וְנִשְׂאָר כְּתֵר שְׁבָה מְגֻלָּה, כְּדִפְרִשְׁתִּי. דְּמוּת כְּמִרְאָה אָדָם, וְהֵינּוּ בְרִיאָה, וְהוּ
שְׁצִפָּה יוֹזְקָאֵל בְּבְרִיאָה שְׁבִיצִירָה, דְּהֵינּוּ דְמוּת פְּסָא וְלֹא פְסָא, וְכֵן דְמוּת
מִרְאָה, וְלֹא מִרְאָה הֵינּוּ מְלָכוּת שְׁבָה, שְׁהִיא דְמוּת וְאָדָם הֵינּוּ תְּפִאֲרָתָה, וְהוּ
אֶסְתֵּר שְׁנִסְתְּרָה בְּכֶסֶא:

שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ

Seven maids of Esther were the aspect of Malchut of Malchut to protect Esther from connecting to the Klipah. Esther didn't have intimacy with the King. When he wanted her, a female demon in the shape of Esther replaced her.

וְשִׁבְעַת נְעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ)

(2) סֹפֵר אֶסְתֵּר פֶּרֶק ב

(ט) וְהִיטָב, הֵם שְׁבַע עוֹלָמוֹת, דְּהֵינּוּ שְׁבַע בְּזוּיָנוֹת הַמְלָכוּת שְׁבְמְלָכוּת שְׁבָה,
שִׁהֵם הַנְּסִתְרוֹת לְזַמְרִי, דְּהֵינּוּ רַק שְׁלֵשׁ רֵאשִׁוֹנוֹת שְׁבָהֶם קִצָּת מְגֻלָּה, וְהַקְּלִיפָה
נִגְדַת הַבְּרִיאָה, שְׁלֹא תִתְעַרֵב בְּאֲצִילוּת, דְּלֹא יָכִיל לְאֶתְעַרְבָּא. וּבְזוּיָנוֹת אֲזוּשׁוּרוּשׁ
הוּא דוּכְרָא שְׁבְקִיפָה, שְׁהִיא לֹא אֲזוּיָנוֹת כְּנִגְדוֹ, וְעַל כֵּן זֶה לֹא הִיא מִשְׁמֵשׁ בְּה
מִמִּשְׁ, כְּמִאֲמֹר רְבוּתֵינוּ זְכוּנוֹם לְבִרְכָה שְׂדָה נְזַדְמֵן לֹא כְּדְמוּת אֶסְתֵּר, דְּהֵינּוּ
מְלָכוּת נוֹקְבָא דְקִלְיַפָּת נִגְדָה:

פֹּסֵם שֶׁל בְּרָכָה הוּא בְרִיאָה

וְאֲנָכִי הַסְתֵּר אֶסְתֵּר פְּנֵי בְיֹם הַהוּא (דְּבָרִים ל"א י"ז), הֵינּוּ בִּינָה, וְלִכְּן אֵין נְסִתְרָא אֲלָא
בְּבִינָה. וּבְיֹם הַהוּא, שְׁיִיךְ נְבִי בְּבִינָה, שְׁהִיא נְעֻלְמָת נִגְדַת בִּינָה, וּבְיֹם הַהוּא

הסתתר אסתיר פני ומצאוהו וכו', הינו הקליפות אשר כנגדה היא בבריאה. וכוס של ברכה הוא בריאה. דכוס גימטריא הכסא, ויין גימטריא דין זומש גבורות שבה, מתלבשות בבריאה. וגם זומשה זוסדים הנשפעים מזעיר אנפין, שהם היו שם נפרדים ונבררים, ובינה שבבריאה משפיע זומש גבורות לעולם העשירה, ותפארת מיצירה שבבריאה משפיע זומשה זוסדים לעולם יצירה וזהו כי תפארת מקנן ביצירה במט"ט:

אסתר גימטריא שושנה

אסתר גימטריא שושנה, גם אסתר גימטריא תרע"א פוזות י', והוא סוד נקודה עצמה פנימית המסתתרת, וזה סוד י' של אדנ"י, כי אדנ"י במלואו גימטריא תרע"א. אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר ירקרקת היתה, פונה - שישראל קודש, וענין אמן, מקבלין הארה משני ושמות] א"ל, א' מזעיר אנפין, וא' מאריך אנפין, שהוא מי אל כמות וכו', כי אל דאריך אנפין, מאיר לזעיר אנפין, ואז הזעיר אנפין מאיר לזקבא פנים בפנים, לפי שא"ל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ושני א"ל במלואן גימטריא ש"ע, והארה הנפרת לעיל היא תלומה בעצת אמן, לכן אמר דוד מלא פניהם קלון (תהילים פג יז), סופי תבות אמן, דמאזר שלא האירו באמן בשני אל דאבא ואבא ודזעיר אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רצו לקבל מא"ל אותיות מלא פניהם העולה קפה, יהיה להם קלון, גם כן גימטריא קפה עם הכולל. ויבקשו שמה, רצה לומר שהוא הו"ה אדנ"י שעולין אמן.

אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות

והנה אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות, ובאה לדבר לפני המלך, שנכנסה לבתי עבודה זרה מקום הקליפות, הוסר הארת האריך אנפין, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, לכן היתה ירקרקת, שלא היה לה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה אפילו הארת זעיר אנפין, היתה שזורה לא ירקרקת, לכן אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים כב ב), שא"ל אזור דאריך אנפין הוא מסתלק, למה עזבתני הוא א"ל דאריך אנפין, כי א"ל דאריך אנפין צריך להשפיע אל א"ל דזעיר אנפין, ומשם לזקבא. ואף על פי שזעיר אנפין משפיע בה, כיון שאינו נמשך לה אור אלא מעצמו ולא מא"ל דאריך אנפין, הוי פאלו היא נעזבת משניהם, לפיכך עזבתני לשון זוויד, אף על פי שנכפלה מלת אלי אלי, והיא אומרת לזעיר אנפין שעוב אותה מהארת אל עליון, והבן ירקרקת

היתה.

סוד מרדכי ואסתה להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה
סוד מרדכי ואסתה להרב רבי זיים ויטאל זכרוננו לברכה: כתיב ואלה המלכים
אשר מלכו בארץ אדום (בראשית לו לד). בכל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על
הראשונים. אמנם בעולם הנקודות, פתר זכמה בינה לא נשפרו, וגם המוזון
דועיר אנפין לא נשפרו, אלא נשפרו במעי דבינה. אם כן פרש אלה - א
בזכמה, ל בינה, ה' דעת, שהיא במקום פתר בעצמו, שהוא זומשה וזסדים
כולל זומש גבורות. וזהו פירוש ואלה, שהם שלש נקודות פתר זכמה בינה, וגם
פתר זכמה בינה דועיר אנפין נוסף על הראשונים, מלכו ולא נשפרו. אבל
היוצאין מאשר שהוא בינה, שיהי לומר בהו וימלך וימת, מפני שהוא בארץ
אדום, אתר דכל דינין מתערין תבין:

אלה בני

וכתיב אלה בני שעיר הזורי (בראשית לו כ), אלה פסל את הראשונים פירוש
שעיר - שנתן מה"ד למדת שיעור, שלא יתפשטו ביותר, וזהו פוסל, מלשון
ויפסל לוזות (עין הכתב והקבלה שמות כ' ד):

החורי

החורי - בזונית אלהים, הינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי זורי גימטריא אלהים ברבוע, ר.
ועם ז"י אותיות פשוט ומלא, הרי זור"י):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ובתזוזלת ימיו היה העולם נמשך על
פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבזונית אבא, ובתזוזלת שהיה באברהם דינין,
רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכללם בעצמה להרזויקם מגבול אברהם,
קדם לידת יצוק. וכן הג"ר גימטריא יצוק:

הגר

והפונה - פי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק מ', שהיא הם' סתומה, קדם
שנעשה כלי, בסוד מ' של אברהם. כי פשהיה נכלל בה, היא מבזונית אבר,
והוא מבזונית מ' וכשלוקות הג"ר נכלל בו, הנה הוא בזונית ג"ר, והיא מבזונית

ה', ואזור שנתמתק האבר שהוא ג'ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה
הה' ונתמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה'
זוסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרפון אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בזוינת האצילות
כלה המקפת, והנה האצילות זמנין גכלל בשית, וזמנין גכלל בארבע. וכתוב
ותקשר על ידו שני (בראשית לז כז), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה,
ז"ה גימטריא י"ב, כי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם
י' הם י"ג, ורמו' גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצין הזויצונים. וכן זה
גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' ועירא, זה במלוי זי"ן ה"י, ועם זומש אותיות
שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלוא, גימטריא
אל"ף, הרי אלף שזעשית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשרת הזוטא הוא
צורת י' בזוסד, (ספרים אורים: צורת מ') בזוינת האצילות שמקפת היד, נקודת
בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ובפני זה היה אברהם מזיר
אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הגר בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה
הדין, ונתנה עיניה בעוברה, כדכתיב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טו ד),
שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא
השעיר עליו (ויקרא טו ט), והקל על ידי זה הדיעין משרה. ועל אברהם אמרו
רבתינו זכרונם לברכה כתפוז בעצי היער וכו' (שיר השירים ב ב), כי הוא ממתיק
העולם בזוסדים, הנקראים בנים ובני בנים, והוא מתווך בניהם וכוללם. ועל
שרה נאמר (שיר השירים ב ב) כשושנה בין הזוזים שהם הקליפות, כן רעיתי בין
הבנות, הם זומש גבורות הקדושות כוללתן שרה, פירוש, אלהים בודין
גימטריא ש', וברבוע ר', וה' אותיות אלהים הוא ה', והם זומש גבורות:

אסתר המלכה קבלה משרה אמנו כל פחה

Esther received her power from Sarah the matriarch

והנה שרה זוינתה קכ"ז שנה, נגד ק"ך צרופי אלהים ושש קצוות דועיר אנפין
שהם באמא, ולכן אמרו במדרש מזה ראתה אסתר למלך על קכ"ז מדינות,
פירוש, מזה הארה גדולה הייתה לה כ"כ, למשול עליהם. עוד מלת ראתה היא
הארת, ויהיה מזה הארת אסתר, כי הוקשה לו שהרי שם אלהים אינה בונה רק

ק"ך בתים בלבד, אם כן איך מושגת על ז' יתרים. והשיב מפני שמקבלת מן שרה אמה, וקבלה כל כוזה:

מלכות היא אסתר

ולזה מלכות היא אסתר, גם כן יש לה אדני ברבוע קכ"ו, (ספרים אזורים: ואמא שרה) יורד עמה שלא ינקו ממנה הזויזנים, וכשירדת למטה מתפשטת בנקדה עשירית שבה לאזושוורוש, שהוא בראש הקליפות, לעשות זעיר אנפין כדלקמן, וידוע בשעה שישאל סבא בא להתפשט בתבונה, קודם התלבשותה, נותן בינה שבו בנצחו תבונה, וזוכמה תבונה בהוד ישראל סבא, אם כן יסוד שהוא לעולם המכריע, כשהוא עתה דבר זודע בהוד ישראל סבא מכריע בנתיים, ובמציאות הכרעה ההוא, בזונית רוזו משה, מאזור דאבא ומפנים אמא, שהוא קפ"ד קס"א. וגם כן יסוד אמא מכריע כף, ויוצא משם רוזו אהרן, שמודווגת אבא ואימא למעלה, מהארת עטרת אבא, תוף יסוד אמא:

קין והכל

The name Esther came from the Torah from the verse in Deuteronomy 31:18

ובמאן תלמוד, מהיכן רצה קין לתאומתו של הכל, ולמה לא היתה הוגנת לו, כי הוא כעין נשים המסוללות. אמנם כשינכנס ישראל סבא תוף תבונה, ויסוד שלו תוף יסוד תבונה, יצאת אסתר. לכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר מן התורה בזין, שהוא יסוד אבא, מפסוק הסתר אסתיר (דברים לא יז), שייסוד אבא מסתר תוף יסוד אמא, שהיא עצמה בסתר המדרגה, וכשיצא אור זוזלק לכאן ולכאן, כפל ואמר הסתר אסתיר:

ולמה נקראת הדסה, מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין Esther was called Hadasah, a name that comes from the root of 'Myrtal', הדס, that represent the central column. Esther was between Chessed and Gevurah of Zeir Anpin.

ולמה נקראת הדסה מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין, בין זודוי, ששם יסוד ישראל סבא ויסוד תבונה, ושם האור בתוכם, והאור סתום, והוא שתי הויות ושליש עולה ששים, ומפני זה אנו אומרים שעליש הויה זו שמונה, כי מדה טובה מרבה, ולכן השני שלישים המגלים מרבים מסתומים,

והם שמונה עשרה. וכתוב דורי נסע ונגלה (ישעיה לז יב), פרוש דורי, מלשון
 האיר, מלשון ודר וסודרת (אסתר א ו), מאי ניהו, פרוש מקבץ מן בזינת ג' וס' וע',
 כי ג' הוא יסוד, הכולל זומשה זוסדים בכללות י'. ושני זוסדים ושליש מכסה,
 ז"ג ושליש תפארת, והם סתומים ומכסים, ועולין ס', וכן ס' סתומה, ואין לה
 פתיחה כלל. ואזר כף יש בה שני זוסדים של נצוז הוד, ושני שלישי תפארת,
 הם ב"ן וי"ז, גימטריא שבעים, וזה נסע ונגלה, שאור נגלה בלי כסוי. וסימנה כי
 עין בעין (ישעיה נב ז). וזה סוד ויקרע מרדכי את בגדיו (אסתר ד א), להורות על
 התפשטות זומשה זוסדים היוצאין מיסוד אבא, מדתו של מרדכי, הינו יסוד
 ישראל סבא. ולכן צריך לפשט המגלה בשעת הקריאה, להורות על התפשטות
 הזוסדים. ופרש פאהל רעי (ישעיה לז יב), כי ברכת נצוז הוד יסוד דתבונה בועיר
 אנפין, תזולה נכנסין לזכמה בינה דעת שלו, אזור כף ירדו לזרועות וגוף, ואזור
 כף לנצוז הוד יסוד שפמותם, והעליונים מעיוזין שרשם למעלה, ותאווהם
 להתפשט למטה, לכן נעשה שני זוסדים ושליש מכסים, פאהל וסכה שלא ירד
 האור הרבה. אמנם בעליתו, הוא עולה למקום שרשו, ובוקע, לכן צריך הפנות
 הסכה המגיע לסכך מבוטה למעלה, באין מניעה, אבל הסכך רמוז לסכה שלם,
 לאמא שמכסה לועיר אנפין עד שלישי תפארת, ומונעות האור שלא יתגלה
 ביותר, רק בענין צלתו מרבה מוזמתה, וכוכבים נראים מתוכה שיראה
 מלמעלה אשר קצתו לא יהיה סתום לגמרי זס ושלוש:

ונחזור לענין מלת הדסה

ונחזור לענין מלת הדסה, כי ה' תבונה, ד' מלכות ס' שני זוסדים ושליש מועיר
 אנפין המכסים בו כנזכר לעיל, ה' רזול, שלייתה היוצאת מבין רגליה. ומרדכי
 היה מיסוד ישראל סבא, לקוז אסתר בת דודו, רצה לומר בת אבא, אזוי של
 ישראל סבא, שאסתר בת עטרת אבא תוף התבונה כנזכר לעיל. ואזשורוש
 היה בקלפה, לעמת זעיר אנפין, וזהו ז"ש ר"ש, ר' אלהים ברבוע, ובמלוי בידיון
 גימטריא ש', הרי ר"ש ז"ש, רצה לומר שהיה ז"ש וכואב בראשו, כדאמרין
 שהגבורות שהם ר"ש פאמור, והוא היה מתפאר בהם בזוין בשבעה תקונים
 נגד זעיר אנפין, זור, כרפס, ותכלת, בויץ, וארגמן, כסף, ושש. ושבע דנזכרא
 שהם מטות, ואלו הן - זהב, וכסף, רצפת, בהט, ושש, ודר, וסודרת. כי יש
 רצפה שהיא נקודה עצמה, דלית לה במרמה כלום, והוא תקונים הנזכרין בה.

וַיִּין בְּמַלְכוּת רָב (אסתר א' ז), כְּהַפְּךָ כָּל הַתְּקוּנִים לְגִבּוּרָה:

וְהַשְׁתִּיחַ כְּדַת אֵין אָנֶס

וְהַשְׁתִּיחַ כְּדַת אֵין אָנֶס (אסתר א' ז), וְהַשְׁתִּיחַ כְּדַת דְּגָמָה לְקַדְשָׁהּ, כְּקוּף בְּפָנֵי אָדָם, וְזֶהוּ כְּדַת, ד"ת הוא ב' פְּעָמִים ע"ב ק"ל, שֵׁהֶם זו"ג, ה' הַיּוֹי"ת לְכָל א', הָרִי שֵׁנֵי פְּעָמִים ק"ל. וַיֵּשׁ בָּהּ ע"ב בְּזוּסָד כְּזוּדָע, וַיִּין בְּגִבּוּרָה, שֵׁגָם הוּא ע"ב, וְנָרְמוּ בְּגִבּוּרָה שֵׁגָם הוּא ע"ב, בְּסוּד בִּינָן שֵׁגָו, שֵׁנֵהֶנּוּ מִסְעוּדָתוֹ, כְּעִין דוּר הַמְדוּבָר שֵׁאֲכָלוּ וְשָׁתוּ לְפָנֵי הָעֵזֶל. אֵין אָנֶס, גִּמְטְרִיא א"י"ק, דְּהֵינּוּ אֶל"ף, שְׂמֻמְנוּ בּוֹתְקוֹ הַגִּבּוּרוֹת:

וְשָׁתִי בְּקִלְפָה לְעֻמַּת רָחֵל, וְזָרַשׁ לְעֻמַּת לֵאָה

Queen Vashti was the Klipah aspect against Rachel and Zeresh was against Lea.

Haman was the tenth after Agag, King of Amalek and was very arrogant with his wealth. He offered 10,000 units of money to draw all levels of judgment as in the 400 men of Esau and 10 champions of Esau. At the end they were all caught and hanged on the Tree to sweeten the judgments.

גַּם וְשָׁתִי בְּקִלְפָה לְעֻמַּת רָחֵל, וְזָרַשׁ לְעֻמַּת לֵאָה, לְכֵן הֵבִין אֶתְרַבְּרַב בְּכְבוֹד עָשְׂרוֹ וְרַב בְּנָיו, שֵׁהָיָה עֲשִׂירֵי לְאַגָּג, לְכֵן רָצָה לִיתֵן עֲשָׂרַת אֲלָפִים כֶּסֶף כָּסֶף, לְהַמְשִׁיחַ אֵלָיו כָּל עֲשָׂרָה, וְשֵׁהָיָה גִבּוּרוֹת. כֶּסֶף כָּסֶף, גִּמְטְרִיא אַרְבַּע מֵאוֹת, בְּסוּד אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ שֶׁל עָשׂו, וּכְנֻדוֹ בְּצִקְלָג נְמֻלְטוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשֵּׁיב, הַכָּסֶף גָּתוֹן לָהּ, שֵׁעֲשָׂרַת אֲלָפִים וְעֲשָׂרַת בְּנָיו אֲלוּפֵי עָשׂו, יֵהִיו עַל עֵץ גְּבוּהָ זֹמְשִׁים, כְּמֻנְיָן ל"ך. וְתַפְסוּ עֲשָׂרָה, כּוֹלָם בְּסוּד אֲלָפִין לְיִשְׂרָאֵל, לְהַבְּתִיקָה הַגִּבּוּרוֹת כּוֹלָם:

מִצְנָה לְשָׁתוֹת יַיִן בְּפוּרִים, כִּי רַבּוּי הַחֲסָדִים דְּאַבָּא, מִמְתִּיק הַיַּיִן

Mordechai was from the root of Moses and Haman was not able to harm him so he went after the entire nation.

The Chassadim of Chokmah sweetens the wine and we need to

mediate on the seven Y ' in name of the world of Atzilut
יוד-הי-ואו-הי and יוד-הי-ויו-הי- (Chokmah) and B'riah (Binah)

והנה המן מושיף כוזו ממ"ן ד'מנצפ"ר, שהם ב' גבורות עליונים דיסוד אבא מצד
אזורים, כי מהפנים היה מושיף המן לישראל. ומרדכי היה מושיף משה,
ולשלוז יד במרדכי לבדו לא היה יכול, לכן בקש לדון אזור הרב, וכתוב היה
כי נפל תפול לפניו (אסתר ו יג), כנגד הכלל והפרט, ובא הנס על ידי אסתר,
שהיא מיסוד תבונה, ולכן מצוה לשמות יין בפורים, כי רבוי הווסדים דאבא,
מבתיקה היין. ומה שיכון בשתייתו, להמשיך היין משבעה יודי"ן דע"ב ס"ג, ישראל
סבא ותבונה, לא ישתכר אלא יתבסס עד דלא ידע, כי במקום יין המשימר
בענביו, לא ירעו ולא ישווייתו בכל הר קדשי (ישעיה יא ט), ולכן כי שזוטיה רבה
לר' זירא, בעי רוזבי ואתסי, נמי זוריק שקיאי, לבטל דינא של גיהנם:

אל גנת אגוז ירדתי

דרוש לבוורנו הרב רבי זוים ויטאל זכרוננו לברכה, וגם הוא מדבר בענין פלימות
הלבנה. דע, כי שם הו"ה, ב' אותיות ראשונות, הם אבא ואימא. ו' זעיר אנפין.
ה' נוקבא. והד' אותיות עצמן, הם נגד ד' עולמות - אצילות, בריאה, יצירה,
עשייה. וכנגדו יש ד' קליפות, כי גם זה לעמות זה וכו'. ועל זה נאמר, אל גנת אגוז
ירדתי (שיר השירים ו יא), כי באגוז יש תזולה קליפה עבה ומרה כלענה, ואזוריה
קליפה שנית קשה מאד, ואזור כף בפנים יש קליפה אזורת, שמפסיק המאכל.
רצה לומר - שהרי אגוז מתזלק לארבעה זלקים, נגד ארבע אותיות השם,
וקליפה זו השלישית, מפסקת בין אלו הארבעה זלקים של אגוז, ולא שמסתלקת
אותה מכל וכל, אלא שנכנסת ביניהן, וקליפה זו נגד עמלק, ועל זה אמרו
רבתינו זכרונם לברכה, אין השם שלם עד שיכרת ורעו של עמלק. ומלבד אלו
השלישית, יש על האכל עצמה קליפה דקה, וכשאוכל האגוז מתביש, גם
קליפה זו נאכלת, מה שאין כן בתזולה, שאז עם היותה דקה, היא מרה. ועל זה
נאמר (יוזקאל א ד) ומתוכם כעין זושמ"ל וכו', וזושמל גימטריא מלבד"ש, ועוד
אמרו רבותינו זכרונם לברכה פעמים זושות פעמים מבלכות, שלפעמים קליפה
זו נאכלת, ופעמים אינה נאכלת. וכן האדם, אם ירצה בקל יתקן וממתק
הקליפה מה שאין כן באזורות:

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וכו'

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וארבע ידיעות הטמאה, וארבע מראות נזעים, שנים שהן ארבע, כנגד אדום וישמעאל, ע"ז אכה כפי אל כפי כידוע, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תרי מלכי תרי פלכי, שהם ארבעה מלכים, שהם שני מלכי השרשית, אדום וישמעאל, כל אזור ככול משניהן כנזכר. ולטעם הנזכר לעיל, צוה השם יתברך על עמלק זכור וכו' (דברים כה יז). והנה לשאול המלך, צוה השם יתברך להכרית זרעו של עמלק, והוא הביא עמו מלך אגג זוי. וכשבא שמואל, אמר לאגג כאשר שכלה נשים זורבה, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בלילה ההוא הביאו לו שפווה אונת בבית האסורים ונתעברה הימנו, ויצא ממנו הבן, ולכן עם היותו הורג אגג, אמר כאשר שכלה וכו', בן תשכל לשון עתיד, על זרעו הנשאר ממנו, ואמר מנשים, על ידי נשים, שעל ידי אסתר געשה הנס:

ארוממך ה' כי דליתני

ותדע, כי תזולה אנויות האויבים, הוא בשער המדרגה תזותונה, שער העשירי, כי משם נכנסין למלך. והנה המלכות, היא מדרגה אנוונה מעשרה, והיא ה' שבשים, ונקרא דלית לכמה טעמים כנודע. ועל זה אמר דוד, ארוממך ה' כי דליתני (תהילים ל' ב'), ונודע שהוא מן הנזקבא, הוא דלת ושער. גם שם אדני בנזקבא, במלוי זימטריא תרע"א, שהיא דלת, לכן אמר דוד, שעם היותו מהדלת, אשר שם מבקשים אויביו לבוא לאוזו, עם כל זה לא שמוזת אויבי לי. לכן מדה כנגד מדה, גם אני ארוממך, וזהו ארוממך כי דליתני, רצה לומר כי עם היות שאני מדלת, לא שמוזת וכו'. כי שתי אותיות י"ה לא מתפרשין, אבל ו"ה כפי מעשה בני אדם, ולפעמים מתפרשין. והנה כשגורם העון, מתפרש ה' מן ו', על זה נאמר נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל (עמוס ה' ב'), רצה לומר לקום מאליה, אבל תקום על ידי אזור, על ידי ו', רצה לומר על ידי שירוד למטה, ומעלה אותה:

שבע יפול צדיק וקם

עליו נאמר, שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), פירוש - כי הצדיק שהוא היסוד, הוא ו', הוא מלכות השבע, אם בן פירוש שבע יפול צדיק וקם, רצה לומר צדיק

שהוא יסוד, נופל במלכות שהוא שבע, אין צריך אזור להקימו, אף הוא קם מעצמו:

ואמר על אסתר ותלכיש אסתר מלכות, רצה לומר שנתלכיש אסתר במלכות בית דוד והמן הרשע, בעון שלא הרג שאול את האגג, היה קם זוס ושלום לככות שונאיהן של ישראל, בימי מרדכי ואסתר שהוא מורעו, לכן היה מרדכי משתדל בענין, ואמר על אסתר ותלכיש אסתר מלכות (אסתר ה' א'), רצה לומר שנתלכיש אסתר במלכות בית דוד. ובזה נצולו ישראל, שקדם דוד והתפלל על זה, וזהו למען זמרה כבוד ביום, ולא ידם בלילה, על דרך אלהי אקרא יומם, ולכן ה' אלהי לעולם אודה:

סוד ארומקה

ונלע"ד, שזהו ארומקה, רצה לומר לרומם ולהעלות ה' לו, ואז לא יוכלו האויבים לאוזו, כי יורד יסוד רכורא ומעלה אותה, באפן שבהתזוברות ה' עם ו, אין הקליפות יכולין להתאוזו בהם כלל:

המגלה נקראת ביום ובלילה

The Megila is read at night and day to elevate Malchut to Netzach, Hod and Yessod where the other sode can not hold.

לכן המגלה נקרא ספר ומגלה, ספר נגד ו, ומגלה נגד ה'. וזסד ודין, יומם ולילה, לכן נקראת ביום ובלילה. ובה תעלה המלכות הנזכרת לעיל, לנצח הוד יסוד כנודע, שאז אין הזיוצונים יכולין להתאוזו:

יהודית ואסתר, הנכה ופורים, נצח הוד

ודע, כי אותיות א"ב, הם אותיות הזכר, ואזור כף כל"ם, אותיות מלך, וזה בזה שבו ומה שם בנז, פירוש - כי שני פעמים מ"ה, גימטריא מלך. ואותיות ז"ס הם נוקבא, נגד יהודית ואסתר, וזנכה ופורים, נצחו הוד. וכנגדן שתי רצועות דתפילין, אונת ארוכה השמאלית שפנגד הוד, היא נופלת, לכן נאמר סומך ה' לכל הנופלים (תהילים קמה יד), שהם נצחו הוד, שהם ז"ס, הם סומכין את הנופלים. וידוע כי שלשה אזורונות שבעמידת הפלה, הם נצחו הוד יסוד, לכן בזונכה ופורים, אזו אומרים על הנסים בהודאה, שהוא כנגד ההוד, לכן אמרו בלשון

גַּם, לְכֵן הַבּוֹן הַרְשָׁע עֲשֵׂה עֵץ גְּבוּהַ נִי אִמָּה, בְּעֵצַת זָרֵשׁ אֲשֶׁתּוֹ, כִּי זֶה לְעֻמַּת זֶה וְכוּ'. וְנִהְרָה זֶה וְשִׁתִּי תִזְזָה, כְּדִי שִׁתְּרֵם הַמְּלָכּוֹת לְאַסְתֵּר:

וְנוֹחַ בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר בּוֹ

וְהִנֵּה מֵאַבְרָהָם עַד שְׁלֹמֹה, הָיוּ ט"ו מְלָכִים, וְהָיָה הַלְּבָנָה בְּמִלּוּאָהּ, וּמִלְכָּה שְׁלֹמֹה בְּכַפָּה, וְדָוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה הִי"ד, וְדָוִד אֵימְטָרִיא י"ד, וְשִׁפְפָּה דְבִים בְּיָדוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר בִּי"ד הָרְגוּ בְּשׁוֹנְאֵיהֶן, וּבִט"ו זָוּוּ כּוֹלָם, שֶׁהוּא שְׁלֹמֹה:

וְהַשְּׂמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְּכוּרָא, וְהַלְּבָנָה מִמְעַרְב. וְהַשְּׂמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרָחוֹ דְּכוּרָא, וְהַלְּבָנָה מִמְעַרְב, וְהַשְּׂמֵשׁ אֵינָה מִשְׁנָה הַלּוֹכָה, וְהַלְּבָנָה מִשְׁנָה, כִּי הִיא מִתְזַדְּדֶשֶׁת, הֵינּוּ זֹדֵשׁ, וּבִתְזוּלָה נִרְאִית בְּמִעַרְב, וְאַזּוֹר כָּף מִתְקַרְבֵּת לְמִזְרָחוֹ מֵעֵט מֵעֵט עַד ט"ו יָמִים. וְעַל זֶה נֶאֱמַר, יֵשׁ דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְפָנַי אִישׁ וְאַזּוֹרִיתָהּ דְּרָכֵי מוֹת (מִשְׁלֵי י"ב), דְּהֵינּוּ הַשְּׂמֵשׁ שֶׁהוּא הָאִישׁ, הַהוֹלֵךְ תְּמִיד בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כִּי לְעוֹלָם יוֹצֵא מִמִּזְרָחוֹ, וְלְעוֹלָם הוּא מֵאִיר בְּאַפֵּן אֲזוֹד. וְאַזּוֹרִיתָהּ שֶׁהִיא הַלְּבָנָה הַהוֹלֵכֶת לְאַזּוֹר שֶׁהִיא מִשְׁנָה הַלּוֹכָה, וְהֵם דְּרָכֵי מִלְשׁוֹן רַבִּים, וְהֵם דְּרָכֵי מוֹת, שֶׁאַזּוֹר כָּף זְשִׁאֲרַת בְּלִי אֹר, וְהוּוּ וַיִּלְךָ לְאַזּוֹר וְלֹא לְפָנַים, וְהוּוּ אֲזוֹר וְקָדָם צִרְהֵנִי (תְּהִילִים קֶלֶט ה):

הַלְּבָנָה מְקַבֶּלֶת אֹרָה מִהַשְּׂמֵשׁ שְׂמֵאִיר בָּהּ וְהִנֵּה כִּבְר יָדְעָתָ, כִּי הַלְּבָנָה מְקַבֶּלֶת אֹרָה מִהַשְּׂמֵשׁ שְׂמֵאִיר בָּהּ, וְכִפִּי מֵהַ שִׁתְּתִקְרַב לְמִעַרְב, מִתְזוּשֶׁף אֹרָה. וְכִשֶּׁהִיא מִמֵּשׁ בְּתוֹזִילַת הַכְּלִילָה בְּמִעַרְב, מְקוֹם בִּיאַת הַשְּׂמֵשׁ, מִתְזוּשֶׁף לְגַמְרִי, כִּי הַשְּׂמֵשׁ בְּגַלְגַּל הַרְבִּיעִי, וְהִיא בְּגַלְגַּל הָרֵאשׁוֹן. וּבְהִיּוֹתָהּ מִמֵּשׁ נִגְדַּד הַשְּׂמֵשׁ, כָּל הָאֹר בְּאַזּוֹרִים, וְאִין בָּהּ שׁוֹם אֹר בְּפָנַים כָּלִל, כִּי מֵאַזּוֹרִים הִיא מֵאִירָה לָנוּ, לְכֵן אִזּוּ יוֹנְקִים הַזּוֹצֵנִים, וְהוּוּ זָוּרוּ אֲזוֹר (יִשְׁעִיה א ד'), וְיוֹנְקִים הַזּוֹצֵנִים מֵהָאַזּוֹרִים, כִּי מֵהַפָּנַים אִין יְכוּלִין כְּעוֹדֵעַ:

מִתְחַלֶּת הָאֹר לְהֵאִיר בְּפָנֶיהָ

וְהִנֵּה כְּשֶׁמִּתְזוּלַת הַלְּבָנָה לְהַפְרֵד מֵעֵט מִמְעַרְב, אִזּוּ מִתְזוּלַת הָאֹר לְהֵאִיר בְּפָנֶיהָ, עַד בִּט"ו יָמִים, יוֹצֵאֵת מִמִּזְרָחוֹ אִזּוּ הַשְּׂמֵשׁ אֶל עֵבֶר פָּנֶיהָ מִכָּל וְכָל, וְאִין לָהּ אֹר בְּאַזּוֹרִים כָּלִל:

הַלְּבָנָה נִקְרָאת סֵהַר, וְנִקְרָאת יָרַח, וְנִקְרָאת לְבָנָה

ודע, כי הלכבנה נקראת סהר, ונקראת ירוח, ונקראת לבנה, וגם השמש יש לה שלש שמות כנגדם, שהוא - זורס, זומה, שמש. והלכבנה בתזולת זודושה, נקראת סהר, כי אין לה אור בפנים, אלא מעט מזעיר, כי הלכבנה נוקבא מכ עליונה, וידוע כי עם היות ה' נוקבא, אינה דין גמור בפנכר, והוא שם אלהים, רצה לומר הפנים שלו. ובהיות השמש כלול משם י"ה זוכמה ובלנה, נאמר כי שמש ומגן ה' אלהים (תהילים פד יב) רצה לומר - נקרא בשם הגוי"ה מאבא, ואלהים מאבא, וה' אזורנה הוא שם אדנ"י. ובתזולת זודושה ינקה מאזורים דאלהים, גימטריא ר', וס"ה אדנ"י, גימטריא סהר. וכשאין בפניה אור כלל, היא סהר, כי לזה יוסף הצדיק שהיה ראוי להוליד י"ב שבטים מבזויות מלכות, ובעבור שהוציא י' טפין מ' צפרגי ידיו, שנאמר ויפוז זרועי ידיו (בראשית מט כד), נאסר בבית הסהר י' שנים, ולא הוליד אלא ב', מנשה ואפרים. ואפילו אלו, לפי שאמר לשר המשקים כי אם זכרתני (בראשית מ יד), נתעכב עוד ב' שנים בבית הסהר. וזהו מנשה, לשון שכחה:

ובכל לילה ולילה הולך ומתרבה האור שבפניה, עד ט"ו יום באפן כשהיא זשוכה מכל וכל היא סהר, וכשהיא מתזולת להאיר נקראת סהר בפנכר לעיל, ובכל לילה ולילה הולך ומתרבה האור שבפניה, עד ט"ו יום, שהוא מלאה, והם באזורים דאלהים ט"ו אותיות, נגד ט"ו יום. גם אותיות אלהים מלא י"ה, שהיא מלאה מן י"ה, שהוא גימטריא ט"ו. ומט"ו ואילך, היא זוורת לזשורה. וזה סוד שנאמר על יצחק ותכהן עיניו בראות (בראשית כו א):

שלשה קנים

כי אברהם זוסד עלאה, כי יש זוסד עליון, וזוסד עולם, וזוסדי דוד. זוסד עליון, בזוכמה. וזוסד עולם, בזוסד, כי הנוקבא נקרא עולם פנודע. וזוסדי דוד, בזעזו הוד, והם תרי פלגי גופא, נקרא זוסדי לשון רבים. וכנגדן - כהן גדול, בזוכמה. סגן, בזוסד. כהן הדיוט, בזעזו. ואברהם לקוז הפהונה ממלכי צדק, שהיה כהן לאל עליון, והוא שם בן נזו. כי ג' בני נזו, הם ג' קוין, שהם זוסד גבורה תפארת, זוסד שם, גבורה זום, תפארת יפת. וכן בצד שמאל, ליום המשוררים בפניה, שהוא אומר שירה בפה, שהם ג'ר, ומנגן ביד גבורה, וכנור בהוד. (ספרים אזורים: ישוער ברלים בהוד):

קריעת ים סוף

והנה מאברהם יצא ישמעאל, ומיצחק יצא עשו, שהם בקליפות דין ורוזמים, כי זה לעמות זה וכו', והם לבנה וזומה שבקליפות, מלשון אף וזומה. ובקריעת ים סוף כתיב, והמים להם זומה (שמות יד כב), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה מה אלו עובדי עבודה זרה וכו'. ובזומה היה רוצה קליפות מצרים לשלוט על ישראל, כי מצרים בני זום מצד הגבורה, ולכן הבן האזוד בני פושי שזוזר, והשני מצרים הם מעט יותר לבנים, והוא מצד דין שבקליפות זומה. והשם יתברך עושה מהמים זומה במקום זומה, וזובל על ישראל:

אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה

ונוזור לענין, כי ביצחק כתיב ותכהן עיניו מראות (בראשית כו א), כי אזור הזקנה, כדרך שהלבנה אזור ט"ו ימים אזורנים, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה. והענין, כי בבריאת העולם נבראים השני מאורות שוין, וקטרגה הלבנה וכו', וקפיסה אמר הצדיקים יקראו על שמה. והענין, שיש שלש ראשונות ויש קצות ונוקבא מתוזת היסוד, ובבריאת העולם היו שניהם שוין, דהינו בשש קצות, כבנים שהם בין דרועי אמא, וקטרגה שהיתה רוצה לעלות בשלש ראשונות, ונתמעטה מדה כנגד מדה וירדה לבטה, דהינו לכי ומעטי את עצמה, כי כל הרוצה להתלבש בגאון נופל, ואם יתקן עצמו כראוי, יעלה. וכן אמר השם יתברך ללבנה שהצדיקים יקראו על שמה וכו', רצה לומר שתעלה לשלש ראשונות, לאותו מקום שהיה רצונה בתזולה, ואז יקראו על שם של עכשו, שהיא נקראת מאור הקטן. וזה סוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, שהיא מתעלה יותר מהשמש. וזה שנאמר והיה אור הלבנה כאור הזומה וכו' (ישעיה ל כו), רצה לומר שאור הלבנה שיהיה שבעתים ממה שהוא עתה, ואור הלבנה יהיה כאור הזומה, והיו שוין בזדושה, וזה לימות המשיח, ואז שניהם שוין כמקדם קטרוגה. אף מה שכתבנו, הוא לעתיד לבא, הוא צדיקים יושבים, ותהיה היא עטרה על ראשם:

בתחלת חדושה נקרא סהר

ונוזור לענין, כי בתחלת זדושה נקרא סהר, והיא אות ה'. ודע, כי העולם מצד צפון פרוץ בלי מוזיצה, ואין שם ישוב, כי אות ה' יש לה שלש מוזיצות לבד, ובמקומה הפרוץ כנגד צפון, בהיותה הה' באורה, גם שם יש לה הארה, מאלו

השֵׁלֶשׁ מוֹזִיעוֹת, וְאִם לֹא עַל זֶה נֶאֱמַר בְּצִפּוֹן תִּפְתְּנוּ הָרַעָה (ירמיה א יד). אֲמַנָּם מוֹזִיעָה ג' פְּתוּזוֹ, וְיֵשׁ בָּהּ זוּלוֹן לְצַד בְּמִירוֹז, וּבְמִשָּׁם בְּמִיר הַשְּׂמִשׁ, זֶהוּ וּפְתוּזוֹ זוּלוֹנִי רְקִיעַ:

סוּד אוֹת ה' וְאוֹת ב'

וְעַל זֶה נֶאֱמַר הַפְּתוּב, בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים (בראשית א א), כִּי בָב' נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי גַם הַב' יֵשׁ לָהּ שְׁלֹשׁ מוֹזִיעוֹת, אֲלֵא שֵׁאִין בָּהּ זוּלוֹן, כִּמוֹ אוֹתָהּ שֵׁשׁ בְּרָגֶל שְׁלִישִׁית שָׁל ה'. וְלִכֵּן אָמַר וְהָאֶרֶץ הָיְתָה תְּהוֹ וְבָהוּ וּוְשָׁף (בראשית א ב), כִּי לֹא הָיְתָה מְקוּם לְצֵאת בָּהּ הָאוֹר, וְלִכֵּן כְּתִיב אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאֶרֶץ בְּהַבְרָאָם (בראשית ב ד), בָּהּ בְּרָאָם, וְאִזְ הָיְתָה הָאוֹר בְּעוֹלָם שֶׁבְּאוֹתָהּ מוֹזִיעָה שָׁל צַד בְּמִירוֹז שֶׁהִיא פְּתוּזָה כְּנֹכַח לְעֵיל, בְּמִשָּׁם יוֹצֵא הָאוֹר הַמֵּאִיר לְעוֹלָם:

לְעֵתִיד לָבֵא נִזְכָּה לְצַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיחֵן וְלִכֵּן הַשְּׂמִשׁ נִקְרָא זֹרֵס, אוֹתִיוֹת זֹסֵר, כִּשְׁהָיְתָה בְּמִדְרָגָה הַתּוֹזוֹתוֹנָה, שֶׁנִּהְפָּךְ ה' שָׁל סֵהַר לְזוֹ שָׁל זֹרֵס אוֹתִיוֹת זֹסֵר, אִין לָהּ מְקוּם לְצֵאת בּוֹ הָאוֹר, וְעַל זֶה נֶאֱמַר הָאוֹמֵר לְזֹרֵס לֹא יִירוֹז (רש"י איוב מא כב), כִּי כִשְׁנִקְרָא זֹרֵס לֹא יִירוֹז כֻּלָּל, וְהַלְבָּנָה נִקְרָאת סֵהַר, וּכְשֶׁהִיא מִתְרוֹזֶקֶת מִמְעַרְב, אִזְ תִּמְלֵא אוֹר בְּפָנֶיהָ, וְכֹל מוֹה שֶׁהוֹלֶכֶת לְמִירוֹז מֵאִרְהָ יוֹתֵר, עַד שֶׁבִטְ"ו יוֹם בְּהִיוֹתָהּ בְּמִירוֹז הִיא מְלֵאָה מִכָּל וְכֹל כְּנֹכַח לְעֵיל. וּבְזוֹזָרָה זוּזָרֶת וּבְמוֹזִשְׁכַת כְּנֹכַח לְעֵיל, וְעַל זֶה נֶאֱמַר אֲנִי מְלֵאָה הַלְכָתִי וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי (רות א כא), רְצָה לֹאֹמֵר כְּשִׁינֵאֶת מִמְעַרְב, הָיְתָה הוֹלֶכֶת וּבְתִמְלֵאֶת מֵאוֹר, וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי רְצָה לֹאֹמֵר בְּזוֹזָרָה, נִמְצְאֶת אוֹזֵר כֶּף רִיקָם מִכָּל וְכֹל, אִם כֵּן לְמֹה תִקְרָאֲנָה לִי נְעֻמִי, וְהִ' הַבֵּר לִי (רות א כ), וּזוֹזָרֶתִי לְהִיוֹת וְזִשְׁכָה מִכָּל וְכֹל. וְלְעֵתִיד לָבֵא שֶׁתֵּעֲלֶה בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה, צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיחֵן, אִזְ יִהְיֶה אוֹר לְעוֹלָם, וְלֹא יִזָּסֵר, וְזֶה אִי אֶפְשֵׁר כִּי אִם לְעֵתִיד לָבֹא אִי"ה אֲמִן:

שֵׁעַר הַפְּסוּקִים

בְּמַגֵּלַת אֶסְתֵּר:

פָּרָק ב':

סוד הנקדה עצמה הפנימית

ויהי אומן את הדסה היא אסתר בת דודו (אסתר ב' ז):

דע, כי אסתר בגימטריא תרע"א פוזזת עשרה, והוא סוד הנקדה עצמה הפנימית המסתתרת, והיא י' של אדנ"י. כי אדנ"י במלואו עולה תרע"א, ורו"ת הוא מלוי אדנ"י, וכן תור"ם כן הוא מלוי אדנ"י, וזה סוד, (אסתר ב' טו) ובהגיע תור אסתר בת אביזיל וכו':

תהלים פרק כ"ב:

הצילה מתרב נפשי, ראשי תבות המן

'הצילה' מוזרב 'נפשי' (תהלים כב כא):

(מוזלותו) ראשי תבות המן. וכבר ידעת, כי מזמור זה נאמר על ידי אסתר בענין צרת המן האגני, ואמרה הצילני מהמן, שהוא מזרע עשו הרשע, שנתברך בזרב. כמו שאמר הכתוב, ועל זרבה תזיזה (בראשית כו מ). (ע"כ מוזלותו).

שֵׁעַר בַּמְּאֵרֵי רו"ל

מסכת מגלה

הברכות שקבל יעקב אבינו

מאמר בגמרא מסכת מגלה פרק א' (דף י"ז עמוד א) וזה לשונו: תניא היה יעקב אבינו בשעה שנתברך מאביו בן ס"ג שנה. כבר נתבאר בענין ששה בני לאה הנזכרים ובת אזות נקבה, איך אורות המוזזין דועיר אנפין בזונית סתומה עד מקום הזוזה שלו, והם שש ספירות ושליש, כל אזות פלולה מעשר, הרי ס"ג. והם פתר זכמה בינה דעת זוסד גבורה ושליש תפארת, ואזר כף משם ואיך מתגלים אורות הזוסדים, ואז יעקב העומד בפני זעיר אנפין מן הזוזה ולמטה זעשים לו המוזזין שלו, ומקבל הברכות האלו. אבל להיות שעדין המוזזין דביצד אבא הגנויים תוף צעזו הוד יסוד דאבא אשר הם גמשכים אל יעקב כזודע עדיין הם זעלבים תוף היסוד דאבא, וכנגד כסוי הזה הוצרך יעקב לשבת עוד נטמן בבית עבר י"ד שנה שקבל הברכות כזוכר:

ספר לקוטי השי"ס

מסכת מגילה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה
אמר רב גזמון לא יאה יהרא לנשי תרתי נשי נביאותיה הוי והוי יהירין והם
ויבורא ופרכשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם
דבורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי נביאות וזלדה נגד
האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד
קבוץ ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט
ולכן היא נעלמת והפסידה נביאותה על שאמרה אמרו לאיש הנה בלשון בוגי.
ודבורה היא כנגד הנקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנקבא משוררת
תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהלים פג ב), ולכן דוד
המלך עליו השלום הבא מצדה היה משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם
והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נזלקים לשנים זכרים ונקבות שהם זוסדים
וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנגה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים
ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתזולת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי
קין היה שרש הגבורות והבל שרש הזוסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה'
(בראשית ד א) שהיה משתף מזהבמת הנזוש וכו' ותקרא שמו קין (בראשית ד א),
אבל הבל היה טוב, כזה נאמר ותוסף ללדת וגו' (בראשית ד א), וקין הוצרך
תפלה. והבל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק
שיצא מערב, ואזר כה וזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראובן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו
שהוא בן ראשון שזולד בעולם, והוא היה קין, וכוננת יעקב היה להולידו מרזול
כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות וזקנות, וזהו מה שכתוב
בזהר אף על גב דלאו איחי דינא אבל מסתרהא מתערין דינין, והיא לאה
בזינת בינה, וזהו מסתרהא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה וזקנות, ואם לא
זוטא ראובן במעשה בלחה היה זוכה לכל הגדולות, כמו שתרגום אונקלוס, וזה

שְׁאֵמַר הַכְּתוּב הֲלֵא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לְפָתוּז זֹטָאֵת רוּבִין (בראשית ד' ז), רְבוּז בִּיאָתוּ שֶׁל קִין בְּרוּזֹל אוּ בְלָאָה אִם יִטִיב בְּמַעֲשָׂיו יִבֵּא בְרוּזֹל שְׂהִיא רְבוּזָה, וְהַסִּימָן "זֹטָאֵת" רוּבִין שְׂרַאשִׁי תַבּוּת רוּזֹל, וְאִם לֹא, תִבֵּא בְלָאָה, וְכֵן כְּתִיב הֲלֵא שְׂהוּא לְמַפְרַע לָאָה, וְרָצָה לוֹמַר הֲלֵא כִמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מִזֶּה שְׂנְרָאָה מִן הַכְּתוּב.

בְּחֻמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכֹל מִזֶּה שְׂמַתְפָּשֵׁט הוּא טוֹב וְדַע כִּי בְּזוּמִישָׁה זֹטָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכֹל מִזֶּה דֹאֲתַפְשֵׁט הוּא טָב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כֹּאֲשֶׁר יוֹצֵאִים מְרוּזֹל תַּכְף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַזּוּיִצְוִנִים, אֲבָל לְמַעַלְהָ אֵין לְהַזּוּיִצְוִנִים אֲזוּיָה בָּהֶם, וְלָזֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָם לְבִרְכָה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעַלְהָ, וְכֵן מַצִּינוּ שֶׁעַד שֶׁלֹּא זֹטָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלַת הַיָּתֵה עֲבוּדָה בְּבִכּוּרוֹת, וְכֵן הָיָה רֵאוּי רֵאוּבֵן, אֲכָל שְׂפָנִים וְנָתַן בְּכוּרָתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֶּנּוּ לְגַמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחֹזֵר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ וְיִזְוֹר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּזוּיִצְוִנֵי שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּזוּיִצְוִנֵי גְבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בְּאֵתָה רוּזֹב הַזּוּנָה, מִמְּנָה זֹזֵר הַקִּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בְּאֵתָה יַעֲלֵ אֵשֶׁת זֹזֵר הַקִּינִי דְהֵינּוּ רוּזֹב וְיַעֲלֵ בָּא בְּעַלִּי, וְזוּנָה בְּזֹזֵר, לָזֶה אָמְרָה: רוּזֹב כִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׂמוּאֵל א' פֶּרֶק ב' א), כִּי הַיָּתֵה מְרוּזֹב וְנִתְהַפְּכָה בְּיַעֲלֵ. וְזֹזֵר בְּזוּנָה, וְזֶה שְׂאֵמַר הַכְּתוּב וְאֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן לָקוּז לֹו מִבְּנֹת פּוּטִיאֵל (שְׂמוּת ו' כה):

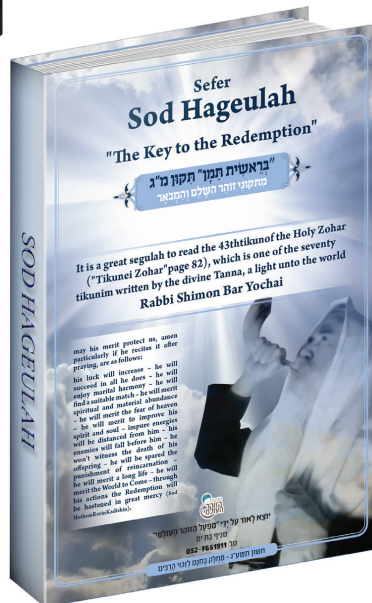
מַגְלַת אֶסְתֵּר

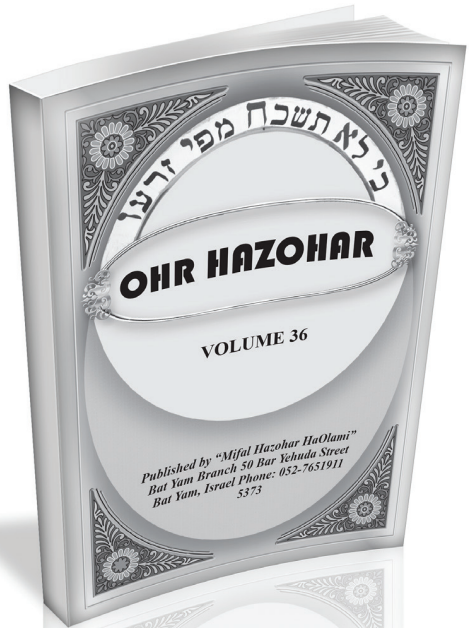
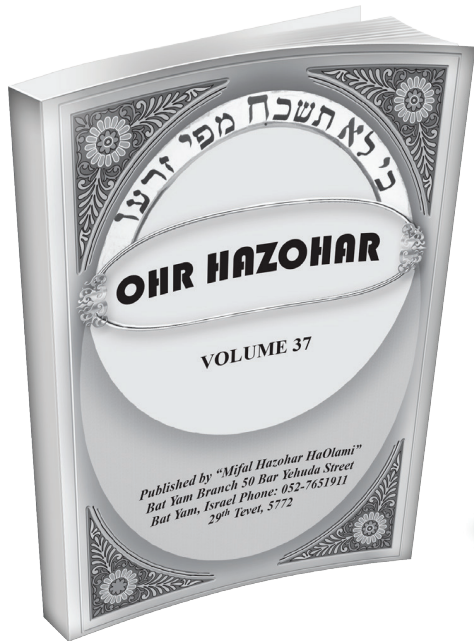
גַּם זֶה מוֹהָרַב רַבִּי זוּיִים וְיַטָּאֵל זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה: דַּע כִּי סְמִכּוֹ לְמַגְלַת אֶסְתֵּר מְדַכְתִּיב כְּתוּב בְּסִפְרָא (אסתר ט' לב), פְּרוּשׁוֹ הֵנָּה בְּסִפְרָ מְלוֹאוֹ כֹּזֶה בִּי"ת סְמִיךְ פ"א רי"ש עוֹלָה אֲכָף קַב"ה כְּמַנְיָן מַגְלַת אֶסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל. וְנִרְאָה לִי דְצָרִיף לוֹמַר עִם הִי"א אוֹתִיּוֹת עוֹלָה מַגְלַת אֶסְתֵּר זֹסֵר יו"ד]:

מ"ם וְסִמְ"ך שְׂבִלּוּחוֹת בְּנֵס הֵיוּ עוֹמְדִים מוֹהָרַב זְל"ה: מ"ם וְסִמְ"ך שְׂבִלּוּחוֹת בְּנֵס הֵיוּ עוֹמְדִים. כְּבָר יִדְעָתָ כִּי שְׂתִיחָן בְּסוּד הַבִּינָה כְּעוֹדֵעַ, כִּי יֵשׁ לָאָה וְרוּזֹל, וְכַנְגָּדָם לְמַעַלְהָ בִּינָה וְתַבּוּנָה. וְבִינָה הִיא כְּנִגָּד

(א) אולי צריך לומר, "ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונקטב בספר (אסתר פרק ט' לב).

לאה, ותבונה כנגד רחול. והנה תבונה יורדת למטה, ואתלבשת בוועיר, ולכן נקרא אם על הזנים, וזו נקרא מ סתומה הרביעא על בנהא. אף הסמ"ך היא הבינה יותר סתומה ונעלמות. ועין מזה שכתוב בספר עין הזויים בשער הכלים פרק י"א מהו שבנס היו עומדים. גם זה מהרב זל"ה:

The "Mifal Ha-Zohar Ha'Olam" (International Institute of the Zohar Hakadosh) has decided to begin a new project to help bring forth the final great day of the Zohar Hakadosh. This project is to have the Zohar Hakadosh read one thousand times every single month by people around the globe. The zechus (merit) of such a project will not only spread up our souls, but will also help protect and save Klal Yisrael from all dangers of war, disease, and potential calamities that face us every single day.

We find ourselves in very difficult times. The entire world is talking about a possible war, about an international economic collapse, Anti-Semitism on the rise, and many of the Gedolei Ha'Dor are sick! However, we know that the learning of the Zohar Hakadosh can help save and protect us from these difficult times that face us, just like the Rambam wrote along with more than one thousand previous generations.

We have published a new set of the Zohar Hakadosh which is divided into seventy volumes. When we reach our goal, that one thousand groups of seventy people will read the Zohar Hakadosh (which means that Seventy Thousand people will learn Zohar Hakadosh), we will definitely merit to be the nation who walks in a land of deep darkness on those who dwell in a land of deep darkness on those who have increased its joy, they rejoice before you with joy at the harvest, as they are glad when they divide the spoil". See RaShi's interpretation of the pasuk!

Within one month we plan to make our first siyum one thousand times and hope that this will arouse

עלון אור הוזהר 35

Kuntres SIMCHAS MESAYMEI HAZOHR
Amazing Chistichim regarding the Torah Hazohar
 Taken from "The Value of an Hour"
 Including the importance of every second in a Jew's life
 And how much happiness, joy, and wealth is given to those who read and learn the Zohar Hakadosh, who read and rejoice with them.

Moshiach will dance and rejoice with them.

"Yotchi 7". Like we find that Elyahu Hanavi said "Active Rabbi Shimon Ben Yochai Who will awaken the Holy Forefathers and Moshe Rabbenu "Ez eye Me beyonam" to Help support the Holy Shechina from the dirt of the ground. Which alludes to the end of the pasuk says "Your sin have Our exile. Like the pasuk says "Your sin have ceased the daughter of Zion, I will no Longer keep you in exile" and Hashem will return us to our proper borders (Eicha 4:21). "Remember In the merit that we fulfil the pasuk "Remember the Torah of Moshe my servant" (Malachi 3:22-24) we will merit the sending of the pasuk "Behold I am sending Elyahu Hanavi before the great and awesome day comes. And Hashem will return their sons to their fathers".

OTHER 500 WORDS CAN BE FOUND IN A MINUTE
 The Chofetz Chaim used to say that "In one minute one can say more than two hundred Words". In an hour one can say approximately

THE PURPOSE OF LEARNING ZOHAR HAKADOSH
 The reason why we need to study Zohar is because to awaken ourselves at a time where the heavenly gates are open, and to connect with the holy tanna "Rabbi Shimon ben

עלון אור הוזהר 36

OHR HAZOHR VOLUME 36 / 1

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

הַלְכוּת פּוּרִים

כל השנה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא

כתר תורה
 בראות
 נדחת
 בתי
 חתונה
 שם טוב
 ברכה
 הצלחה

כתר תורה
 בראות
 פונסה
 נחת
 ארומים
 עושר
 כבוד
 שפע
 שוקקים

מבטח עולם
 ללימוד שו"ע אורח היום
 מחבר עם רמ"א

בתר תורה

לימוד כל סדר שי"ע או"ה הלכות פורים
 המחבר עם רמ"א - עמוד אחד ליום
 לסיימו במעגל שבעה ימים קודם הפורים
 וזכה להיות "בן עולם הבא"

מיום שחרב בית המקדש
 לא ארבע אמות של הלכה נלמדו

שולח עידן

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארץ "הלכות פורים" במסגרת שבועה ימים קודם פורים
שעל ידי "בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובהר עם רב"א"
פורים אתקריא על שם יום המפורים (תשס"ט) כל המעשים יורו בטלן, ויס' המורים לא יחיו בטלן לעולם (החל מלפני)

רבינו משה איסרל"ש

רבינו משה איסרל"ש ותיא
 בעל מחבר ספר "דרי"א"
 נפטר ביום י"ג שבט ה'ת"ק
 ת"ר תר"ח (ה'תק"ל) ותיא
 יום הולדתו ה'ת"ק
 (בגן עפרה ה'תק"ל)

שאלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ז' אדר
יום א'
משבעה ימים
קודם פורים

ג' ניסן
א'

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 נפטר ביום י"ג שבט ה'ת"ק
 ת"ר תר"ח (ה'תק"ל) ותיא
 יום הולדתו ה'ת"ק
 (בגן עפרה ה'תק"ל)

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד ליד מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלם בדתילו ור'הימו ביהוקרא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ז' אדר
יום א' משבעה ימים קודם פורים

הלכות מגילה ופורים

סימן תרפ"ה – סדר ד' פרשיות, ובו ד' סעיפים

א. ראש חודש אדר הסמוך לניסן שחל להיות בשבת קורין פרשת שקלים שהיא כי תשא עד ועשית כיוון נחשת ומפטיר ויכרות יהוידע ומוציאין שלשה ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני של ראש חודש ובשלישי קורא מפטיר בפרשת שקלים:

ב. בשבת שניה מוציאין שני ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא זכור את אשר עשה לך עמלק ומפטיר פקדתי את אשר עשה עמלק:

ג. בשבת שלישית שהוא ט"ו באדר מפסיקין ובשבת רביעית שהיא כ"ב באדר מוציאין שני ספרים באחד קורא בפרשת השבוע ובשני קורא פרשת פרה ומפטיר וזרתית עליכם מים טהורים (ועיין לעיל סימן קל"ז סעיף ה':)

ד. בשבת חמישי שהוא כ"ט באדר מוציאין ב' ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא החדש הזה לכם ומפטיר בראשון באחד לחדש:

ה. חל ראש חודש אדר הסמוך לניסן בתוך ימי השבוע ואפילו בערב שבת מקדימין לקרות פרשת שקלים בשבת

שלפניו ומפסיקין בשניה כדי שהתא פרשת זכור בשבת הסמוכה לפורים מלפניה ואם חל פורים בערב שבת מקדימים לקרות פרשת זכור בשבת שלפניו:

ו. הימים שראוי לקבוע בהם ראש חודש אדר וכו' וסימן לשבתות ההפסקה זט"ו ב"ו ד"ד וכו' כלומר כשחל ראש חודש בשבת מפסיקין בחמשה עשר בו וסימן זט"ו וכשחל ביום ב' מפסיקין בו' בו וסימן ב"ו וכשחל ביום ד' מפסיקין בד' בו וסימן ד"ד וכשחל ביום ו' מפסיקין בשתי שבתות ב' בו וי"ו בו וסימן וי"ו:

ז. יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדומה חייבים לקרותם מדאורייתא לפיכך בני הישובים שאין להם מנין צריכים לבוא למקום שיש מנין בשבתות הללו כדי לשמוע פרשיות אלו שהם מדאורייתא. הגה: ואם אי אפשר להם לבוא מכל מקום יזהרו לקרותם בניגונם ובטעמם (מצא כתוב):

סימן תרפ"ו – דין תענית אפתר, ובו ג' סעיפים

א. בהנוכה ופורים מותר להתענות לפניהם ולאחריהם:

ב. מתענים כ"ג באדר ואם חל פורים באחד בשבת מקדימין להתענות ביום חמישי. הגה: ותענית זה אינו חובה לכן יש להקל בו לעת הצורך כגון מעוברות או מניקות או חולה שאין בו סכנה ואפילו רק כואבי עינים שאם מצטערים הרבה לא יתענו ויפרעו אחר כך אבל שאר בריאים לא יפרשו מן הצבור (הרושי אגודה בשם

מובחל לו שהוא
בו "עולם הבא"

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מודפס לשיעור ימים קדם הפורים. עמוד אחד ימים. כך יגזור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה לקרות ב"פני נכסיות ובפני מדרשות. ובשמחות. ולכל המעשים והדברים. וזכות את הכתובים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הדין * * * יום א' משבעה ימים קודם פורים

כל השנה
 הלכות
 בכל יום

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארץ "הלכות פורים" במעגל שבעה ימים קודם פורים
 שעל ידי "בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובהר עם רמב"א
 פורים אתקיימת על שם יום הכפרים (תשס"ט) כל המעשים יחזו בטלן, ויס' חמורים לא יחזו בטלן לעולם (הרמב"ם פ"ב)

עשר

עמ"י

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

ח אדר
 [יום ב']
 משבעה ימים
 קודם פורים

גליון
 ב'

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיחו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרנינו עושה לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו ומתקדשים יאהרונתינו
 על ידי הנעלם בדתילו ור' חיימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

סימן תרפ"ט – שהכל חייבים בקריאת מגילה, וכו' סעיפים

- א. הכל חייבים בקריאתה אנשים ונשים וגרים ועבדים משוחררים ומחנכים את הקטנים לקרותה:
- ב. אחד הקורא ואחד השומע מן הקורא יצא ידי חובתו והוא שישמע ממי שהוא חייב בקריאתה לפיכך אם היה הקורא חרש או קטן או שוטה השומע ממנו לא יצא ויש אומרים שהנשים אינם מוציאות את האנשים. הגה: ויש אומרים אם האשה קוראה לעצמה מברכת לשמוע מגילה שאינה חייבת בקריאה (מרדכי פרק קמא דמגילה):
- ג. אנדרוגינוס מוציא מינו ולא שאינו מינו טומטום ומי שחציו עבד אפילו מינו אינו מוציא. הגה: יש אומרים דאפילו את עצמו אינו מוציא וצריך לשמוע מאחרים (בית יוסף):
- ד. השומע מגילה ממי שהוא מדרד הנאה ממנו יצא:
- ה. מקום שאין מגין אם אחד יודע והאחרים אינם יודעים אחד פוטר את כולם ואם כולם יודעים כל אחד קורא לעצמו:
- ו. מנהג טוב להביא קטנים וקטנות לשמוע מקרא מגילה:

ה. בן עיר שהלך לכרך או בן כרך שהלך לעיר אם היה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאה ונתעכב ולא חזר קורא כמקומו ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן הקריאה קורא עם אנשי המקום שהוא שם. הגה: ואם הוא במדבר או בספינה קורא ביום י"ד כמו רוב העולם (כל בו):

1. יום המשה עשר שחל להיות בשבת אין קורין המגילה בשבת אלא מקדימין לקרותה בערב שבת וגובים מעות מתנות עניים ומחלקים אותם בו כיום וביום שבת מוציאים שני ספרים ובשני קורין ויבא עמלק ואומרים על הניסים ואין עושין סעודת פורים עד יום אחד בשבת:
2. המפרש בים והיוצא בשיירא ואינו מוצא מגילה להוליך עמו יקראנה בי"ג או בי"ב או בי"א בלא ברכה ואם אי אפשר להמתין עד ימים הללו יש אומרים שקורא אפילו מתחלת החדש. הגה: והכי נהוג ומיהו אם נודמן לו אחר כך מגילה חזרו וקורא אותה ביום י"ד אפילו קראה תחלה ביום י"ג מכל מקום קרא אותה שלא בזמנה (כל בו ובית יוסף):
3. בן עיר שהיה בספינה או בדרכו ולא היה בידו מגילה ואחר כך נודמנה לו בט"ו קורא אותה בט"ו:

סדר הלימוד ליום ח' אדר יום ב' משבעה ימים קודם פורים

סימן תרפ"ח – דין כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון, וכו' ח' סעיפים

- א. כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון אפילו אינן מוקפין עכשיו קורין בט"ו אפילו אם הם בחוצה לארץ ואפילו אין בהם עשרה בטלנים (פירוש בטלים ממלאכתן ועוסקין בצרכי צבור). והוא שהוקף ואחר כך ישב או שישב תחלה על דעת להקיפו אחר כך לאפוקי כשנודע שישב תחלה על דעת שלא להקיפו. (אבל כסתא הוקפה ולבסוף ישבה, ר"י):
- ב. וכן הכפרים הנראים עמהם אפילו אינם סמוכים כגון שהם בהר או שסמוכים להם אפילו אינם נראים עמהם כגון שהם בעמק ובלבד שלא יהיו רחוקים יותר ממיל ובשושן אף על פי שאינה מוקפת חומה מימות יהושע בן נון בט"ו הואיל ונעשה בו הנס:
- ג. כפרים ועיירות גדולות וכרכים שאינם מוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בי"ד:
- ד. כרך שהוא ספק אם הוקף בימי יהושע אם לאו קורין בי"ד ובט"ו ובליליהוין ולא יברך כי אם בי"ד שהוא זמן קריאה לרוב העולם:

הנה מוכא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נמזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה לקרות את הפורים. לא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. וזכה לתכרם וירידים. וזכות את הכבים להיות בן עולם הבא על ידי לימוד הלכות פורים. שהוא יתרה לשמחה! וזכה המזכה את הרבים [ח' אדר]. יום ב' משבעה ימים קודם פורים

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארץ "הלכות פורים" במגוון שבעה ימים קודם פורים
שעל ידי "בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובחר עם רמב"א
פורים אתקריאת על שם יום המפורים (תשס"ט) – כל המועדים יהיו בטלן, וימי המפורים לא יהיו בטלן לעולם (החל מליל פורים)

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ויערא

שאלין ודורשין בהלכות הרגל

קודם הרגל שלשים יום

ט אדר

מיושבעה ימים

קודם פורים

ג' ניסן

הלכות פורים לשבעה ימים

לימוד שולחן ערוך הלכות פורים

לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיחו שואלין ודורשין בענינו

של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ויערא

רבני יוסף קארו ויערא
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 מפורסם כמורה נבוכים וכו'
 רב קטן ופסח ויום חמשה עשר
 יום מפורסם בערב
 (עם ספרו "השולחן ערוך")

סדר הלימוד ליום ט' אדר
יום ג' משבעה ימים קודם פורים

סימן תרצ – דיני קריאת המגילה,
ובו י"ח סעיפים

א. קורא אדם את המגילה בין עומד בין יושב אבל לא יקרא בעבור יושב לתחלה מפני כבוד הצבור. הגה: ואסור לחזן לקרוא את המגילה עד שאומרים לו קרא (מרדכי פרק הקורא):

ב. אפילו שנים ואפילו עשרה יכולים לקרותה ביחד ויוצאים הם והשומעים מהם:

ג. צריך לקרותה כולה ומתוך הכתב ואם קראה על פה לא יצא וצריך שתהא כתובה כולה לפניו לכתחלה אבל בדיעבד אם השמיט הסופר באמצעה חיבות אפילו עד חציה וקראם הקורא על פה יצא. הגה: אבל אם השמיט תחלתה או סופה אפילו מיעוטה לא יצא (ר"ן). ואפילו באמצעה דוקא דלא השמיט ענין שלם (בית יוסף בשם אורחות חיים). אבל ביותר מחציה אפילו הן כתובות אלא שהן מטושטשות ואין רישומן ניכר פטולה:

ד. מי שתופס בידו מגילה שאינה כשרה לא יקרא עם שליח ציבור אלא שומע ושותק. הגה: וכן לא יסייע שום אדם על פה לחזן ולכן אותן הפסוקים שקורין הקהל צריך החזן לחזור ולקרותם מתוך מגילה כשרה (בית יוסף בשם שבולי לסק):

ה. קראה סירוגין דהיינו שפסק בה ושהה ואחר כך חזר למקום שפסק אפילו שהה כדי לגמור את כולה יצא. הגה: ואפילו סח בנתיים מיהו גוערין במי ססח בנתיים כדלקמן סימן תרצ"ב סעיף ב' (הרשב"א סימן רמ"ו):

ו. הקורא את המגילה למפרע לא יצא קרא פסוק אחד ודילג השני וקרא שלישי ואחר כך חזר וקרא השני לא יצא מפני שקרא למפרע פסוק אחד אלא כיצד יעשה מתחיל מפסוק שני ששכח וקורא על הסדר:

ז. הקורא את המגילה על פה לא יצא ידי חובתו:

ח. הלועז ששמע את המגילה הכתובה בלשון הקודש ובכתבי הקודש אף על פי שאינו יודע מה הם אומרים יצא ידי חובתו:

ט. היתה כתובה תרגום או בלשון אחרת מלשונות העכו"ם לא יצא ידי חובתו בקריאתה אלא המכיר בקריאתהאלא המכיר אותו הלשון כלבד אבל אם היתה כתובה בכתב עברי וקראה ארמית לארמי לא יצא שנמצא זה קורא על פה וכיון שלא יצא הקורא ידי חובתו לא יצא השומע ממנו. הגה: אבל אין לחוש באיזה כתב כתובה (בית יוסף):

י. מי שיודע לעז ויודע אשורית אינו יוצא בלעז ויש אומרים שיוצא. הגה:

מובחן לו שהוא

בו "עולם הבא"

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובמדרשות. ובשמחות. וליקבל תמכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "מורה לשמה"!

ולך המזכה את הדינים | **יום ג' משבעה ימים קודם פורים** | **זוכה לבינים צדיקים!**

כל השנה

הלכות

בכל יום

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארץ "הלכות פורים" במעגל שבעה ימים קודם פורים שיעל ידו "במעגל עולמי ללימוד שולחן ערוך מורכב עם רב"א פורים ותקנות על שם יום המפורים (תשס"ח) כל המעשים יורו בטלן, ויש המורים לא יחיו בטלן לעולם (החל מלפני)

עשר

עמ"י

י אדר
משבעה ימים
קודם פורים

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

ג' ניסן
משבעה ימים
קודם פורים

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לרבי מעשה. ולרבי מדות ישרות. ולרבי ודיעת התורה. נהרינו עושה לשם יחיד קודש אברהם אבינו וישיבתיה בשם יהודה ובשם אבינו מתקדשים יאהדרנה"י על ידי הנעלים בדתינו ורבינו ביהרוא שלים בשם כל ישראל.

חסרות ויתירות דלא גרע מהשמיט בה הסופר אותיות דכשרה (הגהות מיימוני פרק ב' ואור ורע) [כמו שנתבאר סימן תרצ"ט ע"פ ג']. וצריכה עמוד בסופה וחלק בראשה כדי להקיפה בו ויש אומרים שצריכה תגין ויש אומרים שאינה צריכה. הגה: ונהגו להתייגה גם נהגו שלא לעשות לה עמוד כלל בסופה (מהרי"ל):

ג. עשרת בני המן צריך לכתבם כשירה ולא כשאר שירות שחלק על גבי כתב אלא מניח חלק בין כתב לכתב ואם לא עשה כן פסולה:

ד. צריך להאריך בו"ו דזיאת (בכתיבתה ויש אומרים בקריאתה) (ר"ן בשם הרא"ש ומהרי"ל ובית יוסף בשם אורחות חיים). וצריך לכתוב איש בראש דפא ואת בסופה:

ה. אם תפירה בחוטי פשתן פסולה:

ו. אם הטיל בה ג' חוטי גידים כשירה ובלבד שיהיו משולשות ומפני שיש בו פירושים שונים צריך לצאת ידי כולם ויעשה שלשה תפירות בראשה ושלש בסופה ושלש באמצעיתה ותפירה אחת בחלק הרביעי מצד זה ותפירה אחת בחלק הרביעי שמצד האחר. הגה: ואם אין לו גידין יותר מוטב לתפור הנשאר בחוטי פשתן מלהניחה כלא תפירה (הגהות מיימוני פרק ב' וכל כו). אבל אם יש לו גידין יתפור כולם בגידין כולה בגידין והתפירה תהיה מבחוץ ולא מכפנים (רבינו יוחנן ונח"י חלק ד' ובית יוסף בשם אורחות חיים):

או ללעוג עליו כי לא לחנם הוקבעו (בית יוסף בשם אורחות חיים):

יח. מגילה ב"ד ובט"ו צריך לחזור אחר עשרה ואם אי אפשר בעשרה קורים אותה ביחוד. הגה: ויש להסתפק אם נשים מצטרפות לעשרה (הגהות אשירי פרק קמא טור סימן תרפ"ד). ואם קראו אותה בציבור ואיזה יחיד לא שמעה יכול לקרות אפילו לכתלה ביחיד הואיל וקורין אותה באותה העיר בעשרה (בית יוסף בשם אורחות חיים) וכשהיחיד קורא אותה בזמנה צריך לברך עליה (בית יוסף):

סימן תרצא – דיני תכית המגילה ותפירתה, ובו י"א סעיפים

א. אין כותבין המגילה אלא בדיו על הגויל או על הקלף כספר תורה ואם כתבה במי עפעצים וקנקנתום כשירה כתבה בשאר מיני צבעונים פסולה וצריכה שירטוט תורה עצמה ואין העור שלה צריך לעבד לשמה ויש אומרים שצריך עיבוד לשמה:

ב. היתה כתובה על הנייר או על עור שאינו מעובד או שכתבה עכו"ם או מין פסולה ודינה כספר תורה לענין היקף גויל והטוטרות התי"ן ותלית ההי"ן וקופי"ן וכל גופות האותיות בצורתן ובחסרות ויתרות. הגה: גם צריך לכתבה מן הכתב (ר"ן) ולהוציא כל תיבה מפיו קודם שיכתבה כמו בספר תורה (מהרי"ק) ועושין כל פרשיותיה סתומות ואם עשאן פתוחות פסולה (הגהות מיימוני פרק ב' ופסקי מהרא"י סימן כ"א). ובדיעבד אין לפסול מגילה משום

סדר הלימוד ליום י' אדר יום ד' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימו תרצ – דיני קריאת המגילה

טו. צריך לומר עשרת בני המן ועשרת הכל בנשימה אחת להודיע שכולם נהרגו ונתלו כאחד. הגה: ודוקא לכתלה אבל בדיעבד אם הפסיק ביניהם יצא (חוספות סוף פרק קמא דמגילה ואבודרהם ומהרי"ל). ולכתלה נוהגין לומר בנשימה אחת מתחלת חמש מאות איש ואת פרשנותא כו' עד עשרת (מהרי"ל בשם רוקח):

טז. צריך שאמר ארור המן ברוך מרדכי ארורה וזש ברוכה אסתר ארורים כל עובדי כוכבים ברוכים כל המאמינים בה' וכו' וצריך שאמר וגם חרבונה זכור לטוב:

יז. מנהג כל ישראל שהקורא קורא ופושטה כאיגרת להראות הנס וכשיגמור חוזר וכורכה כולה ומברך. הגה: יש שכתבו שנהגין לומר ד' פסוקים של גאולה בקול רם דהיינו איש יהודי וגו' ומרדכי יצא וגו' ליהודים היתה אורה וגו' כי מרדכי היהודי וגו' וכן נוהגין במדינות אלו (הגהות מיימוני פרק ח' וכל וכו' אבודרהם) והחזן חוזר וקורא אותן. עוד כתבו שנהגו התינוקות לצור צורת המן על עציים ואבנים או לכתוב שם המן עליהן ולהכותן זה על זה כדי שימחה שמו על דרך מחה תמחה את זכר עמלק ושם רשעים ירקב. וזוהו שנתרכב המנהג שמינים המן כשקורים המגילה בבית הכנסת (אבודרהם). ואין לבטל שום מנהג

הנה מוכא אמן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מוחלק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נהגו כל הלכות פורים קדם הפורים. ונהגו לקרות "מן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבשרים וידידים. וזמנות את הכבים ליהות "מן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [י' אדר]. יום ד' משבעה ימים קודם פורים זכה בגנים צדיקים!

מנחת לו שהוא מן "עולם הבא"

כל השונה הלכות בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשבעה ימים' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' במעגל שבעה ימים קודם פורים
שיעור ימי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רב'א'
פורים אתקריא על שם יום המפורים (היום ה- 6) כל המועדים יחד בטלן, וימי המפורים לא יחד בטלן לעולם (החל מליל פורים)

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ורביא

שאלין ודורשין בהלכות הרגל

קודם הרגל שלשים יום

יא אדר

מיומנה ימים

קודם פורים

גליון

ה'

הלכות פורים לשבעה ימים

לימוד שולחן ערוך הלכות פורים

לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שאלין ודורשין בענינו

של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

רבינו יוסף קארו ורביא

רבינו יוסף קארו ורביא

רבינו יוסף קארו ורביא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מפורסם כמורה נבוכים
 רב תלמידי רבי אברהם בן הרשב"א
 רב פולין ורבי אברהם בן הרשב"א
 רב פולין ורבי אברהם בן הרשב"א
 רב פולין ורבי אברהם בן הרשב"א

א. אין קורין בו הלל ואין נופלין על פניהם. הגה: ואין אומרים למנצח ואל ארך אפים (מנהגים ובית יוסף בשם תוספות):

ד. מוציאין ספר תורה וקורין בפרשת ויבא עמלק ואף על פי שאין בה אלא ט' פסוקים כופלין פסוק אחרון כדי להשלים לעשרה פסוקים. הגה: ואין המנהג לכפול פסוק האחרון של הפרשה. וקורין המגילה ואחר כך סדר קדושה.

הגה: כשיש מילה בפורים מלין התינוק קודם קריאת המגילה (מהרי"ל ומנהגים):

סימן תרצד – דין מעות פורים לעניינם, ובו ד' סעיפים

א. חייב כל אדם ליתן לפחות שתי מתנות לשני עניים. הגה: יש אומרים שיש ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן זכר למחצית השקל שהיו נותנין בארז ומאחר ששלשה פעמים כתיב תרומה בפרשה יש ליתן שלש (מרדכי ויש פרק קמא דימא). ויש ליתנו בליל פורים קודם מתפללים מנחה (מהרי"ל) וכן נוהגין בכל מדינות אלו ויש ליתן ג' חצאי גדולים במדינות אלו כי אין מטבע ששם מחצית עליה מלבד זו. ובמדינות אוסטריין יתנו ג' חצי ווינר שנקרא גם כן מחצית וכן לכל מדינה ומדינה ואין חייב ליתנו רק מי שהוא מנן עשירים ולמעלה ויש אומרים שנותנים מחצית השקל לצדקה מלבד ג' מחצית אלו ואין נוהגין כן:

* * *

נוהגים לברך הרב את ריבנו וכו' אם לא בירך לא לפנינו ולא לאחריה יצא. הגה: ונהגו לומר בלילה אשר הניא אבל לא ביום (כל בו ובית יוסף בשם אורחות חיים). ואין לברך אחריה אלא בצבור:

ב. אין לשוה בעוד שקורין אותה:

ג. אף על פי שיצא כבר מברך להוציא את אחר ידי חובתו:

ד. מי שהוא אנוס קצת ואינו יכול לילך לבית הכנסת וצריך להמתין עד אחר שקראו הקהל וקשה עליו לישב בתענית כל כך יכול לשמוע קריאתה מבעוד יום מפלג המנחה ולמעלה. הגה: אבל אסור לאכול קודם שישמע קריאת המגילה אפילו התענית קשה עליו (תרומת הרשן סימן ק"ט):

סימן תרצג – סדר תפלת פורים, ובו ד' סעיפים

א. אחר קריאת המגילה בערבית אומר ואתה קדוש ואם חל במוצאי שבת אומר ויהי נועם קודם ואתה קדוש. הגה: ואומר ויתן לך. וקורים המגילה ואחר כך מבדילין (מנהגים):

ב. אומר על הנסים בלילה וביום. הגה: ואם לא אמרו אין מחזירין אותו (טור). ואין אומרים על הנסים רק ביום י"ד אבל לא בט"ו (בית יוסף בשם אורחות חיים ומנהגים). ובליל י"ד אף על פי שלא קראו המגילה עדיין אומר על הנסים בתפלת ערבית (הגהות מיימוני פרק ב):

סדר הלימוד ליום י"א אדר

יום ה' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

ז. צריך להניח שיעור בראש היריעה ובסופה כשתופרים יחד ובמשהו סגי:

ח. אין קורין בצבור במגילה הכתובה בין הכתובים ואם קרא לא יצא אלא אם כן היתה יתירה על שאר היריעות או חסרה כדי שיהא לה היכר אבל היחיד קורא בה ואפילו אינה חסרה או יתירה ויוצא בה ידי חובתו ודוקא כשהיא כתובה בגליון כספר תורה:

ט. מגילה שהיא נקודה וכן אם כתב בה בדרך הראשון ברכות ופיוטים אינה נפסלת בכך:

י. אם אין מגילה כשרה קורים אותה בחומש בלא ברכה:

יא. אם קרא במגילה גולה יצא. הגה: ואם מברכין עליה עיין לעיל סימן תרמ"ט לענין לולב הפסול והוא הדין כאן:

סימן תרצב – דיני ברכות המגילה, ובו ד' סעיפים

א. הקורא את המגילה מברך לפניו שלשה ברכות על מקרא מגילה ושעשה נסים ושהחיינו וכוים אינו חוזר ומברך שהחיינו. הגה: ויש אומרים דאף ביום מברך שהחיינו (טור) כשם רבינו תם והרא"ש (המגיד), וכן נוהגין בכל מדינות אלו ואחד יכול לברך והשני קורא (הגהות אשירי פרק ב). ולאחריה

מובחל לו שהוא

בו 'עולם הבא'

הנה מוכא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים' מוחלק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ימים. כך ימור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובמדרשות. ובשמחות. וזכה לתמכרים ויודים. וזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!

זכה ל'בנים צדיקים' וכל המזכה את ה'בנים' ו'יא אדר'. יום ה' משבעה ימים קודם פורים

כל השונה הלכות בכל יום

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארץ "הלכות פורים" במגנעל שבעה ימים קודם פורים
 שעל ידי "במפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוציא עם רב"א
 פורים אתקריאת על שם יום המפורים (תשס"ט) כל המועדים ירו בטלית, ויב' המורים לא יחיו בטלית לעולם (הדס של פיר)

עשר

עמ"י

יב אדר
 מושבעה ימים
 קודם פורים

ג' ניסן

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשבעה ימים
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד ליד מעשה. ולידי מדות וישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלים בדתילו ור'הימו בתורהא שלים בשם כל ישראל.

מנות איש לרעהו שתי מנות לאיש אחד וכל המרבה לשלוח לרעים משוכח ואם אין לו מחליף עם חבירו זה שולח לזה סעודתו וזה שולח לזה סעודתו כדי לקיים ומשלוח מנות איש לרעהו. הגה: ויש לשלוח מנות ביום ולא בלילה (מדברי הרא"ש פרק קמא דמגילה). ואם שולח מנות לרעהו והוא אינו רוצה לקבלם או מוחל לו יצא ואשה חייבת כמתנות לאביונים ומשלוח מנות כאיש. ואשה תשלח לאשה ואיש לאיש. אבל לא בהפך שלא יבא איש לשלוח לאלמנה ויבואו לידו ספק קידושין אבל במתנות לאביונים אין לחוש:

סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים, וכו' ח' סעיפים

א. פורים מותר בעשיית מלאכה ובמקום שנהגו שלא לעשות אין עושין. (והאידינא נהגו בכל מקום שלא לעשות) (כל בו). והעושה אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם אלא אם הוא בנין של שמחה כגון בית חתנות לבנו או אבורנקה של מלכים ושרים. הגה: ומותר לעשות כל מלאכת מצוה כגון לכתוב פסקי הלכות וכן מותר לעשות אפילו מלאכות גמורות לצורך פורים (תרומת הדשן סימן ק"ב):

תענית הלום ועיין לעיל סימן תקס"ח וסימן תק"ע. יש שנהגו ללבוש בגדי שבת ויום טוב בפורים וכן נכון (מהר"ל). ונהגים לעשות סעודת פורים לאחר מנחה וערבית יתפללו בלילה ומתפללים מנחה תחלה בעוד היום גדול ורוב הסעודה צריכה להיות ביום (מנהגים). ולא כמו שנהגין להתחיל סמוך לערב ועיקר הסעודה היא ליל ט"ו וכשחל פורים ביום ששי יעשו הסעודה בשחרית משום כבוד שבת (מנהגים). ומי שרוצה לעשותה תמיד בשחרית הרשות בידו (תרומת הדשן). יש אומרים שיש לאכול מאכל זרעונים בפורים זכר לזרעונים שאכל דניאל וחביריו בבבל (כל בו). טוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל הסעודה וסמן לדבר ליהודים היתה אורה ושמתה ודרשין אורה זו תורה (מהר"ם). וחייב במשתה ושמתה קצת בשני ימים י"ד וט"ו (מנהגים) וכן נהגו ויש אומרים דאם הזיק אחד את חבירו מכה שמחת פורים פטור מלשלם (תרומת הדשן סימן ק"י). ועיין בחושן המשפט בדיני נזיקין (סוף סימן ש"ח):

ג. אומר על הנסים בברכת המזון בברכת הארץ ואם התחיל סעודתו ביום ומשכה עד הלילה אומר על הנסים דבחר תחלת סעודה אולינן ויש מי שאומר שאין לאומרו (ונהגין כסברא ראשונה):

ד. חייב לשלוח לחבירו שתי מנות בשר או של מיני אוכלים שנאמר ומשלוח

סדר הלימוד ליום י"ב אדר יום ו' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימן תרצו – דין מעות פורים לעניים

ב. אין משנים מעות פורים לצדקה אחרת. הגה: ודוקא הגבאים (מרדכי פרק קמא דבבא בתרא) אבל העני יכול לעשות בו מה שירצה:
 ג. אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו ליטול נתנים לו ובמקום שנהגו ליתן אף לעכו"ם נתנים:
 ד. במקום שאין עניים יכול לעכב מעות פורים שלו לעצמו ונותנם במקום שירצה.

סימן תרצה – דיני סעודת פורים, וכו' ד' סעיפים

הגה: מצוה להרבות בסעודת פורים (טור). ובסעודה אחת יוצאים (מרדכי סוף פרק קמא).
 א. סעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא ידי חובתו. הגה: ומכל מקום גם בלילה ישמח וירבה קצת בסעודה. (תשכת מהר"ם):
 ב. חייב אינש לבסומו בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. הגה: ויש אומרים דאין צריך להשתכר כל כך אלא שישתה יותר מלימודו (כל בו) וישן ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהר"ל). ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים ואין להתענות בפורים מלבד

הנה מוכא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחלקי לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נמזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הקבים "יב' אדר". יום ו' משבעה ימים קודם פורים! זכר וקנים צדיקים!

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארצה "הלכות פורים" במגנעל שבעה ימים קודם פורים
 שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוציא עם רב"א
 פורים אחרקראת על שם יום המפורים (תש"ס) – כל המעדים יוזו בטלן, ויס' המורים לא יוזו בטלן לעולם (החל מיל ב"ב)

עש"ו

עמ"י

רבינו משה איסרליש זצ"ל

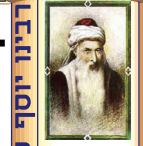
י"ג אדר
 מושבעה ימים
 קודם פורים

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצאת הלכות חג בהג

גליון
 ז

רבינו יוסף קארו זצ"ל

קודם הלימוד יאמר: הנינו וציה ללמוד. כדי שיוביאנו הקלמוד לדי מעשה. ולידי מרות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהודה ובשם אדנינו מתקדמים יאהדונה"י
 על ידי הנעלם בדתילו ור'הימו ביהוקרא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ג אדר
יום ז' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ב. אפילו במקום שנהגו לא נהגו אלא ביום מקרא מגילה בלבד אבל לאסור את של זה בזה אינו מנהג:

ג. יום י"ד ויום ט"ו אסורים בהספד ותענית לכל אדם בכל מקום בין לבני כרכים שהם עושין ט"ו בלבד בין לבני עירות שהם עושים י"ד בלבד והנשים מענות בהם שכלן עונות כאחת ומטפחות שמכות כף אל כף אבל לא מקוננות שתהא אחת מדברת וכולן עונות אחריה נקבר המת לא מענות ולא מקוננות:

ד. כל דברי אבילות נוהגים בחנוכה ופורים. הגה: ומכל מקום ילך לבית הכנסת לשמוע המגילה (תוספות פרק קמא דמועד קטן). ואם יוכל לאסוף מנין לביתו לקרות המגילה עדיף טפי (מהרי"ל). ויש אומרים שאין אבילות נוהג בפורים לא בי"ד ולא בט"ו (הרא"ש ומהגדים) וכן נוהגין ואפילו אבילות יום ראשון נדהה מפני פורים (דברי עצמו) אבל דברים שבצנעה נוהג ואף על פי שאין נוהג אבילות בפורים עולה לו למנין שבעה ימי

פדיון הבן (תוספות פרק קמא דמועד קטן). ומה שנהגו ללבוש פרצופים בפורים וגבר לובש שמלת אשה ואשה כלי גבר אין איסור בכבר מאחר שאין מכוונים אלא לשמחה בעלמא וכן בלבישת כלאים דרבנן ויש אומרים דאסור אבל המנהג כסברא הראשונה וכן בני אדם החוטאים זה מזה דרך שמחה אין בזה משום לא תגזול ונהגו כן ובלבד שלא יעשו דבר שלא כהוגן על פי טובי העיר (תשובת מהרי"ו מינץ סימן י"ז):

סימן תרצו – אין אומרים תחינה בי"ד וט"ו שבאדר ראשון, ודין תענית והספד בהן, ובו סעיה אחר

א. יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם ואין אומרים מזמור 'ענך ה' ביום צרה ואסורים בהספד ותענית אבל שאר דברים אין נוהגים בהם ויש אומרים דאף בהספד ותענית מותרים. הגה: והמנהג כסברא ראשונה יש אומרים שחייב להרבות במשחה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון (טור בשם הרי"ף) ואין נוהגין כן מכל מקום ירבה קצת כסעודה כדי לצאת ידי המחמירים (הנהגות היימוני בשם סמ"ק) וטוב לב משחה תמיד:

ביום הפורים שהוא שלשים יום קודם הפסח מתחילין ללמוד בעזהשי"ת הלכות פסח המחולק לשלשים יום

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום הלכן שלשים יום קודם הפסח חל עליו חובת ביעור. (טור א"ח סימן תכט). ומתחילין מיום הפורים עצמו. (חק יעקב, פרי חדש, שרע התניא – עפי' הגמ' נהדרין יב, רשי"ה ז. וסנהדרין פז, תוס' בכורות נז, ועוד)

הנה מוכא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. ויזכה לזיווג ימים קדם הפסח. לא לפרסם בפתי נכסיות ובכתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. ויזכור את הכבים לזיווג ימים קדם הפסח. על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הרבים [י"ג אדר]. יום ז' משבעה ימים קודם פורים! וזכה לזיווג ימים קודם הפורים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
פורים אחרקראת על שם יום הכפרים (תשרי ט) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל ב)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

עשיר

רבינו יוסף קאמין ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך
 פורים' (תשרי ט) ו'תשרי טז'
 רב ישיבת 'תורה ודעה' בירושלים
 (נפטר תש"ח)

גליון א'

יד שבט
 [יום א']
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמי

רבינו יוסף קאמין ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך
 פורים' (תשרי ט) ו'תשרי טז'
 רב ישיבת 'תורה ודעה' בירושלים
 (נפטר תש"ח)

קודם הלימוד יאמר: הנינו וזכה ללימוד. כדי שיוציא התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנהגים יאהרונתי
 על ידי הנעלם בדהילוי ורתימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ד שבט
יום א' משלשים יום קודם פורים

הלכות מגילה ופורים

סימן תרפה – סדר ד' פרשיות, ובו ז' מעיפים

א. ראש חודש אדר הסמוך לניסן שחל להיות בשבת קורין פרשת שקלים שהיא כי תשא עד ועשית כיור נחשת ומפטיר ויכרות יהודע ומוציאין שלשה ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני של ראש חודש ובשלישי קורא מפטיר בפרשת שקלים:

ב. בשבת שניה מוציאין שני ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא זכור את אשר עשה לך עמלק ומפטיר פקדתי את אשר עשה עמלק:

מובטח לו שהוא
 כן 'עולם הבא'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל
 הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל
 התכרים ודיורים. לזכות את הכבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
 וכל המזכה את הרבים [י"ד שבט]. יום א' משלשים יום קודם פורים זוכה לבנים צדיקים!

כל השונה
 הלכות
 בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוזכר עם רבא'
פורים אחרקראת על שם יום המפורים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וים' המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס מיל ב"ט)

עש"ו

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ז"ל (תק"ל-ת"ת) שחי בתקופת
 יום המלכות היה מפורסם
 (בספרו 'התורה והמצוות')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

טו שבט
[יום ב']
 משלשים יום
 קודם פורים

ג' ליון
ב'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו יוסף קארו זצ"ל

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ז"ל (ת"ק-ת"ת) שחי בתקופת
 יום המלכות היה מפורסם
 (בספרו 'התורה והמצוות')

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולידי מדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחוד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אר"י מותקדמים יאהדונה"י
על ידי הנעלם בדתילוג ור'הימו בותקרא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט"ו שבט
יום ב' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפה – סדר ד' פרשיית

ג. בשבת שלישית שהוא ט"ו באדר מפסיקין ובשבת רביעית שהיא כ"ב לאדר מוציאין שני ספרים באחד קורא בפרשת השבוע ובשני קורא פרשת פרה ומפטיר וזרקתי עליכם מים טהורים (ועיין לעיל סימן קל"ז סעיף ה') :

ד. בשבת חמישי שהוא כ"ט באדר מוציאין ב' ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא החדש הזה לכם ומפטיר בראשון באחד לחדש :

ה. חל ראש חדש אדר הסמוך לניסן בתוך ימי השבוע ואפילו בערב שבת מקדימין לקרות פרשת שקלים בשבת שלפניו ומפסיקין בשניה כדי שתהא פרשת זכור בשבת הסמוכה לפורים מלפניה ואם חל פורים בערב שבת מקדימים לקרות פרשת זכור בשבת שלפניו :

הנה מוקא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבטים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'ההלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ט"ו שבט]. יום ב' משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ערוך מוריס' ערוך מוריס עם רבני
פורים אחריות על שם יום המורים (1978) – כל המועדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדפס פלד 17)

עשיר

רבינו שמואל אפרים זקני
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רבני פורים שמואל אפרים זקני
 רבני פורים שמואל אפרים זקני
 רבני פורים שמואל אפרים זקני
 רבני פורים שמואל אפרים זקני

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ט"ז שבט
[יום ג']
משלשים יום
קודם פורים

ג' ניסן

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו שמואל אפרים זקני
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רבני פורים שמואל אפרים זקני
 רבני פורים שמואל אפרים זקני
 רבני פורים שמואל אפרים זקני
 רבני פורים שמואל אפרים זקני

סדר הלימוד ליום ט"ז שבט
יום ג' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפה – סדר ד' פרשיות

ו. הימים שראוי לקבוע בהם ראש חדש אדר זבד"ו וסימן לשבתות ההפסקה זט"ו ב"ו ד"ד ובי"ו כלומר כשחל ראש חודש בשבת מפסיקין בחמשה עשר בו וסימן זט"ו וכשחל ביום ב' מפסיקין בו' בו וסימן ב"ו וכשחל ביום ד' מפסיקין בד' בו וסימן ד"ד וכשחל ביום ו' מפסיקין בשתי שבתות ב' בו וי"ו בו וסימן ובי"ו:

ז. יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדומה חייבים לקרותם מדאורייתא לפיכך בני הישובים שאין להם מנין צריכים לבוא למקום שיש מנין בשבתות הללו כדי לשמוע פרשיות אלו שהם מדאורייתא. הגה: ואם אי אפשר להם לבוא מכל מקום יזהרו לקרותם בנגינתם ובטעמם (מצא כתוב):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המעריצים והידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות פורים" בכל יום. שהוא "מורה לשמחה" וכל המזכה את הקבים [ט"ז שבט]. יום ג' משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מורכב עם רבני'
 פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המועדים יהיו בטלן, וימי הפורים לא יהיו בטלן לעולם (הד"ס פ"ב ע"ב)

עשיר

עמ"י

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום
הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ונבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו וזכה ללימוד. כדי שבימינו התלמוד ילדי מעשה. ולידי עדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתקדים יאהרונתי
 על ידי הנעלם בדהילוי ורתימו בתורהא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ז שבט
יום ד' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפו – דיין תענית אסתר, ובו ג' סעיפים

- א. בחנוכה ופורים מותר להתענות לפניהם ולאחריהם:**
- ב. מתענים בי"ג באדר ואם חל פורים באחד בשבת מקדימין להתענות ביום חמישי. הגה: ותענית זה אינו חובה לכן יש להקל בו לעת הצורך כגון מעוברות או מניקות או חולה שאין בו סכנה ואפילו רק כואבי עינים שאם מצטערים הרבה לא יתענו ויפרעו אחר כך אבל שאר בריאים לא יפרשו מן הצבור (חדושי אגודה בשם מחזור ויטרי). ואם חל פורים ביום א' שמתענין ביום ה' שלפניו וחל בו ברית מילה מותר לאכול על המילה ולמחר ביום ו' יתענו האוכלים (הגהות מנהגים):**
- ג. יש מתענים ג' ימים זכר לתענית אסתר:**

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל
 הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל
 התכרים וידידים. לזכות את הכבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!"
 וכל המזכה את הרבים. **י"ז שבט. יום ד' משלשים יום קודם פורים** וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
 פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ט) – כל המעדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל ב"ר)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקק קארן וניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מייסד 'מכון תורה שמי יתקבל'
 ו'תק"ף' שנת הולדתו ה'תק"ף
 יום מולדתו ה'תק"ף
 (בספר 'ה'תק"ף' ע"פ)

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
 פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ט) – כל המעדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל ב"ר)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקק קארן וניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מייסד 'מכון תורה שמי יתקבל'
 ו'תק"ף' שנת הולדתו ה'תק"ף
 יום מולדתו ה'תק"ף
 (בספר 'ה'תק"ף' ע"פ)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון ה'

יח שבט
 [יום ה']
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו ווצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו ומתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלם בדתילוג ורתימו בתורהא שלים בשם כל וישאל.

סדר הלימוד ליום י"ח שבט
יום ה' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפו – חיוב קריאת המגילה, ובו ב' סעיפים

א. חייב אדם לקרות המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום ושל לילה זמנה כל הלילה ושל יום זמנה כל היום מהנץ החמה עד סוף היום ואם קראה משעלה עמוד השחר יצא:

ב. מבטלים תלמוד תורה לשמוע מקרא מגילה קל וחומר לשאר מצות של תורה שכולם נדחים מפני מקרא מגילה שאין לך דבר שנדחה מקרא מגילה מפניו חוץ ממת מצוה שאין לו קוברים (כדי צרכו), שהפוגע בו קוברו תחלה ואחר כך קורא. הגה: וכל זה לא מיירי אלא בדאיכא שהות לעשות שתייהן אבל אם אי אפשר לעשות שתייהן אין שום מצוה דאורייתא נדחה מפני מקרא מגילה (ר"ן ובית יוסף בשם תוספות ומהר"א מזרחי) והא דמת מצוה קודם היינו דוקא בדאפשר לו לקראה אחר כך (מהר"א מזרחי):

הנה מוקא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. ו'זכה להיות' 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבשרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [י"ח שבט]. יום ה' משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מובח לו שהוא
 בן 'עולם הבא'

כל השונה
 הלכות
 בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל ב"ר)

עשיר

רבינו משה איסרליש

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 י"ח יום קודם פורים (תש"ס)
 יום מיוחד ביום
 (בספרו 'הישראליות')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

י"ט שבט
[יום ו']
 משלשים יום
 קודם פורים

ג' ניסן

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמי

רבינו יוסף קארו ותיא

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 י"ח יום קודם פורים (תש"ס)
 יום מיוחד ביום
 (בספרו 'הישראליות')

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
נתהיינו עושה לשם יחוד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתיהו יאהרונהו
על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ט שבט
יום ו' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפח – דין ברכים המוקפים חומה מימות יהושע
בן נון, ובו ח' סעיפים

א. ברכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון אפילו אינן מוקפין עכשיו קורין בט"ו אפילו אם הם בחוצה לארץ ואפילו אין בהם עשרה בטלנים (פירוש בטלים ממלאכתן ועוסקין בצרכי צבור). והוא שהוקף ואחר כך ישב או שישב תחלה על דעת להקיפו אחר כך לאפוקי כשנודע שישב תחלה על דעת שלא להקיפו. (אבל בסתמא הוקפה ולבסוף ישבה, ר"ן):

ב. וכן הכפרים הנראים עמהם אפילו אינם סמוכים כגון שהם בהר או שסמוכים להם אפילו אינם נראים עמהם כגון שהם בעמק ובלבד שלא יהיו רחוקים יותר ממיל ובשושן אף על פי שאינה מוקפת חומה מימות יהושע קורין בט"ו הואיל ונעשה בו הנס:

הנה מוקף באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הכבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המוקף את הרבים 'י"ט שבט'. יום ו' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא"א'
 פורים אחרקראת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הד"ס פ"ב ע"ב)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבינו יוסף קארו וז"ל

כ שבט [יום ז'] משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין וזורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי עמות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהתינו עושה לשם יחדד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתיהם יאהרונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביהורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ' שבט
יום ז' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפח – דין כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון

- ג. כפרים ועיירות גדולות וכרכים שאינם מוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בי"ד :
- ד. כרך שהוא ספק אם הוקף בימי יהושע אם לאו קורין בי"ד ובט"ו ובליליהון ולא יברך כי אם בי"ד שהוא זמן קריאה לרוב העולם :
- ה. בן עיר שהלך לכרך או בן כרך שהלך לעיר אם היה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאה ונתעכב ולא חזר קורא כמקומו ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן הקריאה קורא עם אנשי המקום שהוא שם. הגה: ואם הוא במדבר או בספינה קורא ביום י"ד כמו רוב העולם (כל בו) :

הנה מוקא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הכבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [כ' שבט]. יום ז' משלשים יום קודם פורים! וזכה ל'בנים צדיקים'!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
 פורים אנקוריאט על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המועדים יהיו בטלן, וימי המזרים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקני קארי ונייא
 בעל חבור ספר 'שולחן ערוך'
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
 פורים אנקוריאט על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המועדים יהיו בטלן, וימי המזרים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקני קארי ונייא
 בעל חבור ספר 'שולחן ערוך'
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
 פורים אנקוריאט על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המועדים יהיו בטלן, וימי המזרים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקני קארי ונייא
 בעל חבור ספר 'שולחן ערוך'
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו
 וזו ספרו שפירסם וזו ספרו

סדר הלימוד ליום כ"א שבט
יום ח' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפח – דין כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון

ו. יום חמשה עשר שחל להיות בשבת אין קורין המגילה בשבת אלא מקדימין לקרותה בערב שבת וגובים מעות מתנות עניים ומחלקים אותם בו ביום וכיום שבת מוציאים שני ספרים ובשני קורין ויבא עמלק ואומרים על הניסים ואין עושין סעודת פורים עד יום אחד בשבת:

ז. המפרש בים והיוצא בשיירא ואינו מוצא מגילה להוליך עמו יקראנה בי"ג או בי"ב או בי"א בלא ברכה ואם אי אפשר להמתין עד ימים הללו יש אומרים שקורא אפילו מתחלת החדש. הגה: והכי נהוג ומיהו אם נזדמן לו אחר כך מגילה חוזר וקורא אותה ביום י"ד אפילו קראה תחלה ביום י"ג מכל מקום קרא אותה שלא בזמנה (כל בו ובית יוסף):

ח. בן עיר שהיה בספינה או בדרך ולא היה בידו מגילה ואחר כך נזדמנה לו בט"ו קורא אותה בט"ו:

הנה מוקא באן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך נמזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזוהו להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'מורה לשמחה' וכל המזכה את הקבים ('כ"א שבט'). יום ח' משלשים יום קודם פורים וזוהו 'בנינים צדיקים'!

מובחט לו שהוא
 בן 'עולם הבא'

כל השונה
 הלכות
 בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
 פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יחו בטלן, וימי המורים לא יחו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשירי

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יוסף קארו פל"ט תר"ט
 יום מולדתו

רבינו משה איסרליס ותיא
 בעל מחבר ספר 'דומ"א'
 יוסף קארו פל"ט תר"ט
 יום מולדתו

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יוסף קארו פל"ט תר"ט
 יום מולדתו

רבינו משה איסרליס ותיא
 בעל מחבר ספר 'דומ"א'
 יוסף קארו פל"ט תר"ט
 יום מולדתו

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון ט'

הלכות פורים לשלשים יום

כב שבט
 [יום ט']
 משלשים יום קודם פורים

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנתיים יאהרונהי על ידי הנעלם בדהילוי ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ב שבט
יום ט' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפט – שהכל חייבים בקריאת מגילה, ובו ו' מעיפים

א. הכל חייבים בקריאתה אנשים ונשים וגרים ועבדים משוחררים ומחנכים את הקטנים לקרותה:

ב. אחד הקורא ואחד השומע מן הקורא יצא ידי חובתו והוא שישמע ממי שהוא חייב בקריאתה לפיכך אם היה הקורא חרש או קטן או שוטה השומע ממנו לא יצא ויש אומרים שהנשים אינם מוציאות את האנשים. הגה: ויש אומרים אם האשה קוראה לעצמה מברכת לשמוע מגילה שאינה חייבת בקריאה (מרדכי פרק קמא דמגילה):

ג. אנדרוגינוס מוציא מינו ולא שאינו מינו טומטום ומי שחציו עבד אפילו מינו אינו מוציא. הגה: יש אומרים דאפילו את עצמו אינו מוציא וצריך לשמוע מאחרים (בית יוסף):

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הקבים [כ"ב שבט]. יום ט' משלשים יום קודם פורים וזכה לקנים צדיקים!

כל השונה הלכות בכל יום

מובטח לו שהוא בן עולם הבא

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אורה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוצר עם רבני'
פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ח) – כל המעשים יהיו בטל, ויום הפורים לא יהיו בטל (הד"ש פ"ד)

עשיר

עמ"י

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

כ"ג שבט
יום י"ג
משלשים יום
קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

גליון

קודם הלימוד יאמר: הנני יוצא ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולירי ערות וישרות. ולירי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתקדים יאהדונהו
על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו בתורה שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ג שבט יום י' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפ"ט – שהכל חייבים בקריאת מגילה

- ד. השומע מגילה ממי שהוא מודר הנאה ממנו יצא:
- ה. מקום שאין מנין אם אחד יודע והאחרים אינם יודעים אחד פוטר את כולם ואם כולם יודעים כל אחד קורא לעצמו:
- ו. מנהג טוב להביא קטנים וקטנות לשמוע מקרא מגילה:
- סימן תרצ – דיני קריאת המגילה, ובו י"ח סעיפים
- א. קורא אדם את המגילה בין עומד בין יושב אבל לא יקרא בצבור יושב לכתחלה מפני כבוד הצבור. הגה: ואסור לחזן לקרוא את המגילה עד שאומרים לו קרא (מרדכי פרק הקורא):
- ב. אפילו שנים ואפילו עשרה יכולים לקרותה ביחד ויוצאים הם והשומעים מהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [כ"ג שבט]. יום י' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'מפגעי עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אתקריאת על שם יום המפורים (תש"ח) – כל המעדים ירו בטל, וימי המורים לא יחיו בטל (הדס פלג ב"ב)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

כד שבט
יום י"א
משלשים יום
קודם פורים

גליון
י"א

רבינו יוסף קארו
ורא

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו ויצה ללמוד. כדי שביאני הקלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתיהו יאהדונהו
על רבי הנעלם בדמילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ד שבט
יום י"א משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

ג. צריך לקרותה כולה ומתוך הכתב ואם קראה על פה לא יצא וצריך שתהא כתובה כולה לפניו לכתחלה אבל בדיעבד אם השמיט הסופר באמצעה תיבות אפילו עד חציה וקראם הקורא על פה יצא. הגה: אבל אם השמיט תחלתה או סופה אפילו מיעוטה לא יצא (ר"ן). ואפילו באמצעה דוקא דלא השמיט ענין שלם (בית יוסף בשם אורחות חיים). אבל ביותר מחציה אפילו הן כתובות אלא שהן מטושטשות ואין רישומן ניכר פסולה:

ד. מי שתופס בידו מגילה שאינה כשרה לא יקרא עם שליח ציבור אלא שומע ושותק. הגה: וכן לא יסייע שום אדם על פה לחזן ולכן אותן הפסוקים שקורין הקהל צריך לחזן לחזור ולקרותם מתוך מגילה כשרה (בית יוסף בשם שבולי לקט):

ה. קראה סירוגין דהיינו שפסק בה ושהה ואחר כך חזר למקום שפסק אפילו שהה כדי לגמור את כולה יצא. הגה: ואפילו סח בנתיים מיהו גוערין במי שסח בנתיים כדלקמן סימן תרצ"ב סעיף ב' (הרשב"א סימן רמ"ד):

הנה מוקא באן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הקבים [כ"ד שבט]. יום י"א משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אתקיימת על שם יום המפורים (תש"ח) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי המפורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

רבינו יוסף קארו

רבינו משה איסרליש

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

כה שבט
יום י"ב
משלשים יום
קודם פורים

גליון
י"ב

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

רבינו יוסף קארו

רבינו משה איסרליש

רבני יוסף קארו ורבינו משה איסרליש הם שני רבנינו הגדולים ביותר. רבנינו הגדולים ביותר הם רבינו משה איסרליש ורבינו יוסף קארו. רבנינו הגדולים ביותר הם רבינו משה איסרליש ורבינו יוסף קארו. רבנינו הגדולים ביותר הם רבינו משה איסרליש ורבינו יוסף קארו.

סדר הלימוד ליום כ"ה שבט יום י"ב משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

ו. הקורא את המגילה למפרע לא יצא קרא אחד ודילג השני וקרא שלישי ואחר כך חזר וקרא השני לא יצא מפני שקרא למפרע פסוק אחד אלא כיצד יעשה מתחיל מפסוק שני ששכח וקורא על הסדר :

ז. הקורא את המגילה על פה לא יצא ידי חובתו :

ח. הלועז ששמע את המגילה הכתובה בלשון הקודש ובכתבי הקודש אף על פי שאינו יודע מה הם אומרים יצא ידי חובתו :

ט. היתה כתובה תרגום או בלשון אחרת מלשונות העכו"ם לא יצא ידי חובתו בקריאתה אלא המכיר בקריאתהאלא המכיר אותו הלשון בלבד אבל אם היתה כתובה בכתב עברי וקראה ארמית לארמי לא יצא שנמצא זה קורא על פה וכיון שלא יצא הקורא ידי חובתו לא יצא השומע ממנו. הגה: אבל אין לחוש באיזה כתב כתובה (בית יוסף) :

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'מורה לשמחה' וכל המזכה את הרבים [כ"ה שבט]. יום י"ב משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אריה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מפגעי' עולמי ללימוד שולחן ערוך מוזכר עם רב"א
 פורים אתקיימת על שם יום הכפרים (תש"ח) כל המעדים יהיו בטל, וימי המורים לא יהיו בטל (הד"ס פ"ב ע"ב)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקני קארי ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ימי קדושים וימי חול
 יום טוב ויום חול
 יום טוב ויום חול
 יום טוב ויום חול

עמ"י רבינו יוסף קארי ותיא
 רבני זקני קארי ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ימי קדושים וימי חול
 יום טוב ויום חול
 יום טוב ויום חול

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון י"ג

כ"ו שבט יום י"ג משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום

לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצא ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לידו מעשה. ולידי עמות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנבחים יאהדוניהו על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ו שבט יום י"ג משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

י. מי שיודע לעז ויודע אשורית אינו יוצא בלעז ויש אומרים שיוצא. הגה: ואם כתובה בשני לשונות מי שמבינים יצאו (בית יוסף):

יא. יש למחות ביד הקוראים לנשים המגילה בלשון לעז אף על פי שכתובה בלשון לעז:

יב. קראה מתנמנם הואיל ולא נרדם בשניה יצא אבל אם שמעה מתנמנם לא יצא:

יג. היה כותבה שקורא פסוק במגילה שהוא מעתיק ממנה וכותבה אם כיון לכו לצאת ידי חובתו יצא והוא שתהא כתובה כולה לפניו במגילה שהוא מעתיק ממנה וכן אם היה מגייה וכן אם היה דורשה שקורא פסוק במגילה שלימה ודורשו אם כיון לכו לצאת ידי חובתו יצא ולא יפסיק בה בענינים אחרים כשדורשה שאסור להפסיק בה בענינים אחרים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נבחר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המעריצים ויודים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הרבים [כ"ו שבט]. יום י"ג משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון "הלכות פורים לשלשים יום" – ללימוד כל ארצה "הלכות פורים" שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי "מפגעי עולמי ללימוד שולחן ערוך מובהר עם רב"א"
 פורים אחרקראת על שם יום חמורים (תש"ח) – כל המעדים יחו בטלן, וימי חמורים לא יחו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשר עמי

רבינו משה איסרל"ש
 רבני יוסף קארו וניא
 בעל חבור ספר "שולחן ערוך"
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך

רבינו יוסף קארו
 רבני יוסף קארו וניא
 בעל חבור ספר "שולחן ערוך"
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך
 וזו ספרו עיקר שולחן ערוך

שאלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון י"ד

כז שבט
 ניום י"ד
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שאלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו ווצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחד קודקא ברין הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארביי מתקדמים יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בקהילתו ורתימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ז שבט
יום י"ד משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

יד. הקורא את המגילה צריך שיכוין להוציא השומע וצריך (שיכוין) השומע לצאת ואם הקורא שליח ציבור מסתמא דעתו על כל השומעים אפילו הם אחורי בית הכנסת אין מדקדקין בטעיותיה ויש אומרים דדוקא בטעות שהלשון והענין אחד כהוא עובדא דתרי תלמידי דהוו יתבי קמיה דרב חד קרי יהודים וחד קרי יהודיים ולא אהדר חד מינייהו אבל טעות אחר לא:

טז. צריך לומר עשרת בני המן ועשרת הכל בנשימה אחת להודיע שכולם נהרגו ונתלו כאחד. הגה: ודוקא לכתחלה אבל כדיעבד אם הפסיק ביניהם יצא (תוספות סוף פרק קמא דמגילה ואבודרהם ומהרי"ל). ולכתחלה נוהגין לומר בנשימה אחת מתחלת חמש מאות איש ואת פרשנדתא כו' עד עשרת (מהרי"ל בשם רוקח):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך ימוד כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הקבים [כ"ז שבט]. יום י"ד משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שיעור ידיו 'מפועל עולמי ללימוד שולחן ערוך מורכב עם רבני'
 פורים אתקיימת על שם יום החפורים (תשס"ט) – כל המעשים יהיו בטל, וימי הפורים לא יהיו בטל (הדס פלג ב"ט)

עשיר

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל ספר 'שולחן ערוך'
 יוסף קארו פנה ורש קודם
 יום משלשים יום
 קודם פורים (ת"ת)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

כח שבט
 ניוס ט"ו
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 מ"ו

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמי

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל ספר 'שולחן ערוך'
 יוסף קארו פנה ורש קודם
 יום משלשים יום
 קודם פורים (ת"ת)

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני הלימוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרני עושה לשם יחד קודם קריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארניו מתקדמים יאהרונה"ו
 על ידי הנעלם בדתילנו ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ח שבט
יום ט"ו משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

טז. צריך שיאמר ארור המן ברוך מרדכי ארורה זרש ברוכה אסתר ארורים כל עובדי כוכבים ברוכים כל המאמינים בה' וכו' וצריך שיאמר וגם הרבונה זכור לטוב:

יז. מנהג כל ישראל שהקורא קורא ופושטה כאיגרת להראות הנס וכשיגמור חוזר וכורכה כולה ומברך. הגה: יש שכתבו שנוהגין לומר ד' פסוקים של גאולה בקול רם דהיינו איש יהודי וגו' ומרדכי יצא וגו' ליהודים היתה אורה וגו' כי מרדכי היהודי וגו' וכן נוהגין במדינות אלו (הגהות מיימוני פרק ח' וכל בו ואבודרהם) והחזן חוזר וקורא אותן. עוד כתבו שנהגו התינוקות לצור צורת המן על עצים ואבנים או לכתוב שם המן עליהן ולהכותן זה על זה כדי שימחה שמו על דרך מחה תמחה את זכר עמלק ושם רשעים ירקב. ומזה נשתרבו המנהג שמכים המן כשקורים המגילה בבית הכנסת (אבודרהם). ואין לבטל שום מנהג או ללעוג עליו כי לא לחנם הוקבעו (בית יוסף בשם אורחות חיים):

הנה מוקא באן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [כ"ח שבט]. יום ט"ו משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אורה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אתקייאת על שם יום הכפרים (תש"ס) - כל המעשים יהיו בטל, וימי המורים לא יהיו בטלין לעולם (הדס פל פ"ב)

רבינו יוסף אקביא

רבינו יוסף אקביא זצ"ל
 נולד בחבר ספר 'שולחן ערוך'
 וזו הייתה פניו היחידה
 ויש מייחסים לו
 (בספרו 'הקדמות')
 רבני משה איסרליס זצ"ל

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

כ"ט שבט
יום ט"ז
משלשים יום
קודם פורים

ג' ניסן
ט"ז

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

רבינו יוסף אקביא

רבינו יוסף אקביא זצ"ל
 נולד בחבר ספר 'שולחן ערוך'
 וזו הייתה פניו היחידה
 ויש מייחסים לו
 (בספרו 'הקדמות')
 רבני משה איסרליס זצ"ל

קודם הלימוד יאמר: הנינו וזכה ללמוד. כדי שיוציא התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודעית התורה.
 נהתינו עושה לשם יחיד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו ומתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ט שבט

יום ט"ז משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

יח. מגילה בי"ד ובט"ו צריך לחזור אחר עשרה ואם אי אפשר בעשרה קורים אותה ביחיד. הגה: ויש להסתפק אם נשים מצטרפות לעשרה (הגהות אשירי פרק קמא טור סימן תרפ"ד). ואם קראו אותה בציבור ואיזה יחיד לא שמעה יכול לקרות אפילו לכתחלה ביחיד הואיל וקורין אותה באותה העיר בעשרה (בית יוסף בשם אורחות חיים) וכשהיחיד קורא אותה בזמנה צריך לברך עליה (בית יוסף):

סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה, ובו י"א מעיפים

א. אין כותבין המגילה אלא בדיו על הגויל או על הקלף כספר תורה ואם כתבה במי עפצים וקנקנתום כשרה כתבה בשאר מיני צבעונים פסולה וצריכה שירטוט כתורה עצמה ואין העור שלה צריך לעבד לשמה ויש אומרים שצריך עיבוד לשמה:

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך ימזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'ההלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [כ"ט שבט]. יום ט"ז משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מבפנעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא"
 פורים אחרקראת על שם יום הכפרים (תשרי ט) – כל המעדים יהיו בטלן, ויס' המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פיל פיל)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקק קאריו וניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רבני זקק קאריו וניא
 רבני זקק קאריו וניא
 רבני זקק קאריו וניא

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מבפנעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא"
 פורים אחרקראת על שם יום הכפרים (תשרי ט) – כל המעדים יהיו בטלן, ויס' המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פיל פיל)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקק קאריו וניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רבני זקק קאריו וניא
 רבני זקק קאריו וניא
 רבני זקק קאריו וניא

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מבפנעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא"
 פורים אחרקראת על שם יום הכפרים (תשרי ט) – כל המעדים יהיו בטלן, ויס' המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פיל פיל)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבני זקק קאריו וניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רבני זקק קאריו וניא
 רבני זקק קאריו וניא
 רבני זקק קאריו וניא

סדר הלימוד ליום ל' שבט
יום י"ז משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

ב. היתה כתובה על הנייר או על עור שאינו מעובד או שכתבה עכו"ם או מין פסולה ודינה כספר תורה לענין היקף גויל וחטוטרות חתי"ן ותליית ההי"ן וקופי"ן וכל גופות האותיות בצורתן ובחסרות ויתרות. הגה: גם צריך לכתבה מן הכתב (ר"ן) ולהוציא כל תיבה מפיו קודם שיכתבנה כמו בספר תורה (מהרי"ק) ועושין כל פרשיותיה סתומות ואם עשאן פתוחות פסולה (הגהות מיימוני פרק ב' ופסקי מהרא"י סימן כ"ג). ובדיעבד אין לפסול מגילה משום חסרות ויתירות דלא גרע מהשמיט בה הסופר אותיות דכשרה (הגהות מיימוני פרק ב' ואור זרוע) [כמו שנתבאר סימן תר"צ סעיף ג']. וצריכה עמוד בסופה וחלק בראשה כדי להקיפה בו ויש אומרים שצריכה תגין ויש אומרים שאינה צריכה. הגה: ונהגו לתייגה גם נהגו שלא לעשות לה עמוד כלל בסופה (מהרי"ל):

נהג מוכא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך נהגו כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ל' שבט]. יום י"ז משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבא'
 פורים אחרקראת על שם יום חמורים (מס' ט) – כל המעדים ירו בטלן, וימי חמורים לא ירו בטלן לעולם (מד' פ"ג ב"ב)

עשיר

רבינו משה איסרליש

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

א אדר
 ניוס י"ח
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

גליון י"ח

עמ"י

רבינו יוסף קארו ורביא

קודם הלימוד יאמר: הנינו ווצה ללמוד. כדי שיואנו הלימוד לירי מעשה. ולירי מדות ישראל. ולירי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחדו קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתדים יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו ביהורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום א' אדר יום י"ח משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

- ג. עשרת בני המן צריך לכתבם כשירה ולא כשאר שירות שחלק על גבי כתב אלא מניח חלק בין כתב לכתב ואם לא עשה כן פסולה:
- ד. צריך להאריך בוי"ו דויזתא (בכתיבתה ויש אומרים בקריאתה) (ר"ן בשם הרא"ש ומהרי"ל ובית יוסף בשם אורחות חיים). וצריך לכתוב איש בראש דפא ואת בסופה:
- ה. אם תפרה בחוטי פשתן פסולה:
- ו. אם הטיל בה ג' חוטי גידים כשרה ובלבד שיהיו משולשות ומפני שיש בו פירושים שונים צריך לצאת ידי כולם ויעשה שלשה תפירות בראשה ושלש בסופה ושלש באמצעיתה ותפירה אחת בחלק הרביעי מצד זה ותפירה אחת בחלק הרביעי שמצד האחר. הגה: ואם אין לו גידין יותר מוטב לתפור הנשאר בחוטי פשתן מלהניחה בלא תפירה (הגהות מיימוני פרק ב' וכל בו). אבל אם יש לו גידין יתפור כולם בגידין כולה בגידין והתפירה תהיה מבחוץ ולא מבפנים (רבינו ירוחם נתיב י' חלק ד' ובית יוסף בשם אורחות חיים):

הנה מוקא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נמזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [א' אדר]. יום י"ח משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מפגעי עולמי ללימוד שולחן ערוך מוציא עם רבאי'
 פורים אתקיימת על שם יום המפורים (תש"ס) כל המעדים ירו בטל, וימי המורים לא יחיו בטל (הד"ס של פ"ט)

עשירי רבינו משה אפרים ותיא
 רבינו יוסף קארו ותיא

ב אדר
 ניום י"ט
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 י"ט

שאלין וזורשין בהלכות הרגל
 קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין וזורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולידי עדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחדו קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתקדים יאהרונהו
 על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ב' אדר
יום י"ט משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

ז. צריך להניח שיור בראש היריעה ובסופה כשתופרם יחד
 ובמשהו סגי:

ח. אין קורין בצבור במגילה הכתובה בין הכתובים ואם קרא לא
 יצא אלא אם כן היתה יתירה על שאר היריעות או חסרה כדי
 שיהא לה היכר אבל היחיד קורא בה ואפילו אינה חסרה או
 יתירה ויוצא בה ידי חובתו ודוקא כשהיא כתובה בגליון כספר
 תורה:

ט. מגילה שהיא נקודה וכן אם כתב בה בדף הראשון ברכות
 ופיוטים אינה נפסלת בכך:

י. אם אין מגילה כשרה קורים אותה בחומש בלא ברכה:

יא. אם קרא במגילה גזולה יצא. הגה: ואם מברכין עליה עיין לעיל
 סימן תרמ"ט לענין לולב הפסול והוא הדין כאן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל
 הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל
 המכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
 וכל המזכה את הקבים [ב' אדר]. יום י"ט משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
פורים אחריות על שם יום המפורים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטל, וים המפורים לא יהיו בטל, לעולם (הדס פל פ"ב)

עש"ו

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל ספר 'שולחן ערוך'
 זמן חייו: 1288-1355
 יום פטירתו: 17טו כסלו
 (בספרו 'הקדמות')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ד אדר
 [יום כ"א]
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 כ"א

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו יוסף קארו וצ"ח

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל ספר 'שולחן ערוך'
 זמן חייו: 1580-1658
 יום פטירתו: 17טו כסלו
 (בספרו 'הקדמות')

קודם הלימוד יאמר: הנינו ויצה ללמוד. כדי שיוציא התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחדו קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארביי מתתתדים יאהדונה"י
על ידי הנעלם בדהילוי ורתימו בתורא שלים בשם כל ישאאל.

סדר הלימוד ליום ד' אדר יום כ"א משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצג – דיני ברכות המגילה

ד. מי שהוא אנוס קצת ואינו יכול לילך לבית הכנסת וצריך להמתין עד אחר שקראו הקהל וקשה עליו לישוב בתענית כל כך יכול לשמוע קריאתה מבעוד יום מפלג המנחה ולמעלה. הגה: אבל אסור לאכול קודם שישמע קריאת המגילה אפילו התענית קשה עליו (תרומת הדשן סימן ק"ט):

סימן תרצג – סדר תפלת פורים, ובו ד' סעיפים

- א. אחר קריאת המגילה בערבית אומר ואתה קדוש ואם חל במוצאי שבת אומר ויהי נועם קודם ואתה קדוש. הגה: ואומר ויתן לך. וקורים המגילה ואחר כך מבדילין (מנהגים):**
- ב. אומר על הנסים בלילה וביום. הגה: ואם לא אמרו אין מחזירין אותו (טור). ואין אומרים על הנסים רק ביום י"ד אבל לא בט"ו (בית יוסף בשם אורחות חיים ומנהגים). ובליל י"ד אף על פי שלא קראו המגילה עדיין אומר על הנסים בתפלת ערבית (הגהות מיימוני פרק ב'):**

הנה מוכא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ד' אדר]. יום כ"א משלשים יום קודם פורים וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אריה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
 פורים אתקיימת על שם יום הכפרים (תשס"ט) – כל המועדים יהיו בטלן, ויש המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פלג ב"ר)

עשירי רבינו משה איסרל'יש

עמרי רבינו יוסף קארו ותיא

ה אדר
 יום כ"ב
 משלשים יום
 קודם פורים

ג' יון
 כ"ב

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין וזורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהרונהו
 על ידי הנעלם בדחילו ורחימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ה' אדר יום כ"ב משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצג – סדר תפלת פורים

ג. אין קורין בו הלל ואין נופלין על פניהם. הגה: ואין אומרים למנצח ואל אך אפיס (מנהגים ובית יוסף בשם תוספות):

ד. מוציאין ספר תורה וקורין בפרשת ויבא עמלק ואף על פי שאין בה אלא ט' פסוקים כופלין פסוק אחרון כדי להשלים לעשרה פסוקים. הגה: ואין המנהג לכפול פסוק האחרון של הפרשה. וקורין המגילה ואחר כך סדר קדושה. הגה: כשיש מילה בפורים מלין התינוק קודם קריאת המגילה (מהרי"ל ומנהגים):

סימן תרצד – דין מעות פורים לעניים, ובו ד' סעיפים

א. חייב כל אדם ליתן לפחות שתי מתנות לשני עניים. הגה: יש אומרים שיש ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן זכר למחצית השקל שהיו נותנין באדר ומאחר ששלשה פעמים כתיב תרומה בפרשה יש ליתן שלש (מרדכי ריש פרק קמא דיומא). ויש ליתנו בליל פורים קודם שמתפללים מנחה (מהרי"ל) וכן נוהגין בכל מדינות אלו ויש ליתן ג' חצאי גדולים במדינות אלו כי אין מטבע ששם מחצית עליה מלבד זו. ובמדינות אוסטריין יתנו ג' חצי ווינר שנקראו גם כן מחצית וכן לכל מדינה ומדינה ואין חייב ליתנו רק מי שהוא מבין עשרים ולמעלה ויש אומרים שנותנים מחצית השקל לצדקה מלבד ג' מחצית אלו ואין נוהגין כן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבקים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הקבים [ה' אדר]. יום כ"ב משלשים יום קודם פורים וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מפגעי עולמי ללימוד שולחן ערוך מוציא עם רבאי'
 פורים אתקריאת על שם יום 'הפורים' (תש"ס) – כל המעשים יהיו בטלן, ו'מי' הפורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל"ג)

עשירי

רבינו יוסף קארו וצ"ח
 קנה חסדי ספר 'שולחן ערוך'
 פירוש 'בית דין' על 'שולחן ערוך'
 והוא יסוד כל הלכות פורים
 (בספר 'השולחן ערוך')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון כ"ג

1 אדר
 ניוס כ"ג
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוציא ללימוד. כדי שיוציא הלימוד לידי מעשה. ולידי ערות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרנו עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתקדים יאהרונהי
 על ידי הנעלם בדתילוג ורתימו בתוקף שלים בשם כל ישראל.

רבינו יוסף קארו וצ"ח
 קנה חסדי ספר 'שולחן ערוך'
 פירוש 'בית דין' על 'שולחן ערוך'
 והוא יסוד כל הלכות פורים
 (בספר 'השולחן ערוך')

סדר הלימוד ליום ו' אדר
יום כ"ג משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצד – דין מעות פורים לעניים

- ב. אין משנים מעות פורים לצדקה אחרת. הגה:** ודוקא הגבאים (מרדכי פרק קמא דבבא בתרא) אבל העני יכול לעשות בו מה שירצה:
- ג. אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו ליטול נותנים לו ובמקום שנהגו ליתן אף לעכו"ם נותנים:**
- ד. במקום שאין עניים יכול לעכב מעות פורים שלו לעצמו ונותנם במקום שירצה.**

סימן תרצה – דיני סעודת פורים, ובו ד' סעיפים
הגה: מצוה להרבות בסעודת פורים (טור). ובסעודה אחת יוצאים (מרדכי סוף פרק קמא).

א. סעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא ידי חובתו. הגה: ומכל מקום גם בלילה ישמח וירבה קצת בסעודה. (תשובת מהרי"ב):

הנה מוצא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יבאור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התכרים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה!' וכל המוציא את הרבים 'ני אדרן'. יום כ"ג משלשים יום קודם פורים! וזכה לקיים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וים' המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל פ"ב)

עש"ו

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
נולד בחברון שנת ה'תק"ל
בבית הוריו רבי יצחק
והרה"ק רבי יוסף
בית שמש (בית שמש
היום שמשית) ונפטר
בבית שמש (בית שמש
היום שמשית) ה'תק"ל

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ז אדר
יום כ"ד
משלשים יום
קודם פורים

גליון
כ"ד

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

עמ"י

רבינו יוסף קארו וצ"ח

רבינו יוסף קארו זצ"ל
נולד בחברון שנת ה'תק"ל
בבית הוריו רבי יצחק
והרה"ק רבי יוסף
בית שמש (בית שמש
היום שמשית) ונפטר
בבית שמש (בית שמש
היום שמשית) ה'תק"ל

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחדד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדונה"י
על ידי הנעלקם בקהילתו ורתימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ז' אדר יום כ"ד משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצה – דיני סעודת פורים

ב. חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. הגה: ויש אומרים דאין צריך להשתכר כל כך אלא שישתה יותר מלימודו (כל בו) וישן ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהרי"ל). ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים ואין להתענות בפורים מלבד תענית חלום ועיין לעיל סימן תקס"ח וסימן תק"ע. יש שנהגו ללבוש בגדי שבת ויום טוב בפורים וכן נכון (מהרי"ל). ונוהגים לעשות סעודת פורים לאחר מנחה וערבית יתפללו בלילה ומתפללים מנחה תחלה בעוד היום גדול ורוב הסעודה צריכה להיות ביום (מנהגים). ולא כמו שנוהגין להתחיל סמוך לערב ועיקר הסעודה היא ליל ט"ו וכשחל פורים ביום ששי יעשו הסעודה בשחרית משום כבוד שבת (מנהגים). ומי שרוצה לעשותה תמיד בשחרית הרשות בידו (תרומת הדשן). יש אומרים שיש לאכול מאכל זרעונים בפורים זכר לזרעונים שאכל דניאל וחביריו בבבל (כל בו). טוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל הסעודה וסמך לדבר ליהודים היתה אורה ושמחה ודרשינן אורה זו תורה (מהרי"ב). וחייב במשתה ושמחה קצת בשני ימים י"ד וט"ו (מנהגים) וכן נהגו ויש אומרים דאם הזיק אחד את חבירו מכח שמחת פורים פטור מלשלם (תרומת הדשן סימן ק"י). ועיין בחושן המשפט בדיני נזיקין (סוף סימן שע"ח):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים **זו אדרן**. יום כ"ד משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
פורים אחריות על שם יום המורים (מס' 50) – כל המועדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל' 71)

עשירי **עמרי**

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רב בית דין פולין וראש
 ישיבת טורקוב
 (בס' פורים ה'תשפ"א)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ח אדר
 יום כ"ה
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 ב"ה

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רב בית דין פולין וראש
 ישיבת טורקוב
 (בס' פורים ה'תשפ"א)

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שביאני הלימוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדמים יאהדונהו
על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו בתורהא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ח' אדר יום כ"ה משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצה – דיני סעודת פורים

ג. אומר על הנסים בברכת המזון בברכת הארץ ואם התחיל סעודתו ביום ומשכה עד הלילה אומר על הנסים דבחר תחלת סעודה אזלינן ויש מי שאומר שאין לאומרו (ונוהגין כסברא ראשונה):

ד. חייב לשלוח לחבירו שתי מנות בשר או של מיני אוכלים שנאמר ומשלוח מנות איש לרעהו שתי מנות לאיש אחד וכל המרבה לשלוח לריעים משובח ואם אין לו מחליף עם חבירו זה שולח לזה סעודתו וזה שולח לזה סעודתו כדי לקיים ומשלוח מנות איש לרעהו. הגה: ויש לשלוח מנות ביום ולא בלילה (מדברי הרא"ש פרק קמא דמגילה). ואם שולח מנות לרעהו והוא אינו רוצה לקבלם או מוחל לו יצא ואשה חייבת במתנות לאביונים ומשלוח מנות כאיש. ואשה תשלח לאשה ואיש לאיש. אבל לא בהפך שלא יבא איש לשלוח לאלמנה ויבואו לידי ספק קידושין אבל במתנות לאביונים אין לחוש:

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ח' אדר]. יום כ"ה משלשים יום קודם פורים וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אנקריאת על שם יום המפורים (תשס"ט) - כל המעדים ירו בטלן, וימי המפורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל ב"ט)

עשיר

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'דומ"א'
 זכור לטוב

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ט אדר
יום כ"ח
משלשים יום
קודם פורים

ג' ליון
כ"ו

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו יוסף קאמי וצ"ל

רבינו יוסף קאמי זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 זכור לטוב

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי מרות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם וחדד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנתידין יאהדוניהו
על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט' אדר
יום כ"ו משלשים יום קודם פורים

סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים, ובו ח' סעיפים

- א. פורים מותר בעשיית מלאכה ובמקום שנהגו שלא לעשות אין עושין.**
 (והאידינא נהגו בכל מקום שלא לעשות) (כל בו). והעושה אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם אלא אם הוא בנין של שמחה כגון בית חתנות לבנו או אבורנקי של מלכים ושרים. הגה: ומותר לעשות כל מלאכת מצוה כגון לכתוב פסקי הלכות וכן מותר לעשות אפילו מלאכות גמורות לצורך פורים (תרומת הדשן סימן קי"ב):
- ב. אפילו במקום שנהגו לא נהגו אלא ביום מקרא מגילה בלבד אבל לאסור את של זה בזה אינו מנהג:**
- ג. יום י"ד ויום ט"ו אסורים בהספד ותענית לכל אדם בכל מקום בין לבני כרכים שהם עושין ט"ו בלבד בין לבני עיירות שהם עושים י"ד בלבד והנשים מענות בהם שכלן עונות כאחת ומטפחות שמכות כף אל כף אבל לא מקוננות שתהא אחת מדברת וכולן עונות אחריה נקבר המת לא מענות ולא מקוננות:**

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבא'
פורים אחרקראת על שם יום חמורים (חסי מ) – כל המעדים ירו בטלן, וימי חמורים לא ירו בטלן לעולם (חסי מל מ)

עשיר **עמי**

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
מנהל מכון 'שולחן ערוך'
מנהל מכון 'שולחן ערוך'
מנהל מכון 'שולחן ערוך'
מנהל מכון 'שולחן ערוך'

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

י אדר
יום כ"ז
ממשלים יום
קודם פורים

גליון
כ"ז

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

רבינו יוסף קארו זצ"ל

רבינו יוסף קארו זצ"ל
מנהל מכון 'שולחן ערוך'
מנהל מכון 'שולחן ערוך'
מנהל מכון 'שולחן ערוך'
מנהל מכון 'שולחן ערוך'

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישראל. ולירי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחדד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתגדלים יאהדונהו
על רבי הנעלם בדתילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י' אדר

יום כ"ז משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ד. כל דברי אבילות נוהגים בחנוכה ופורים. הגה: ומכל מקום ילך לבית הכנסת לשמוע המגילה (תוספות פרק קמא דמועד קטן). ואם יוכל לאסוף מנין לביתו לקרות המגילה עדיף טפי (מהרי"ל). ויש אומרים שאין אבילות נוהג בפורים לא בי"ד ולא בט"ו (הרא"ש ומנהגים) וכן נוהגין ואפילו אבילות יום ראשון נדחה מפני פורים (דברי עצמו) אבל דברים שבצנעה נוהג ואף על פי שאין נוהג אבילות בפורים עולה לו למנין שבעה ימי אבילות כמו שבת וכן פסק הרב בעצמו בטור יורה דעה סימן ת"א:

ה. אם חל פורים במוצאי שבת והאכל יושב בבית הכנסת בשבת במנחה לא יצא משם עד שיתפלל תפלת ערבית וישמע קריאת מגילה ולמחרת לא יצא מפתח ביתו:

הנה מוקא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזוהו לקיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים לקיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים 'ני אדר'. יום כ"ז משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

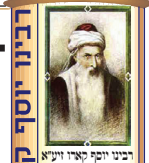
מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבני'
 פורים אתקיימת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי הפורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשיר

עמי

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'ירמ"א'
 זמן חייו: 1700-1750
 יום מולדת: 1700
 יום פטירה: 1750

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 זמן חייו: 1658-1734
 יום מולדת: 1658
 יום פטירה: 1734

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

יא אדר
 יום כ"ח
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

גליון
 כ"ח

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיואני התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארביי מתקדמים יאהדונהי
 על ידי הנעלם בדהילוג ורהימו ביהוקא שלים בשם כל וישאל.

סדר הלימוד ליום י"א אדר יום כ"ח משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ו. יש מי שאומר שהאבל חייב לשלוח מנות. הגה: אבל אין שולחין לאבל כל י"ב חודש (מהרי"ל) וכמו שיתבאר ביורה דעה סימן שפ"ה עיין שם ואם אין בעיר אלא האבל עם אחר חייב לשלוח לאבל כדי לקיים לשלוח מנות אלא אם כן מחל האבל על מנתו (מהריב"ש):

ז. יש מי שאומר שאונן מותר בבשר ויין דלא אתי עשה דיחיד דאבילות ודחי עשה דרבים דאורייתא דלשמוח בפורים דברי קבלה נינהו שהם כדברי תורה. הגה: וכל שכן שחייב במקרא מגילה ותפלה וקריאת שמע ונראה לי דדוקא בלילה אף על פי שמתו מוטל לפניו אבל ביום שרוצה לקברו קבורת מתו קודם כמו שנתבאר לעיל סימן תרפ"ז סעיף ב' ולכן קורא ומתפלל אחר כך דלא עדיף מיום טוב ושבת כמו שנתבאר לעיל סימן ע"א, כן נראה לי:

הנה מוכא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים 'י"א אדר'. יום כ"ח משלשים יום קודם פורים! וזכה לקבים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שיעור ידו 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבא'
 פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ח) – כל המעשים ירו בטל, ויום המורים לא ירו בטל (הד"ר שלום)

עשיר

עמי

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'דומ"א'
 ז"ל אהרן הכהן בן אהרן
 ז"ל משה בן אהרן
 ז"ל משה בן אהרן

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ז"ל יוסף קארו זצ"ל
 ז"ל יוסף קארו זצ"ל

**שואלין ודורשין בהלכות הרגל
 קודם הרגל שלשים יום**

יב אדר
 יום כ"ט
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

**גליון
 כ"ט**

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולידי עדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו ומתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלם בדחילו ורחימו בתורה שלום בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום י"ב אדר
 יום כ"ט משלשים יום קודם פורים**

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ח. מותר לישא אשה בפורים. הגה: בין בי"ד בין בט"ו
 וכל שכן שמותר לעשות פדיון הבן (תוספות פרק קמא
 דמועד קטן). ומה שנהגו ללבוש פרצופים בפורים וגבר
 לובש שמלת אשה ואשה כלי גבר אין איסור בדבר מאחר
 שאין מכוונים אלא לשמחה בעלמא וכן בלבישת כלאים
 דרבנן ויש אומרים דאסור אבל המנהג כסברא הראשונה
 וכן בני אדם החוטפים זה מזה דרך שמחה אין בזה
 משום לא תגזול ונהגו כך ובלבד שלא יעשו דבר שלא
 כהוגן על פי טובי העיר (תשובת מהר"י מינץ סימן י"ז):

הנה מוכא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל
 הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל
 התכרים ודיורים. לזכות את הכבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'
 וכל המזכה את הרבים. י"ב אדר. יום כ"ט משלשים יום קודם פורים. וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
פורים אתקריאת על שם יום המפורים (תש"ח) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדע פלגי מי)

עש"ו

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר "דומ"א"
 זמן קצת לפני תולדותיו
 היה אדמו"ר וראש ישיבת
 ישיבת טריטש (אשכנז)
 (בגטבורג וירושלים וכו')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

י"ג אדר
 [יום ל'ן]
 משלשים יום
 קודם פורים

ג' ניסן
 ל'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

עמ"י

רבינו יוסף קארו זצ"ל

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 זמן קצת לפני תולדותיו
 היה אדמו"ר וראש ישיבת
 ישיבת טריטש (אשכנז)
 (בגטבורג וירושלים וכו')

קודם הלימוד יאמר: הנינו ויצא ללמוד. כדי שביאנו התלמוד ליד מנעשה. ולידי מדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
נתהיינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדוני מתקדמים יאהרונתי
על ידי הנעלם בדחילו ורחימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ג אדר
יום ל' משלשים יום קודם פורים

סימן תרצז – אין אומרים תחינה בי"ד וט"ו שבאדר ראשון, ודין תענית והספד בהן, ובו סעיף אחד

א. יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם ואין אומרים מזמור יענך ה' ביום צרה ואסורים בהספד ותענית אבל שאר דברים אין נוהגים בהם ויש אומרים דאף בהספד ותענית מותרים. הגה: והמנהג כסברא ראשונה יש אומרים שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון (טור בשם הרי"ף) ואין נוהגין כן מכל מקום ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים (הגהות מיימוני בשם סמ"ק) וטוב לב משתה תמיד:

ביום הפורים שהוא שלשים יום קודם הפסח מתחילין ללמוד בעזהשי"ת הלכות פסח המחולק לשלשים יום

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום הלכן שלשים יום קודם הפסח חל עלינו חובת ביעור. (טור או"ח סימן תכט). ומתחילין מיום הפורים עצמו. (חק יעקב, פרי חדש, שו"ע התניא – עפי הגמ' סנהדרין יב, רש"י ז. ו. וסנהדרין פז, תוס' בכורות נז, ועוד)

מובחל לו שהוא
בו 'עולם הבא'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולקבל התכרים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
ול' המזכה את הרבים [י"ג אדר]. יום ל' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

כל השונה
הלכות
בכל יום

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַנְּשָׁלִים

כֶּרֶךְ א'

הַלְכוּת פֶּסַח

עמרי

רבינו יוסף קארו זצ"ל
עלה מבית שם ירחונו ע"ד
נפשו בעירובי פסח חסידים
יו ינון שנת ת"א שילה לפ"ק
וינו מנחת מבר
(בשם ר' אהרן ז"ל)

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל א"ח "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א"
הזהיר ממשדו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עשיר

רבינו משה אישלש וזצ"ל
בין מתיב שם "רמ"א"
נפשו בעירובי פסח חסידים
יו ינון שנת ת"א שילה לפ"ק
וינו מנחת מבר
(בשם ר' אהרן ז"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ד אדר
[יום א']
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
א'

תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בבטח הלכות עצרות בצורת הלכות חג בזה

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיבואני התלמוד לרבי מעשה. ולידי מרות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
נחרינו עושה לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהודה ובשם אדניי מתנתתים יאהרונה"י
על ידי הנעלקם בתחילתו ורחמינו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום הפורים יום א' משלשים יום קודם הפסח

"דמתחילין מזיום הפורים עצמו".
[חק יעקב, פרי חדש, שו"ע התיא – עפ"י הגמ' סנהדרין
יב, רע"ו, ר"ה ו. וסנהדרין פג, ח"ט בנרות נ. ועוד]

הלכות פסח

סימן תכט – שאין נופלין על פניהם כל ניסן, ובו ב' סעיפים

א. שואלים בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום. הגה: ומנהג לקנות חטים לחלקן לעניים לצורך פסח וכל מי שדר בעיר י"ב חודש צריך ליתן לזה (אור זרוע):

ב. אין נופלים על פניהם בכל חדש ניסן ואין אומרים צדקתך בשבת במנחה ואין מספידין בו ואין מתעניין בו להזכיר בצבור והבכורות מתענים בו בערב פסח. הגה: גם אין אומרים צדק הדין בכל חדש ניסן ונהגו שאין מתעניין בו תענית כלל אפילו יום שמת בו אביו או אמו אבל תענית חלום מתענין ואין אומרים מזמור לתודה ואל ארך אפים ולמנצה בערב פסח ולא ביום טוב (מנהגים). ונהגין הרבות קצת באכילה ושתייה ביום אחר החג והוא אסרו תג (גמרא ורש"י פרק לולב):

סימן תל, ובו סעיף אחד

א. שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול מפני הנס שנעשה בו. הגה: והמנהג לומר במנחה ההגדה מתחילת

עבדים היינו עד לכפר על כל עונותינו ופוסקים לומר ברכי נפשי (מנהגים):

סימן תלא – זמן בדיקת החמץ, ובו ב' סעיפים

א. בתחילת ליל י"ד בניסן בודקין את החמץ לאור הנר בחורין ובסדקין בכל המקומות שדרך להכניס שם חמץ:

ב. וזהו כל אדם שלא יתחיל בשום מלאכה ולא יאכל עד שיבדוק ואפילו אם יש לו עת קבוע ללמוד לא ללמוד עד שיבדוק ואם התחיל ללמוד מבעוד יום אין צריך להפסיק. (ויש אומרים שצריך להפסיק וכן קודם נראה לי עיקר):

סימן תלב – דין ברכת בדיקת החמץ, ובו ב' סעיפים

א. קודם שיתחיל לבדוק יברך אשר קדשנו במצותיו וצונו על ביעור חמץ. ואם התחיל לבדוק בלא ברכה יברך כל זמן שלא סיים בדיקתו (כל בו). ויזהר שלא ידבר בין הברכה לתחילת הבדיקה וטוב שלא ידבר בדברים אחרים עד שיגמור כל הבדיקה כדי שישים אל לבו לבדוק בכל המקומות שמכניסין בו חמץ:

ב. בכרכה אחת יכול לבדוק כמה בתים ואם בעל הבית רוצה יעמיד מבני ביתו אצלו בשעה שהוא מברך ויתפזרו לבדוק איש איש במקומו על סמך ברכה שברך בעל הבית. הגה: ונהגים להניח פתיתי חמץ במקום שימצאם הבורך כדי שלא יהא ברכתו לבטלה (מהרי"ן). ומיהו אם לא נתן

לא עכב דרעת כל אדם עם הברכה לבער אם נמצא (כל בו):

סימן תלג – דיני בדיקת החמץ, ובו י"א סעיפים

א. הבדיקה צריך שתהיה לאור הנר ולא לאור הלבנה ואם עבר ולא בדק ליל י"ד כשבדוק ביום י"ד לא יבדוק לאור החמה אלא לאור הנר ואכסדרה שאורה רב אם בדקה לאור החמה דיו והוא הדין כנגד ארובה שבחדר:

ב. אין בודקין לאור האבוקה אלא לאור הנר ולא בנר של חלב ולא של שומן ולא של שמן אלא בנר של שעוה. (הגה: והוא יחידי אבל שתי נרות ביחד אפילו קלועים דינם כאבוקה) (מהרי"ל בשם אגודה):

ג. בודק כל המקומות שיש לחוש שמהם הכניסו בהם חמץ ולכן כל חדרי הבית והעליות צריכים בדיקה שפעמים אדם נכנס בהם ופתו בידו אבל אוצרות יין שאין מסתפק מהם וכן מתבן וכיוצא בו אינם צריכים בדיקה:

ד. חורי הבית וזיוין הבולטים מהכתלים שאינם גבוהים הרבה ולא נמוכים הרבה צריכים בדיקה אבל הגבוהים שאין יד האדם מגעת שם והנמוכים פחות משלשה טפחים אינם צריכים בדיקה:

נובטח לו שכל א
חטא כל השנה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחוקק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי גנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התכבדים וידידים. ונזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים ["י"ד אדר]. יום א' משלשים יום קודם הפסח! זוכה לבנים צדיקים!

כל הדין
משנהו חמץ
בפסח

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ערוך שולחן ערוך מחבר עם רמ"א"
 הזהיר ממשדו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עמ"י

עש"ו

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הפסח שלשים יום**

טו אדר
 [יום ב']
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו דבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בצעות הלכות חג בחג

ג' ניזן
 ב'

רבינו יוסף קארו
 רבני ופני אורי ויניא
 מל מרבי ספר 'שולחן ערוך'
 פסח ענינים פסח המצות
 ית יתן ענין ערוך שולחן ערוך
 ויום משה משה
 (ספר אגרות אבות ית)

רבינו משה אפרתים ויניא
 פני מרבי ספר 'זמרא'
 ענין ענין אפרתים ויניא
 ית אורי ענין ערוך שולחן ערוך
 ויום משה משה
 (ספר אגרות אבות ית)

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ופירות. ולידי יגיעת התורה.
 נהנינו עושה לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני" מתנחלים יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום ט"ו אדר
 יום ב' משלשים יום קודם הפסח**

המשך סימן תלג – דיני בדיקת חמץ

- ה. גג היציע והמגדל שגגיהם משופעים ומפני כך אין גגיהם ראויין לשום תשמיש אינם צריכין בדיקה אפילו הם בתוך הבית:
- ו. רפת של בקר אינו צריך בדיקה שאם היה שם חמץ הבהמות יאכלוהו וכן לול של תרנגולים אינו צריך בדיקה מפני שאם היה שם חמץ התרנגולים יאכלוהו וכן אמצעה של חצר אינו צריך בדיקה שאם היה שם חמץ העורבים ושאר עופות המצויים שם יאכלוהו והני מילי מספק חמץ אבל ודאי חמץ לא. הגה: אבל לקמן סימן תמ"ה סיף ג' מבואר דמותו להשליך חמץ במקום שהעופות מצויים כל שכן שאין צריך לבער משם אפילו חמץ ודאי עד לאחר זמן איסורו:
- ז. חור שבין יהודי לחבירו כל אחר בודק עד מקום שידו מגעת והשאר מבטל בלבו ודיו ושבין יהודי לעכו"ם אינו צריך בדיקה כלל שמא יאמר כשפים הוא עושה לי ונמצא בא לידי סכנה:
- ח. כותל שנשתמש בו חמץ בחורין ונפל ונעשה גל אפילו אינו גבוה ג' טפחים כדי חפישת הכלב אין צריך לבדוק תחתיו כיון שיש בו סכנת עקרב שמצויים בגלים חיישינן שמא אחר

- ט. שישלים בדיקתו שאינו עוסק במצוה יחפש אחר מחט שנאבד לו ויבא לידי סכנה והני מילי בסתם אבל בידוע שיש תחתיו חמץ אם אין עליו גובה שלשה טפחים צריך להוציאו משם במרא והצינא בענין שאין בו סכנה ואם יש עליו גובה שלשה טפחים מבטלו בלבו ודיו:
- י. מרתף שמסדרין בו שורות של חביות זו אצל זו עד שנתמלא כולו וחוזרין ומסדרין שורות אחרות על התחתונות עד הקורה אין צריך לבדוק אלא שורה העליונה ואחרת למטה ממנה דהיינו שורה על פני רוחב המרתף ולא על כל שטח המרתף אלא העליונה הרואה את הקורה ואת הפתח ואחרת למטה ממנה:
- יא. בתי כנסיות ובתי מדרשות צריכים בדיקה מפני שהתנינוקות מכניסים בהם חמץ:
- יב. המכבד חדרו בי"ג בניסן ומכוין לבדוק החמץ ולבערו ונזהר שלא להכניס שם עוד חמץ אף על פי כן צריך לבדוק בליל י"ד. הגה: וכל אדם צריך לכבד חדריו קודם הבדיקה (מרדכי ריש פסחים). והכיסים או בתי יד של בגדים שנותנים בהם לפעמים חמץ צריכין בדיקה (מהר"י):
- סימן תלד – דינים הנוהגים תיבך אחר הבדיקה, וכו' ד' מעיפים
- א. אחר הבדיקה יהא נזהר בחמץ שמשייר להצניעו כדי שלא יצטרך

- בדיקה אחרת כגון אם יטלנו עכבר בפניו או אם יחסר לחמו כגון שיניח עשר ככרות וימצא תשע אבל בסתם שאינו יודע אם חסר ממנו אם לא לא ואם כפה עליו כלי ולא מצאו אינו צריך לבדוק שודאי אדם נטלו לכך יכפה עליו כלי או יתלנו באויר או יניחנו בתיבה מקום שאין עכבר יכול לבוא:
- ג. אחר הבדיקה מיד בלילה יבטלנו ויאמר כל המירא דאיתיה ברשותי דלא חזיתיה ודלא בערתיה ליבטיל ולהיו כעפרא דארעא. הגה: ויאמר הביטול בלשון שמבין (מהר"י ברי"ף). ואם אמרו בלשון הקודש כל חמירא כולל חמץ ושאר (תרומת הדשן סימן קל"ד), אבל בשאר לשונות צריך להזכיר כל אחד בפני עצמו (דברי עצמו). וטוב לחזור ולבטל פעם אחרת ביום י"ד סוף שעה חמישית קודם שתגיע שעה ששית שמשתגיע שעה ששית נאסר ואין בידו לבטלו. הגה: ואין לבטל ביום אלא לאחר ששרף החמץ כדי לקיים מצות שריפה בחמץ שלו (מהר"י):
- ג. בביטול היום יאמר דחזיתיה ודלא חזיתיה דבערתיה ודלא בערתיה:
- ד. שלוחו יכול לבטל (וכשמבטל שליה צריך שיאמר חמצו של פלוני יהא בטל וכו') (תשובת מהר"י ברי"ף). אם אין האיש בביתו יבטל במקום שהוא ואם אינו עושה כן טוב שהבטל אשתו:

מונח לו של א
 חטא כל השנה א

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקמ"י מנסיות ובקמ"י מדרשות. ובשמחות. וקבל החברים ונדירים. קובות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "מורה לשמחה" וקבל המזכה את הרבים [ט"ו אדר]. יום ב' משלשים יום קודם הפסח וזכה לנינים צדיקים!

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארח "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג שעל ידי "מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבדק עם רמ"א" וזיהור ממשדה המין בפסח – מובטח לו שלא יהמא כל השנה (הארז"ל)

עש"י

רבינו יוסף מאיר זצ"ל
בגל מחבר ספר "שולחן ערוך מהבדק עם רמ"א"
היה מנהיג גדול וחסידים רבים
היו מעריצו כבודו
(נפטר אב"ד באר"י)

רבינו משה אבישילוב זצ"ל
בגל מחבר ספר "רמ"א"
נפטר בענין חריף וזך
היה מנהיג גדול וחסידים רבים
היו מעריצו כבודו
(נפטר אב"ד באר"י)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

טז אדר
יום ג'
משלשים יום קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליון
ג'

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כפי שיביאני המלמד לידי מעשה. ולידי מרות ושרות. ולידי ויעת התורה. ונהיני עושה לשם יהודי קדושא בריהו הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנחלים יאהרונה על ידי הנעלים ברחליו ורחמינו ביהודיא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט"ז אדר יום ג' משלשים יום קודם הפסח

סימן תלה – דין מי שלא בדק לביל י"ד, ובו פעיף אחד
א. לא בדק לביל י"ד יבדוק ביום י"ד באיזו שעה שיוכור מהיום לא בדק כל יום י"ד יבדוק בתוך הפסח לא בדק בתוך הפסח יבדוק לאחר הפסח כדי שלא יכשל בחמץ שעבר עליו הפסח שהוא אסור בהנאה ועל הבדיקה שלאחר הפסח לא יכרך:

סימן תלו – דין המפרש בים, וחיוצא בשירא, ובו ג' פעיפים
א. המפרש מיבשה לים או יוצא בשירא ואינו מניח בכיתו מי שיבדוק תוך שלשים יום זקוק לבדוק. (ולא יכרך או על ביעור חמץ) (כל בו). קודם שלשים יום אינו צריך לבדוק (וכשמגיע פסח יבטלנו) (טור) ואם דעתו לחזור קודם הפסח צריך לבדוק ואחר כך יצא דחיישינן שמא יחזור ערב פסח בין השמשות ולא יהיה לו פנאי לבער וכן העושה ביתו אוצר תוך שלשים יום זקוק לבדוק ואחר כך כונס אוצרו לתוכו קודם שלשים יום אם דעתו לפנותו קודם הפסח צריך לבדוק ואחר כך עושה אוצר ואם אין דעתו לפנותו קודם הפסח אינו

צריך לבדוק. הגה: ואוצר חטים שיש חטים מחומצים בקרקעית הבור אם נעשה האוצר שלשים יום קודם הפסח אינו זקוק לבער אלא מבטלו בלבד ודיו מיהו לאחר פסח כשמפנה האוצר אסור ליהנות מאותן חטים ואם אין שם חמץ ידוע אלא ספק מותר למכור האוצר כך ביחד (תשובת הרשב"א סימן ע:)
ב. ויש אומרים דקודם ל' יום שאינו צריך לבדוק היינו כשאין דעתו לחזור בתוך הפסח ואף על פי שדעתו לחזור קודם הפסח או אחריו אינו צריך לבדוק כיון שהוא קודם שלשים (וכשיגיע פסח יבטלנו) אבל אם דעתו לחזור בתוך הפסח צריך לבדוק אפילו מראש השנה ואם שכה ולא בדק יבטל כשיגיע הפסח ולא יכרך על הבטול. הגה גם אשתו תבדוק ותבטל בכיתו דילמא ישכח לבטל במקום שהוא (כל בו):
ג. ישראל היוצא מבית נכרי תוך שלשים יום ונכנס בבית אחר בעיר זו או הולך לעיר אחרת אינו צריך לבער בית הנכרי שהרי יקיים מצות ביעור באותו בית אחר אבל אם הוא מפרש או יוצא בשירא ולא יכנס בפסח בבית יש מי שאומר שחל עליו חובת הביעור כיון שהוא תוך ל' יום וצריך לבער בית הנכרי שהוא יוצא ממנו כדי לקיים

מצות ביעור (אף על פי שהנכרי יכנס לבית בפסח ויש אומרים שאינו צריך כשנכנס בו הנכרי) (טור):
סימן תלו – המשכיר בית לחבירו, על מי חל חובת ביעור, ובו ד' פעיפים
א. המשכיר בית לחבירו לצורך י"ד וממנו ואילך וקנהו באחד מהדרכים ששכירות קרקע נקנה בו אם עד שלא מסר לו המפתח חל משמרו על המשכיר לבדוק ואם משמרו לו המפתח חל י"ד על השוכר לבדוק:
ב. השוכר בית מחבירו בי"ד ואינו יודע אם הוא בדוק אם הוא בעיר שואלו אם בדקו ואם אינו בעיר חזקתו בדוק ומבטלו בלבד ודיו:
ג. המשכיר בית לחבירו בחזקת בדוק ונמצא שאינו בדוק על השוכר לבדוק ואינו מקה טעות ואפילו במקום שבדוקים בשכר שהרי מצוה הוא עושה. הגה: ויש אומרים דצריך להחזיר לו שכר הבדיקה הואיל והתנה בהדיא שיהיה בדוק (המגיד פרק ב' ומשמע לעיל סימן י"ד):
ד. בית שהוחזק שלא בדקו המשכיר ואמרו אשה או עבד או קטן אנו בדקנוהו הרי אלו נאמנים והוא שיהא קטן שיש בו דעת לבדוק:
* * *

עמ"י

הבינו ויסק קאריו ויעיא
בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
ממנו מתקיימת חשיבות
יהי טעם טעם יהיה שולחן ערוך
יום מפורסם ביהודי
כבוד אביו ר' אהרן (ד"ר)

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
שעל ידי 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובחר עם רמ"א'
הזהיר ממשלה חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחמא כל הישגה (הארז"ל)

עש"י

הבינו משה אהר"ש ויעיא
בעל מחבר ספר 'זו"מ'
ממנו מתקיימת חשיבות
יהי טעם טעם יהיה שולחן ערוך
יום מפורסם ביהודי
כבוד אביו ר' אהרן (ד"ר)

תניא שואלין וזורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ז אדר
[יום ד']
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
ד'

תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין וזורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמרו: הנני רוצה ללמוד. קבי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה.
ונקריני עושה לשם יהודי קודק שא ברין הוא ושכונתיה בשם יהודי וקבשם ארנני מתנתקרים יאהרונה"י
על ידי הנעלם בקהילתו וקרימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ז אדר יום ד' משלשים יום קודם הפסח

סימן תלח – עכבר שנכנס למקום
בדוק וכבר בפיו, ובו ב' סעיפים

א. עכבר שנכנס לבית בדוק וכבר בפיו ונכנס אחריו ומצא פירורין אפילו כדי כל הככר צריך לחזור ולבדוק הבית אחר הככר שהכניס לפי שאין דרכו של עכבר לפרו והני פירורין מעלמא אתו ולא מאותו ככר אבל אם תינוק נכנס לבית בדוק וכבר בידו ונכנס אחריו ומצא פירורין אינו צריך לחזור ולבדוק שחזקתו שאכלו ואלו הפירורין שנפלו ממנו בשעת אכילה שדרך התינוק לפרו ויש אומרים שאם אין בפירורין כדי כל הככר צריך לחזור ולבדוק. (דיני עכבר נכנס ויוצא השמט הרב הואיל ולא שכיחי):

ב. כוית חמץ למעלה על הקורה מחייבים אותו מחייבין אותו להביא סולם להורידו מפני שפעמים יפול מהקורה אבל אם היה חמץ בבור אין מחייבין אותו להעלותו אלא מבטלו בלבד ודיו:

סימן תלט – דין מי שבדק ולא מצא מספר ככרות שהניח, ובו ד' סעיפים

א. ט' צבורין של מצה ואחד של חמץ ובה עכבר ונטל ולא ידענו אם נטל חמץ או אם נטל מצה ונכנס לבית בדוק צריך לחזור ולבדוק, מיהו אם הככר קטן שיכול העכבר לאכול תלין

להקל שאכלו ואין צריך לבדוק (טו), שכל הקבוע כמחצה על מחצה ואם פירש הככר ממקום קביעתו ונטלו העכבר משם אין צריך לחזור ולבדוק דכל דפריש מרובא פריש:

ב. ב' צבורין אחד של חמץ ואחד של מצה וב' בתים אחד בדוק ואחד שאינו בדוק ובאו שני עכברים זה נטל חמץ וזה נטל מצה ואין ידוע לאיזה בית נכנס זה שנטל החמץ וכן שני בתים בדוקים וצבור אחד של חמץ ובא עכבר ונטל ואין ידוע לאיזה בית נכנס או שידע שנכנס לאחד מהם ונכנס אחריו ובדק ולא מצא כלום או שבדק קצת מהבית ומצא ככר אינו צריך לחזור ולבדוק. (כך הם דברי הרמב"ם אבל מסקנת הפוסקים אינו כן):

ג. הניח ט' ככרות חמץ ומצא י' צריך לבדוק אחר כל הט' וכן אם הניח עשרה ומצא ט' צריך לבדוק אחר כל ה' שאנו אומרים מה שהניח נטל ואלו אחרים הם ויש אומרים הני מיילי בקשורים יחד אבל אם אינם קשורים יחד אין צריך לבדוק אלא אחר האחד:

ד. הניח חמץ בזוית זו ומצאו בזוית אחרת צריך לחזור ולבדוק:

סימן תמ – דין המצו של נכרי שהופקד אצל ישראל, ובו ד' סעיפים
א. נכרי שהפקיד חמצו אצל ישראל אם הוא חייב באחריותו מגניבה ואבידה

בין שהוא בכיתו בין שהוא בכל מקום ברשותו חייב לבערו. הגה: ואפילו חזר והפקידו ביד נכרי אחר (הגהות אלפסי פרק קמא דפסחים ב.). ויש אומרים שאפילו אינו עליו אלא שומר חנם שחייב בפשיעה חייב לבערו ואפילו אם אינו חייב באחריותו בדין אלא שידוע שהנכרי אלם וכפהו לשלם אם יאבד חייב לבערו ויש חולקים:

ו. ואם אינו חייב באחריותו אינו חייב לבערו אפילו אם כבוש תחת ידו כגון שהוא גר תושב ושרוי עמו בחצר וצריך לעשות לפניו מחיצה גבוה י' טפחים כדי שלא ישכח ויאכלנו. הגה: ונכרי שהניח חמץ בבית ישראל בלא רשותו כופה עליו כלי (ריב"ש סימן תיא) ודוקא ביום טוב אבל אם הוא קודם יום טוב צריך לעשות מחיצה (עיין לקמן סימן תמו"ו סעיף א'):

ז. נכרי שנכנס לבית ישראל וחמצו בידו אינו זקוק להוציאו אף על פי שהישראל רואה חמץ של נכרי אינו בכך כלום אבל אסור להעלותו עמו על השלחן ואפילו בהפסק מפנה:

ח. ישראל שהפקיד חמצו אצל ישראל חבירו או אצל הנכרי אף על פי שקבל עליו הנפקד אחריות עובר עליו [אף] המפקיד:

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פסח מחזק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחר י"ז. כן יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחמא כל הישגה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולק"ה החברים וידידים. וצוות את הרבים להיות "בין עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [י"ז אדר]. יום ד' משלשים יום קודם הפסח וזכה לגנים צדיקים!

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל או"ח "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחדש עם רמ"א" הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עש"ו

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ח אדר
[יום ה']
משלשים יום קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
ה'

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו הוצא ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ושרות. ולידי יריעת התורה. ונתקני עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדשים יאהרונתה על ידי הנעלים ברחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ח אדר יום ה' משלשים יום קודם הפסח

סימן תמא – דיני מי שהלוח על המין, ובו ב' סעיפים

א. נכרי שהלוח לישראל על חמצו ומשכנו בידו ואמר ליה מעכשיו יהא שלך אם לא אפרע לך לזמן פלוני והגיע הזמן ולא פרעו מותר אפילו לא הגיע הזמן שקבע עד אחר הפסח דמשהגיע הזמן ולא פרעו נקנה לו למפרע והוי ליה חמצו של נכרי:

ב. ישראל שהלוח לנכרי על חמצו אם משכנו בידו ואמר ליה מעכשיו והגיע הזמן אפילו אחר הפסח ולא פרעו אפילו אין אחריותו עליו אסור משום דקני ליה למפרע אבל אם לא אמר ליה מעכשיו ואין אחריותו עליו מותר:

סימן תמב – דין תערובת חמץ, ובו י"א סעיפים

א. תערובת חמץ עוכרים עליו משום כל יראה וכל ימצא כגון המוריים וכותח הבבלי ושכר המדי וכל כיוצא באלו מדכיים הנאכלים אבל דבר שיש בו תערובת חמץ ואינו ראוי לאכילה מותר לקיימו בפסח כגון עריבת העבדנין שנתן לתוכה קמח ועורות אפילו נתן שעה אחת קודם זמן הביעור הרי זה מותר לקיימו ואם לא

א. נהגו לגרר הכתלים והכסאות שנגע בהם חמץ ויש להם על מה שיסמוכו ואם יש חמץ בסדק שאינו יכול לחטט אחריו יטיח עליו מעט טיט:

א. בצק שבסדקי צריכה אם יש כזית במקום אחד חייב לבער ואם לאו אם היה עשוי לחזק בו שברי העריכה או לסתום בו נקב בטל במיעוטו ואם לאו חייב לבער:

ח. היו בו שני חצאי זיתים כב' מקומות וחוט של בצק ביניהם רואים כל שאילו ניטל החוט ניטלין עמו חייב לבער ואם לאו אינו צריך לבער במה דברים אמורים בעריכה אבל בבית אף על פי שאם ניטל החוט אין ניטלין עמו חייב לבער מפני שפעמים מקבץ אותם היה חצי זית בבית וחצי זית בעליה חצי זית בבית וחצי זית באכסדרה חצי זית בבית זה וחצי זית בבית שלפנים ממנו הואיל ואלו החצאי זיתים דבוקים בכותלים או בקורות או בקרקעות אינו חייב לבער אלא מבטלו בלבו ודיו:

ט. חמץ שנתעפש קודם זמן איסורו ונפסל מאכילת הכלב או ששרפו באש (קודם זמנו) (ר"ן) ונחרך עד שאינו ראוי לכלב או שיחדו לשיבה וטח אותו בטיט מותר לקיימו בפסח:

י. דיו שהוא מבושל בשכר שעורים מותר לכתוב בו:

נתן העורות ונתן הקמח קודם ג' ימים לשעת הביעור מותר לקיימו שהרי נפסד והבאיש תוך שלשה ימים חייב לבער וכן הקילור והרטיה והאספלטית והתריאק"ה שנתן לתוכו חמץ מותר לקיימן בפסח שהרי נפסד צורת החמץ:

ב. הפת עצמה שעופשה ונפסלה מלאכול הכלב ומלוגמא שנסרחה אינו חייב לבער:

ג. בגדים שכבסו אותם בחלב חטה וכן ניירות שדבקו אותם בחמץ וכל כיוצא בזה מותר לקיימן בפסח שאין צורת החמץ עומדת. הגה: ולכן מותר לדבק ניירות בחלון תוך שלשים לפסח ויש מחמירין אם נראה מבחוץ (תרומת הדשן סימן ק"י ופסקיו סימן קמ"ט ומהר"ו):

ד. דבר שנתערב בו חמץ ואינו מאכל אדם כלל או שאינו מאכל כל אדם כגון התריאק"ה וכיוצא בו אף על פי שמותר לקיימו אסור לאכלו עד אחר הפסח ואף על פי שאין בו מן החמץ אלא כל שהוא הרי זה אסור לאכלו. הגה: ולקמן סימן תמ"ז סיף ד' בהג"ה יתבאר דיש חולקים ומתירים אם נתבטל קודם הפסח והכי קיימא לן:

ה. שכר שעושים מחיטים ושעורים חייבים לבערו וכן אם העמיד גבינות בחלא משכר שעורים או חטים חייב לבערם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחזיק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא יתפרסם בבתי גנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. וילך התכרים וידידים. וזכות את הרבים להיות "מן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים "י"ח אדרן. יום ה' משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארח "הלכות פסח" שלשים יום קודם התג שיעל ידי מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובחר עם רמ"א והזכיר ממשדו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י"ל)

עמ"י

עש"י

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ט אדר
[יום ו']
משלשים יום קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ליון

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ודיעת התורה. ונהריני עושה לשם ויחד קודם שא ברין הוא ושיכונתיה בשם יהוה ובשם אדנ"י מתנחלים יאהרונת"י על ידי העולם בך חילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ט אדר יום ו' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תמב – דין תערובת חמץ

עריבות שלשין בהם חמץ אין לסמוך על מה שרוחצים אותן בחמץ ומנקרין החמץ מהן כי אי אפשר לנקרין שלא ישאר בהן בין הכל כזית והכלי מצרפו וצריך ליתנן במתנה לנכרי עד לאחר הפסח או לטוחן בטיט והוא הדין לבצק שבכלי סורים שאינו יכול להוציאו. הגה: וטוב לעשות כן בכלים שמניחין בהם קמח כל השנה (מהר"י"ו) וכן בכלים שמניחים בהם פת כל השנה ומפה שהיתה מונחת על שק קמח לא מהני לה ינעור וצריכה ככוס כדי להשתמש עליה בפסח (מהר"י"ל):

סימן תמג – דין המין בערב פסח לאחר שש, ובו ג' סעיפים

א. חמץ משש שעות ולמעלה ביום י"ד אסור בהנאה, (אפילו חמצו של נכרי אסור ליהנות ממנו) (טור סימן ת"ן וריב"ש סימן י"ח), ואסורו חכמים שתי שעות קודם דהיינו מתחלת שעה חמישית ומיהו כל שעה חמישית מותר בהנאה ורשאי למכרו לנכרי אפילו הרבה ביחד שודאי לא יאכלנו קודם פסח ויכול להאכילו לבהמה חיה ועוף ובלבד שיעמוד עליהם לראות שלא יצניעו ממנו ויבער מה ששיירו ממנו ומתחלת שעה ששית ולמעלה אסורו גם בהנאה. הגה: ובשנת העיבור שהיום ארוך אלו הארבע שעות לפי ענין היום

ומותר לאכול חמץ עד שליש היום (רמב"ם בפירוש המשנה ריש ברכות ומהר"י"ו), ויש אומרים עד ב' שעות קודם חצות (תורת הדשן סימן קכ"א):

ב. ישראל שהיה בידו חמצו של ישראל אחר בפקדון יעכבנו עד שעה חמישית ואם לא בא בעליו ימכרונו לנכרי ואם לא מכרו חייב לבערו בזמן איסורו אפילו אם אינו חייב באחריותו:

ג. אם קנו שום דבר בחמץ אחר שש שעות מותר מפני שחמץ אינו תופס דמיו:

סימן תמד – דין ערב פסח שחל להיות בשבת, ובו ח' סעיפים

א. י"ד שחל להיות בשבת בודקין ליל שלשה עשר ומבערים הכל לפני השבת ומשיירין מזון שתי סעודות לצורך השבת דסעודה שלישית זמנה אחר המנחה ואז אינו יכול לעשותה לא במצה ולא בחמץ אלא במצה עשירה וצריך לעשותה קודם שעה עשירית. הגה: ובמדינות אלו שאין נוהגין לאכול מצה עשירה כדלקמן סימן תס"ב סעיף ד' בהג"ה, יקיים סעודה שלישית במיני פירות או בבשר ודגים כדלעיל סימן רצ"א סעיף ה' בהג"ה:

ב. טוב לבער בערב שבת קודם חצות כדי שלא יבואו לטעות בשאר שנים לבער אחר חצות (וביום השבת יבטלנו) (טור):

ג. אין מבשלין לשבת זה דייסא וכיוצא בזה ואין עושין בו פת הצנומה בקערה. הגה: ואם עבר ובשל והמאכל דבוק בקדירה ואי אפשר לקנחו יש להדחתו מעט להעביר החמץ (מהר"י"ו):

ד. אחר שאכל בשבת זה סעודה שחירת ינער המפה שאכלו בה ויקנח הקערות באצבעו ויטמנם מן העיץ עם שאר כלי החמץ ואם נשאר פת יכול ליתנו לנכרי על מנת שלא לצאת בו לרשות הרבים דרך הערמה ודבר מועט:

ה. אם נשאר חמץ אחר שאכלו מבטלו וכופה עליו כלי עד מוצאי יום טוב ומבערו:

ו. אף על פי שלא ישאר החמץ בבית אחר סעודת שחירת צריך לבטל החמץ כדרך שהוא מבטל בשאר שנים:

ז. ההולך ביום ארבעה עשר לדבר מצוה כגון למול את בנו או לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו ונזכר שיש לו חמץ בביתו אם יכול לחזור לביתו ולבער ולחזור למצותו יחזור ויבער ואם לאו יבטלנו בלבנו ואם היה הולך להציל מן הנהר ומן הדליקה ומהמפולת ומיד העכו"ם יבטלו בלבנו ולא יחזור אפילו יש שהות ואם יצא לצורך עצמו יחזור מיד עד כמה הוא חוזר עד כביצה פחות מכאן מבטלו בלבנו ודיו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מובטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי קניסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. ולקבץ הספרים ונדריים. למוט את הנבים להיות בין עולם הבא על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המונחה את הרבים [י"ט אדר]. יום ו' משלשים יום קודם הפסח זוכה לנגינים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמב"א'
 הזהיר ממשהו המין בפסח – מוכנסה לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עמ"י

עש"ו

רבינו יוסף קארו זצ"ל

בעל ספר 'שולחן ערוך' ו'מגן אברהם'. נפטר ביום זה בליל חמשה עשר שבט ה'ש"ק (1575). נולד ביום זה בליל חמשה עשר שבט ה'ר"ל (1561). נפטר ביום זה בליל חמשה עשר שבט ה'ש"ק (1575). נולד ביום זה בליל חמשה עשר שבט ה'ר"ל (1561).

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כ אדר
[יום ז']
משלשים יום קודם הפסח

ג' ליון
ז

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובנו חשה תיקון להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כפי שביאנו התלמוד לדין מעשה. (לדין מדות וישראל. ולדין דיעות התורה. ונהרני עושה לשם וחרד קודם שאז קריד הוא ושיכניתיה בשם יהוה"ה ובשם אדניו מתתקדים ויהיה ויהיה"ל על ידי הנעלם ברחליו ורחמינו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ' אדר יום ז' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימון תמו – זין ערב פסח שחל להיות בשבת

ה. היתה לו עיסה בביתו והוא טרוד במקום אחר וירא שמה תחמין מבטלה בלבו קודם שתחמין אבל אם הממיצה אין הביטול מועיל אם הוא אחר זמן איסורו:

סימון תמה – דין ביעור חמין, ובו ג' סעיפים

א. כיצד ביעור חמין שורפו או פוררו וזורה לרוב או זורקו לים ואם היה החמין קשה ואין הים מוחתכו במהרה הרי זה מפררו ואחר כך זורקו לים. הגה: והמנהג לשרופו וטוב לשרופו ביום דומיא דנתר שהיה נשרף ביום (דברי עצמו) אך אם רוצה לשרופו מיד אחר הכדיקה כדי שלא יגרונו חולדה הרשות בידו (גהות מיימוני פרק ג' וכל בו):

ב. ואם נתנו לנכרי קודם שעה ששית אינו צריך לבער ואם שרפו קודם שעה ששית הרי זה מותר ליהנות בפחמין שלו בתוך הפסח אבל אם שרפו משעה ששית ולמעלה הואיל והוא אסור בהנאה הרי זה לא יסיק בו תנור וכיריים ולא יכשל ואם בישל או אפה אותה הפת ואותו התבשיל אסורים בהנאה וכן הפחמין שלו אסורים בהנאה הואיל ושרפו אחר שנסאר בהנאה:

ג. קודם זמן איסורו יכול להשליכו במקום שהעורבים מצויים שם ואם מצאו אחר זמן איסורו שלא אכלוהו העורבים אף על פי שהמקום הפקר לא ינחנו שם אלא יבערנו. (ואם לא מצא חמין כשדבק שרוף הכלי שלקח לבדיקה כדי שלא ישכח חובת ביעור (מהר"ל):

סימון תמו – דין מי שמוצא חמין בתוך המועד, ובו ד' סעיפים

א. המוצא חמין בביתו אם הוא בחול המועד יוציאנו ויבערנו מיד ואם הוא יום טוב יכפה עליו כלי עד הלילה ואז יבערנו, (לפי שלא יוכל לטלטלו ביום טוב (ריב"ש), גם לשרפו במקומו (אסור) (ר"ן):

ב. יש מי שאומר דיום טוב שני דינו כחול המועד לענין זה:

ג. גגו של נכרי שהיה סמוך לגגו של ישראל ונתגלגל החמין מגגו של נכרי לגגו של ישראל הרי זה דוחפו בקנה ואם היה בשבת או ביום טוב כופה עליו כלי (דאסור לטלטלו ביום טוב ושבת):

ד. מצא פת בפסח בביתו ואינו יודע אם הוא חמין או מצה מותר אפילו באכילה דאזלינן בתר בתרא ואם הוא מעופש הרבה שאי אפשר לו להתעפש כל כך משכנס הפסח אז ודאי הוא חמין ואם עברו מימי הפסח שנוכל לתלות שנתעפש משכנס הפסח עד עתה אם אנו נוהגים לאפות בפסח פת הם בכל יום תולין להקל

אפילו הוא מעופש הרבה שאנו תולים לומר בכל יום אפה פת הם ונתנו עליו ולפיכך הרבה להתעפש:

סימון תמו – דיני תערובת חמין בתוך הפסח, ובו י"ב סעיפים

א. חמין בפסח אסור תערובתו בין במינו בין שלא במינו במשהו אפילו בהנאה. הגה: וצריך לשרוף הכל ולא סגי בפדיון דמי החמין ולמכור השאר (מרדכי פרק קמא דפסחים ופסקי מהרא"י סימן קס"ד ותשובת מהר"י ברי"ן). מיהו כלים שנתבשל בהם מותרים לאחר הפסח ואין צריכין שבירה או הגעלה (דברי עצמו ותוספות פרק כל שעה). ודין תערובתו כדין שאר תערובות אלא שמה שאוסר בשאר תערובות פחוס מס' אוסר בחמין במשהו אבל אם בשאר תערובות לא היה צריך ששים אלא קליפה או נטילת מקום אף בחמין כן שחם בהם בלא רוטב די בקליפה כשאר איסורים וכן אם נגע ככר חמין בככר מצה ושניהם חמין ואין שם דבר המפפעץ לא אסר אלא מקום מגעו בלבד לפי שאינו מבליע יותר. הגה: ובדין ריתא מלתא לענין תבשיל שיש בו חמין עם שאר תבשילין יש מקילין במקום דהיה מותר בשאר איסורים (מרדכי פרק כל שעה) ויש מחמירין דמשהו מיהא איכא (גהות סמ"ק ותוספות ד"ו). ודוקא במקום ששייך בו ריתא אלא דבשאר אסורים לאו מילתא היא כמו שיתבאר ביורה דעה סימן ק"ח בסייעתא דשמיא:

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מוחלץ שלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הרבים להיות כן עולם הבא על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [כ' אדר]. יום ז' משלשים יום קודם הפסח זוכה ל'פנים צדיקים'!

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל אר"ה "הלכות פסח" שלשים יום קודם התג שעה לדי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א זזהיר ממשהו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"ז"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום
הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ונבן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בצנינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. לירי מדות ישראל. לירי ורעית התורה. ונהרני עושה לשם יחדו קודשא ברין הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מן התקדים יאהרונה"י על ידי הנעלים בך הילכו ורחמינו ברחמיך שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"א אדר
יום ח' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תמוז – דיני תערובת חמץ בתוך הפסח

ב. חמץ שנתערב ממשו שעות (ולמעלה) עד הלילה אינו אוסר במשהו אלא דינו כשאר איסורין (ונותן טעם לפגם נמי שרי) (דברי עצמו אליבא דכולי עולמא):

ג. חטה שנמצאת בערב פסח בתרנגולת מבושלת מותר לבטלה בס' אבל אם חממו התרנגולת בפסח בעוד שהחטה בתוכה חוזרת ליתן טעם בתוכה בפסח והוי במשהו. הגה: ומיהו בחימום כלי שני אין לחוש (הגהות מיימוני פרק א'). ויש מחמירין בכלי שני בפסח וטוב להחמיר אם היד סולדת בו ודלאו הכי לא מקרי כלי שני:

ד. אם נתערב החמץ קודם הפסח ונתבטל בס' אינו חוזר וניעור בפסח לאסור במשהו ויש חולקים. הגה: ונהגין כסבא הראשונה בכל תערובת שהוא לא בלח (תרומת הדשן סימן ק"ד). ומיהו דבר יבש שנתערב או שיש לחוש לתערובות כגון פת שנפל ליין אף על פי שנטלו משם אסור בפסח דחיישינן שמא נשארו בו פירוורין ונותנין טעם בפסח (בת יוסף בשם תשובת הרשב"א):

ה. בשר יבש וגבינה ודגים שנמלחו קודם הפסח ולא נזהרו בהם מותר לאכלם בפסח מיהו דגים מלוחים השרוים במים בפסח בכלי חמץ יש להחמיר ליהדר מהן מפני שהם

קודם לכן כבר נתייבש ואינו נותן טעם בפסח ושרי (מרדכי ריש פרק כל שעה וסמ"ג והגהות מיימוני פרק א'). מיהו אם יש כזית בצק במקום אחד חייב לבערו אף על פי שעשוי לחזק (פסקי מהרא"י סימן קמ"ט) כדלעיל סימן תמ"ב סעיף ד':

ו. מלח ששמו במדוכה מותר למלוח בו בשר בפסח (משום דאינו מפליט בצונן):

ז. בוסר שדכין קודם פסח במדוכות מחומצות מותר לאכלו בפסח. הגה: משום דאינו מפליט בצונן ואפילו אם נעשה בפסח אינו אוסר אם היה הכלי נקי אבל אם חתכו בסכין של חמץ תוך הפסח יש להחמיר דסתם סכין אינו נקי ויש לחוש לחמץ הדבוק עליו (מהר"ל). אבל אם נתערב אותו דבר בתבשיל אין לחוש להחמיר ולאסור מספק כן נראה לי:

ח. זיתים שנוהרו לחתכם בסכין חדשה אפילו לא נזהרו לכבשם בקדירה חדשה אם אינה בת יומא מותרת לכולי עולמא:

ט. יבש ביבש אף על גב דכשאר איסורים חד בתרי בטיל חמץ במצה אפילו באלף לא בטיל ויש אומרים דחמץ שוה לשאר איסורין בזה:

י. נותן טעם לפגם מותר גם בפסח. הגה: ויש מחמירין וכן נהגין באלו המדינות ובמקום שיש מנהג להחמיר אפילו משהו ונותן טעם לפגם אסור (תרומת הדשן סימן קצ"ח):

בולעים בפסח מפליטת הכלים וחמץ בפסח במשהו. הגה: ויש חולקין ומחמירין ובמדינות אלו המנהג להחמיר לכתחלה שלא לאכול גבינות ודגים ובשר יבש אבל אם הדיחו הבשר ג' פעמים קודם פסח נוהגין לאכלו ובכרשות אין מועיל הדחה לפיכך אין להשרות הטבחות היבשות (מהר"י ברי"ן) ובדיעבד אין להחמיר באלו אבל בשומן מהותך בכלי חמץ אסור מדינא אם לא היו נוהגין בשעת עשייתו מחמץ ושלא התיכו אותו בכלי חמץ שהם בני יומן (מרדכי ריש פרק כל שעה וסמ"ג והגהות מיימוני פרק א'). וכן כל דבר שמבשלים בכלי חמץ כגון יין מבושל או מרקחת וכדומה אסור בפסח אבל ביום טוב האחרון יש להקל בו (פסקי מהרא"י סימן קע"ו) והוא הדין אם נתערב משהו מדברים אלו תוך המאכל שאין להחמיר לאסור התערובת כן נראה לי. יש מחמירין להסתפק מחומץ יין שמסתפקין ממנו כל השנה דחיישינן שמא נתנו בו מן הנשאר מן הסעודה ולפעמים יש בו פירוורין לחם (מהר"ל). ובמקומות אלו שאין חומץ יין מצוי לא ראיתי מחמירין בזה. עוד יש מחמירין לכתחילה שלא למלאות מין יין וחומץ יין תוך לי לפסח בכלי חמץ ואם מלאוהו תוך שלשים נוהגין שלא לשתותו בפסח (תשובת מהר"י ברי"ן) והמיקל לא הפסיד כל שכן במקום שאין יין וחומץ מצוי כן נראה לי. חבית יין שדבקו נסריו בבצק אם הוא תוך שני חדשים קודם פסח עדיין רך הוא ונותן טעם בפסח ואסור לשתותו ואם נתנוהו

הנה מובא פה ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך ינמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מובטח שלא יחטא כל השנה. נא יפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התכרים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המוכנה את הרבים (כ"א אדר). יום ח' משלשים יום קודם הפסח וזכה לזכרון צדיקים!

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
 זעזעל די "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחדש עם רמב"א
 הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מוכבטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י"פ)

עמי

עמי

רבינו יוסף קארי זצ"ל
 בעל ספר "שולחן ערוך
 מפרש" שנתקן פסח ערב
 ר"ת ענין שנת וראו שיהיה
 יום משולש ימים
 (עם ספרו "רמב"ם דור)

רבינו משה איסר"ל זצ"ל
 בעל ספר "מגן אברהם"
 ו"קט"ו ע"ב ו"קט"ז ע"ב
 ד"ה אהיה שנת ראש חודש
 יום משולש ימים
 (עם ספרו "תוספתא דר')

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום

כ"ב אדר
 [יום ט']
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
 ט'

תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולידי מרות ישיות. ולידי ודיעת התורה.
 ונהרני עושה לשם יחוד קודש שא בריוף הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהרונם!
 על ידי הנעלם ברחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ב אדר
יום ט' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימון תמו – דיני תערובת חמץ בתוך הפסח

יא. בין חמץ שנתערב קודם פסח ועבר עליו הפסח בין שנתערב בפסח ועבר עליו כל הפסח בין שערב הפסח על החמץ ונתערב לאחר הפסח בטל בששים. (ובפחות מששים סגי ליה בהשלכת הנאת האיסור לים המלח (הגהות מיימוני פרק א')):

יב. חמץ נוקשה אפילו בעיניה אינו אסור בהנאה אחר הפסח והפדיאו"ש חמץ גמור הן ואסורים בהנאה אחר הפסח. הגה: יש נמנעין לשחוק על השלחן עם קלפים הנקראים קרטי"ן בפסח דחוששין שמא יפול מחמץ נוקשה שבהן לתוך מאכל (פסקי מהרא"י סימן קס"ו):

סימון תמוח – דין חמץ שעבר עליו הפסח, רבו ז' פעיפים

א. חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח מותר אפילו באכילה:

ב. אם נכרי מביא לישראל דורון חמץ ביום אחרון של פסח לא יקבלנו הישראל וגם לא יהא ניכר מתוך מעשיו שחפץ בו וטוב שיאמר שאינו רוצה שיקנה לו רשותו:

ג. חמץ של ישראל שעבר עליו הפסח אסור בהנאה אפילו הניחו שוגג או אנוס ואם מכרו או נתנו לנכרי

שמחוץ לבית קודם הפסח אף על פי שהישראל מכירו ואינו יהודי ויודע בו שלא יגע בו כלל אלא ישמרנו לו עד לאחר הפסח ויחזור ויתננו לו מותר ובלבד שיתננו לו מתנה גמורה בלי שום תנאי או שימכרנו לו מכירה גמורה בדבר מועט אבל מתנה על מנת להחזיר לא מהני:

ד. רשאי ישראל לומר לנכרי בשעה חמישית או קודם עד שאתה לוקח חמץ במנה קח במאתים שמא אצטרך ואקחנו ממך אחר הפסח אבל לא ימכור לו ולא יתן לו על תנאי ואם עשה כן הרי זה עובר בכל יראה ובל ימצא:

ה. חמץ שנמצא בבית ישראל אחר הפסח אסור אף על פי שביטלו:

א. אסור להאכיל חמצו בפסח אפילו לבהמת אחרים או של הפקר:

ב. אסור ליתן בהמתו לנכרי להאכילה בימי הפסח אם הוא יודע שמאכיל אותה פסולת שעורים שהוא חמץ:

סימון תמוט – דין חמץ שנמצא בהנות ישראל, והפועלים אינם יהודים, או בהיפוך, רבו פעיף אחד

א. חנות של ישראל ומלאי (פירוש הסחורה וכלי החנות) של ישראל ופועלים הנכנסים לשם נכרים חמץ שנמצא שם אחר הפסח אסור בהנאה חנות של נכרי ומלאי של נכרי

ופועלים הנכנסים לשם ישראל חמץ שנמצא שם מותר אפילו באכילה כך היא גירסת רש"י ורבינו האי אבל רבינו הנגאל גורס בהיפך:

סימון תנ – דין ישראל ואינו יהודי שיש להם שותפות, רבו ז' פעיפים

א. ישראל שלוה ככר מחבירו קודם הפסח צריך לפרועו אחר הפסח ויש בו משום גזל אם אינו פורעו:

ב. ישראל שמקבל מנכרי ברבית ככרות בכל שבוע יאמר לו קודם פסח שיתן לו בשבוע של פסח קמה או מעות וכיון שהתנה עמו כך אף על פי שאחר הפסח נותן לו ככרות חמץ חליפי הקמה והמעות הן ושרי:

ג. ישראל ונכרי שיש להם תנור בשותפות אומר לנכרי קודם פסח טול אתה של פסח ואני אטול אחר כך:

ד. ישראל שהיה לו תנור ואפו בו נכרים חמץ בפסח אפילו מעות אסור לקבל בשכרו דהוה ליה משתכר באיסורי הנאה ואם קבל כבר המעות מותר ליהנות מהם:

ה. (יש מי שמתיר להשכיר תנורו לנכרי על מנת שיאפה בו מצה ואם יאפה בו חמץ אין זקוק לו. הגה: וכן מותר להשכיר לו בית לדור בו ואף על פי שמכניס בו אחר כך חמץ שרי (אגור):

מוכנת לו שני
 חטא כל השנה

הנה מוכא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מקבץ שא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. ולקבל החברים ונדירים. לזכות את הרבים להיות בין עולם הבא, על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא תורה לשמה!
 וק"ה המזכה את הרבים ("כ"ב אדר). יום ט' משלשים יום קודם הפסח וזכה לזכרון צדיקים!

עמ"י

עש"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארח "הלכות פסח" שלשים יום קודם התג שגל יד" מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד עם רמב"א
הזהיר ממשנהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (הארז"ל)

רבינו יוסף קארו

רבינו משה איסרליש

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כג אדר
יום י'
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

גליון

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. פני שיבאני תלמוד לבי מעשה. (לברי מרות וישות). (לברי ורעית התורה).
נהרני עושה לשם חרוד קדושה בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדשים יאהרנהיי
על ידי העולם ברחילו ורחימו ביחודא שלים בשם קל וישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ג אדר יום י' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תנ – דין ישראל ואינו יהודי
יש להם שותפות

1. מותר לומר לעבד בפסח הילך דינר זה וקנה ואכול אף על פי שידוע שיקנה חמץ אבל לא יאמר לו צא ואכול ואני פורע ויש מתירים גם בזה אלא אם כן הקדים דינר או שנשא ונתן ביד. הגה: ואסור לקנות חמץ לנכרי בפסח אפילו במעותיו של נכרי (ריב"ש סימן מ"א):

2. אסור להשכיר כלי לנכרי בפסח כדי שיבשל בו חמץ אבל משכיר לו חמור להביא עליו חמץ. הגה: ויש מתירים להחם חמץ בכלי חמץ ולרחוץ בהם וכן שאר צרכי הנאה בכלי חמץ וכן הוא המנהג (תוספות פרק אין מעמידין ומרדכי פרק כל שעה):

סימן תנא – דיני הגעלת כלים, ובו כ"ז טעמים

א. קדרות של חרס שנשתמש בהם חמץ כל השנה אפילו אותם שעושים בהם דייסא ומיני קמחים משפשפן היטב בענין שלא יהא חמץ ניכר בהם ומותר להשהותן לאחר הפסח להשתמש בהם בין במינו בין שלא במינו ומצניען בפסח במקום צנוע שאינו רגיל לילך שם כדי שלא יבא להשתמש בהם בפסח וטוב לסגורם בחדר ולהצניע המפתח אבל היסק

שיסיקם באש אינו מועיל להם ולא לשום כלי חרס שנשתמש בהם חמץ אפילו שלא על ידי האור אלא שעירה לתוכו ורתחין. הגה: ויש אוסרים אפילו בכלי שני (המגיד פרק ה'). ואפילו אם ימלאום גחלים דחיישינן דלמא חייס עלייהו שמא פקעי (פירוש ש"מ יתבקעו) ולא עביד להו הסקה מעליא ומיהו אם החזירן לכבשן שמצרפין בו כלי חרס חדשים מותר דכיון שמכניסין להיסק גדול כזה ודאי לא חייס עלייהו דילמא פקעי אבל לתנורים שלנו לא. הגה: כל כלי הצריך ליבון או הגעלה אסור להשתמש בו אפילו צונן בלא הכשר (מרדכי ריש פרק כל שעה) ועיין ביורה דעה סימן קכ"א:

ב. כוביא שהוא כלי שעושין מלבנים ועפר ואופים ומטגנין בו וכן תנור קטן שקורין פירלי"א הסיקו מבחוץ אסור לאפות בו בפסח דאין חמץ שבו נפלט בכך ואם מלאו גחלים מבפנים שרי:

ג. סכנינים מגעילן בכלי ראשון ומותרין וכלי ראשון נקרא שהרתיחו בו מים על האש אפילו אינו עתה על האש רק שעודנו רותח וקודם ההגעלה צריך לשופם יפה במשחות או ברחיים להעביר כל חלודה שבהם קודם הכשרה הילכך אם יש בו גומות ואינו יכול לנקותו יפה אין מועיל לו הגעלה (פירוש הפלטה שהכלים פולטים

האיסור שבהם והוא מלשון שורו עבר ולא יגעיל) לבד וצריך ליבון במקום הגומות. הגה: והגזן של סכנינים אין לה תקנה בהגעלה ואסור להכניס בה הסכין בפסח (מהרי"ל):

ד. כלים שמשתמשים בהם על ידי האור כגון שפודים ואטכלאות וכיוצא בהם צריכים ליבון והליבון הוא עד שיהו נצוצות ניתזין מהם. הגה: ויש מקילין אם נתלבן כל כך שקש נשרף עליו מבחוץ (מרדכי סוף פרק ד' והגהות מיימוני פרק י"ו מהלכות מאכלות אסורות). ונהגין כסברא ראשונה בכל דבר שדינו בליבון אבל דבר שדינו בהגעלה רק שיש בו סדקים או שמחמירין ללבנו סגי בליבון קל כזה. הצובה צריך ליבון (מהרי"ל):

ה. כלים שנשתמש בהם בחמץ כפי תשמישן הכשרן אם תשמישן בכלי ראשון כגון כף שמגיסין בו בקדירה צריך להכשירן בכלי ראשון ואם תשמישן בכלי שני הכשרן בכלי שני וכלי שמשתמשים בו בעירוי שמערה מכלי ראשון לא סגי ליה בהכשר דכלי שני אלא צריך לערות עליו מכלי ראשון. הגה: כל הכלים שיש בהן סדקים או גומות או חלודה והוא בתוך הכלי ולא יוכל לנקות ולנקותן אין להגעילן וצריכין ליבון במקום הסדק והחלודה (רשב"א בתשובה):

מונח לו ש"כ א
חטא כל השנה

הנה מובא כאן ספר שנתקן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות יבן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות פסח" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארח "הלכות פסח" שלשים יום קודם התג שעה ידי "מפעל עולמי ללימוד ערוך שולחן ערוך מחדש עם רמ"א זיהיר ממשהו המין בפסח – מוכמה לו שלא יחטא כל השנה (הארז"ל)

עש"י

רבינו יוסף קארו זי"ע
בנו מנחם מ"י שולחן ערוך
פסח בערוך עם רמב"א
וי' יוסף קארו זי"ע שולחן ערוך
ועם פסח פסח
(עם אביו ר' אהר"י)

רבינו שמשון איזעלס זי"ע
בנו מנחם מ"י רמב"א
פסח בערוך עם רמב"א
וי' שמשון איזעלס זי"ע
(עם אביו ר' אהר"י)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כד אדר
יום י"א
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליון
י"א

תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצערת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיביאני המלמד לירי מעשה. (לירי מדות וישרות. לירי יריעת התורה. נהרתינו עושה לשם יחוד קודם שא קריה הוא ושיכונתיה בשם יהוה יהוה מן אר"י מתקבצים יאהרונה"י על ידי העולם בך חילו וקחימו ביהודיא שלים בשם כל וישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ד אדר יום י"א משלשים יום קודם הפסח

המשך סימון תנא – דיני הגעלת כלים

- כל כלי הולכין בו אחר רוב תשמישו הלכן קערות אף על פי שלפעמים משתמשין בהם בכלי ראשון על האש כיון שרוב תשמישן הוא בעירוי שמערה עליהם בכלי ראשון כך הוא הכשרן. הגה: ויש מחמירין להגעיל הקערות בכלי ראשון (טור בשם אבי העזרי ומרדכי פרק כל שעה ותוספות סוף מסכת ע"ז) וכן הוא המנהג. וכן בכל דבר שיש לחוש שמא נשתמש בו בכלי ראשון כגון כפות וכדומה לזה (הגהות מיימוני פרק ה' ואגור). ויש מחמירין להגעיל כל כלי שתייה אף על פי שתשמישן בצונן משום שלפעמים משתמשין בהם בחמין (רבינו ירוחם) וכן הוא המנהג להגעילן ובריעבד סגי להו בשטיפה וקערות גדולות שלא יוכל להכניס תוך כלי ראשון יתן להכניס תוך כלי ראשון יתן עליהם תבן מלובן אבן מלובן ויערה עליהם ורתחין מכלי ראשון והוי ככלי ראשון וכן כל כיוצא בזה ויעביר האבן על כל הכלי שאז מגעיל כולו (מרדכי פרק כל שעה והגהות מיימוני פרק ה' ואגור ואיסור היתר כלל ג"ח):
- יש מי שאומר דכפות אין העשויות מקרן אין להם תקנה בהגעלה דכיון שמתקלקלין במים המים היישינן דימלא חייס עלייהו:
- אחד כלי עץ ואחד כלי אבן ואחד כלי מתכת דינם להכשירם בהגעלה.

- הגה: וכן כלי עצם צריכים הגעלה (מרדכי פרק כל שעה):
- המגעיל קודם שעה חמישית יכול להגעיל ביהוד כלי ראשון וכלי שני וכלים שבלעו דבר מועט ואינו חושש (גם כן אם מגעיל מקצת הכלי שני פעמים) (דברי עצמו):
- סלים שמולחים בהם הכשר יש מצריכין להם הגעלה ויש מי שהולק ונראין דבריו (וטוב להגעילן או לקנות חדשים):
- מחבת שמטנגין (פירוש שיוצקין בה שמן לאפותו) בה מותרת בהגעלה ואם היא ארוכה משיה חציה והופך עוד ומשיה חציה האחר ואם היא ארוכה ביותר מלבנה באמצע. ויש מחמירין ללבן המחבת (טור יורה דעה בשם רבינו יואל ותשובת רשב"א וטור בשם רש"י ורבינו הם) (ובליבון כל דהו שקש נשרף עליו מבחורן סגי ליה) (דברי עצמו) ונוהגין ללבנו לכתחלה מיהו סגי ליה בהגעלה אם אין בו גומות (מהר"ל):
- כל הכלים צריך להגעיל ידותיהם כמותן. הגה: מיהו אם לא הגעילו הידות אין לאסור בריעבד ואפילו לכתחלה יכול להגעילו על ידי שיערה שמערה עליהן (איסור והיתר הארזן כלל ע"א):
- כלי שיש בו טלאי אם קדם הטלאי לבליעת האיסור אין צריך להסירו דכבולעו כך פולטו ואם קדמה בליעת האיסור לטלאי צריך להסירו להסיר הטלאי קודם הגעלה או ישים גחלים על מקום הטלאי עד שישרף גוף

- האיסור אם ישנו ואחר כך מגעיל כל ואחר כך מגעיל כל הכלי ואם הוא של עץ אין לו תקנה אלא אם כן ירחיב הסדק כל כך שיוכל להוציא משם מה שבתוכו. הגה: אלא אם כן ירחיק הסדק כל כך שיוכל להוציא משם מה רושם שבתוכו. הגה: רושם שעושים האומנים בתוך כלים מותר להגעילן מאחר להגעילו מאחר שנעשה מחדש וינקרם היטב (איסור והיתר והגהות):
- כסוי של ברזל שמכסים בו הקדירה צריך הגעלה כיון שמויע בכל שעה מחום הקדירה ואם נתגווה בפסח על הקדירה בלא הגעלה כל התבשיל אסור שזיעת הכסוי מתערב בתבשיל:
- כסוי של ברזל שמשמים אותו שמשמין אותו על החררה כשנאפית על כשנאפת על הכירה צריך ליבון:
- מדוכה מותרת בהגעלה ואם היא גדולה שאינו יכול להכניסה ביורה משים בה מים רותחים ומכניס רותחין ומכניס בתוכה אבן ורתחת ועולה הרתיחה בכל שפתה דכל כהאי גוונא הוי הגעלה דכלי ראשון. הגה: ויש מחמירין ללבן המדוכה (טור יורה דעה בשם רבינו יואל ותשובת רשב"א וטור בשם רש"י ורבינו הם) אך בליבון כל דהו דהיינו שישרף עליו קש מבחורן סגי (דברי עצמו). ונוהגין ללבן לכתחלה מיהו סגי ליה בהגעלה אם אין בו גומות (מהר"ל) ואם המדוכה של עץ יש לקלפו בכלי אומנות דחיישינן לגומות ולהגעילו אחר כך (הגהות מיימוני פרק ה'):

הנה מוכח כאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מחזיק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מוכח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בנתיב נכסותי ונכסותי מדרשות. ובשמחות. ולקבל החברים וירידים. לזכות את הרבים להיות יבן עולם הפא' על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שיהא יתורה לשמחה" וכן תמונה את הרבים [כ"ד אדר]. יום כ"א משלשים יום קודם הפסח וזכה לבני צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א'
 הזהיר ממשהו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (הארוז"ל)

עמ"י

עש"י

תניא שואלין ודורשיין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום

כה אדר
 [יום י"ב]
 משנשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשיין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בצעות הלכות חג בחג

גליון
 י"ב

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני הפלמוני לירי מעשה. ולידי מדות ישראל. ולידי יריעת התורה.
 נהרבינו עושה לשם יחוד קודקודא קריין הוא ושיכונתיה קישם יהוה"ה בקשם אדוניי מתקדריים יאהרונה"ה
 על ידי הנעלם בדיחילו ורחמינו ביהודיא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ה אדר
יום י"ב משלשים יום קודם הפסח

המשך סימנא תנא – דיני הגעלת כלים

יז. הדרך שעורכים עליו כל השנה וכן עריבה שלשין בה צריכים הגעלה. הגה: ולא מהני בה קילוף בכלי אומנות וכן כל דבר שצריך הגעלה הצריך הגעלה לא מהני ליה קליפה (מהר"ו). והמנהג שלא להשתמש בפסח בעריבות ודפין שלשין עליהן כל כליהם כל השנה אפילו על ידי הגעלה וכן עיקר (מרדכי פרק כל שעה וכל בו) וכבר נתבאר לעיל סימן תמ"ב סעיף י"א:

יח. הנפה צריך לדקדק בה מאד לנקותה מפתיית החמץ הנדבק בה ונסרך ונדבק בנקבי אריגת הנפה ובעץ שבה וישפשפו אותה וישפשו אותה במים יפה יפה והוא הדין לכל שאר כלי הלישה שהשפשוף בהם עיקר גדול. הגה: ונהגו שלא להשתמש בנפה על ידי הגעלה ואין לשנות (מהר"ל ובית יוסף) וכן בכל כיוצא בזה כגון הכלי שקורין רי"ב אייז"ן או הכיס של רחיים (מהר"ל) בכולן לא מהני להו הגעלה וכן סלים שמשמשין בהן חמץ בהם חמץ דינם כנפה אבל שקים ישנים נוהגין בהן היתר על ידי כבוס וצריך להתייר כל התפירות שבהן קודם הכבוס (תרומת הדשן סימן קי"ז):

יט. הרחת שקורים פאל"ה יש אומרים שאין שאין מועיל מועיל לה הגעלה וצריך לקנות חדשה:
 כ. השלחנות והתיבות שמצניעים בהם אוכלין כל השנה רגילים כלה שנה רגילים לערות עליהם רותחין לפי שלפעמים נשפך מרק מן הקדירה לתוכן:

כא. חביות של חרס שנתנו בהם שכר שעורים מותרים בהגעלה או בעירוי ג' ימים. הגה: והגעלת החבית יעשה והגעלה החביות יעשה בדרך זה ילבן אבנים וישים בהם ויערה עליהם רותחים מכלי ראשון ויגלגל החבית שיגיע הגעלה לכל מקום (הגהות מיימוני פרק ה'). ובדיעבד אם נתנו בהם יין או דבש בלא הגעלה רק שהדיחין היטב תחלה מותר לשחות ממנו בפסח (מרדכי פרק כל שעה והגהות אשרי פרק ב' דע"א ותרומת הדשן בסימן ר"א):

כב. כל הכלים אפילו של חרס שנשתמש בהם חמץ בצונן מותר להשתמש בהם מצה אפילו בחמין חוץ בחמץ חרוץ מבית שאור ובית חרוסת שאף על פי שלא שאף על פי שלא נשתמש בהם חמץ אלא בצונן אסור להשתמש בהם מצה בחמין אבל בצונן להניח בהם מצה אפויה מותר אבל אסור ללוש בהם וכל זה בלא הגעלה אבל על ידי הגעלה אפילו בית שאור וחרוסת מותרים אם אינם של חרס אבל לשל

חרס לא מהני הגעלה ואפילו לא נשתמש בהם חמץ אלא בצונן לא נשתמש בהם מצה אפילו בצונן והאידינא נהגו עלמא דלא לאשתמושי בפסחא במאני דפחרא עתיקי (פירוש כלי חרס ישנים) (ותנור של בית החורף דינו ככלי חרס ואסור לשום שום דבר על התנור בפסח) (מהר"ו):

כג. כלי חרס המצופין בהתוך זכוכית דינם ככלי חרס. הגה: ויש מקומות שנהגו שלא להשתמש בכלי חרס גליזארי"ט אפילו חדשים (מהר"ל) ואין להחמיר רק במקום המנהג (תשובת מהר"ל):

כד. כלי עץ המצופים בסממנים שקורים ברנים דינם ככלי חרס. הגה: ויש מקומות שמחמירים שלא להשתמש בכלים צבועים אפילו הן חדשים (מהר"ל) וכן המחופין בבדיל ואין להחמיר בזה רק במקום שנהגו איסור (תשובת מהר"ל):

כה. כל כלי השתיה בין צלוחיות בין כוסות מותרים בשטיפה בין שהם של זכוכית בין שהם של עץ בין שהם של מתכת בין שהם של חרס ואף על פי שלפעמים נותנים בהם לחם הם כיוון שרוב תשמישן אינו אלא בצונן סגי בשטיפה שלא הלכו בכל כלי אלא אחר רוב תשמישו. הגה: מיהו יש מחמירים ומצריכין הגעלה וכן נוהגין ועיין לעיל סעיף ו':

הנה מובא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקתי בנסיונות ובקבתי מדרגות. ובשמחות. ולקבץ הספרים וירידים. לזכות את הכמים להיות בין עולם הבא על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [כ"ה אדר]. יום י"ב משלשים יום קודם הפסח וזכה לפני צדיקים!

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
 שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד"ץ רמב"ם
 הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מובטח לך שלא יחטא כל השנה (האר"י"ל)

עמ"י

עש"י

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הפסח שלשים יום**

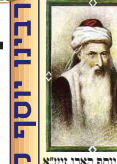
רבינו יוסף קארו זצ"ל

הבית ששה אסירי"ש ויניא
 מלך חב"ד ספי' "המבוא"
 גמב' ספי' ירושלים ת"ר
 רח"ת ארי' שנת' ת"א שנת' תש"פ
 יום מולדתו תש"פ
 (בגמ' ספי' ירושלים ת"ר)

כ"ו אדר
 [יום י"ג]
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליצין
 י"ג

רבינו יוסף קארו זצ"ל

הבית ששה אסירי"ש ויניא
 מלך חב"ד ספי' "המבוא"
 גמב' ספי' ירושלים ת"ר
 רח"ת ארי' שנת' ת"א שנת' תש"פ
 יום מולדתו תש"פ
 (בגמ' ספי' ירושלים ת"ר)

תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצרת הלכות חג בחד

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיבאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ידעית התורה.
 ובהרבי עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתבטרים יאהרונה"ו
 על ידי הנעלם בקהילו וקרחמו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום כ"ו אדר
 יום י"ג משלשים יום קודם הפסח**

המשך סימן תנא – דיני הגעלת כלים

כו. כלי זכוכית אפילו מכניסין לקיום ואפילו משתמש בהן בחמין אין צריכים שום הכשר שאינם בולעים ובשטיפה בעלמא סגי להו. הגה: ויש מחמירין ואומרים דכלי זכוכית אפילו הגעלה לא מהני להו וכן המנהג באשכנז ובמדינות אלו (סמ"ג ואגור). וכן כל כסף שיש בתוכן התוך זכוכית שקורין גישמעלצ"ט אין להגעילו אבל מבחורין אינו מודק (תרומת הדשן סימן קל"ב):

כז. שפוד ישן שצלו בו עופות בפסח מותרין אף על פי שמקודם צלו בו בשר מלוח ממלח שלא נבדק. הגה: מיהו אין להתיר רק בדיעבד וכן הברזות שבחבויש של יין נוהגין להדיחן (אגור) ומהר"ל). וכן העצים שתוחבין בהם כלי שתיה צריכין הרחה לשום בהם כלים בפסח (מהר"י):

**סימן תנב – דין זמן הגעלת הכלים,
 ובו ז' סעיפים**

א. יש לזוהר להגעיל קודם שעה חמישית כדי שלא יצטרך לדקדק אם הכלים בני יומן או לאו (או אם יש ששים במים נגד כלי שמגעיל או לאו) (טור) וכן אם מגעיל כלים שבליעתן מועטת עם כלים שבליעתן מרובה וכן אם משהה הכלים בתוך היורה יותר מדאי ואינו משהה אותם כל כך וכו' כדי שלא יצטרך לזוהר שלא ינוחו המים מרתיחתן. הגה: אך רבים חולקים

וסבירא להו דאין הגעלה מועלת כלום אם אין המים רותחים (וכן משמע מהרא"ש וסמ"ג ותרומת הדשן סימן קל"א ואגור וטור בסיומן ק"ה) על כן יש לזוהר אפילו קודם זמן איסורו שלא ינוחו מרתיחתן כל זמן שמגעיל (דברי עצמו) ושלא יכניס הכלים עד שירתחו המים וכן כדי שלא יצטרך להגעיל היורה הגדולה שמגעילים בה תחלה וסוף. הגה: ואם לא הגעיל קודם זמן איסורו יכול להגעיל עד הפסח שאז חמץ במשהו ואינו מועיל הגעלה שחזור ובוכל אבל מותר לבבן כלי תוך הפסח (דברי עצמו ותשובת רשב"א). וכשמגעיל קודם פסח לאחר שש צריך לזוהר בכל הדברים הנזכרים שאין צריך לזוהר בהם קודם שש:

- ב.** יש לזוהר מלהגעיל כלי הבשר וכלי חלב ביחד אלא אם כן אחד מהם אינו בן יומן. (וכל שכן כלי של איסור. על כן נהגו שלא להגעיל שום כלי בן יומן):
- ג.** לא יניח כלים הרבה לתוך כלי ויגעילם יחד (אם נוגעים זה בזה):
- ד.** אם מגעיל בצבת יגלגל הכלי דאם לא כן במקום הצבת לא סליק דיקולא דמיא:
- ה.** אין מגעילין בחמי טבריה אפילו כלים שיונם ככלי שני מפני שאינה תולדות האור וכבולעו כך פולטו מה פולעו על ידי תולדות האור אף פולטו על ידי תולדות האור. הגה: ומיהו אם נשתמש בו רק במי טבריה מגעילו בהן (בית יוסף בשם אורחות חיים). ואין מגעילין בשום משקה רק במים מיהו

בדיעבד מהני הגעלה בכל משקה (בית יוסף בשם אורחות חיים). אם הגעיל הרבה כלים ביורה עד שמרוב פליטת הכלים נעשו המים כציר אין להגעיל עוד באותן המים (ר"ן פרק כל הבשר):

ו. כלי גדול שאינו יכול להכניסו לתוך כלי אחר מחמת גודלו עושה שפה לפיו בטיט כדי שיתמלא היטב ויגיעו המים בשפתו וממלאו מים ומרתיחו או יקח אבן רותחת או לפיד אש וישליכנו לתוכו בעודו רותח ומתוך כך ירתיחו המים יותר ויעלו על שפתו:

ז. נוהגין לשטוף הכלי במים קרים אחר הגעלה מיד:

**סימן תנג – דיני החטים וטחינתם
 למצות, ובו ט' סעיפים**

א. אלו דברים שיוציאים בהם ידי חובת מצה בחטים ובשעורים ובכוסמין ובשבולת שועל ובשפון (והמנהג ליקח לכתחלה חטים) (מהר"ל) אבל לא באורז ושאר מיני קטניות וגם אינם באים לידי חימוץ ומותר לעשות מהם תבשיל. הגה: ויש אוסרים (טור והגהות מיימוני פרק ה' ומרדכי פרק כל שעה) והמנהג באשכנז להחמיר ואין לשנות מיהו פשוט דאין אוסרים בדיעבד אם נפלו תוך התבשיל וכן מותר להדליק בשמנים הנעשים מהם ואינן אוסרים אם נפלו לתוך התבשיל וכן מותר להשהות מיני קטניות בבית (תרומת הדשן סימן קי"א). וזרע אקליו"א (מהר"ל) וענינים אליינד"ר אין מיני קטניות ומותר לאכלן בפסח כן נראה לי:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחזקת שלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הציבור פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקמיות ובקמיות מפרשות. ובשמחות. וקבלת התברים וידידים. צננות את הכבים צהיות "בן עזים הפא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [כ"ו אדר]. יום י"ג משלשים יום קודם הפסח וזכה לפני צדיקים!

עמ"י

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
שעל ידי 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מורחב עם הרמ"א'
הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מוכרחה לו שלא יחמא כל השנה (האר"י"ל)

עשרו

רבינו יוסף קארו
מלך חכמי ספרד ושו"ת יעד
לפני מלכות בית המלך
והיה מפורסם כמורה נבוכים
(בשם אביו ר' יצחק יוסף)

רבינו אברהם אבן
עזרא
מלך חכמי צרפת ושו"ת
לפני מלכות בית המלך
והיה מפורסם כמורה נבוכים
(בשם אביו ר' יצחק יוסף)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כז אדר
[יום י"ד]
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובנו חסה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בצעות הלכות חג בחד

ג' ליון
י"ד

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שביאני תלמוד ליד מעשה. גלוי מדות ושרות. גלוי דרשת התורה.
נחיינו עושה לשם יחד קודש קריה הוא ושכונתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדמים יאהרונה
על ידי הנעלים ברחמינו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ז אדר יום י"ד משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תנג – זיני החטים וטחינתם למצות

- ב. העושה עיסה מן החטים ומן אם יש בה טעם דגן יוצא בה ידי חובתו בפסח:
- ג. אם לא ביררו החטים מאכילת עכבר אין בכך כלום. הגה: וכן אם לא ביררו ממנו אותו דגן שצמח מיהו צריך לראות שאין בו כל כך שלא יהא ששים כנגדו מן ההיתר (תגרות מיימוני בשם סמ"ק תרומות הדין סימן ק"ד):
- ד. החטים שעושים בהם מצת מצוה טוב לשמרן שלא יפלו עליהם מים משעת קצירה ולפחות משעת טחינה ובשנת הדחק מותר ליקח קמח מן השוק:
- ה. האדינא אסור ללתות בין חטים בין שעורים:
- ו. שקים שנתונים בהם קמח כל השנה אם רוצה ליתן בהם קמח ומכבסים אותם יפה צריכים להחיר קודם הכבוס כל התפירות שבהם בקצות או אם הם מטולאים:
- ז. כשמולכים השקים שיש בהם קמח מהרחיים אסור להניחם על גבי בהמה שאין אוכף או עור עב תחת השק. הגה: וכן יזהר לכתחלה שלא להניח הרבה שקים עם קמח זה על זה במקום שאפשר (מרדכי סוף פרק אלו עובדין):
- ח. נוהגים לנקר הרחיים משום דזמנין נתנו בהם תבואה לתותה לסולת ונוהגים שקמה הראשון שנטחן אחר הניקור שומרים אותו עד לאחר הרגל. הגה:

ואנשי מעשה רגילים לילך בעצמם אל מקום הרחיים לראות הם בעצמם לטחינת קמחיהם (מרדכי):

ט. צריך לטחון החטים יום או יומים לפני הלישה ואם טחנו בערב פסח יש אומרים שאסור ללוש מצה בו ביום לפי שהקמה בשעת טחינה רותה ומחמם המים והעיסה נוחה להחמיץ:

סימן תנד – באיזה מצה אינו יוצא ידי חובתו, וכו' ד' מפעלים

א. אין יוצאין לא בפת סובין ולא בפת מורטן אבל לש הוא את העיסה בסובין ובמורטן שבה ויוצא בה ויוצא במצה מסלת נקיה ביותר ואין אומרים אין זה לחם עוני. הגה: וטוב לכתחלה שלא לעשות המצה רחבה יותר מראי דתוי כאשישה (מהרי"ו):

ב. עיסת הכלבים בזמן שהרועים אוכלים ממנה יוצאים בה ואם לאו אין יוצאים בה שאין זו משומרת לשם מצה. הגה: כך הם דברי הרמב"ם אבל יש אומרים הטעם משום שאינו קרוי לחם כל זמן שאין הרועים אוכלים ממנו וכן נראה עיקר (טור יורה דעה סימן ש"ל ור"ש בפירוש דמסתח חלה פרק קמא):

ג. ליכא בזמן הזה דידע למחלט הלכך כל מין חליטה אסור:

ד. אין אדם יוצא ידי חובתו במצה גזולה במה דברים אמורים כשגול מצה אבל אם גזל חטים או קמח ועשאו מצה יוצא בה שקנאה בשינוי ודמים לבד הוא חייב לו. (ולענין ברכה עיין לקמן ריש סימן תרמ"ט):

סימן תנה – דין מים שלנו, וכו' ו' מפעלים

א. אין לשין אלא במים שלנו בין שהם מי בורות ומעינות בין שהם מי נהרות ושואבים אותן מבעוד יום (סמוך לבין השמשות) (דברי עצמו והגהות מיימוני פרק ה') או בין השמשות ואין לשין בהן עד שיעבור הלילה כולה ויכולים לשאוב יום אחד לימים הרבה ואם הזמן חס יניחם במרתף שהוא קר ואם הזמן קר יניחם באויר כי המרתף הוא חם וצריך להשכים ולהכניסם לבית קודם שיוצא השמש ואפילו ביום המעונן. הגה: ואם לא הכניסם בהשכמה אם לא עמדו כל כך עד שהחממו אינו מוזק ויותר טוב להעמידם תחת התקרה שמה ישכח להכניסם בהשכמה (בית יוסף בשם ארוחת חיים). וכשמוליך המים תחת אויר הרקיע יש לכסותם (תרומת הדין סימן קט"ו בשם סמ"א וסמ"ק ומהרי"ק). כשחל פסח באחד בשבת יש לשאוב המים אור י"ג דהיינו בליל ה' (מרדכי סוף פרק קמא דפסחים). לכתחילה יש לשאוב מן הנהרות ולא מן הבארות (אשרי ומרדכי) אבל כשהנהרות גדולות מהפרכת שלגים וגשמים טוב יותר לשאוב מן הבארות (מהרי"ו). ואין לשפוך מים שלנו מכת מת או תקופה הנופלת (מרדכי פרק כל שעה והגהות מיימוני פרק ה') ומכל מקום טוב לכתחלה להשים בהם ברזל גם אסור לשאוב מים על ידי נכרי למצות של מצוה ואף לטאר מצות ישאב ישראל (מרדכי ומהרי"ו ברי"ן ומהרי"ל) אם אפשר ונוהגין ליטול מים מיוחדים למצה של מצוה ונוהגין ליקח כלי חסם חדשים ואין לשנות המנהג אבל בשל עץ אין להקפיד (כל בו):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מובא שלא יחמא כל השנה. נא לפרסם בקפתי בנסיות ובקפתי מדרשות. ובשמות. ולקבל הסברים וידידים. לזכות את הרבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פסח' יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [כ"ז אדר]. יום י"ד משלשים יום קודם הפסח זוכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד' עם 'דבראי'
 הזהיר ממשהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחמא כל השנה (האריז"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום

כח אדר
יום ט"ן
משלשים יום
קודם הפסח

ג' ליון
ט"ז

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בנינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצרת הלכות חג בחד

סדר הלימוד ליום כ"ח אדר
יום ט"ו משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תנה – דין מים שלנו

ב. יש אומרים שמים המכונסין בסטיטונ"ה מותר ללוש בהם סממן לשאיבתן ואין להקל בדבר אם לא בשעת הדחק:

ג. אין ללוש במים חמין אפילו לא נתחממו אלא בחמה ולא במים הגרופים מדוד גדול שנחשתו עבה ותלוי על מקום האש ומים שבתוכו פושרים אפילו כשאין האש תחתיו ואם עבר ולש בין באלו בין במים שלא לנו אסור ויש חולקין ומתירין בלש במים שלא לנו ויש אומרים דבשווג מותר ובשעת הדחק יש לסממן עליהם. הגה: ואפילו בלא דחק יש להתיר אם עבר בשווג ולש במים שלא לנו (רבינו ירוחם ובית יוסף):

ד. מים שלא לנו שנתבטלו חד בתרי במים שלנו לשין בהם:

ה. נוהגין שלא ליתן מלח במצה ונוכין הדבר (ואפילו בדעיבד יש לאסור) (מרדכי ודברי עצמו):

ו. לש המצה בקצה ושומשמן ובמיני תבלין כשרה כיון שיש בה טעם מצה ומכל מקום אין ליתן בה תבלין לפי שהוא חד ומחמם העיסה. הגה: ופלפלין אפילו בדעיבד אסור וכן אם נפל בה סיד (מהרי"ב):

סימן תנו – דין שיעור כמות לישת המצות, ובו ג' סעיפים

א. אין לשין לפסח עיסה גדולה משיעור חלה שהיא מ"ג ביצים וחומש ביצה בינונים והוא עשרון וכן ישער אותה ימלא כלי מים ויערה המים ממנו לכלי אחר ואחר כך יתן בו מ"ג ביצים ויחזיר בו המים שעירה ממנו והמים שיוותרו יתנם בכלי אחר והכלי המחזיק אותם הוא המדה למלאותו מקמה והמדה מחוקה ולא גדושה ושיעורה מקמה חטה מצרית תק"כ דרהם מצריים בקירוב. הגה: ולא ידחק הקמה במדה דאם כן לא ילוש יפה וטוב לומר בשעת תניתת הקמה למדה שעושה לשם מצוה (מהרי"ל):

ב. אם לש יותר משיעור זה מותר בדעיבד:

ג. אף על פי שאין מודדין קמה ביום טוב ללוש ביום טוב של פסח שאין לשין עיסה גדולה מעשרון מותר למדוד ויש אוסרים אלא יקח באומדן הדעת ולא ירבה על עשרון (והכי נהוג):

סימן תנו – דין הנהגת החלה בעיפת מצוה, ובו ב' סעיפים

א. מפני שצריך לדקדק בשיעור העיסה שלא להרבות בה משום חשש חימוץ ומוטב שימעט בה לכן טוב לקרב העיסות יחד בשעת הפרשת חלה שישקו זו בזו דשמא יש בהם שלא היה בה כשיעור ואם אי אפשר להפריש חלה בעודה עיסה מפני

המהירות יפרישנה אחר אפייה מיד שיתן כל המצות בסל והסל מצרפם לחלה וזהו הדרך היותר נכון. הגה: ואם היה בו שיעור חלה ושכח להפריש יפריש אחר כך ואפילו צירוף סל לא צריך ואם לקח ממקצת העיסות וממקצת לא לקח ונתערבו צריך ליקח חלה מכל אחד ואחד או ללוש עיסה אחרת ויקח ממנו גם כן על אותן שנתערבו ואם מכיר מצה אחת שחייבת בחלה נוטל ממנה על האחרות (תנהות מיימוני פרק ג') ומדרכי ריש פרק אלו עוברין ובית יוסף בשם תוספות פרק קמא דביצה):

ב. הלש עיסה ביום טוב של פסח לא יקרא שם לחלה עד שתאפה שאם יקרא לה שם אינו רשאי לאפותה ואם יניחנה כך תחמין ואינו רשאי לשורפה ביום טוב ואם שכח וקרא לה שם שילנה לצונן וימנענה מלהחמין. הגה: ואם יש כהן קטן שלא ראה קרי או גדול שטבל לקריו מותרים לאפות החלה בשבילו (טור) ויש אומרים שאין מאכילין חלה בזמן הזה לשום כהן (מהרי"י). יש אומרים דמותר ביום טוב ללוש פחות מכשיעור כדי לפטור עצמו מן החלה (רי"ן פרק אלו עוברין):

סימן תנה – דין מצוה ללוש המצה בערב פסח, ובו סעיף אחד

א. נוהגים שלא ללוש מצת מצוה בערב פסח עד אחר שש שעות שהוא זמן הקרבת קרבן פסח ובי"ד שחל להיות בשבת לשין בערב שבת אחר שש שעות:

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
 שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מותבר עם רמ"א"
 הזוהיר ממשהו המין בפסח – מובטח לו שלא יהטא כל השנה (האריז"ל)

עמ"י

עש"י

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הפסח שלשים יום**

כ"ט אדר
 [יום ט"ן]
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובגן חסה תיקן להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלבנות פסח בפסח הלבנות בצורת הלבנות חג בחג

ג' ליון
 ט"ז

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מכתב ספר "שולחן ערוך"
 נפטר בט"ז שבט ה'תקכ"א
 (בג' אדר ר"ת ארבעים ד'ת')

רבינו משה איסרל"ש
 רבינו משה איסרל"ש זצ"ל
 בעל מכתב ספר "רמב"א"
 נפטר בט"ז שבט ה'תקכ"א
 (בג' אדר ר"ת ארבעים ד'ת')

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיבאני התלמוד לידי מעשה. ולידו מדות וישות. ולידו יגיעת התורה.
 ונהרני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדמים יאהרונת"י
 על ידי הנעלם בקהילו וקיימוהו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום כ"ט אדר
 יום ט"ז משלשים יום קודם הפסח**

סימן תנט – דין מקום וסדר לישת המצות, וכו' ו' סעיפים

א. אין לשיין במקום השמש וביום המעונן אסור תחת כל אויר הרקיע משום דיומא דעיבא כוליה שמשא. הגה: ועל כן נהגו לזוהר מללוש נגד החלון הפתוח אפילו אין שם שמש שמא יהיה מעונן ולאן אדעתיה (תרומת הדרן סימן קצ"ג) וכן יש לזוהר מלהוליך המצות לתנור תחת הרקיע מגולה וכן המים או הקמח (הגהות מיימוני פרק ה' בשם סמ"ק ומהר"ו). ולא יתקרב ללוש אצל התנור מפני חום התנור.

ב. לא יניחו העיסה בלא עסק ואפילו רגע אחד וכל זמן שמתעסקים בו אפילו כל היום אינו מחמיץ ואם הניחו בלא עסק שיעור מיל הוא חמץ ושיעור מיל הוא רביעית שעה וחלק מעשרים מן השעה. הגה: ויש להחמיר למהר בענין עשיית המצות כי יש לחוש שהשהיתו יצטרפו לשיעור מיל או שיהיה במקום חם שממחר להחמיץ (הגהות מיימוני פרק ה' ומרדכי פרק אלו עוברין). ואחר שנתעסקו בבצק ונתחמם בידים אם יניחוהו בלא עסק מיד יחמיץ ואם התחילו בשתי עיסות כאחד והחמיצה האחת בידוע שהחמיצה גם השנית אפילו אין רואין בה סימני חמיץ

ג. לא יניחו העיסה בלא עסק ואפילו רגע אחד וכל זמן שמתעסקים בו אפילו כל היום אינו מחמיץ ואם הניחו בלא עסק שיעור מיל הוא חמץ ושיעור מיל הוא רביעית שעה וחלק מעשרים מן השעה. הגה: ויש להחמיר למהר בענין עשיית המצות כי יש לחוש שהשהיתו יצטרפו לשיעור מיל או שיהיה במקום חם שממחר להחמיץ (הגהות מיימוני פרק ה' ומרדכי פרק אלו עוברין). ואחר שנתעסקו בבצק ונתחמם בידים אם יניחוהו בלא עסק מיד יחמיץ ואם התחילו בשתי עיסות כאחד והחמיצה האחת בידוע שהחמיצה גם השנית אפילו אין רואין בה סימני חמיץ

ד. אם לש אחר זמן איסור חמץ אלו המים עם שאר המים שרוחצים בהם העריבה לא ישכסם אלא במקום מדרון כדי שלא יתקבצו במקום אחד ויחמיץ. הגה: והכלים שמתקנים בהם המצות והסכין שחוחתין בו העיסה יגדרם תמיד בשעת עשייה שלא ידבק בהם הבצק ולאחר עשייה ידחם וינגבם היטב לחזור ולתקן בהם פעם שנית (מהר"ל) וזהו עדיף טפי ממה שנוהגין לגרדן כי אי אפשר לנקותן היטב על ידי גרידה והמחמיר יגרדן ואחר כך ידחן (דברי עצמו). וביום טוב מותר לעשותו על ידי

נכרי ואם אין נכרי ישלם לצונן או יתנם לתנור שיאפה הבצק שעליהם והעריבות שאפשר לתת דבר בתוכו מותר להדיח וכן כל כיוצא בזה ויש לזוהר בעריבה שלשין בה שלא יהיה בו שום גומא או סדק שלא יוכל לנקרו אחר הלישה ותחמיץ ואחר כך כשחוזר ולש בו מתערב בבצק (מהר"ל). ולא יתן העריבה על כר או כסת צמר בשעת הלישה שמחמם העריבה אבל על של עור שרי (מהר"ו):

ה. עברה ולשה תחת השמש הפת מותרת:

ו. אם העיסה רכה לא יוסיף בה קמח אלא עושה עיסה קטנה מגיבול קשה ויערבנה עם העיסה הרכה. הגה: וירחיק המצות מהקמח כי הקמח הנדבק בהן בא אחר כך בתבשיל ומתחמץ (מרדכי ריש פרק אלו עוברין):

סימן תס – דיני מצת המצוה, וכו' ז' סעיפים

א. אין לשיין מצת מצוה ולא אופין אותה על ידי נכרי ולא על ידי חרש שוטה וקטן:

ב. הרא"ש היה משתדל במצת מצוה ועומד על עשייתם ומזרזו העוסקים ומסייע בהן בעריכתן וכן ראוי לכל אדם לעשות להטפל הוא בעצמו במצוה:

הנה מובא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחלקו של שלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. פן יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מובטח שלא יהטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התחברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכך המזכה את הרבים [כ"ט אדר]. יום ט"ז משלשים יום קודם הפסח וזכה לזכרון יצדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שיעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רב'אי
 הזהיר ממישהו חמץ בפסח – מוכתה לו שלא יחטא כל השנה (הארז"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום
הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג באג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיביאני התלמוד לדין מעשה. לדין מדות וישות. לדין ידיעת התורה.
 ונהיני עושה לשם יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה וקבשם אדניי מתקדמים יאהודנהיי
 על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם קל ושראָל.

סדר הלימוד ליום א' ניסן
יום י"ז משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תס – דיני מצת המצוה

ג. הלש אחר זמן איסור חמץ יאמר בשעת לישה כל פירורים שיפלו בשעת לישה ועריכה וכן בצק הנדבק בכלים אני מבטל אותם כדי שנמצא שמבטלן קודם חימוצן:

ד. אין עושין סריקין המצויירין דהיינו לצעיר בפת כמין היה ועוף אבל כל מה שעושים אותו במסרק כדי שלא יתפח וכן מה שמנקבין המצות מותר ומכל מקום טוב למחר לעשותן שלא להשהות בהן. הגה: ויש לעשות המצות רקיקין ולא פת עבה כשאר לחם כי אין הרקיקין ממהרים להחמיץ:

ה. אין עושין בפסח פת עבה טפח:

ו. אין להקל כמה שהחמירו הקדמונים שלא לעשות פאנדי"ש או פלאדוני"ש:

ז. אין ליתן ביצים שלמים במצה שתאפה עמהם:

סימן תסא – דיני אפיית המצה, ובו ה' סעיפים

א. תנור שאופים בו חמץ צריך לזוהר כשיסיקוהו כדי לאפות בו מצה שילכו הגחלים על פני כולו ואין די לו בלהבה דכמו שבולע על ידי גחלים כך פולט על ידי גחלים ושיהו ניצוצות נתזין ממנו הילכך אם

הסיקוהו כמה פעמים קודם הפסח אינו מספיק אלא אם כן כיוון להתירו לצורך פסח כי שמה לא הלכו הגחלים על פני כולו כל זמן שלא כיון לכך ויש נוהגים להטיל בו קרקע חדש כדי שלא יצטרכו היסק ומנהג יפה הוא. הגה: וכשיכשירו על ידי היסק טוב וישר הוא לחזור ולהסיק לצורך האפייה ולא לעשות הכל בהיסק אחד (תשובת מהרי"ב):

ב. טפקא (פירוש אחד מן הרעפים שמכסין בהם הגג, קופ"י בלע"ז) של חרס חדשה לא שנא הסיקה מבפנים או מבחוץ מותר כיון שהאור שולט תחתיה אף על פי שאין שלהבת עולה על גבה מרתח רתח והפת נאפית מיד ואינה באה לידי חימוץ אבל צריך להסיק תחלה בין תנור בין כוביא בין באלפס בלא מים בין בקרקע אבל להדביקו תחלה ואחר כך להסיק יש אורסים וטוב לזוהר ויש מי שאומר שראוי למחות שלא יעשו חרות ברמץ (פירוש אפר חס, צנירונ"י בלע"ז):

ג. מצה שנאפית עד שאם פורסין אותה אין חוטין נמשכים ממנה יוצאים בה. הגה: ויש לזוהר שלא ללקחה מן התנור קודם לכן (דברי עצמו) ולהחזירה כי תוכל לבוא לידי חימוץ (מהרי"ל):

ד. יוצא אדם במצה שרויה והוא שלא נימוחה אבל אם בשלה אינו יוצא בה:

ה. אם אפו חמץ עם מצה לא נאסרה אלא אם כן נגעה בחמץ ונוטל ממקום שנגעה כדי נטילת מקום והשאר מותר. הגה: מצה שנתכלה בתנור ודבוקה עד שאין שולט שם האש אוסרים אותה תוך הפסח אבל שאר מצות שבתנור מותרים וקודם פסח אין לאסור רק מקום הדבוק (תרומת הדשן סימן קמ"ו ופסקיו סימן קמ"ה). מצה נפוחה באמצעייתה אסורה אבל עלה עליה קרום כדרך שעולה על הפת בשעת אפייה מותרת (מהרי"ל). אם שני מצות שוכבות זו על זו בתנור קודם אפייתן אסורים דהוי כמצה כפולה (מהרי"ו). וכן יש לזוהר שלא יגעו זה בזה בתנור בעודן לחין כי אין האור שולט במקום נגיעתן ובאים לידי חימוץ (בית יוסף בשם אורחות חיים):

סימן תסב – דין מי פירות אם מחמיצין, ובו ז' סעיפים

א. מי פירות בלא מים אין מחמיצין כלל ומותר לאכול בפסח מצה שנילושה במי פירות אפילו שהתה כל היום אבל אין יוצא בה ידי חובתו מפני שהיא מצה עשירה וקרא כתיב לחם עוני:

ב. מי פירות עם מים ממהרים להחמיץ יותר משאר עיסה הלכך אין ללוש בהם ואם לש בהם יאפה מיד:

הנה מובא כאן ספר שו"תן ערוך הלכות פסח מחוץ לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הרבים להיות 'בן עולם טהור' על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [א' ניסן]. יום י"ז משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמב"א' הזהיר ממשדו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י"ל)

עמ"י

עש"י

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

רבינו שמואל איסרליש
רבינו שמואל איסרליש ז"ל
בן משה ספר "המלא"א"
באר שבע תשס"א ז"ל
היה אב"ד שנת ה'תש"ל
ועסק במדע
ועסק במדע (ה'תש"ל)

ב ניסן
יום י"ח
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן חשה תיקון להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בעניניו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

ג' ניסן
י"ח

רבינו שמואל איסרליש ז"ל
בן משה ספר "המלא"א"
באר שבע תשס"א ז"ל
היה אב"ד שנת ה'תש"ל
ועסק במדע
ועסק במדע (ה'תש"ל)

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני המלמד לבי מעשה. ולבי מדות ושרות. ולבי נדיעות התורה. ונתייני עושה לשם ויחד קודש שא בריוך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ופ"ש אדני מתנחלים יאחדנה"י על ידי הנעלם ברח"ל וקחימו ברח"ל שלים בשם קל ושראל.

סדר הלימוד ליום ב' ניסן יום י"ח משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תסב – דין מי פירות אם מחמיצין

ג. מותר ללוש ביין אף על פי שאי אפשר לו בלא טיפת מים שנופלת בשעת הבציר ואף לכתחלה רגילים ליתן מים בשעת הבציר כדי להתיר נצוק ואף על פי כן אין לחוש להם הואיל וכבר נתבטלו המים ביין קודם שלשו העיסה:

ד. מי ביצים ושאר משקים כולם הורו ככלל מי פירות. הגה: ובמדינות אלו אין נוהגין ללוש במי פירות ואפילו לקטף המצות אין נוהגין רק לאחר אפיית בעודן חמין ואין לשנות אם לא בשעת הדחק לצרכי חולה או זקן הצריך לזה:

ה. הלש עיסה במי פירות טוב לעשותה פחות משיעור עשרון כדי שלא תתחייב בחלה:

ו. חטה שנמצאת בדבש או ביין וחומץ מותר ובלבד שלא נתערב בהם מים:

ז. יש לברר המלח קודם פסח מחטים שלא יהיו בתוכו כי כשהמלח מתלחלח הוא נכנס מעט מעט בחטים ומתחמץ:

סימן תסג – אם מותר לחרוץ שני שבלים יחד, ודיני כרמל, וכו' ו' סעיפים

א. מותר לחרוץ שני שבלים ביחד ולא חיישינן שמא יצאו מים מאחת

להברתה שהם מי פירות ואינם מחמיצים:

ב. ותיקא שהוא תבשיל העשוי משמן ומלח עם קמה מותר והוא שלא יהא בו מים. הגה: ולדין שנוהגים להחמיר במי פירות גם זה אסור:

ג. כרמל שמהבהין אותו באור וטוחנין אותו אין מבשלים הקמח שלו במים שמא לא נקלה באור יפה ונמצא מחמיץ כשמבשלים אותו וכן כשמוללין הקדירות החדשות (פירוש שנותנים קמח לתוך המאכל להקפות) אין מבשלים בהם אלא מצה אפויה שחזרו וטחנו אותה:

סימן תסד – חרדל שנתערב בתוכו קמה, וכו' סעיף אחד

א. חרדל או שאר מיני טיבול שיש בהם מים אין נותנין בהם קמה ואם נתן לתוך החרדל יאכל מיד ולא ישאנו שמא יחמיץ וכשאר מיני טיבולין כיון שאינם חרין כמו חרדל ודאי החמיץ וצריך לשרפו אם הוא אחר זמן איסור חמץ. הגה: והמנהג שלא לאכול חרדל כלל בפסח אפילו נתערב קודם פסח דהוי כמיני קטניות שנוהגין בו איסור (הגהות מיימוני ריש פרק ה' ותרומת הדשן סימן ק"ב):

סימן תסה – דיני מורסן בפסח, וכו' סעיפים

א. אין שורין מורסן לתרנגולים בשום פנים ולא חולטין. הגה: וכשנותנים

להם שעורים או חטים לאכול יזהר שלא להשליכם במקום לח שיבואו לידו חימוץ (מהר"י):

ב. אין האשה שפה מורסן על בשרה אפילו יבש:

ג. אם שפשפו מורסן באווז לח ממים יש מי שאומר שהאווז אסור. הגה: והכי נהוג לענין איסור חמץ שהוא במשהו ויש ליהדר שלא להבהב העופות בקשין שמא יהיו שם חטים או דגן מתחומין ויתן טעם בעופות בשעת ההבהב:

סימן תסו – אם הרוק ומי רגלים ודימוי מחמיצים, וכו' ו' סעיפים

א. לא ילעוס אדם חטים ויתן על גבי מכתו מפני שהן מחמיצות שהרוק מחמיץ:

ב. הנותן שעורים לבהמתו ומצא בהם ריר צריך לבערם. הגה: אבל בסתם אין לחוש הואיל וכבר בטל (דברי עצמו). ויש מתמירין לבער כל הנותן מן הבהמה אף על פי שאין רואה עליו ריר (מרדכי ריש פרק אלו עוברין בשם הרוקח):

ג. שק מלא קמה שנתלחלח מזיעת החומה מותר ויש אוסרים:

הנה מובא כאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יומרו כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וידידים. לנבות את הרבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הרבים [ב' ניסן]. יום י"ח משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארה 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רמ"א' הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"ז'ל)

עמ"י

עש"ו

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

ג' ניסן
יום י"ט
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
י"ט

תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצות הלכות חג בחג

רבנו יוסף קארו זצ"ל
 בענין חמץ ספ' 'שולחן ערוך' נפטר מעולמו שנת ה'תש"ג
 י"ט ניסן שנת ה'תש"ג (הוא היה חולה חמ"ב יום לפני מותו)
 (עם ספרו 'אמרי יוסף')

רבנו משה איסר"ל זצ"ל
 בענין חמץ ספ' 'רמב"א' נפטר מעולמו שנת ה'תש"ג
 י"ט ניסן שנת ה'תש"ג (הוא היה חולה חמ"ב יום לפני מותו)
 (עם ספרו 'אמרי יוסף')

קודם הלימוד יאמר: הנני הוציא ללימוד. כדי שביאני הפלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידיעת התורה. נבחיני עושה לשם ייחוד קודש שא בריו הוא ושכינותיה בשם יהוה ובשם אדני מתעוררים יאהודנה"י על ידי הנעלים ברחמי ורחמינו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

א. ישראל שיש לו בורות מלאים חטים וחושב שמה יש בקרקעית הבור ובקירותיו חטים מבוקעים מלחות הבור והארץ בביטול בעלמא סגי (ועיין לעיל סימן תל"ו סעיף א').

ב. דבש של נכרי אין מחזיקין בו איסור ואוכלים אותו בפסח. הגה: מיהו יש מחמירין (מרדכי פרק כל שעה והגהות מיימינו פרק ד). והמנהג במדינות אלו שלא לאכול דבש רק אותו שמביאים בחביות מן הכוורת שעושים ממנו משקה שקורין מע"ד. ותאנים יבשים וענבים יבשים שקורין רוינו"י גדולים או קטנים תלוים במנהג המקומות כי יש מחמירין שלא לאכלן ויש מקילין ולכן נהגו במדינות אלו להחמיר שלא לאכול שום פירות יבשים אם לא שידוע שנתייבשו בדרך שאין לחוש לחמץ וצוקר אסור לאכלו ואפילו להשהותו אסור (תרומת הדשן סימן קי"ד). וביום טוב האחרון אוכלין פירות יבשים וצוקר קנדי"ל שאין בו חשש חימוץ (מהר"ל). והמנהג במדינות אלו שלא לאכול כרכום שקורין זפרי"ן או נעגלי"ך (מהר"ל). מיהו אינן אוסרין תערובתן וכן נראה לי:

ט. תבשיל שנתבשל ונמצאו בו שעורים או חטים אם נתבקעו ממש הרי כל התבשיל אסור ואם לא נתבקעו ממש התבשיל מותר. הגה: ואין המנהג כן אלא אוסרים הכל במשהו אפילו לא נתבקעו. ואותם חטים או שעורים שורפים אותם:

אחד ואחד כדי שיכלה קודם הפסח שמה יחזור הנכרי וימכרו לישראל:

ב. דגן זה שנטבע בנהר או שנפל עליו מים אף על פי שלא נתבקע אסור דכיון דמינה ניחאי אתי לירי חימוץ. הגה: ולכן יש לזהר שלא יבוא מים או גשמים מזופים על החטים כי אז אפילו לא נתבקעו אסורות ודגן שהיה מונח בעלייה וירדו גשמים דרך הגג בקצת המקומות ונתלחלו אותן שנתלחלו אסורות אבל שאר מקומות מותר להשהותן מכח ספק ספיקא שמה לא ירדו עליהם גשמים ואם תמצו לומר ירדו שמה לא נתחמצו אבל לאכלן בפסח אסור ולא מהני ספק ספיקא (אגור וכל בו):

ג. חטים שבאו בספינה אם הם יבשות וקשות ולא נשתנה מראהן אחזוקי איסורא לא מחזיקין:

ד. שנה שרבו גשמים וירדו על ערימות שבשדות עד שהיו קצת מהשבילים שעל הערימות מעלים צמחים אין חוששין לסתם חטים של אותה שנה:

ה. דגן שבמחומר שנתייבש לגמרי ואינו צריך ליניקה כמאן דמנח ככדא דמי ומקבל חימוץ אם ירדו עליו גשמים:

ו. חטים שנמצאו בהם מבוקעות אותן שאין מבוקעות מותרות מפני שהדבר מצוי בשבעת גשמים עליונות הגדיש ותחתיתו מתחמץ ומתבקע ואין המים נוגעים באמצעיתו כלל:

סדר הלימוד ליום ג' ניסן יום י"ט משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תסו – אם הרוק ומי רגלים ודומיו מחמצים

ד. נפלו מים על קמח או נתלחלח השק יאחו בידו כל המקום המלוכלח בשק עד שיריק כל הקמח שבשק ואם אי אפשר לעשות כן ירקד הקמח והשאר מותר ודוקא כל זמן שהוא מלוכלח אבל אם נתייבש הלחלוכהית לא מהני ריקוד דמיפרך ומתערב עם השאר ואסור לאכלו בפסח אלא ייקדנו ושמרנו עד אחר הפסח אם נתייבש בפסח אסור להשהותו:

ה. הטל מחמיץ וכן מי רגלים ומי הפה והחוטם והעיני והאוזן (אבל דם) (רבינו ירוחם) וחלב וזיעת אדם אינו מחמיץ (טור):

ו. קמח שנפל עליו דלף אפילו כל היום אינו בא לידי חימוץ והוא שיהיה הדלף טורד בלי הפסק ויאפנו מיד לכשיפסיק ואם הוא מסופק אם הדלף טורד אם לאו אסור:

סימן תסז – דין חטים שנפל עליהם מים, ותבשיל שנמצא לתוכו חטה, ובו ט"ז סעיפים

א. דגן שנטבע בנהר או שנפל עליו מים כשם שאסור לאכלו כן אסור לקיימו אלא מוכרו לישראל ומודיעו כדי שיאכלנו קודם הפסח ואם מכרו לעכו"ם קודם הפסח מוכר מעט לכל

הנה מוכח כגון ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחזק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולקבץ הסברים ודריים. לזכות את הרבים להיות 'מן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הרבים [ג' ניסן]. יום י"ט משלשים יום קודם הפסח וזכה ל'בנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחדש עם רמב"א'
 הזהיר ממשלה המין בפסח – מובטח לו שלא יהמא כל השנה (הארז"ל)

עמ"י

עש"י

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הבטח שלשים יום**

ד' ניסן
 [יום כן]
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בבטח בהלכות פסח בצורת הלכות חג בהג

ג' ניסן
 ב'

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי נדיעת התורה.
 ונחריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינותיה בשם יהוה ובשם אר"י מתמתיים יאהרונגה"ו
 על ידי הנעלים ברחמינו ורחמינו ברחמינו שלום בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום ד' ניסן
 יום כ' משלשים יום קודם הפסח**

**המשך סימן תסז – דין חטים שנפל עליהם
 מים, ותבטיל שנמצא לתוכו חטה**

1. תרנגולת מבושלת שנמצא בה בפסח חטה מבוקעת מותר למוכרה לנכרי שאינה נמכרת יותר ביוקר בשביל החטה שנמצאת בתוכה. הגה: ובמדינות אלו נוהגין לשרוף הכל (ועיין לעיל סימן תמ"ז סעיף ג'). ואם נמצאת ביום שמיני של פסח מותר להשהותה עד אחר הפסח:

יא. אם נמצאת חטה בקועה בעיסה או במצה אפויה יסיר ממנה כדי נטילת מקום והשאר מותר ויש מי שאוסר כל העיסה או אותה מצה וראוי לחוש לדבריו אם לא במקום הפסד מרובה או בשעת הדחק. הגה: וכן נוהגין תוך הפסח לאסור אותה מצה שנמצא בה החטה ומתירין את האחרות בין שנמצא בה אפויה או היה ואמרין כאן נמצאת כאן היתה ואם נמצאת בעיסה אוסרין כל העיסה ודוקא תוך הפסח אבל קודם הפסח אין אוסרין רק כדי נטילה והכי נהוג:

יב. אם מלגו (פירוש שהרחיחוהו במים להעביר הנוצה) תרנגולת ואחר כך מצאו במים גרעין חטה בקועה אסורה לתרנגולת ואם נמצאת חטה בקועה או לחם חמץ כבלי של מים ואין בו כדי ליתן טעם שהמים צוננים ובישלו כאותם מים תבטיל או לשו עיסה מותר ויש מי שאוסר אם הוא

ידי קליפה קצת ואם רוצה ויכל למכור הכל לנכרי כמו שנתבאר סימן תמ"ז סעיף א' אף על גב דאין נוהגין כן בשאר תערובות חמץ כן נראה לי:

טו. תרנגולת צלוייה שנמצאת בה חטה מבוקעת בתוך הפסח חותך מקום פגיעו לפי אומדן הדעת ויש אוסרים את כולה לפי שכשמהפכים השפוד מתפשט הטעם בכל התרנגולת וכן יש מי שאוסר כל התרנגולת הצלוייה עמה כאותו שפוד הנוגעות זו בזו כי על ידי היפוך השפוד מתפשט מזו לזו:

טז. חטה או שעורה שנמצאת בזפק העוף לאחר שהבטלו אותו העוף מותר והחטה והשעורה צריך לשרופם דלא חשיבי כמעוכלים:

סימן תסח – שלא לעשות מלאכה בערב פסח אחר חצות, וכו' / מעיפים

א. העושה מלאכה בערב פסח מחצות ולמעלה משמתין אותו ואפילו לעשות בחנם אסור ויש מי שאוסר אפילו על ידי נכרי ויש מי שמתיר (וכן הוא המנהג):

ב. במה דברים אמורים כשעושה מלאכה להשתכר (או בחנם והוא מלאכה גמורה לתפור בגדים ממש) (בית יוסף) אבל מתקן הוא כליו ליום טוב וכן מי שכותב ספרים לעצמו דרך לימודו מותר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יומרו כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יהמא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובהתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וידידים. לזכות את הכתבים ליהות 'בן עולם הפא' על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'מורה לשמחה' וכל המזכה את הרבים [ד' ניסן]. יום כ' משלשים יום קודם הפסח זכה לזכרון צדיקים!

עמ"י

מכון 'הלכות פסח שלשלים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פסח' שלשלים יום קודם התאג
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רמ"א"
הזהיר ממשהו המין בפסח – מיבטח לו שלא יהטא כל השנה (האר"י)!

עש"ו

תניא שואלין ודורשין בהלכות כסח קודם הפסח שלשלים יום

ה' ניסן
[יום כ"א]
משלשלים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשלים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
שלשלים יום – עמוד אחד ליום

ג' רי"ז
כ"א

תנו ובגן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בנינו
של יום הלכות פסח בבסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי רגיעת התורה.
נהריני עושה לשלש ימים יחיד קודם שאר קרי"ד הוא ושכינתיה בשם יהו"ה יקבשם אר"י מתקדמים יא הדרונה"י
על ידי העולם ברחמינו ביחודא שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ה' ניסן יום כ"א משלשלים יום קודם הפסח

המשך סימן תסח – שלא לעשות מלאכה בערב פסח אחר חצות

- ג. קודם חצות מקום שנהגו לעשות מלאכה עושים מקום שנהגו שלא לעשות אין עושין. הגה: ולדין מקום שנהגו שלא לעשות (מהרי"ו). ודוקא מלאכות גמורות אבל שאר מלאכות אפילו מנהג ליכא (מהרי"ב):
- ד. ההולך ממקום שעושים למקום שאין עושים לא יעשה בישוב מפני המחלוקת אבל עושה הוא במדבר וההולך ממקום שאין עושים למקום שעושים לא יעשה ונתנים עליו חומרי מקום שיצא משם והומרי מקום שהלך לשם ואף על פי כן לא יתראה בפניהם שהוא בטל מפני איסור לעולם אל ישנה אדם מפני המחלוקת: וכן מי שדעתו לחזור למקומו נהג כאנשי מקומו בין להקל בין להחמיר והוא שלא יתראה בפני אנשי המקום שהוא בו מפני המחלוקת:
- ה. אפילו במקום שנהגו לעשות לא יתחיל בתחלה מלאכה בארבע עשר אף על פי שהוא יכול לגומרה קודם חצות אלא שלשה אומניות בלבד הם שמתחילים בהם במקום שנהגו לעשות ועושין עד חצות ואלו הם החייטים והספרים והכובסים אבל שאר אומניות אם התחיל בהם קודם ארבעה עשר הוא שיגמור עד חצות.

- הגה: ויש מקילין לומר שלשה אומניות הנזכרים מתחילין ועושין עד חצות אפילו במקום שנהגו שלא לעשות ואם התחיל מבעוד יום בשאר אומניות והוא לצורך המועד עושין עד חצות והכי נהוג (טור בשם הרא"ש):
 - ו. מושיבין שובכין לתרנגולים בארבעה עשר דהיינו לתקן מקום שיעמדו התרנגולים והתרנגולות:
 - ז. תרנגולת שישבה על הביצים שלשה ימים או יותר ומתה מושיבין אחרת תחתיה כדי שלא יפסידו הביצים:
 - ח. גורפין (פירוש מוציאין במגרפה והוא כלי מיוחד לכך) זבל מתחת רגלי בהמה:
 - ט. הזבל שבהצר לא יוציאנו אלא יסלקנו לצדדים ואם נתרבה בהצר יוציאנו לאשפה:
 - י. מוליכים ומביאים כלים מבית האומן כל היום אף על פי שאינם לצורך המועד. הגה: ונהגו שלא להקידם בשום ערב יום טוב ואין לשנות (כל בו בשם מהרי"ו):
- סימן תסג – שלא ליהד בשר לפסח, ובו סעיף אחד**
- א. אסור לומר על שום בהמה בין חיה בין שחוטה בשר זה לפסח לפי שנראה שהקדישו מחיים לקרבן פסח ונמצא אוכל קדשים בחוץ אלא יאמר בשר זה ליום טוב. הגה: וגדי מקולס (פירוש שלם על ראשו ועל כרעיו ועל קרבו) אף על פי שלא פירש ואמר בשר זה
- לפסח אסור לעשותו (טור) כדלקמן ויש סימן תע"ו. אבל מותר לומר חטים אלו לפסח:
- סימן תע – שהבכורות מתעניין בערב פסח, ובו ג' סעיפים**
- א. הבכורות מתעניין בערב פסח בין בכור מאב בין בכור מאם ויש מי שאומר שאפילו נקבה בכורה מתענה (ואין המנהג כן) (מהרי"ל):
 - ב. אם חל ערב פסח בשבת יש אומרים שמתענים הבכורות ביום ה' ויש אומרים שאינם מתענים כלל. הגה: אבל יש לנהוג כסכרא הראשונה ונהגין כשהאב בכור האם מתענה תחת בנה הבכור כשעדיין קטן ואם אין האב בכור הוא מתענה בעד בנו עד שיגדל:
 - ג. האיסטניס מתענה בערב פסח כדי שיאכל מצה לתיאבון:
- סימן תעא – בערב פסח אחר שעה עשירית אסור לאכול פת, ובו ג' סעיפים**
- א. אסור לאכול פת משעה עשירית ולמעלה כדי שיאכל מצה לתיאבון אבל אוכל מעט פירות או ירקות אבל לא ימלא כריסו מהם (ואם הוא איסטניס שאפילו אוכל מעט מדיק לו באכילתו הכל אסור) (רבינו ירוחם). ויין מעט לא ישתה משום דמיסעד סעיד אבל אם רצה לשתות יין הרבה שותה מפני שכשהוא שותה הרבה גורר תאות המאכל:

הנה מוכח כגון ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשלים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך נגמור ק"ה הלכות פסח קדם חג הפסח. וזוהי מבטח שלא יהטא כל השנה. נא לפרסם בפתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולק"ה החברים ויודים. וזמנות את הכרמים להיות בין עולם הקא" על ידי לימוד 'הלכות פסח' כל יום. שהוא תורה לשלח"ו! וק"ה המוכח את הרבנים [ה' ניסן]. יום כ"א משלשלים יום קודם הפסח

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ערוך שולחן ערוך מחבר עם רמ"א'
 זההיר ממשנהו המין בפסח – מובטח לו שלא יהמא כל השנה (האר"י)!

עש"ו

רבינו אברהם איסרליש

רבינו אברהם איסרליש ז"ל
 נולד בשנת ה'רמ"א
 בעיר פראג שבממלכת
 הונגריה. למד בבתי
 המדרש ובהם נודע
 כגדול תלמידי רבינו
 יוסף קארו ז"ל. נפטר
 בשנת ה'ת"ק (ה'ש"ק).

עמ"י

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ז"ל
 נולד בשנת ה'רמ"א
 בעיר פראג שבממלכת
 הונגריה. למד בבתי
 המדרש ובהם נודע
 כגדול תלמידי רבינו
 אברהם איסרליש ז"ל.
 נפטר בשנת ה'ת"ק
 (ה'ש"ק).

תניא שואלין ודושיין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודושיין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי רביעית מתוקה.
 ובהריני עושה לשם יחוד קודם שא בריתך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניי מתנבחים יהא רונה"י
 על ידי הנעלה בקהילתי וקחימו בקהילתי שלים בשם כל ישראל.

- א. השמש צריך הסיבה:
- ב. כל מי שצריך הסיבה אם אכל או שתה בלא הסיבה לא יצא וצריך לחזור לאכול ולשתות בהסיבה. הגה: ויש אומרים דבזמן הזה דאין דרך להסב כדאי הוא ראבי"ה לסמוך עליו שבריעבד יצא בלא הסיבה (אגודה פרק ערבי פסחים). ונראה לי אם לא שתה כוס שלישי או רביעי בהסיבה אין לחזור ולשתות בהסיבה דיש בו חשש שנראה כמוסף על הכוסות אבל בשני כוסות ראשונות יחזור וישתה בלא ברכה (מנהגים) וכן באכילת מצה ולכתחלה יסב כל הסעודה (מהרי"ב):
- ג. צריך לשתות ארבע כוסות על הסדר ואם שתאן זה אחר זה שלא כסדר לא יצא:
- ד. שיעור הכוס רביעית לאחר שימזגנו (אם רוצה למזג) וישתה כולו או רובו ואם יש בו הרבה רביעיות שותין ממנו כל כך בני אדם כמניין רביעיות שבו ויש אומרים שצריך לשתות רוב הכוס אפילו מחזיק כמה רביעיות (וצריך לשתות השיעור שלא בהפסק גדול בנתיים) (כית יוסף בשם רוקח):
- ה. מי שאינו שותה יין מפני שמזיק או שונאו צריך לדחוק עצמו ולשתות לקיים מצות ארבע כוסות:
- ו. מצוה לחזור אחר יין אדום (אם אין הלבן משובח ממנו) (טור):

- סימן תע"ב – דיני הסיבה וארבע כוסות, וכו' מ"ז סעיפים**
- א. יהיה שלחנו ערוך מבעוד יום כדי לאכול מיד כשתחשך ואף אם הוא בבית המדרש יקום מפני שמצוה למהר ולאכול בשביל התינוקות שלא ישנו אבל לא יאמר קידוש עד שתחשך:
 - ב. יסדר שלחנו יפה בכלים נאים כפי כחו ויכין מקום מושבו וישב בהסיבה דרך חירות. הגה: ואפילו עני שאין לו כרים ישב על הספסל (מרדכי ריש פרק ערבי פסחים):
 - ג. כשהוא מיסב לא יטה על גבו ולא על פניו ולא על ימינו אלא על שמאלו (ואין חילוק בין אטר לאחר) (טור בשם רש"י ותורת הרשן סימן קל"ז):
 - ד. אשה אינה צריכה הסיבה אלא אם כן היא חשובה. הגה: וכל הנשים שלנו מיקרי חשובות (מרדכי ריש פרק ערבי פסחים ורבינו ירוחם) אך לא נהגו להסב כי סמכו על ראבי"ה דכתב דבזמן הזה אין להסב (דברי עצמו):
 - ה. בן אצל אביו צריך הסיבה אפילו הוא רבו מובהק תלמיד לפני רבו אינו צריך הסיבה אפילו אינו רבו מובהק אלא אם כן יתן לו רבו רשות ותלמיד חכם מופלג בדרור אף על פי שלא למד ממנו כלום חשוב כרבו ואינו צריך הסיבה (ודוקא כשאוכלין על שלחן אחד אבל אם אוכל על שלחן בפני עצמו צריך להסב):

- סדר הלימוד ליום ו' ניסן**
יום כ"ב משלשים יום קודם הפסח
- המשך סימן תע"א – בערב פסח אחר שעה עשירית אסור לאכול פת**
- א. וקודם שעה עשירית מותר לאכול מצה עשירה. הגה: אבל מצה שיוצאין בה בלילה אסורים לאכול כל יום ארבעה עשר (ר"ן) פרק אלו עוברין בשם הרמב"ם והמגיד פרק ו'). וקטן שאינו יודע מה שמספרים בלילה מציאת מצרים מותר להאכילו (תורת הרשן סימן ד'). ויש נוהגין שלא לאכול חזרת בערב פסח כדי לאכול מרור לתיאבון (תולדות אדם והיה נתיב ה' חלק ג') וכן ביום ראשון של פסח כדי לאכול בליל שני לתיאבון וכן נוהגין קצת למעט באכילת מצה ביום ראשון מהאי טעמא (כל בו). ויש מחמירין עוד שלא לאכול פירות כדי לאכול החירות לתיאבון ואין לחוש למנהג ההוא ויש מחמירין שלא לפרר או לשובר המצות בערב פסח שלא לבוא לאכול מהם (מהרי"ו) ואין לחוש גם לזה. מצה שנאפה כתקנה ואחר כך נתפררה ונילושה ביין ושמן אינה נקראת מצה עשירה ואסורה לאכלה בערב פסח (מהרי"ו):
 - ב. אם התחיל לאכול קודם שעה עשירית ומשכה סעודתו עד הלילה דינו כמו בשבתות ושאר ימים טובים שנתבאר סימן רע"א סעיף ו'. (ומצוה לרחוק ולגלח בערב יום טוב וללבוש בגדים נאים כמו בשבת ועיין לעיל סימן ר"ס ור"ס ב):

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פסח לחוקק לשלשים יום קודם הפסח'. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחמא כל השנה. נא לפרסם בקתי בנסיונות ובכתי מדרגשות. ובשמחות. ולכל התכרים ונדירים. לזכות את הרבים להיות 'בן עולם קבא' על ידי לימוד 'הלכות פסח' יום. שהוא 'מורה לשמחתי' וכל המזכה את הרבים [ו' ניסן]. יום כ"ב משלשים יום קודם הפסח לזכה לזכרון צדיקים!

כל הזכיר ממשהו חסיד בפסח

מובטח לו שכל חסיד כל השנה

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהתבר עם רבני'
 הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מרבטח לו שלא יחמא כל השנה (הארז"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום
הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בצעות הלכות חג בהג'

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. קני שיבאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 ובהריני עושה לשם ייחוד קודש שא ברך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתקדשים יאהרונתי
 על ידי הנעלים ברחמיו ורחמינו ברחמיך שלים בשם כל ישראל.

הוא השיעור שלהם ועיקר המצוה
 בחזרת ואם אין לו חזרת יחזור אחר
 ראשון ראשון כפי הסדר שהם
 שנויים. הגה: ואם אין לו אחד מאלו
 הירקות יקח לענה או שאר ירק מר (אגור).
 וחרוסת יעשה עב זכר לטיט ואחר כך
 נותנין בו מעט חומץ או יין ארום זכר
 לדם (טור). ועושין החרוסת מפירות
 שנמשלו בהם ישראל (תוספות פרק ערבי
 פסחים) כגון תפוחים תאנים אגוזים
 רימונים שקדים ונותנין עליו תבלין כגון
 קמון וזנגביל הדומים לתבן שהיו מגבלין
 בו הטיט (טור):

1. נוטל ידיו לצורך טבול ראשון ולא
 יברך על הנטילה ויקח מהכרפס פחות
 מכזית ומטבילו בחומץ ומברך בורא
 פרי האדמה ואוכל ואינו מברך אחריו
 ויקח מצה האמצעית ויבצענה לשתיים
 ויתן חצייה לאחד מהמטבלין לשומרה
 לאפיקומן ונותנים אותה תחת המפה
 וחצייה השני ישים בין שתי השלימות
 ויגביה הקערה שיש בה המצות
 ויאמר הא לחמא עניא עד מה
 נשתנה. הגה: ויאמר בלשון שמכניסם
 הנשים והקטנים או יפרש להם הענין וכן
 עשה ר"י מלונדרי כל ההגדה בלשון לע"ז
 כדי שיבינו הנשים והקטנים (כל בו
 ומהר"ל). ואז יצוה להסירם מעל
 השלחן ולהניחם בסוף השלחן כאילו
 כבר אכלו כדי שיראו התינוקות
 וישאלו:

פסחים). ואם אין ידיו נקיות יטול מעט
 אבל אין לברך על הנטילה ובעל הבית לא
 ימוזג בעצמו רק אחר ימוזג לו דרך חירות
 (מהרי"ם):

2. שותה בהסיכה ואינו מברך אחריו:
 3. אם ירצה לשתות כמה כוסות הרשות
 בידו ומכל מקום ראוי ליהדר שלא
 לשתות בין ראשון לשני אם לא
 לצורך גדול כדי שלא ישתכר וימנע
 מלעשות הסדר וקריאת ההגדה:
 4. מביאין לפני בעל הבית קערה שיש
 בה שלש מצות ומרור וחרוסת וכרפס
 או ירק אחר (וחומץ או מי מלח) ושני
 בתשלין אחד זכר לפסח ואחד זכר
 לחגיגה ונהגו בבשר וביצה. הגה:
 ויסדר הקערה לפניו בענין שאינו צריך
 לעבור על המצות דהיינו הכרפס יהא
 למעלה מן הכל והחומץ סמוך לו יותר מן
 המצה והמצות מן המרור והחרוסת והם
 יהיו יותר קרובים אליו מן הבשר והביצה
 (מהרי"ל). והבשר נהגו שיהיה זרוע
 ונהגו שהבשר יהיה צלי על הגחלים
 והביצה תהיה מבושלת (והוא הדין
 צליה וכן נוהגין בעירנו):

5. אלו ירקות שיוצא בהם ידי חובתו
 חזרת עולשין תמכא הרהבינא (פירוש
 מיני עשבים מרים) מרור ויוצאים בעלין
 שלהן ובקלחן אבל לא בשורש אלא
 שבעלין אין יוצאים אלא אם כן הם
 לחים ובקלחים יוצאים בין לחים בין
 יבשים אבל לא כבושים ולא שלוקים
 ולא מבושלים וכולם מצטרפים לכזית

סדר הלימוד ליום ז' ניסן
יום כ"ג משלשים יום קודם הפסח

- המשך סימן תעב – דיני הסיבה וארבע כסות**
1. יוצאים ביין מבושל ובקונדיטון:
 2. אפילו עני המתפרנס מן הצדקה ימכור מלבושו או ילוה או ישכיר עצמו בשביל יין לר' כוסות:
 3. גם הנשים חייבות בארבע כוסות ובכל מצות הנהוגות באותו לילה:
 4. התינוקות שהגיעו לחינוך מצוה ליתן לכל אחד כוסו לפניו. הגה: ואין ליקח כוס שפיו צר כעין קרו"ג גלא"ז מפני שלא יוכל לשתות רביעית כאחד (מהר"ם). ובכוס של ברכת המזון בלאו הכי אין לוקחין אותו ועיין לעיל סימן קפ"ג סעיף ד' בהג"ה וכן הכוס של קידוש ועיין לעיל סימן רע"א סעיף י' (בית יוסף):
 5. מצוה לחלק לתינוקות קליות ואגוזים כדי שיראו שינוי וישאלו:
- סימן תעג – דיני כוס ראשון וסדר הפסח עד כוס השני, ובו ז' סעיפים**
- א. מוזגין לו כוס ראשון ומקדש עליו ומברך שהחיינו ואם חל בשבת אומר ויכלו ואם חל במוצאי שבת אומר ויקנה"ז ואם שכח להבדיל ולא נזכר עד שהתחיל ההגדה ישלים ההגדה עד גאל ישראל ואחר כך יבדיל. הגה: ואין ליטול ידיו כלל קודם קידוש (רבינו ירוחם והרא"ש בתשובה ומדרכי פרק ערבי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. פן יגמור כ"ה הלכות פסח קדם תח הפסח. וזהו מבטח שלא יחמא כ"ה השנה. נא לפרסם פתח נכסות ובכתי מדרשות. ובשמחות. ולכ"ה התארים וידידים. קבוצת את הרבים להיות 'בן עולם תבא' על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
 וכל המזכה את הרבים [ז' ניסן]. יום כ"ג משלשים יום קודם הפסח וזכה למנים צדיקים!

עמ"י

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם התג שיעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א' הזיהרר ממשדהו המין בפסח – מובטחה לו שלא יחטא כל השנה (הארז"ל)

עש"ו

תניא שואלין וזורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

ח ניסן
יום כ"ד
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
כ"ד

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין וזורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני המלמוד לידי מעשה. (לידי מרות ישרות. לידי ידועת התורה. ונתרני עושה לשם וחדר קודם שא פרוץ הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אה"י מתקתרים יאהרונת"י על ידי הנעלם בהחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ח' ניסן יום כ"ד משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תעג – דיני כוס ראשון, וסדר הפסח עד כוס השני

ז. מווגין לו מיד כוס שני כדי שישאלו התינוקות למה שותים כוס שני קודם סעודה ואם אין חכמה בכך אביו מלמדו אם אין לו בן אשתו שואלתו ואם לאו הוא שואל את עצמו ואפילו תלמידי חכמים שואלים זה לזה מה נשתנה וכו' (וכשהבין או האשה שואלת אין צריך לומר מה נשתנה אלא מתחיל עבדים) (מהר"ל). וכשתחיל עבדים היינו לפרעה מחזיר הקערה שבה המצות לפניו וקורא כל ההגדה וכשיגיע למצה זו צריך להגביה להראותה למסובין שתחבב המצוה עליהם (ויש להגביה מצה הפרוסה שהיא כלחם עוני) (מהר"י) וכן כשיגיע למרור זה וכשיגיע ללפיכך מגביה כל אחד כוסו בידו עד שחותרם גאל ישראל. הגה: ונוהגין לזרוק מעט מן הכוס באצבעו (דברי עצמו) כשמגיע לדם ואש ותמרות עשן וכן כשמזכיר המכות דצ"ך עד"ש באח"ב בכלל ובפרט הכל ט"ז פעמים (מהר"ל). ויהיה הפת מגולה בשעה שאומר ההגדה עד לפיכך שאוחז הכוס בידו ואז יספה הפת (אגור ובית יוסף):

סימן תעד – על כוס ב' אין מברכין, ובו סעיף אחד

א. שותה כוס שני ואין מברך עליו לא ברכה ראשונה ולא ברכה אחרונה

שאינ מברכין בורא פרי הגפן כי אם על כוס של קידוש ועל כוס של ברכת המזון ואין מברכין על הגפן כי אם אחר כוס רביעי. הגה: והמנהג בין האשכנזים לברך ברכה ראשונה על כל כוס וכוס אבל ברכה אחרונה אין מברכין רק אחר האחרון לבר וכן דעת רוב הגאונים:

סימן תעה – יתר דיני הפרד, וכו' ז' סעיפים

א. יטול ידיו ויברך על נטילת ידיים ויקח המצות כסדר שהניחם הפרוסה בין שתי השלימות ויאחזם בידו ויברך המוציא ועל אכילת מצה ואחר כך יבצע מהשלימה העליונה ומהפרוסה משתייהן ביחד ויטבלם במלח. הגה: ואין המנהג לטבל במלח בלילה ראשונה דפת נקי אין צריך מלח. ויאכלם בהסיכה ביחד כזית מכל אחד ואם אינו יכול לאכול כשני זיתים ביחד יאכל של המוציא תחלה ואחר כך של אכילת מצה ואחר כך יקח כזית מרור וישקענו כולו בחרוסת ולא ישנהו בתוכו שלא יתבטל טעם מרירתו ומטעם זה צריך לנער החרוסת מעליו ויברך על אכילת מרור ויאכלנו בלא הסיכה ואחר כך נוטל מצה שלישית ובוצע ממנה וכורכה עם המרור וטובלה בחרוסת. הגה: ויש אומרים דאין לטובלו וכן הוא במנהגים וכן ראיתי נוהגין. ואומר זכר למקדש כהלל ואוכלן ביחד בהסיכה ומשבירך על אכילת מצה לא יסיח בדבר שאינו מענין הסעודה עד

שיאכל כריכה זו כדי שתעלה ברכת אכילת מצה וברכת אכילת מרור גם לכריכה זו:

ב. אם אין לו ירקות לטיבול ראשון אלא מרור יברך עליו בטיבול ראשון בורא פרי האדמה ועל אכילת מרור ובטיבול השני יטבלנו בחרוסת ויאכלנו בלא ברכה:

ג. בלע מצה יצא אבל אם בלע מרור לא יצא דטעם מרור בעינן וליכא ואפילו אם בלע מצה ומרור כאחד ידי מצה יצא ידי מרור לא יצא אלא כרכם בסיב ובלעו אף ידי מצה לא יצא לפי שאין דרך אכילה בכך:

ד. אכל מצה בלא כוונה כגון שאנסוהו נכרים או לסטים לאכול יצא ידי חובתו כיון שהוא יודע שהלילה פסח ושהוא חייב באכילת מצה אבל אם היה סבור שהוא חול או שאין זו מצה לא יצא:

ה. אכל כזית מצה והוא נכפה בעת שטותו ואחר כך נתרפא חייב לאכול אחר שנתרפא לפי שאותה אכילה היתה בשעה שהיה פטור מכל המצות:

ו. אכל כחצי זית וחזר ואכל כחצי זית יצא ובלבד שלא ישהה בין אכילה לחברתה יותר מכדי אכילת פרס (ועיין לקמן סימן רי"ב סעיף ג):

הנה מובא כאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מחזיק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקתי פנסיות ובקתי מדרשות. ובשמחות. ולכל העברים וידידים. לנבות את הרבים להיות בין עולם כפא" על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [ח' ניסן]. יום כ"ד משלשים יום קודם הפסח וזכה ל'פנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם התג שעה ידו 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחובר עם רמ"א' הזהיר ממשוהו המין בפסח – מומצת לו שלא יחטא כל השנה (האר"י"ל)

עמ"י

עש"ו

תנאי שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

מ נ יסן
יום כ"ה
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג ל יו ז
כ"ה

תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בנינו של הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצות הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ישראל. ולידי ודיעת התורה. ונהריני עושה לשם יהודי קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתנתיים יאהרונה"י על ידי הנעלים ברחילו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט' ניסן יום כ"ה משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תעה – יתר דיני הסדר
ז. אין חיוב אכילת מצה אלא בלילה הראשון בלבד. הגה: ונהגו לעשות שלש מצות של סדר מעשרון זכר ללחמי תורה ועושים בהם סימן לידע איהו ראשונה או שניה או שלישית ומניחים הראשונה עליונה והשניה באמצע והשלישית בתחתונה לכריכה ואם שניה לא עיכב (טור בשם הרא"ש). ואופן אותם גם כן כסדר (כל בו ואבודרהם) ואם נשברה אחת מהן לוקחין אותה לשניה דבלאו הכי פורסין אותה (אגור). ואף בלילה הראשון יוצא בכזית (וישערו כזית עינין לקמן סימן תפ"ו):

סימן תעז – מנהג אכילת צלי בליל פסח, ובו ב' סעיפים

א. מקום שנהגו לאכול צלי בלילי פסחים פסחים אוכלים מקום שנהגו שלא לאכול אין אוכלין גזירה שמא יאמרו בשר פסח הוא ובכל מקום אסור לאכול שה צלוי כולו כאחד בלילה זה מפני שנראה כאוכל קדשים בחוץ ואם היה מחותך או שהסר ממנו אבר או שלק בו אבר והוא מחובר הרי זה מותר במקום שנהגו. הגה: ולא יאכל ולא ישתה הרבה יותר מדאי שלא יאכל האפיקומן על אכילה גסה או ישתכר וישן מיד (מהר"ל):
ב. אפילו בשר עגל ועוף כל דבר שטעון שחיטה אסור לאכול צלי במקום שנהגו שלא לאכול צלי. הגה: נוהגים בקצת מקומות לאכול בסעודה ביצים זכר

סימן תעה – שלא לאכול אחר אכילת האפיקומן, ובו ב' סעיפים

א. אחר אפיקומן אין לאכול שום דבר. הגה: ולא יאכלנו בשני מקומות דלא עדיף מאילו הפסיק בשניה דאסור לאכול משום דהוי כשני מקומות (טור):
ב. מי שישן בתוך הסעודה והקיץ אינו חוזר לאכול. בני חבורה שישנו מקצתן בתוך הסעודה חוזרים ואוכלים נדרמו כלם ונעורו לא יאכלו נתנמנמו כלם יאכלו. הגה: וכל זה אינו אלא שישנו לאחר שהתחילו לאכול האפיקומן אבל שינה קודם לזה לא הוי הפסק (טור ורבינו ירוחם):

סימן תעט – ברכת המזון על כוס שלישי, ובו סעיף אחד

א. אחר כך מוזגין לו כוס שלישי ומברך עליו ברכת המזון ובורא פרי הגפן ושותתו בהסיבה ולא יברך אחריו ולא ישתה יין בינו לכוס רביעי. הגה: מיהו מכוס שלישי יכול לשתות כמה פעמים והכל מחשב שתייה אחת אף על גב דהפסיק בינתים (מהר"ל ומהר"י ותשב"ץ). מצוה לחזור אחר זימון. הגה: והגדול שבהן אומר הודו ואנא והאחרים עונין אחריו (כל בו). והגדול יכול ליתן לקטן רשות (מהר"ל). ויכול לצרף לזימון לענין הלל אף על גב שלא אכל עמהם ונהגו שבעל הבית מברך ברכת המזון בליל פסח שנאמר טוב עין הוא יבורך והוא מיקרי טוב עין שאמר כל דכפיץ יתנו ויכול וכו':

לאבילות ונראה לי הטעם משום שליל תשעה באב נקבע בליל פסח ועוד זכר לחורבן שהיו מקריבין קרבן פסח ויש נוהגין שלא לאכול שום טבול בלילה רק ב' טיבולים שעושים בסדר (מהר"ל):

סימן תעז – דיני אכילת האפיקומן, ובו ב' סעיפים

א. לאחר גמר כל הסעודה אוכלים ממצה השמורה תחת המפה כזית כל אחד זכר לפסח הנאכל על השובע ויאכלנו בהסיבה ולא יברך עליו ויהא זהיר לאכול קודם הצות (ויקדים עצמו שגם ההלל יקרא קודם הצות) (ר"ן פרק ערבי פסחים וסוף פרק ב' דמגילה):
ב. אם שכח ולא אכל אפיקומן ולא נזכר עד שנטל ידיו או שאמר הב לך ונברך אוכל אפיקומן בלא ברכת המוציא ואם לא נזכר עד שבירך ברכת המזון אם נזכר קודם שבירך בורא פרי הגפן יטול ידיו ויברך המוציא ויאכל האפיקומן (ויחזור) ויברך ברכת המזון ויברך בורא פרי הגפן וישתה הכוס (בית יוסף) ואם לא נזכר עד אחר שבירך בורא פרי הגפן לא יאכל האפיקומן ויסמוך על מצה שאכל בתוך הסעודה שכולן שמורות הן משעת לישא אבל במקום שנהגו לעשות שימור למצת מצוה משעת קצירה אפילו לא נזכר עד אחר ההלל יטול ידיו ויברך המוציא ויאכל האפיקומן. הגה: ויחזור ויברך על הכוס ואין לחוש במה שמוסיף על הכוסות (תשובת הרא"ש כלל כ"ד). ואם נאבד האפיקומן יאכל כזית אחד ממצה שמורה אחרת (רוקח):

הנה מובא בן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מוזקת לשלשים יום קודם הפסח. קמור אחר י"ז יום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי גמיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים ונדירים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [ט' ניסן]. יום כ"ה משלשים יום קודם הפסח זוכה לבנים צדיקים!

עמ"י

עש"ו

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם התגשעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד"ע עם רב"א" תזהיר ממשלה חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י' ניסן
יום כ"ו
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בנה

ג' ניסן
כ"ו

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. (לבינו מרות יגרות. (לבינו יריעת התורה. ונהיינו עושה לשם יחדו קודשא בריהו הוא ושכינתיה בשם יהו"ה וקשם אדני מתבחדים יאהרונה"י על ידי העולם ברחילו ורחימו ביחדא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י' ניסן יום כ"ו משלשים יום קודם הפסח

סימן תפ – סדר כוס רביעי, ובו סעיף אחד

א. מתחיל לא לנו וגומר עליו את ההלל ואינו אומר יהללך אלא אומר אחר גמול ההלל הלל הגדול שהוא מהודו לה' עד על נהרות בבל שהם כ"ו כי לעולם חסדו ואחר כך אומר נשמת כל חי וישתבח עד מעולם ועד עולם אתה אל ואז יאמר יהללך עד מלך מהולל בתשבחות ושתוה בהסיבה בלא ברכה תחלה (וכבר נתבאר לעיל סימן תע"ד דאנו נוהגין לברך) ומברך אחריו על הגפן ואם שתוה בלא הסיבה צריך לשתות פעם אחרת בהסיבה (ועיי' לעיל סימן תע"ב סעיף ו') ומברך לפניו בורא פרי הגפן לפי שהסיח דעתו מלשחות עוד. הגה: ויש אומרים שיש לומר שפוך חמתך וכו' קודם לא לנו (ר"ן פרק ערבי פסחים) ולפתוח הפתח כדי לזכור שהוא ליל שמורים ובזכות אמונה זו יבא משיח וישפוך חמתו על העכו"ם (מהרי"ב) וכן נוהגים ויכול לגמור הלל אף שלא במקום סעודה (רמב"ם והמגיד פרק ח):

סימן תפא – שלא לשתות אחר ארבע כוסות, ובו כ' סעיפים

א. אחר ארבע כוסות אינו רשאי לשתות יין אלא מים. הגה: וכל המשקים דינו כין (בית יוסף). ומי שהוא איסטיגס או

תאב הרבה לשתות יכול לשתות כוס חמישי ויאמר עליו הלל הגדול (מורכ"ב):
ב. חייב אדם לעסוק בהלכות הפסח וביציאת מצרים ולספר בניסים ובנפלאות שעשה הקדוש ברוך הוא לאבותינו עד שתחטפנו שינה. הגה: וכל דין ליל ראשון יש גם כן לביל שני (אגור). ונוהגים שלא לקרות על מטהו רק פרשת שמע ולא שאר דברים שקורין בשאר לילות כדי להגן כי ליל שמורים הוא מן המזיקין:

סימן תפב – מי שאין לו מצה שמורה, ובו סעיף אחד

א. מי שאין לו מצה משומרת אלא כזית מברך על אכילת מרור ואוכל וכשגומר סעודתו ממצה שאינה משומרת מברך על אכילת מצה ואוכל אותה כזית ואינו טועם אחריו כלום. הגה: ומי שאין לו ב' הלילות רק ג' מצות יברך ליל ראשון המוציא ועל אכילת מצה וכן הכריכה הכל מן הפרוסה ושתי השלימות לליל ב' (אבודרהם בשם אבן ירח):

סימן תפג – דין מי שאין לו יין, ובו סעיף אחד

א. מי שאין לו יין לביל פסח מקדש על הפת שמברך המוציא ובצועע ומניח ידיו עליו עד שגומר הקידוש ומברך על אכילת מצה ואוכל ואחר כך אוכל שאר ירקות ומסלק השלחן ואומר מה נשתנה וכל ההגדה עד גאל ישראל ומברך על המרור ואוכל ואחר כך

כוך מצה ומרור ואוכל. הגה: בלא ברכה. ובמקומות שנוהגים לשתות משקה הנעשה מרוב שקורין מע"ד יכול ליקח אותו משקה לארבע כוסות אם אין לו יין (מהרי"ל). ויש אומרים שאין עושין קידוש על שאר משקין כמו שנתבאר לעיל סימן ער"ב סעיף ט'. ולי נראה דלענין ד' כוסות יש לסמוך אמאן דאמר דמקדשין על שאר משקין אם הוא חמר מדינה כמו שנתבאר לעיל סימן ער"ב:

סימן תפד – דין מי שרוצה לעשות חסד בהרבה בתיב, ובו סעיף אחד

א. מאן דבעי לברוכי בתרי או בתלתא בתי מברך ברישא בביתיה ואוכל כל מאי צריך ומברך ברכת המזון והדר מברך לכל חד וחד בביתיה ושתי אינהו ושתי אינהו כסא קידושא ודאגדתא ואכלי ירקוי ואכלו ירקוי ומצה ואיהו לא אכיל ושתי בהדייהו ושביק להו למגמר סעודתייהו ומברכי אינהו ברכת המזון ואי לא ידעי יקרא מלה במלה והדר אויל לביתא אחרינא ועביד הכי והדר אויל לביתיה וגמר הלילא ושתי כסא ושתי כסא דהלילא ואי בעי לאקדומי להנך בתי ברישא בריך להו ולא אכיל ולא טעים והדר אויל לביתיה ומקדש ואם ירצה יגמור הכל בביתו ואחר כך ילך ואחר כך ילך לקדש בבתיים האחרים ולא יאכל וישתה עמהם:

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהנה מכתב שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. ולכל המכרים וידידים. לננות את הכפים להיות יבן עולם הקא"י על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "מורה לשמחה" וכל המזכה את הרבים 'וי' ניסן. יום כ"ו משלשים יום קודם הפסח' זוכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א' הזהיר ממשלה חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י ז"ל)

הבינו ונסף קראו ויעיאו מעל מכתב ספר 'שולחן ערוך' מספר עשרות פסח תשס"ב תרשי"ט שנת ה'תש"ס חתום ומוסר רבנו הגדול ר' אהרן הכהן זצ"ל

רבינו משה איסר"ל זצ"ל בעל מכתב ספר 'רמ"א' מספר עשרות פסח תשס"ב תרשי"ט שנת ה'תש"ס חתום ומוסר רבנו הגדול ר' אהרן הכהן זצ"ל

תניא שואלין ודורשינן בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

יא ניסן
יום כ"ז
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
כ"ז

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשינן בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, (לידי מדות ושרות, לידי יריעת התורה, ונתהיני עושה לשם וחדר קודש שא בריוף הוא ושיכונתיה בשם יהוה ובשם אר"י מתתקדים יהארוגהני על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"א ניסן יום כ"ז משלשים יום קודם הפסח

סימן תפח – דין מי שנשבע שלא לאכול מצה, ובו סעיף אחד

א. אמר שבועה שלא אוכל מצה סתם אסור לאכול מצה בליל פסח אמר שבועה שלא אוכל מצה בליל פסח לוקה ואוכל מצה בליל פסח:

סימן תפז – שיעור בזית, ובו סעיף אחד

א. שיעור בזית יש אומרים דהוי כחצי ביצה. הגה: ויאלצנו ביהוד ולא מעט מעט ובירקות צריך למעך חלל האויר שבין הירק ולשער שיעור הכזית בירקות עצמן ולא באויר שביניהם:

סימן תפח – סדר תפלת ערבית של פסח, ובו ד' סעיפים

א. ערבית סדר היום ערבית ושחרית ומנוחה אומר ג' ראשונות וג' אחרונות שלש ראשונות ושלש אחרונות וקדושת היום באמצע אתה בחרתנו וכו' ותתן לנו ה' אלהינו את יום חג המצות הזה את יום טוב מקרא קדש הזה (ועיין לקמן סימן ת"צ סעיף ג') זמן חירותינו יעלה ויבא והשיאנו והותם מקדש ישראל והזמנים ואם אמר מקדש השבת והזמן כוונתו כדי דיבור יצא אחרי השבת יודע שהוא יום טוב ואם חל בשבת אומר את יום המנוחה הזה ואת יום חג המצות הזה והותם מקדש השבת וישראל והזמנים ואין אומרים ברכה מעין שבע:

ב. אין שלית צבור מקדש בבית הכנסת:

ג. שכה לומר אתה בחרתנו ואמר יעלה ויבא יצא. הגה: ואפילו היה שבת אם הזכיר ביעלה ויבא יצא (בית יוסף בשם אורחות חיים). ואם אמר אתה בחרתנו והזכיר בו שבת אפילו הכי צריך לחזור ולהזכירו ביעלה ויבא (תשובת מהר"ל) מיהו אם לא הזכירו ביעלה ויבא אין צריך לחזור (בית יוסף). ושלית ציבור ששכח להזכיר של יום טוב בשחרית עיין לעיל סימן קכ"ו:

ד. בליל ראשון של פסח גומרין ההלל בצבור בנעימה בברכה תחלה וסוף וכן בליל שני של שני ימים טובים של גלויות. הגה: וכל זה אין אנו נוהגים כן כי אין אנו אומרים בלילה בבית הכנסת ההלל כלל:

סימן תפח – סדר תפלת שחרית של פסח, ובו ג' סעיפים

א. שחרית נכנסים לבית הכנסת וקורים הזמירות של שבת ומתפללין תפלת שחרית וגומרין ההלל (ומברכין לקרות ההלל). ואין ממסקינין בו אלא כדרך שאמרו בקריאת שמע באמצע הפרק שואל בשלום אביו או רבו ומשיב שלום לאדם נכבד שנתן לו שלום ובין הפרקים שואל בשלום אדם נכבד ומשיב שלום לכל אדם. הגה: (דרוקא בב' ימים הראשונים שגומרים בהם ההלל דינא הכי לענין הפסקה אבל בימים שאין גומרין עיין לעיל סימן תכ"ב סעיף ד'). ואם פסק באמצע ושהה אפילו כדי

לגמור את כולו אינו צריך לחזור אלא למקום שפסק:

ב. בהלל אפילו עשרה קורין כאחד:

ג. מוציאין שני ספרים וקורין בראשון חמשה גברי (ואם מוסיפין ביום טוב עיין לעיל ריש סימן רפ"ב) בפרשת בא מן משכו עד מארץ מצרים על צבאותם ומפטירי קורא בשני בפרשת פינחס ובחודש הראשון ומפטיר ביהושע בעת ההיא ומתפללין תפלת מוסף ואין מזכירין גשם מכאן ואילך (ועיין לעיל סימן קי"ד סעיף ג') וכן פוסקים משם ואילך מלשאל בברכת השנים. הגה: ונוהגין לומר בכל יום טוב בתפלת מוסף פסוקי מוסף היום אחר שאמר על ידי משה עבדך כאמור:

סימן תפט – סדר תפלת ליל שני של פסח, וספירת העומר, ובו י' סעיפים

א. בליל שני אחר תפלת ערבית מתחילין לספור העומר ואם שבת לספור בתחלת הלילה הולך וסופר כל הלילה ומצוה על כל אחד לספור לעצמו וצריך לספור מעומד ולברך תחלה וסופר הימים והשבועות כיצד ביום הראשון אומר היום יום אחד (בעומר) עד שמגיע לשבעה ימים ואז יאמר היום שבעה ימים שהם שבוע אחד (בעומר) וביום שמיני יאמר היום שמונה ימים שהם שבוע אחד ויום אחד (בעומר) וכן עד שיגיע לארבעה עשר יאמר היום ארבעה עשר ימים שהם שני שבועות (בעומר) ועל דרך זה מונה והולך עד מ"ט יום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. נהג לגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מכתב שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בתינו ובבתי מדרשות ובשמחות. ולקבץ התכרים וידידים. ויזכרו את הרבים להיות על פן עולם הבא על ידי לימוד הלכות פסח כל יום. שהוא 'תורה שקדוה' וכל המזכה את הרבים [י"א ניסן]. יום כ"ז משלשים יום קודם הפסח וזכה לפרנס צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם התג שגל ידו 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד' עם רבמ"א הזהיר ממשהו חמץ בפסח – מוכמח לו שלא יהמא כל השנה (האר"י)

עמ"י

עש"י

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

רבינו משה איסרליש

רבינו יוסף קארו זצ"ל
מלך חסידי ספר 'שולחן ערוך מהבד' עבודת ה' ופסח
ור' יוסף קארו זצ"ל שולחן ערוך
ור' יוסף קארו זצ"ל שולחן ערוך
(בספרו 'אורחות חיים')

יב ניסן
[יום כ"ח]
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליזין
כ"ח

רבינו יוסף קארו זצ"ל

רבינו יוסף קארו זצ"ל
מלך חסידי ספר 'שולחן ערוך מהבד' עבודת ה' ופסח
ור' יוסף קארו זצ"ל שולחן ערוך
ור' יוסף קארו זצ"ל שולחן ערוך
(בספרו 'אורחות חיים')

תנו רבנן חסה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולירי מרות ישראל. ולירי ויריעת התורה. ונהרגי עושה לשם ידוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתתרים יאהרונה"י על ידי העולם בקהילו וקרימו בקודשא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ב ניסן יום כ"ח משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תפט – סדר תפלת ליל שני של פסח, וספירת העומר

- ב. אם טעו ביום המעונן ובירכו על ספירת העומר תחזורים לספור כשתחשך והמדקדקים אינם סופרים עד צאת הכוכבים וכן ראוי לעשות:
- ג. המתפלל עם הצבור מבעוד יום מונה עמיהם בלא ברכה ואם יזכור בלילה יברך ויספור. הגה: ואפילו ענה אמן על ברכת הקהל אם היה דעתו שלא לצאת יחזור ויברך ויספור בלילה (בית יוסף בשם רשב"א):
- ד. מי ששואל אותו חבירו בין השמשות כמה ימי הספירה בזה הלילה יאמר לו אתמול היה כך וכך שאם יאמר לו היום כך וכך אינו יכול לחזור ולמנות בברכה אבל קודם בין השמשות כיון שאינו זמן ספירה אין בכך כלום. הגה: וכשהגיע הזמן אסורים לאכול עד שיספור ואפילו התחיל לאכול פוסק וסופר מיהו אם התחיל לאכול קודם שהגיע הזמן אינו צריך להפסיק אלא גומר אכילתו וסופר אחר כך (דברי עצמו למאן דאמר ספירה בזמן הזה דאורייתא):
- ה. אם אינו יודע החשבון ופתח אדעתא דלסיים כמו שישמע מחבירו ושתק עד ששמע מחבירו וסיים כמוהו יצא:
- ו. אם פתח ואמר ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אדעתא דלימא היום ד'

- הוא סבור שהם ד' וזכור וסיים בה' והם ה' או איפכא שהם ד' ופתח אדעתא דלימא ארבעה וטעה וסיים בה' אינו חוזר ומברך:
 - ז. שכח ולא בירך כל הלילה יספור ביום בלא ברכה:
 - ח. אם שכח לברך באחד מהימים בין יום ראשון בין משאר ימים סופר בשאר ימים בלא ברכה אבל אם הוא מסופק אם דילג יום אחד ולא ספר יספור בשאר ימים בברכה:
 - ט. ליל שבת וליל יום טוב מברכים וסופרים אחר קידוש בבית הכנסת ובמוצאי שבת ויום טוב קודם הבדלה אחר קדיש התקבל וכשחל יום טוב האחרון של פסח במוצאי שבת דאז אומר קידוש והבדלה בפעם אחת יש לספור קודם שמברכין על הכוס בבית הכנסת. הגה: ואם אין לו יין וצריך לקדש יקנה"ז עיין לעיל סימן רצ"ו:
 - י. אסור לאכול חדש אף בזמן הזה בין לחם בין קלי בין כרמל עד תחלת ליל י"ח בניסן ובארץ ישראל עד תחלת ליל י"ז בניסן:
- סימן תצ – סדר תפלת יום שני, ותפלת חולו של מועד, וכו' ט' פעמים**
- א. ביום שני קורין בפרשת אמור שור או כשב עד סוף הענין ומפטיר קורא כמו ביום ראשון ומפטיר במלכים

- בפסח דיאשיהו מוישלח המלך עד ואחריו לא קם כמוהו:
- ב. יום ג' שהוא חולו של מועד ערבית ושחרית ומנחה מתפלל כדרכו ואומר יעלה ויבא בעבודה ואם לא אמרו מחזירין אותו וכן מזכירו בברכת המזון ואם לא אמרו אין מחזירין אותו ובמוסף מתפלל כדרך שמתפלל במוסף של יום טוב. הגה: אלא כשמגיע לעל ידי משה עבדך מפי כבודך כאמר אומר והקרכתם עולה וגו' עד ושני תמידין כהלכתן (טור):
- ג. נוהגים שביום טוב אומר את יום טוב מקרא קדש הזה ובחולו של מועד אומר את יום מקרא קדש הזה. (ואנו אין נוהגין לומר מקרא קדש כלל לא ביום טוב ולא בחול המועד) (טור):
- ד. כל הימים של חולו של מועד ושני ימים אחרונים של יום טוב קורין ההלל בדילוג כמו בראש חודש:
- ה. סימן הפרשיות של שמונת ימי הפסח משך תורא קדש בכספא פסל במדברא שלח בוכרא וזה הסדר לא ישתנה כי אם כשחל פסח ביום ה' שביום שלישי שהוא שבת קורא ראה אתה אומר אלי שהוא פסל וביום א' ב' ג' קורין קדש בכספא במדברא:

מונח לו שך א
חטא כל השנה א

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מוזיק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יהמא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. וליקח התכרים וקידורים. לנכות את הכתבים לקרות 'בין עולם תבא' על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הרבים [י"ב ניסן]. יום כ"ח משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל או"ח "הלכות פסח" שלשים יום קודם התג שערל די "מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוזכר עם רמ"א הזוהר ממשנהו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"ז"ל)

עש"י

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זצ"ל
בני מנחם ספר "שולחן ערוך"
מפני שנתקן שפת הדיבור
בת יוסף שנת ה'ת"ק שלח שפת
יום מפורסם מדי
(בספר "השולחן ערוך")

רבינו משה איסרלס

רבינו משה איסרלס זצ"ל
בני מנחם ספר "דמ"א"
מפני שנתקן שפת הדיבור
בת יוסף שנת ה'ת"ק שלח שפת
יום מפורסם מדי
(בספר "השולחן ערוך")

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ג ניסן
[יום כ"ט]
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

ג' ניסן
כ"ט

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ושרות. ולידי ודיעת התורה. ונהרני עושה לשם וחדר קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדניי מתנתיים יאהרונה"י על ידי הנעלים בהילול ורחימו בהודא שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ג ניסן יום כ"ט משלשים יום קודם הפסח

המשך סימון תצ – סדר תפלת יום שני ותפלת חולו של מועד

1. בכל ימי חול המועד ושני ימים טובים אחרונים קורים (הרביעי) בספר שני בקרבנות המוספין שבפינחס ומתחיל והקרכתם עד סוף פיסקא:
2. בליל יום טוב האחרון מקדשין על היין ואין אומרים זמן. הגה: ואומרים בתפלה ובקידוש זמן חירותינו כמו ביום טוב ראשון (מהר"ל ומנהגים):
3. מפטירין ביום שביעי וידבר דוד וביום השמיני עוד היום בנוב לעמוד:
4. שבת שחל בחול המועד ערבית שחרית ומנחה מתפלל כדרכו של שבת ואומר יעלה ויבא בעבודה ובמוסף אומר סדר מוסף יום חול המועד אלא שמזכיר של שבת ואומר ותתן לנו את יום המנוחה הזה ויום חג המצות הזה וכן אומר את מוספי יום המנוחה הזה ויום חג המצות הזה וחותרם מקדש השבת וישראל והזמנים ומפטירין היתה עלי. הגה: ואין מזכירין בכרכת

ההפטורה לפסח לא באמצע ולא בחתימה ונוהגין לומר שיר השירים בשבת של חול המועד ואם שבת ביום טוב האחרון אומרים אותו באותו שבת וכן הדין בסוכות עם קהלת ונוהגין לומר רות בשבועות (אבודרהם). והעם נהגו שלא לברך עליהם על מקרא מגילה ולא על מקרא כתובים:

סימון תצא – סדר הבדלה במוצאי יום טוב, ובו ב' סעיפים

א. במוצאי יום טוב בין במוצאי יום טוב לחול בין במוצאי יום טוב לחולו של מועד מבדיל בתפלה כמו במוצאי שבת אלא שאינו מברך לא על הנר ולא על הבשמים:

ב. יום טוב שחל להיות במוצאי שבת אומר באתה בחרתנו ותודיענו:

סימון תצב – דין תענית שני וחמישי ושני אחר המועדים, ובו סעיף אחד

א. יש נוהגים להתענות שני וחמישי ושני אחר הפסח וכן אחר חג הסוכות וממתנים עד שיעבור כל חדש ניסן ותשרי ואז מתענים. הגה: מיד שני וחמישי ושני שאפשר להתענות (דברי עצמו). ובאשכנז וצרפת

נהגו להתענות ועושין אותו כמו תענית צבור לקרות ויחל (טור):

סימון תצג – דינים הנוהגים בימי העומר, ובו ד' סעיפים

א. נוהגים שלא לישא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג לעומר מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא אבל לארס ולקדש שפיר דמי ונשואין נמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו. הגה: מיהו מל"ג בעומר ואילך הכל שרי (אבודרהם ובית יוסף ומנהגים):

ב. נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג לעומר שאומרים שאז פסקו מלמות ואין להסתפר עד יום ל"ד בבוקר אלא אם כן חל יום ל"ג ערב שבת שאז מסתפרין בו מפני כבוד השבת. הגה: ובמדינות אלו אין נוהגין כדבריו אלא מסתפרין ביום ל"ג ומרבים בו קצת שמחה ואין אומרים בו תחנון (מהר"ל ומנהגים). ואין להסתפר עד ל"ג בעצמו ולא מבערב (מהר"ל). מיהו אם חל ביום ראשון נוהגין להסתפר ביום ו' לכבוד שבת (מהר"ל). ומי שהוא בעל ברית או מל בנו מותר להסתפר בספירה לכבוד המילה (הגהות מנהגים):

מוכח לו של א חטא כל השנה

הנה מוכח פאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מוחלק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחר ליום. כן יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מוכח שלא יחטא כל השנה. נא יפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכ"ף החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [י"ג ניסן]. יום כ"ט משלשים יום קודם הפסח זוכה לגנים צדיקים!

כל הזוהר ממשנהו חמץ בפסח

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א'
 הזדויר ממשהו חמץ בפסח – מובטח לו 'שלא יחמא כל השנה' (האריז"ל)

עמי"

עש"ו

רבנו משה איסרלייב זי"ע
 בעל ספר 'שו"ת תורת משה'
 נפטר ביום חמישי כ"ב אלול תרע"א
 (בג' תמוז ה'תש"ל)

רבנו יוסף קארו זי"ע
 בעל ספר 'שולחן ערוך'
 נפטר ביום חמישי כ"ב אלול תרע"א
 (בג' תמוז ה'תש"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום

יד ניסן
 [יום ל']
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 חנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

גליון
 5

קודם הלימוד יאמר: חנו רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. גליוני מדות ישראל. גליוני ידועת התורה.
 ובהריני עושה לשם יתודר קודם שא בקריף הוא ושכינתיה בשם יהודה ובשם אדניו מתקדמים יאיהרונגהו
 על ידי הנצלקם בדחילו ורחימו ביהודא בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ערב פסח
יום ל' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תצג – דינים הנוהגים בימי העומר

ג. יש נוהגים להסתפר בראש חדש אייר וטעות הוא בידם. הגה: מיהו בהרבה מקומות נוהגים להסתפר עד ראש חדש אייר ואותן לא יסתפרו מל"ג בעומר ואילך אף על פי שמוחר להסתפר בל"ג בעומר בעצמו. ואותן מקומות שנוהגין להסתפר מל"ג בעומר ואילך לא יסתפרו כלל אחר פסח עד ל"ג בעומר. ולא ינהגו בעיר אחת מקצת מנהג זה ומקצת מנהג זה משום לא התגודדו וכל שכן שאין לנהוג היתר בשתייהן (דברי עצמו):

ד. נהגו הנשים שלא לעשות מלאכה מפסח ועד עצרת משקיעת החמה ואילך:

סימן תצד – סדר תפלת חג השבועות, ובו ג' סעיפים

א. ביום חמישים לספירת העומר הוא חג השבועות וסדר התפלה כמו ביום טוב של פסח אלא שאומרים את יום חג השבועות הזה זמן מתן תורתנו וגומרים ההלל ומוציאין שני ספרים וקורין בראשון חמשה מחדש השלישי עד סוף הסדר ומפטיר קורא בשני וביום הבכורים ומפטיר במרכבה דיהוקאל ומסיים בפסוק ותשאני רוח:

ב. ביום השני קורים בפרשה כל הבכור עד סוף הסדרא ומפטיר קורא כמו

א. תמוול ומפטיר בהבקות מן וה' בהיכל קדשו עד למנחה בבנינותי:

ג. אסור להתענות במוצאי חג השבועות. הגה: ואין אומרים תחנון מתחלת ראש חדש סיון עד ח' בו והיינו אחר אסרו חג (הגהות מיימוני הלכות תפלה ומנהגים).

ונוהגין לשטוח עשבים בשבועות בבית הכנסת והבתים וזכר לשמחת מתן תורה ונוהגין בכמה מקומות לאכול מאכלי חלב ביום ראשון של שבועות: ונראה לי הטעם שהוא כמו השני תבשילין שלוקחים בליל פסח זכר לפסח וזכר לחגיגה כן אוכלים מאכל חלב ואחר כך מאכל בשר וצריכין להביא עמהם ב' לחם על השלחן שהוא במקום המזבח ויש בזה זכרון לב' הלחם שהיו מקריבין ביום הבכורים:

סימן קיז – דיני ברכת השנים, ובו ה' סעיפים

א. ברכת השנים צריך לומר בה בימות הגשמים ותן טל ומטר ומתחילין לשאול מטר בחוצה לארץ בתפלת ערבית של יום ס' אחרי תקופת תשרי (יום התקופה הוא בכלל הסי'. הגהות מיימוני פרק ב'). ובארץ ישראל מתחילין לשאול מליל ז' במרחשון ושואלין עד תפלת המנחה של ערב יום טוב הראשון של פסח ומשם ואילך פוסקין מלשאול:

ב. יחידים הצריכים למטר בימות החמה אין שואלין אותו בברכת השנים אלא בשומע תפלה ואפילו עיר גדולה כגווה או ארץ אחת כולה כמו ספרד

בכללה או אשכנז בכללה כיהידיים דמו בשומע תפלה ומיהו אם בארץ אחת כולה הצריכים מטר בימות החמה טעה בה יחיד ושאל מטר בכרכת השנים (אם רוצה) חוזר ומתפלל בתורת נדבה בלא שאלה בכרכת השנים (אבל אינו מחויב לחזור כלל) (בית יוסף בשם מהרי"א והרמב"ן והר"ן סבירי להו כהרא"ש):

ג. אם שאל מטר בימות החמה מחזירין אותו:

ד. אם לא שאל מטר בימות הגשמים מחזירין אותו אף על פי ששאל טל אבל אם שאל מטר ולא טל אין מחזירין אותו:

ה. אם לא שאל מטר וזכר קודם שומע תפלה אין מחזירין אותו ושואל בשומע תפלה. (ואם היה לו תענית וצריך לומר ענוני יאמר השאלה קודם ענוני) (אבודרהם). ואם לא נזכר עד אחר שומע תפלה אם לא עקר רגליו חוזר לברכת השנים ואם עקר רגליו חוזר לראש התפלה ואם השלים תפלתו ואינו רגיל לומר תחנונים אחר תפלתו אף על פי שעדיין לא עקר רגליו כעקורים דמי ואם נזכר אחר שחתם שומע תפלה קודם שהתחיל רצה נראה שאומר ותן טל ומטר ואחר כך אומר רצה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויזכה בקטת שלא יחמא כל השנה. נא יפרסם בקמיי נכסיות ובקמיי מדרשות. ובשפחות. ויזכר המבדים וידידים. ויזכות את הרבים לחיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'מזרח לשמה' ויכל המזכה את הרבים 'יד ניסן'. יום ל' משלשים יום קודם הפסח ויזכה בפנים צדיקים!

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַנְּשָׁלִים

כֶּרֶךְ א'

מִיָּדָה - רֶשֶׁב"י

בעזרת השם יתברך

קונטרס

מרן הבית יוסף והרמ"א

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך ללומדי שולחן ערוך
אורח חיים בכל יום, (שהוא לימוד תורה לשמה).

תוכן הקונטרס ומהותו:

חיוב לימוד שולחן ערוך בכל יום, מעלת הלימוד בשולחן ערוך, דעת ה'בעל שם טוב' על לימוד השולחן ערוך בקביעות, שורש נשמתו של מרן ה'בית יוסף', זכה למלאך שנגלה אליו, ענוותנותו של ה'בית יוסף', מגדולתו, מדברי המלאך, מדוע נקרא השם 'בית יוסף'?, מדוע נקרא שם הספר 'שולחן ערוך'?, דעת הרמ"א על ה'בית יוסף'. מעשה נורא.

הרמ"א, - מגדלותו, ממושה עד משה לא קם כמשה, והאיש משה גדול מאוד, דברי השל"ה הקדוש על הרמ"א, ראוי לסמוך על פסקי הרמ"א.

הקונטרס הזה יוצא לאור לראשונה, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזרה"ת יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בקונטרס לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו ואת הזולת ללימוד השולחן ערוך בכל יום, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבים.

יצא לאור על ידי מפעל עולמי

ללימוד שולחן ערוך אורח חיים היומי

ברוקלין נוא יארק שנת תשס"ה לפ"ק

ספר

שו"ע הבית יוסף והרמ"א
מפתח הפרקים

- א. פרק א' ג
- ב. חיוב לימוד שולחן ערוך בכל יום ג
- ג. מעלת הלימוד בשולחן ערוך ג
- ד. דעת הבעל שם טוב על לימוד השולחן ערוך בקביעות ד
- ה. פרק ב' ה
- ו. מרן הבית יוסף ה
- ז. שורש נשמתו של מרן הבית יוסף ה
- ח. זכה למלאך שנגלה אליו ה
- ט. ענוותנותו של הבית יוסף ה
- י. מגדולתו ו
- יא. מדברי המלאך ו
- יב. מדוע נקרא השם "בית יוסף"? ו
- יג. דעת הרמ"א על הבית יוסף ז
- יד. מעשה נורא ז
- טו. פרק ג' ט
- טז. הרמ"א מגדלותו ט
- יז. ממושה עד משה לא קם כמושה ט
- יח. והאיש משה גדול מאוד ט
- יט. דברי השל"ה הקדוש על הרמ"א י
- כ. ראוי לסמוך על פסקי הרמ"א י

ספר מרן הבית יוסף והרמ"א

פרק א'

חיוב לימוד שולחן ערוך בכל יום

(1) "ראיתי אני בלבי כי טוב ללקט שושני ספירי אמריו בדרך קצרה בלשון צח וכולל יפה ונעים למען תהי' תורת ה' תמימה בפי כל איש בישראל- ל, כי כאשר ישאלו לתלמיד חכם דבר הלכה, לא יגמגם בה אלא יאמר לחכמה אחותי את, כשם שברור לו שאחותו אסורה לו, כך יהי' ברור לו כל דין שישאלו עליו הלכה למעשה בהיות ושגור בפיו הספר הזה הבנוי לתלפיות, תל שהכל פונים בו לחלקו לשלשים חלקים, ללמוד בו בכל יום חלקו, ונמצא בכל חודש הוא חוזר תלמודו, ויאמר עליו: 'אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו', זאת ועוד".

מעלת הלימוד בשולחן ערוך

(2) מדברי המחבר: התלמידים הקטנים יהגו בו תמיד וישננו לשונם על פה ותהיה גירסא דינקותא מסודרה בפיהם מקטנותם הלכה למעשה, וגם יזקינו לא יסורו ממנו, והמשכילים

יזהירו כזוהר הרקיע בהניח להם מעצבם ויגע כפם וישעשעו נפשם בהגותם בספר זה אשר כולו מחמדים הלכות פסוקות באין אומר ואין דברים... ומובטח אני בחסד עליון כי על ידי ספר זה תמלא הארץ דעה את ה', הקטנים עם הגדולים, תלמיד עם מבין, חכם חרשים עם נבון לחש, ובכן אפרוש כפי אל ה' יעזרני על דבר כבוד שמו להיות ממצדיקי הרבים ויזכני הקל להחל ולגמור להיות מסודר כהלכתו מתוקן ומקובל, וטוב ויפה, והנני מתחיל לעשות כאשר יעצתי, וה' יהיה בעזרי, אמן".

דעת הבעל שם טוב

על למוד השולחן ערוך בקביעות

(3) מובא ב"כתר שם טוב" שלמוד השולחן ערוך רק המחבר עם רמ"א הוא כדי שירכוש ידיעה נרחבת בכל חלקי השולחן ערוך, ואז יצטרך האדם לדעת הלכה מסוימת יידע היכן לחפש זאת, יתעמק בכל נושאי הכלים והפוסקים הדנים בהלכה זו ויוכל לברר היטיב הלכה למעשה.

פרק ב'

מרן הבית יוסף

שורש נשמתו של מרן הבית יוסף

(1) "כתב מהרח"ו זצ"ל שהיה (מרן הבית יוסף) משורש רבי יהודה ב"ר אילעי, והוא בכנף אדם הראשון השמאלית, והוא מבחינת אצילות, ובמקום אחר כתב, שהוא משורש רשב"א והרא"ה והרב המגיד וכמה תנאים ואמוראים וגאונים". (שם הגדולים).

זכה למלאך שנגלה אליו

(2) "וזכה למגיד המלאך הדובר בו כמפורש בספר מגיד מישרים, ובמאמר הרב החסיד מהר"ש בן אלקביץ במעשה אור לחג השבועות, והביאו הרב שני לוחות הברית. (שם הגדולים).

ענוותנותו של הבית יוסף

(3) ג' חכמים היו בדורו של רבי יוסף קארו שנקראו בשם "יוסף", וכל אחד משלושתם היה ראוי לחבר ספר שיקבץ את כל הדינים ויגלה שרשיהם ויסיק שמעתתא אליבא דהלכתא דוגמת ה"בית יוסף", והם: רבי יוסף טאיטאצק. רבי יוסף נ' לב ורבינו, אבל אם כי כל אחד מהם הי' ראוי למלאכה זו, הסכימו מן השמים שתיעשה על ידי רבינו מפני ענוותנותו היתירה,

ועל ידי מרן הרמ"א זי"ע שכוונתו אך ורק לשם שמים. (בשם החיד"א).

מגדולתו

(4) בתשובות מהרנא"ח נכתב: "בארץ הצבי וארץ מצרים ערי דמשק וארם צובא וערי פרס וגלילות טורקיה וערי המערב קבלו עליהם הוראת מרן".

מדברי המלאך

(5) "וכל אשר עשית והורית עד היום, ה' מצליח בידך, וכן מסכימים במתיבתא דרקיע, חי ה' כי הפסק אמת ויציב, הלכה למשה מסיני, הלכה כוונתך ומטעמך וכן כל מה שתעשה לתורה מכאן והלאה הקדוש ברוך הוא יצליח ויסיים על ידך ניכרים דברי אמת".

מדוע נקרא השם "בית יוסף"?

(6) אמר המגיד למרן בעל המחבר שולחן ערוך, שמצוה לקרוא את שמו "בית יוסף" – כי "זהו ביתך בעולם הזה ובעולם הבא".

מדוע נקרא שם הספר "שולחן ערוך"?

(7) "וקראתי ספר זה "שולחן ערוך" כי בו ימצא ההוגה כל מיני מטעמים ערוכים בכל ושמורים סדורים וברורים" – כשולחן ערוך.

דעת הרמ"א על הבית יוסף

8) כתב הרמ"א באחת מתשובותיו: "באתי להשיב מפני הכבוד לדברי הגאון הגדול מורנו ורבינו יוסף קארו יצ"ו אשר מימיו אנו שותים ומקנקנו וכדו, ומה אוסיף בשבחו לכבודו, מאחר דכל מה דאת משבח לי' את מגנה במעשה ידו אתפלל אל ה' על העתיד להאריך ימי מורנו ורבנו נשיא אלוקים בתוכינו חלילה להרמות דבר מכבוד תורתו וכל החולק עליו כחולק על השכינה". (סי' מ"ח, ווארשא תרמ"ג, דף מ"ז, א').

מעשה נורא

9) כאשר יצא לאור הספר "בית יוסף", גזר הרב הגדול מהריב"ל גזירה, שלא ילמדו בו תלמידיו מפני שממעט הבקיאיות. וכך הי' סדר לימודו, תלמידיו היו לומדים לפניו ספר הטורים, והוא הי' אומר להם מקור נפתח לכל דין מהש"ס, לא אירע שנעלם מהרב מהריב"ל שום מקור דין ברוב בקיאיותו, אך אחר שגזר הגזירה קרה יום אחד, שלמדו דין והרב לא מצא ידיו ורגליו בבית המדרש, כל בקיאיותו נסתלקה ממנו כלא היתה, טרח וחפש חפוש אחר חפוש, פשפש ולא מצא. הודה הרב מהריב"ל: נראה שמן השמים רוצים שספר "בית יוסף" יתפשט בעולם, לכו חזו, הלכו וחפשו ב"בית יוסף" ומצאו איה מקור הדין בש"ס, הלך והתיר להם הגזירה. מפני שראה שהסוגיה היתה ידועה לו, אך נסתרה

מבינתו, והסיק כי מן השמים זכו לו למרן ה"בית יוסף"
שיתפשט ספרו בכל העולם כולו.

פרק ג'

הרמ"א
מגדלותו

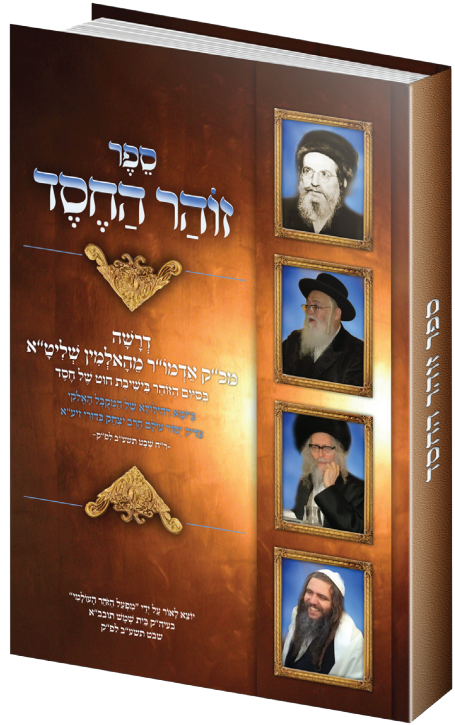
(1) הספידו הגמ"ר שמואל יהודה קאצינעלבוגען:
**"גדול הדור שלא הניח כמותו בכל
 הגלילות ההם".**

ממשה עד משה לא קם כמשה

(2) נחרת על מצבתו: "ה"ה נר המערבי הגאון
 הגדול בדורו, מ' משה רועה אבן ישראל-ל ביום
 ג"ל לספר בני ישראל-ל, משה היה רועה צאן
 ישראל, צדקת ד' עשה ומשפטיו לישראל,
 הרביץ תורה לישראל, גלה כבוד מישראל-ל
 העמיד תלמידים לרבבות אלפי ישראל-ל,
 וממשה ועד משה לא קם כמשה בישראל-ל,
 וזאת תורת החטאת ותורת העולה אשר שם
 משה לפני בני ישראל שנת של"ב לפ"ק".

והאיש משה גדול מאוד

(3) הגאון המהרש"ל אמר עליו: "והאיש משה
 גדול מאוד, אהובי שארי האלוף יניק וחכימא
 דדרא כי מי גדול ממר שהלכה למשה מסיני".

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

לִיקוּמֵי תַבִּילוֹת
לְפוֹרִים

תפילות לפורים

מספר הקדוש "ליקוטי תפילות"

וּזְבַנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקַיֵּם מִצְוֹת סְפִירַת הָעוֹמֵר בְּקִדְשָׁהּ
וּבְטַהֲרָהּ, וּבְלֵב טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה, עִם כָּל פְּרָטִיָּה
וְדַקְדוּקָיָה וּבִזְנוּתֶיהָ וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִים בָּהּ, וְעַל יְדֵי זֶה
נִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וְלַעֲקוֹר וּלְבַטֵּל קְלַפַּת הַמֶּן עִמְלֵק מִן
הָעוֹלָם.

וְתַעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם וּלְקַבֵּל אֶת יְמֵי הַפּוּרִים בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה,
וְנִזְכָּה שְׂיִמְשֶׁךָ קִדְשַׁת הָאָרֶת פּוּרִים, קִדְשַׁת מְרַדְּכֵי
וְאַסְתֵּר עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכָּה לְקַיֵּם
כָּל הַמִּצְוֹת הַנּוֹחֵגוֹת בְּפּוּרִים בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ וּבְלֵב טוֹב
וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וְתִתֵּן שִׂמְחָה בְּלִבֵּנוּ עַד שְׁתַּתְּפֶשֶׁט הַשִּׂמְחָה
בְּיַדֵּינוּ וְרַגְלֵינוּ, וְנִזְכָּה אֲזִי לְהַמְחִאת כַּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁהּ בְּשִׂמְחָה
גְדוֹלָה לְשִׂמְךָ בְּאַמֶּת.

(ח"א תפלה י')

וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל וּלְמַחֹזֵת וּלְעֲקוֹר קְלַפַּת
הַמֶּן עִמְלֵק מִן הָעוֹלָם, שֶׁהוּא תְּאוֹת מָמוֹן, וְלַהּוֹצִיא כָּל
חַיּוֹת הַקִּדְשָׁה מִמֶּנּוּ וּלְהַשִּׁיב וּלְהַחְזִיר כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים
וְכָל חַיּוֹת הַקִּדְשָׁה לְשִׂרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן שֶׁבְּקִדְשָׁהּ, וּלְחַזּוֹר וּלְעֲשׂוֹת
מֵהֶם תּוֹרַת הַקְּדוּשָׁה, וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תְּמִיד קִדְשַׁת מְרַדְּכֵי
הַיְּהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמְּלֵכָה, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ לְגַלוֹת וּלְהַאִיר כָּל
הַנִּזְנִין עֲלָאִין שִׁישׁ בְּכֶסֶף וְזָהָב וּנְחוֹשֶׁת בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ גְדוֹלָה
בְּרִצּוֹנָהּ הַטּוֹב, וְתַחֲמוֹל עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
מִדַּת הַרְחָמְנוּת בְּאַמֶּת, וְנִזְכָּה לְרַחֵם עַל הַפְּרִיּוֹת וּלְהַרְבּוֹת
בְּצַדִּיקָה, וְאַתָּה תְּרַחֵם עָלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם, וְתִמְשִׁיךְ לָנוּ פְּרִנְסָה

וּשְׁפַע טוֹבָה וּצְדָקָה וּבִרְכָה וּרְחֻמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְדַעַת שְׁלָם
דְּקַדְשָׁה וְכָל טוֹב.
(ח"א תפלה נ"ו)

מיוסד ע"פ תורה ע"ד (חלק ב')

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, עוֹשֶׂה נִסִּים
וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, הָרַב אֶת רִיבֵנוּ וְהָדֵן אֶת דֵּינֵנוּ
וְהַנּוֹקֵם אֶת נַקְמַתֵנוּ, וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ וְהַנִּפְרָע
לָנוּ מִצָּרֵינוּ, שֶׁתִּרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזוֹר לָנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, שֶׁנִּזְכָּה לְקַבֵּל וּ"לְקַיֵּם אֶת יְמֵי
הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים בְּזִמְנֵיהֶם" כְּרַאוּנִי, שֶׁנִּזְכָּה לְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת
הַקְּדוּשׁוֹת הַנּוֹחֲגוֹת בַּפּוֹרִים בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָה, "בְּשִׂמְחָה
וּבְטוֹב לֵבב", בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּדִיצָה וְחִדּוֹת רַבָּה וְעִצּוּמָה מְאֹד, עִם
כָּל הַרְטִיחֵם וְדַקְדוּקֵיהֶם וּכְבוֹנוֹתֵיהֶם וְתַרְוִי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיוֹת
בָּהֶם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, בְּכָר גְּלִית אֲזַנֵּינוּ שֶׁכָּל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת
שֶׁעָשִׂיתָ לְאֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר עָלִיהֶם נִקְבְּעוּ הַיָּמִים טוֹבִים
הַקְּדוּשִׁים, כָּלֵם נַעֲשִׂים וְנִתְנַלְמִים וּמְאִירִים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר בְּכָל
אָדָם וּבְכָל זְמַן, וְאַנּוּ צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת פּוֹרִים וּקְדֻשַׁת כָּל
הַיָּמִים טוֹבִים, וְהָאֲרַת הַנְּסִים וְנִפְלְאוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ אֲזוּ, בְּכָל שָׁנָה
וְשָׁנָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל אָדָם וְאָדָם בְּפִרְטֵיּוֹת. וּבְכֵן בָּאתִי
לְפָנֶיךָ עוֹשֶׂה נִסִּים וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וּבְכָל יוֹם וּבְכָל עֵת
וּבְכָל שָׁעָה, לְמַדְנִי וְחוֹרְנִי וְחַנּוּנִי וְזוֹכְנִי שֶׁאֲזַכָּה לְשִׂמְחַת פּוֹרִים
בְּשִׂלְמוֹת בְּאַמֶּת, שֶׁאֲזַכָּה לְשִׂמְחַת מְאֹד מְאֹד בְּכָל לַב וּנְפֶשׁ בִּימֵי
הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ קִץ, עַד
שֶׁאֲזַכָּה עַל יְדֵי הַשִּׂמְחָה וְהַקְּדֻשָּׁה שֶׁל פּוֹרִים לְהַמְשִׁיךְ עָלַי וְעַל

כָּל יִשְׂרָאֵל הִקְדִּישָׁה וְהִטְהָרָה תִּנְמָשְׁכֶת מֵהַפְּרָה אֲדָמָה שְׁמִטְהַרְת מִטְּמֵאת מֵת, אֲשֶׁר צִוִּית עָלֵינוּ לְעִסוֹק בְּקִרְיַאת הַפְּרָשָׁה הַזֹּאת שֶׁל פְּרָה אֲדָמָה אַחַר פּוּרִים, וְנִגְלִית לָנוּ שְׁעַל יְדֵי פּוּרִים זֹכִין לְטְהַרְת הַפְּרָה אֲדָמָה, לְמַעַן נִזְכֶּה לְהִיּוֹת טְהוּרִים לְקַבֵּל קִדְשַׁת הַקֶּרֶבֶן פֶּסַח בְּזִמְנּוֹ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה יוֹדֵעַ שְׁפַעוּצִים יְרִידַתְנוּ וְנִפְלְתָנוּ בְּעוֹמֵק הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה, וְעוּצִים וְרַבּוּי צְרוּת הַנֶּפֶשׁ שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְעָלֵי בְּפָרְטִיּוֹת, וְעוּצִים וְרַבּוּי הַמְּצוּלוֹת יָם הַשְׂוִטְפִים עָלַי, וְרוֹדְפִים אוֹתִי מְאֹד מְאֹד מִכָּל הַצְּדָדִים, וּבְצָרָה גְּדוּלָה אֲנִי מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוּר וְעֶרְבָה, וְאֵינִי יוֹדֵעַ שׁוּם פְּתַח תִּקְוָה לְתַקֵּן וּלְהַנְצִיל מִכָּל זֶה, הֵן עַל כָּל אֱלֹה אֲנִי צָרִיךְ עִתָּה נַפְסִים נִפְלְאִים וַיִּשְׁוַעוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרְאוֹת, כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִם כָּלל יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם נַפְסִים נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים אֲשֶׁר לֹא הָיוּ בְּמוֹתָם, בִּימֵי מְרֹדְכִי וְאַסְתֵּר בְּשַׁעֲמֵד עָלֵיהֶם הִמֵּן הַרְשַׁע יַמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ וְכוּ', אֲשֶׁר גַּם זֶה שֶׁל פּוּרִים גְּדוּל מִכָּל הַנַּפְסִים שְׁעִשִׂיתָ עִמָּנוּ מֵעוֹלָם, כְּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים וְכַרוֹנָם לְבָרְכָה, וְכָל הַמוֹעֲדִים יִהְיוּ בְּטָלִים וַיְמִי הַפּוּרִים אֲנִי נִבְטָלִים, וּבִתְחִלָּה הָיוּ כָּל הַתְּחִלּוֹת מִפֶּסַח, כִּי כָּל הַמוֹעֲדִים הֵם זָכָר לִיְצִיאַת מִצְרַיִם, וְעַכְשָׁיו וְכוּ'.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרִיחַ דְּעֵלְמָא כְּלָא, אֲרוֹן הַנִּפְלְאוֹת, מְצַמִּיחַ יִשְׁוַעוֹת, אֲתָה יוֹדֵעַ הָאֱמֶת, שְׁכָל הַנַּפְסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שְׁעִשִׂיתָ עִמָּנוּ בִּיְצִיאַת מִצְרַיִם וּבְמִלְחַמַת עַמְלֵק בִּימֵי מֹשֶׁה וּבִימֵי מְרֹדְכִי וְאַסְתֵּר, וְכָל הַנַּפְסִים וְנִפְלְאוֹת שְׁעִשִׂיתָ עִמָּנוּ בִּימֵי חֲנֻכָּה וּבְכָל דוֹר וְדוֹר, עַקֵּר הַנֶּסֶם וְהַיִּשְׁוַעָה הוּא יִשְׁוַעַת הַנֶּפֶשׁ, כִּי עַקֵּר הַקְּנֵאָה וְהַשְּׁנֵאָה שֶׁל כָּל צָרֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת

וְרוּחַנִיּוֹת, הוּא רַק עַל אֲשֶׁר אָנוּ מְאֻמִּינִים בְּךָ יְהוָה אֱהִינּוּ,
 וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לִילֶךָ בְּדַרְכֶיךָ הַקְדוּשִׁים וְלִקְיָם מַצּוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת,
 וְלַגְלוֹת וְלַפְרִסָּם אֲמַתֵּת אֲמוּנַת אֱלֹהוֹתֶךָ וְהִשְׁגַּחְתָּךָ וּמִמְשַׁלְתֶּךָ
 בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבִיל זֶה אַחַד בְּלִבְךָ עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,
 אֲלֵא שֶׁבָּכַל דוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם, וְעַל כֵּן עָקַר הַנֶּסֶם וְהִישׁוּעָה מִכָּל הַצָּרוֹת הוּא
 מֵה שְׂאֵתָה מִקְנֵא קִנְאָתְךָ וְאַתָּה עוֹשֶׂה נְפִישׁ וּנְפִלְאוֹת, כִּדְרֵי
 לְקַיָּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת לְבַל יִתְבַטְּלוּ מִן הָעוֹלָם חֵם וְשָׁלוֹם כְּרִצּוֹן
 הַשּׁוֹנְאִים וְהַכּוֹפְרִים יִמַּח שְׁמֵם, שִׁפְלֵם חֵם מִסְטָרָא דְהַמֶּן
 וְעַמְלֵק יִמַּח שְׁמוֹ.

וְעַתָּה מָה אוֹמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם, וּמָה אֶסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן
 שְׁחַקִּים, אִם אַחֲרֵי כָּל הַנְּפִישׁ וְהַנְּפִלְאוֹת הָאֵלֶּה אָנִי
 בְּעַצְמֵי רוּחָךָ אֵת עַצְמֵי יוֹתֵר מִכָּל הַשּׁוֹנְאִים, כִּי לֹא הִתְנַפְּרֵתִי
 נֶגְדַת תְּאוֹתַי, אֵף גַּם הַמְשַׁכְּתִי עָלַי אֵת הַיֵּצֵר הָרַע, וְעֲשִׂיתִי מֵה
 שֶׁעֲשִׂיתִי, עַד אֲשֶׁר תִּבְאֵתִי עַצְמֵי בְיָדִים בְּצָרוֹת הָאֵלֶּה צָרוֹת
 נַפְשִׁי, אֲשֶׁר חֵם קָשִׁים וּמְרִים מִכָּל הַצָּרוֹת, כִּי אֵין צָרָה בְּצָרוֹת
 הַנְּפִישׁ, כִּי זֶהוּ הַרְחַמְנוֹת הַגְּדוֹל מִכָּל הַרְחַמְנוֹת לְהוֹצִיא נַפְשׁ
 מִיִּשְׂרָאֵל מִעוֹנוֹת וּפְגָמִים.

רְבוּנוּ דְעָלְמָא בְּלֵא, יְחִיד קַדְמוֹן, "יְהוָה אֱלֹהִים אֲמַת", אַתָּה
 לְבַד יוֹדֵעַ לְהִיכֵן נוֹגְעִים דְּבַרֵי אֱלֹהִים, כִּי בְּאַמַת בְּעַר אָנִי
 וְאֵךְ אֲדַע תּוֹקֶף הַנֶּסֶם שֶׁל פּוֹרִים בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, וּבְפָרְט אֵיךְ
 לְזַכּוֹת לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תּוֹקֶף הַנֶּסֶם וְהִישׁוּעָה הַזֹּאת, אֲבָל אַתָּה לְבַד
 יוֹדֵעַ הַכֹּל, וְאַתָּה מְרַמֵּז לִי מְרַחוֹק לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּכָל עֵת,
 בְּכַמָּה מִיָּנִי הַתְנוּצָצוֹת וּרְמוּזִים רַבִּים בְּלִי שְׁעוֹר, וְאָנִי בְּעוֹצֵם
 קְשִׁיוֹת עָרְפִי עֲדִין לֹא שִׁבְתִּי מִטְּעוֹתַי, אֲבָל זֹאת נַחֲמַתִּי בְּעַנְיִי

המר, מה שעדין אני מתעקש עוד לדבר דבורים כאלה לפניך, ולצפצפה אמרתי מעפר אליך, ולצפות עדין לרחמיך וישועתך.

רבנו של עולם, אתה לבד יודע תוקף הנם שהיה אז בימי מרדכי ואסתר, שזכו לניצח מלחמת הזמן עם מלך, למחות שמים וזכרם מן העולם, ואיך זכו להמשיך על ידי זה הארה נפלאה וישועה נוראה בכל דור ודור, ואיך עתה כל חיותנו ותקונתנו לצאת מגלותנו בגוף ונפש, הוא רק על ידי תוקף הנם הזה, כי אנו עומדים ומצפים לישועתך, באשר עזרתם אז להכניע ולשבר קלפת הזמן עם מלך, לעקור ולבטל ולהכניע וזמרתו הגדולה, ולגלות אמונת השגחתך בעולם, ולחזור ולקיים ולקבל מחדש קדשת תורתך הקדושה, בן תעמוד בעזרתנו סלה בכל דור ודור, עד אשר תניצח המלחמה בשלמות, למחות זכר עם מלך לגמרי, ולהעביר רוח הטמאה מן הארץ, ולהשיבנו אליך באמת, ולהוציאנו מגלותנו המר מהרה. על כן באתי לפניך אדון הנפלאות, שתשים לבך לגודל צרות נפשנו, ותביט בענינו ועמלנו, ואל תביט במעללנו, ותעשה עמנו נסים נפלאים ונוראים, נסים של פורים, באופן שתסב סבות לטובה, שנוזכה לשוב אליך בחיינו חיש קל מהרה, ולא נשוב עוד לבסלה.

רבנו של עולם, מתיה מתים, "אלהים חיים ומלך עולם", רחם עלינו ותחינו וקיימנו, וקדשנו וטהרנו מטמאת מת שהיא אבי אבות הטמאה, שהם הרהורי נאוף שהתנפרו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר "טבענו ביון מצולה ואין מעמד", באנו במעמקי מים ושבולת שטפתנו, ופנו בפח קדשת מצות פורים, שנוזכה לקבל ולהמשיך עלינו קדשת וטהרת

הפְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה, לְמַהֲרָנוּ בְּאֵמֶת מִשְׁמַמְאֵת מֵת בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְקַבֵּל חַג הַפֶּסַח הַקָּדוֹשׁ, זְמַן
חֲרוּתֵנוּ, בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה וּבִשְׂמֹחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה, וְנִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ
לְקַיֵּם כָּל הַמְצִוּוֹת שֶׁל פֶּסַח בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה וּבִשְׂמֹחָה וְחֲדוּת
רַבָּה, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִמַּשְׁהוּ
חֶמֶץ וּשְׂאֹר, שְׁלֵא יִמְצָא בְּגוּבּוֹלֵנוּ וּבְרִשּׁוֹתֵנוּ מַשְׁהוּ דְּמַשְׁהוּ
שְׂאֹר וְחֶמֶץ כָּל יְמֵי הַפֶּסַח, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ רַבּוֹנוּ דְּעַלְמָא
בְּלֵא, שְׂאֵי אִפְשָׁר לְבָשָׂר וָדָם בְּעִצְמוֹ לְהִיּוֹת נִזְהָר מִמַּשְׁהוּ חֶמֶץ,
אִם לֹא עַל יְדֵי יִשׁוּעָתְךָ וְרַחֲמֶיךָ. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
גּוֹאֵל חֲזָק, רַחֲמָן אֱמֵת, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִמַּשְׁהוּ חֶמֶץ כָּל יְמֵי
הַפֶּסַח הַקָּדוֹשִׁים, וְתַעֲזָרְנוּ וְתִזְכְּנוּ לְצֵאת מַעֲבָדוֹת לְחֲרוּת מִיַּגְוִן
לְשִׂמְחָה, מֵאֵבֶל לְיוֹם טוֹב מֵאִפְלָה לְאוֹר גְּדוֹל, וְנִזְכָּה לְסִדֵּר
הַסִּדֵּר שֶׁל פֶּסַח בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל וּבְהַתְּלַהֲבוֹת נִפְלָא וּבִשְׂמֹחָה
רַבָּה וְעִצּוּמָה, וְנִזְכָּה שְׂיָבֹאוּ עָלֵינוּ וְיֵאִירוּ בְּנוּ בְּהֶאֱרָה נִפְלְאָה
כָּל הַמוֹחִין דְּגִדְלוֹת וְקִטְנוֹת הַמְּאִירִין בְּפֶסַח בְּאוֹר גְּדוֹל וְנִפְלָא
וְנוֹרָא. מְלֵא רַחֲמִים, עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְקַיֵּם הַמְצִוּוֹת שֶׁל פּוּרִים
בְּקִדְשָׁה וּבִשְׂמֹחָה גְדוֹלָה כָּל כֶּךָ, עַד שְׁנִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְהִיּוֹת
נִזְהָרִים בְּאֵמֶת מִמַּשְׁהוּ חֶמֶץ בְּפֶסַח, וּלְקַיֵּם כָּל הַמְצִוּוֹת הַנוֹרָאוֹת
שֶׁל פֶּסַח בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה וּבִשְׂמֹחָה נוֹרָאָה וְעִצּוּמָה. רַחֵם עָלֵינוּ
לְמַעַן שְׂמֹחַ, וְזָכְנוּ עִתָּה לְפַעוֹל בְּקִשְׁתֵּינוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלָּה, עֲזָרְנוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ עַל פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לָשׁוּב וּלְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ מִתְּהֵרָה
בְּאֵמֶת, הוֹשִׁיעֵנוּ מִכַּח קִדְשֵׁי הַנֶּסֶם וְהִישׁוּעָה הַנִּפְלְאָה שֶׁל
פּוּרִים, שְׁנִזְכָּה לְהַתְּהַפֵּךְ מֵעִתָּה מֵרַע לְטוֹב, וְנִזְכָּה לְצֵאת מִיַּגְוִן
לְשִׂמְחָה וּמֵאִפְלָה לְאוֹר גְּדוֹל. וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְהַתְּעַנּוֹת תַּעֲנִית
אֲסִתָּר קוֹדֵם פּוּרִים בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, וְלוֹמַר סְלִיחוֹת בְּכּוֹנֵה
גְדוֹלָה, וְלַצְעוּק וְלוֹעוּק אֵלֶיךָ מְאֹד מְאֹד, וְתַפְתַּח אֶת לִבִּי

שְׂאוּבָה לְהַרְגִישׁ כְּאִבְ עוֹזוֹנוֹתַי בְּאַמַּת בְּלַבִּי, וְעוֹצֵם צָרַת נַפְשִׁי
 אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר, עַד שְׂאוּבָה לְזַעֲוֹק וְעֵקֶה גְדוּלָה וּמָרָה כְּרֵאוֹי
 לִי לְזַעֲוֹק לְפִי רַבּוֹי עוֹזוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי הָעֲצוּמוֹיִם, וּפְגַמֵי הַגְּדוּלוֹיִם
 וְהַרְבִּיִם מְאֹד, עַד אֲשֶׁר יִתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי בְּאַמַּת, וְתִמְהַר
 לְהוֹשִׁיעַנִי וּלְגַאֲלֵנִי מִמְּנִי בְּעֲצָמִי, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֵלֶיךָ
 וְאֶת מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמּוֹר בְּאַמַּת וּבְלַב שְׁלָם.

אָבִי מִלְכֵי יוֹצְרֵי וּבוֹרְאֵי וְעוֹשֵׂי, הוֹרְנֵי תְדָרְךָ אֵיךְ לְהִתְחִיל
 מִבְּחִינַת קִדְשַׁת פּוֹרִיִם, בְּאֲשֶׁר רְמוּזָה לָנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ
 הַקְּדוֹשִׁיִם, עוֹרְנֵי בְדָרְךָ גַּם וַיִּשׁוּעָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה, בְּדָרְךָ חֲדוּשׁ
 נִפְלָא וְנוֹרָא, בְּאוֹפֵן שְׂאוּבָה מַעֲתָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה
 בְּאַמַּת, וְאוּבָה לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ הַתְּחִלָּה שְׁלָמָה וְאַמְתִּיּוּת בְּכָל
 לֵב וּנְפֶשׁ בְּעִבּוּדְתֶךָ בְּאַמַּת, וְתוֹרְנֵי וְתִלְמִדְנֵי בְּאַמַּת מִמָּה
 לְהִתְחִיל וּבְאִיּוֹה דְרָךְ וְעֵצָה אוּבָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, "גְּדוּל הָעֵצָה וְרַב הָעֲלִילָיִח", תִּקְנֵנִי בְּעֵצָה
 טוֹבָה מְלִפְנֵיךָ, וְהוֹשִׁיעַנִי מִחֲרָה לְמַעַן שְׁמֶיךָ, בְּאוֹפֵן
 שְׂאוּבָה מַעֲתָה לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה בְּאַמַּת כָּל יְמֵי חַיֵּי, וְלֹא אֶסּוּר
 מַעֲתָה מִרְצוֹנֶךָ יְמִין וְשְׂמָאל, וְאוּבָה לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר
 וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי [תִּלְמוּד] תּוֹרְתֶךָ בְּאַהֲבָה, וּלְקַיֵּם
 כָּל הַמִּצְוֹת וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָשָׁה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל דְּבָר וּדְבָר
 בְּמוֹעֲדוֹ וּבְזִמְנוֹ, וְהַכֵּל אֶעֱשֶׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה
 גְּדוּלָה, וְתִחְזַקְנִי בְּשִׂמְחָה וְחִדּוּה תְּמִיד, וְאוּבָה בְּכַח הַצְּדִיקִים
 הָאֱמִתִּיִּים לְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל מִמְּנִי וּמִכָּל יִשְׂרָאֵל קְלַפַּת הַמֶּן עִמְלֶק
 יַמַּח שְׁמוֹ, וְלְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשַׁת הַנֶּגֶם וְהַיִּשׁוּעָה שֶׁל פּוֹרִיִם.

וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, שְׂנוּבָה לְשִׁמּוֹחַ
 מְאֹד מְאֹד בְּיְמֵי הַפּוֹרִיִם בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה וְחִדּוּה רַבָּה

וְעֲצוּמָה, וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה
 גְּדוּלָּה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה, וְנוֹכַח לְהִתְבּוֹנֵן גּוֹדֵל עוֹצֵם הַנֶּס
 הַנִּפְלָא וְהַיְשׁוּעָה הַנּוֹרָאָה וְהָעֲצוּמָה הַזֹּאת, וּלְפָרְסוּמֵי נֶסֶא בְּפָנֵי
 כָּל עַם וְעַדָּה, וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת "מִשְׁלוּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ
 וּמִתְּנֹת לְאֶבְיוֹנִים", וּמִצְוֹת סְעוּדַת פּוּרִים, בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּל
 וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה, וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים
 בְּאֲשֶׁר צִוּוּנוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה, וְתַעֲזָרְנוּ וְתִשְׁמְרְנוּ שֶׁאֵין
 יוֹזֵק לָנוּ הַשְּׂתִיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים כָּלֵל אֶבְנוֹף וְאֶבְנֵפֶשׁ,
 וְאֵין נֹזֵק שׁוֹם אָדָם וְאֵין שׁוֹם דְּבָר עַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת, רַק נּוֹכַח עַל
 יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים לְבֹא לְתוֹךְ שִׂמְחָה גְּדוּלָּה וְחֵדוּה רַבָּה
 וְעֲצוּמָה מְאֹד, לְתוֹךְ שִׂמְחָה שֶׁל פּוּרִים, אֲשֶׁר אֵין מְאִיר הָאָרֶז
 נִפְלָאָה וְעֲצוּמָה שֶׁהוּא הָאָרֶז מְרַדְּכֵי, אֲשֶׁר אֵין דְּגִמְתָּה בְּכָל
 יְמֹת הַשָּׁנָה.

וְאֲזַכָּה לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ בְּכָל לַב, וּלְשִׂמְחָה גַּם אַחֲרֵים, לְשִׂמְחָה כָּל
 יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בְּשִׂמְחַת פּוּרִים בְּחֵדוּה רַבָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד
 מְאֹד, נְגִילָה וְנִשְׂמִיחָה בִּישׁוּעָתְךָ בְּשִׂמְחָה אֱמִתִּיָּה, בְּאוֹפֵן שִׂיחָה
 לְךָ לְנַחַת וּלְרִצּוֹן, וְתִקְבַּל שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוּלִים מִשְׂתִּיחֵינוּ
 וְשִׂמְחוֹתֵינוּ בְּפוּרִים הַקְּדוּשׁ, וְנוֹכַח גַּם עֵתָה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה
 לְהַנֶּס הַגְּדוּל וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלָאָה שֶׁל פּוּרִים, לְהַכְנִיעַ וּלְגַרֵּשׁ
 וּלְעַקּוֹר וּלְבַטֵּל מֵאֵתָנוּ קְלַפַּת הַזֶּמַן עִמְלָק וְזַהֲמָתוֹ הַגְּדוּלָּה,
 וְלִמְחוֹת שְׂמוֹ וּזְכָרוֹ מִן הָעוֹלָם, וּלְטַהֵר עֲצָמֵנוּ מִזַּהֲמָתוֹ בְּקִדְשָׁה
 וּבִטְהָרָה גְּדוּלָּה, וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשַׁת מְרַדְּכֵי וְאַסְתָּה, וְנוֹכַח
 לְהַמְשִׁיךְ שִׂמְחַת פּוּרִים עַל כָּל הַשָּׁנָה בְּלָה, לְשִׂמְחָת תְּמִיד בְּךָ
 בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה בְּאֱמֶת, וְעַל יְדֵי זֶה נּוֹכַח לְקִדְשַׁת וּטְהָרַת
 הַפֶּרֶה אֲדָמָה, וּלְקִדְשַׁת פֶּסַח בְּאֱמֶת, וְנוֹכַח לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה
 תְּמִיד, וַיְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח לְבָנוּ כִּי בְשֵׁם

קְדָשׁוֹ בְּטַחְנוֹנוֹ, יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי
וְגוֹאֲלֵי.

(ח"ב תפלה ל"ז)

נדפס לעילוי נשמת
ר' יוסף בן רחל ויטלי ע"ה
נפטר ט"ו אדר תשס"ט
ר' זאב בן אריה ע"ה
נפטר ג' אלול תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

הַרְיֵנִי מִקַּבֵּל עָלַי מִצְוֹת עֲשֵׂה שָׁל וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ, וְהַרְיֵנִי
אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מִזְמַן
אֵת פִּי לְלַמּוֹד בְּסֵפֶר זוֹהָר הַקְּדוֹשׁ לְעִילוֹי נִשְׁמַת ר' יוֹסֵף בֶּן
רַחֵל, ר' זאב בן אריה ע"ה תְּפִלָּה קוֹדֶם לְמוֹד הַזֹּהָר. (קְבֻלָּה מִהַאָרֶז"ל)

רְבוּז הָעוֹלָמִים וְאֲדוּנֵי הָאֲדוּנִים, אֵב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים
אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִדְהָ
וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקִּרְבַּתְנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוֹדַת הַקְּדָשׁ,
וְנִתַּתְּ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ, מָה תֵּינָנוּ,
אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל בֶּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ
לְפָנֶיךָ, שֶׁתִּמְחֹל, וְתִסְלַח, לְכֹל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ, וְאֵל יְהִי
עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבֵינֶיךָ. וּבִבְנֵי יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכַוֵּן לְבַבֵּנוּ לְיִרְאַתְךָ וְאַהֲבַתְךָ,
וְתִקְשִׁיב אָזְנֶיךָ לְדִבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתִפְתַּח לְבַבֵּנוּ הָעָרֵל בְּסוּדוֹת
תּוֹרָתְךָ, וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּרִיחַ
נִיחוּת. וְתִאֲצִיל עָלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נִשְׁמַתְנוּ בְּכֹל בְּחִינַתֵּינוּ,
וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִיתָ דְבָרֶיךָ
אֱלֹהֵי בְּעוֹלָם. וְזָכוּתְם, וְזָכוּת אֲבוֹתְם, וְזָכוּת תּוֹרָתְם, וְתַמִּימוֹתְם,

וּקְדַשְׁתֶּם, יַעֲמֹד לָנוּ לְבַל נִפְשָׁל בְּדַבְרֵי אֱלֹהֵינוּ. וּבְזִכְוֹתֵם תֵּאִיר
 עֵינֵינוּ בְּמַה שְּׂאֵנוּ לֹמְדִים. בְּמֵאֵמֶר נְעִים וּמִירוֹת יִשְׂרָאֵל "גַּל
 עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ". יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּינוֹן לְפִי
 לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. כִּי יְיָ יִתֵּן חֶכְמָה מִפִּי וְדַעַת וְתְבוּנָה:

תפלה לאחר לימוד הזוהר (יאמר בכונת הלב)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶכֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב
 חֲדָרְשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלְל אֲבוֹת
 שְׁעָשׂוּ רִצּוֹנְךָ. בָּנָה בֵּיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וְכוּיֵן מְקַדְּשֶׁךָ עַל מְכוּנֵנוּ.
 וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהָשִׁב בְּהַנִּים לְעַבֹדְתֶם וְלוֹיִים
 לְדוּכָנָם לְשִׁירָם וְלוֹמְרָם. וְהָשִׁב יִשְׂרָאֵל לְגֻיָּהֶם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ
 דַּעַת אֶת ה' לִירְאָה וְלֵאֲהָבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן
 בֶּן יְהִי רִצּוֹן.

